

OUR LEADER AND MENTOR

மரணக்தை
வென்று
மனிதநீயம்

OUR LEADER AND MENTOR

மரணத்தை வென்ற
மனித நேயம்

Compiled & Published by:

**EELAM PEOPLES REVOLUTIONARY LIBERATION FRONT
- E.P.R.L.F. -**

**ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி
19 - 11 - 1990**

Prasanna

We acknowledge with thanks the contributors of the articles for having spent their valuable time to share their opinions, acquaintances, understandings and views with the readers of this Book.

We owe debt of gratitude to the innumerable comrades, friends and wellwishers of EPRLF for their involvement and dedication in bringing out this Book as well as for successfully organising the Book release function.

We also thank the Artist, Computer type-setters, Processors, and Printers for their timely Co-operation in bringing out this book in record time. We regret very much to the readers for any inadvertent errors found in this Book.

**-Eelam People's Revolutionary Liberation Front
19 - 11 - 90**

The political views expressed in the Articles contained in this Book are the views of the respective authors only.

19 - 11 - 1951

19 - 06 - 1990

CONTENTS

உள்ளடக்கம்

Our Leader and Mentor - <i>Central Committee, E.P.R.L.F.</i>	1
Message from Rajiv Gandhi - <i>Rajiv Gandhi, M.P., President, All India Congress Committee</i>	7
Crusader of Interracial unity - <i>P.N. Hakkar</i>	8
A Source of Inspiration - <i>V.Natwar Singh, Former Minister of State, External Affairs, Govt. of India</i>	9
His death Created void in Sri Lankan Politics - <i>K.P. Silva, General Secretary, Communist Party of Sri Lanka. (CPSL)</i>	10
He was aware of Imperialistic Intrigues - <i>Harkishan Singh Surjeet, Member Polit Bureau, Communist party of India (Marxist) [CPI(M)]</i>	11
One of the noblest sons of Tamil People - <i>M. Farooqui, Secretary, National Council, Communist Party of India (CPI)</i>	12
Killing was the height of anti - sociality - <i>Hector Abhayawardhana Lanka Sama Samaja Party (LSSP)</i>	13
History alone would place him in high position - <i>Vasudeva Nanayakara, M.P., Leader, Nava Sama Samaja Party (NSSP)</i>	14
The Political philosophy & Praxis of K. Pathmanabha - <i>Dayan Jayatilaka, Asst. Secretary, Political Bureau, Sri Lanka Mahajana Party (SLMP)</i>	15
Remembering Comrade Pathmanabha - <i>Mohitsen, General Secretary, United Communist Party of India. (UCPI)</i>	20
A Dynamic Personality - <i>M.H.M. Ashraff M.P., Leader, Sri Lankan Muslim Congress.(SLMC)</i>	22
Comrade Nabha is the soul of Eelam People - <i>The Political Dept. Popular Front for the Liberation of Palestinian (PFLP)</i>	23
A True revolutionary - <i>K. Premachandran, M.P., Secretary General, E.P.R.L.F.</i>	24
A patriot moulded in Anti-imperialism - <i>A. Raghavan, Chief of Delhi Bureau, BLITZ</i>	28
Fighter for a Cause - <i>S.D. Muni, Professor, South Asia Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi</i>	29
The human touch - <i>Sumit Chakravarti, Mainstream</i>	31
Physically eliminated but politically very much Alive - <i>G.G. Ponnambalam (Jr) General Secretary, All Ceylon Tamil Congress</i>	32
Bad Coins drive the good out of circulation - <i>S.H. Venkatramani, Sr. Correspondent</i>	33
LTTE explodes its own claim - <i>Dr. Vickramabahu Karunaratne, General Secretary, Nava Sama Samaja Party. (NSSP)</i>	34

His path is a way for peace in Sri Lanka - Prof. Peter Schalk, Uppsala University, Sweden	35
A Hero of our Epoch - M.K. Abbo Yusuf, Former Transport Minister, North East Provincial Government.	36
Recalling 'Nabha' - Walter Keller, Journalist, Germany.	40
The Importance of the Comman man.... - S.P. ArulKumar, Frontier Science	41
He had won the Death - S. Seshadri, Democratic & human rights Activist.	43
எமக்குப் பெருமையையும் கடமையையும் தந்துவிட்டுச்சென்றிருக்கும் வழிகாட்டி. க. பிரமச்சந்திரன் (சுரேஷ்), செயலாளர் நாயகம், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி	49
நீ வாழ்கிறாய்! நீ வாழ்வாய்! பேராசிரியர் மு. திருமாவளவன், சாந்தோம், சென்னை-4.	55
தமிழ்மக்களின் உரிமைக்காகப்போராடிய என் தாயகத்தின் மாப்பிள்ளை சிலம்புச்செல்வர் ம.பொ. சிவஞானம்	56
கொள்கை வேறுபாடுகளை அரசியல் குரோதமாகப் பார்க்காதவர் எம்.வி. சுந்தரம், இந்திய விடுதலை இயக்க போராளி	57
இணையற்ற தலைவர் வீ.ஏ. கந்தசாமி, செயலாளர், ஈழத்தொழிற்சங்க சம்மேளனம்	60
போராளிகளை ஒன்றுபடுத்தப் போராடிய பத்மநாபா ஏ. நல்லசிவன்.எம்.பி., அரசியல் தலைமைக்குழு உறுப்பினர், C.P.I.(M)	64
காந்தி, லிங்கன் இந்திரா வரிசையில் தோழர் பத்மநாபா வாழப்பாடி இராமமூர்த்தி.எம்.பி, தலைவர், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கூட்டி	66
தீர்க்கதரிசனமுள்ள புரட்சிக்காரர் ப.மாணிக்கம், மாநிலச் செயலாளர், இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தமிழ்மாநிலக் குழு	68
சமருக்குச் சிங்கம் சமாதானத்திற்குப் புறா நெல்லை ஜெபாணி, தலைவர், தமிழ்நாடு ஜனதா கட்சி	69
நட்புக்காக, நீதிக்காக உயிர்நீத்த நிரபராதி தா. பாண்டியன், மாநிலச் செயலாளர், இந்திய ஜக்கிய பொதுவுடமைக் கட்சி	71
பாசமிகு தலைவன் - நேசமிகு ஆசான் மத்திய குழு, ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி	73
தம்மை முதன்மைப் படுத்தாது பலரும் பின்பற்ற வாழ்ந்தவர் அல்ஹாஜ் எஸ்.இஸட்.எம்.மகூர் மௌலானா, ஜே.பி	86
நினைவில் நிலைத்து நிற்கும் இலட்சியவீரன் என்.டி. வானமாமலை (வழக்கறிஞர்) மாநில செயலாளர், இஸ்கன்.	89
கொள்கைவழி நின்ற வரலாற்று நாயகன் த. சித்தார்த்தன், தலைவர், அரசியல் பிரிவு, தமிழீழ விடுதலைக் கழகம்	91
ஒரு யுடநாயகன் முன்னாள் கைத்தொழில், போக்குவரத்து அமைச்சர், வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு	92
உழைப்புக்கும், எளிமைக்கும், தியாகத்திற்கும் அவர் ஒரு முன்மாதிரி சா. செ. சந்திரகாசன், இணைப்பாளர், ஈழத்தமிழர் பாதுகாப்புக் கழகம்..	94
சமுதாயத்திற்காக வாழ்ந்தவர் ஜனா கிருஷ்ணமூர்த்தி, அகில இந்தியத் துணைச் செயலாளர், பாரதீய ஜனதா கட்சி	96
வெற்றி உன் கொள்கைக்கே - கோழைகளின் கனவுக்கல்ல டாக்டர் ஏ.கே. ஜெய்னாதன், தலைவர், காங்கிரஸ் (ஜெ)	97
ஈழத்தின் மாமைந்தன் ஜோர்ஜ் செவ்விரத்தனா, முன்னாள் இளைஞர் விவகார, மனிதவள அமைச்சர், வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு	99

ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு	102
ஆர்.பி.எஸ். ஸ்டாலின், பி.ஏ.,பி.எல்	
கொலைக்குக் காரணம்....	104
சோ. இராமசாமி, ஆசிரியர், துக்ளக்	
ஒளிரும் செந்தாரகை	105
ந. நஞ்சப்பன்.எம்.எல்.ஏ., மாநில செ.கு.உறுப்பினர், U.C.P.I. தமிழ் மாநிலக்குழு	
கொலையாளியும் வருந்தவேண்டிய குணக்குன்று	108
திருமதி துல்லாராணி பாலதண்டாயுதம், C.P.I. மாதர் அணி, சென்னை.	
போற்றுவோம் - தோழர் பத்மநாபாவை!	109
டாக்டர் இராசனார்த்தனம், எம்.ஏ.பி.எச்.டி., தலைவர், உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை	
ஈழவிடுதலைப் போரின் ஈட்டிமுனை! ஈடு இணையற்ற புரட்சித் தளபதி!	110
எல்.ஜி. கீதானந்தன், கோவை மாவட்டச் செயலாளர்,இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி	
வழி நடப்போம் - வரலாறு படைப்போம்!	114
க. சுப்பு, கொள்கைபரப்புச் செயலாளர், இ. காங்கிரஸ்	
ஒரு தோழனைக் கண்டேன்!	115
வீ. ராஜமோகன், செயலாளர், U.C.P.I. சென்னை மாவட்டக் குழு	
இந்தியாவின் நண்பர்கள்	116
ஜெயகாந்தன்	
சமுதாயம் புதுநிலைபுகத் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்	118
ஏ.ஆர். அருளர், ஆசிரியர், லங்காராணி	
இலட்சியப் பயணங்கள் முடிவதில்லை	119
ம.வெ. அருளாளன், விர்வுரையாளர், குருநானக் கல்லூரி, சென்னை.	
மக்களை வெற்றிக்கு இட்டுச்செல்ல உழைத்தவர்	120
ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, மேற்கு ஜெர்மனிப் பிரிவு	
தயில் கொண்ட நிலா	121
ச. செந்தில்நாதன், செயலாளர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், சென்னை.	
அவர் ஒரு உண்மை மனிதர்	123
எம்.எல். தாஸ், ஆசிரியர், குமுறும் எரிமலை	
அறத்தினால் வீழ்ந்துவிட்டாய்!	126
பி.கே. இராசகோபால், தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய மாமன்றம்	
மனித நேயங்கள் மடிந்துவிட்டன!	128
ஏ.எம். பால்ராஜ், ஆசிரியர், வணிக ஒற்றுமை	
ஈழவிடுதலை இயக்க வரலாற்றில் பத்மநாபா	131
கே.எஸ். ராஜா, ஆசிரியர், மக்கள் மறுவாழ்வு	
தோழர் நாபா மறைவு ஈழப் போராட்டத்திற்கு பின்னடைவு	134
ஷ்யாம், ஆசிரியர் தராசு வார இதழ்	
மாமனிதன்	135
கோ. சத்தியவாகீஸ்வரன், செயலாளர், ஒ.ப.சீ. நண்பர்கள் கழகம்	
மலையக மக்களுக்காகவும் உழைத்தவர் - நல்ல நண்பர் -	138
மா. இராமசாமி, சென்னை 39.	
மக்களை நேசித்த மனிதன்	140
டாக்டர். குழைக்காதன், தமிழினப் பாதுகாப்பு மையம்	
படிக்கட்டாய்... பத்மநாபா!	143
ந. அரணமுறுவல், சென்னை	
வரட்டுத்தனங்கள் இல்லாத எளிமையான மனிதர்	145
மு. அந்தாலன்	
ஜனநாயகத்தின் காவலர்	147
கே. கமலாகர்(வரதய்ய பாளையம்), C.P.I. சித்தூர் மாவட்டம், ஆந்திரா	
என் இதயத்திலிருந்து....	149
அ. வரதராஜப்பெருமாள், முன்னாள் முதலமைச்சர், வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு.	

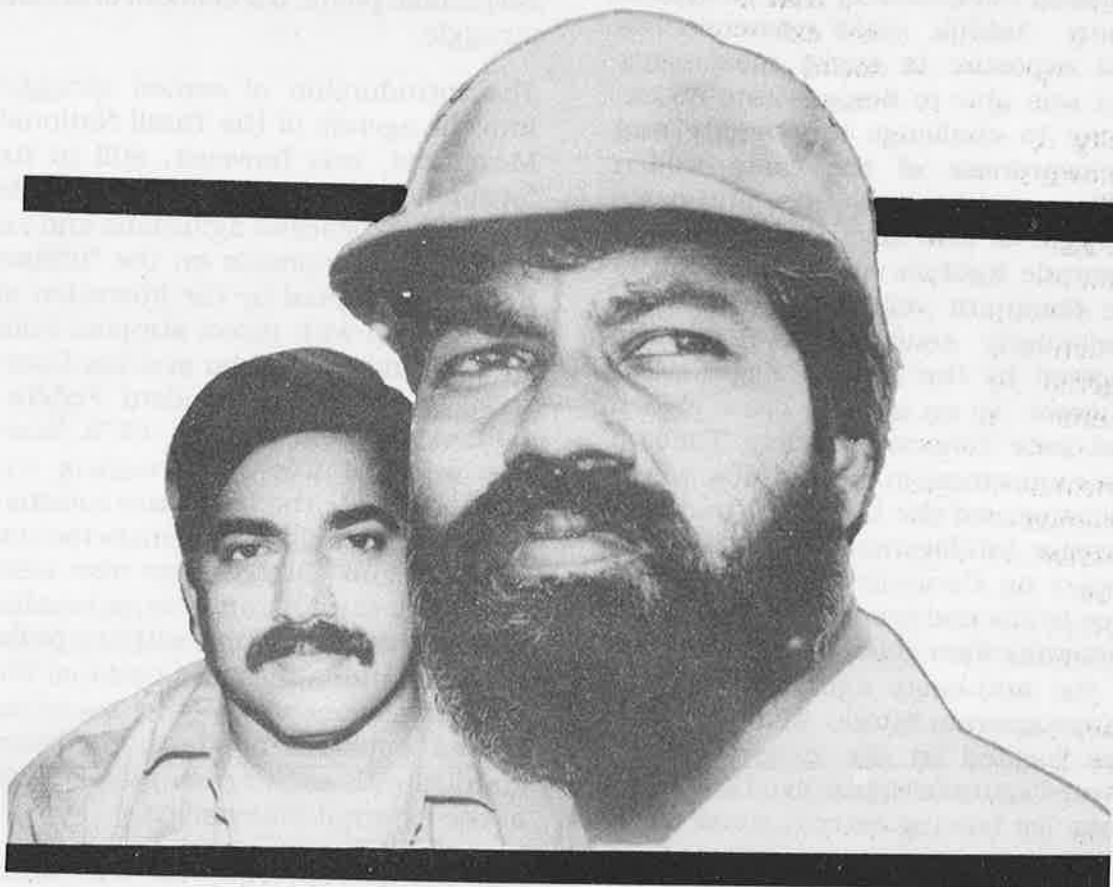
OUR LEADER AND MENTOR

Central Committee

EPRLF

19th June 1990 is a day that will always be in our memories - a day that signals an irreplaceable loss to our people and our Party. It is also a day that signals restitution and a firm resolve that our struggle against Fascism and for peace. Democracy and social progress shall continue regardless of the magnitude of the task and setbacks.

19th June was the day when Comrade Pathmanabha was

gunned down by the Fascist 'Tigers'. His personality was manifest even in his death, when he stood in front of his other comrades taking the full blast of the first volley of fire. In order to fully grasp the personality, charisma and leadership qualities of Comrade 'Nabha', it is essential to place him within the wider context of the struggle of the Eelam Tamils to exercise their inalienable right of self - determination, the struggle of the exploited and oppressed sections within the

Eelam social formation against class exploitation and caste dominance and the specific role of the EPRLF in these struggles. Comrade Nabha lived for his People and his Party - and eventually died for them. He had no existence that was separate and distinct from that of the people and Party.

Comrade Pathmanabha was born on 19th November 1951 into a middle class family from Kankesanthurai in Jaffna. Despite a stable and a harmonious family background, comrade Nabha refused to be lulled into a self centered complacency that is typical of any 'middle class' existence. His first exposure to social movements that was able to demonstrate its capacity to challenge the rigidity and backwardness of the caste ridden Jaffna society was the anti-caste struggle of the mid 60s. Although Comrade Nabha's family belonged to the dominant vellala caste, he was particularly sensitive towards and angered by the human degradation inherent in an acutely caste ridden and caste conscious society. The anti caste movement in the mid-60s, which encompassed the broad left and progressive intelligentsia, had a lasting impact on Comrade Nabha who was then in his mid-teens. It is necessary to mention here that one of the centers of the anti-caste agitation was the Mavattapuram Hindu Temple which was located in the neighbourhood where Comrade Nabha lived and notorious for barring entry to those of the depressed castes.

During the late 60s and early 70s, Comrade Nabha was caught-up in the turmoil of youth unrest and student movement which then had become a world-wide phenomenon. While the youth movements all over the world were closely linked to agitations against U.S. Imperialist aggression against the

Vietnamese people, they also had their internal dimensions and specificities depending on the socio-economic and political situation prevailing in each society. In the Sri Lankan context, the youth movement was the direct result of unemployment and landlessness, while the upheavals amongst the Tamil youths were, in addition to the above factors, fuelled by state discrimination in the sphere of land, employment and education. The 1971 insurrection led by the Janatha Vimukthi Peramuna (JVP), despite its adventurist nature, introduced for the first time into the Sri Lankan polity, the element of armed struggle.

The introduction of armed struggle into the agenda of the Tamil National Movement, was however, still in its formative stage. The main emphasis was still on peaceful agitations and an increasing emphasis on the "Indian Factor" prompted by the liberation of Bangladesh with direct support from India. Comrade Nabha and his Comrades in the Tamil Student Federation, established around 1972, however were not prepared to neglect the need to create the necessary international conditions for the emancipation of the Eelam Tamils. They also were beginning to adopt an internationalist perspective and grapple with the problems of nationalities and national liberation movements in other societies. It was a period of youth militancy coupled with an increasing awareness of the external dimensions.

The brutal repression of the Tamil youths and students, who were no where close to challenging state power, by the SLFP-led coalition and the indiscriminate firing by the Police in Jaffna on the crowds that had gathered to watch the concluding session of the 1974 International Tamil Conference, brought the element of armed resistance into the agenda of the Tamil

Youth Movement. To Comrade Nabha, who served in the volunteer youth corps at the conference dealing with security and organisational aspects, the brutal use of state power against a defenceless gathering at a cultural event made him to irrevocably accept the inevitability and the necessity of armed resistance.

From the mid-70s onwards Comrade Nabha dedicated himself to the task of forging an organisation that would transcend mere individual terrorism on the one hand, and opportunistic parliamentary politics, on the other. These efforts led to the formation of the Eelam Liberation Organisation of which Comrade Nabha was a co-founder along with comrade Varatharajaperumal and others. However, in view of state repression and other limitations inherent in the organization, ELO became dormant and eventually ceased to exist. Comrade Nabha who was himself incarcerated left for London on his release. Although his parents were keen on their only son pursuing higher studies, comrade Nabha once again plunged into political activism during this period of self-exile. He came into contact with the London-based leadership of the Eelam Revolutionary Organisers (EROS). During this period he also became exposed to anti-racist and anti-Imperialist movements, including contacts with the Palestinian Resistance. It was while in London that he also came into contact with Comrade Premachandran, the present Secretary - General of EPRLF and Comrade Yogasankary, our former Member of Parliament for Jaffna who laid down his life alongside Comrade Nabha.

Just a few months after his arrival in London, Comrade Nabha along with Comrade Suresh Premachandran and 13 other Comrades left for Lebanon to

be trained by the PLO with whom the EROS had established fraternal relations. On completion of his training, Comrade Nabha returned to his motherland and dedicated himself to the task of recruiting and politicising youths and in formulating a politico - military strategy that would go beyond individual terrorism and encompass broad sections of society. During this period, Comrade Nabha lived with agricultural labourers, including quarry workers and directly experienced the travails and the day to day problems of that section of the working class.

There were two other developments in the late 70s which further shaped his perspective, as well as helped to lay a solid foundation and social base for the EPRLF, which was to be formed later. The first was the migration of the plantation Tamils to the Northern and Eastern Provinces following the 1977 anti - Tamil pogrom and the ongoing repatriation of plantation Tamils to Tamil Nadu. The second event was the cyclone of 1978 which devastated the Eastern Province, in particular Batticaloa.

As regards the upcountry Tamils, Comrade Nabha was convinced that neither repatriation nor migration was the solution. He adopted the position that the rights of the plantation Tamils, both, as a working class as well as a national minority, would best be met by being a part of the working class movement, at the national level, while simultaneously becoming as integral component of the Tamil National Movement. This position was taken solely from the viewpoint of the interests of the plantation Tamils themselves. He further rejected repatriation to Tamil Nadu as a solution, particularly given the continued exploitation that they faced on their return,

where in some cases they were relegated to the status of bonded labourers by landed interest and corrupt officials. During his intermittent period of self-exile in Tamil Nadu, Comrade Nabha was instrumental in forming an organization which was primarily entrusted with the task of collecting data on the socio - economic existence of the repatriates. His presence in the upcountry region in Sri Lanka was devoted to forging links with plantation based trade unions and the progressive intelligentsia. It was also during this period that he came into direct contact with the "Sinhala Left". His accumulated experience with the left as well as, the trade union movement was to leave a lasting impact on com. Nabha as regards both the potentials and the weaknesses of the organised working class and left movements in the country.

In addition to his political tasks in the Plantation areas, Comrade Nabha was also active in the ^{the} Eastern Province with the specific track of combatting regional parochialism and sectarianism. The cyclone of 1978 which devastated the Eastern Province, in particular the Districts of Amparai and Batticaloa, created untold miseries amongst the people. Comrade Nabha led a team of volunteers from Jaffna to Batticaloa and plunged himself in the task of organising relief and rehabilitation work. Even in the field of refugee rehabilitation work, he was able to witness the ugly face of rabid sinhala chauvinists. All official government relief agencies adopted a clear bias in favour of Sinhalese victims who had been displaced and dislocated, to the extent of siphoning away essential provisions that were ear-marked for the Tamil-speaking areas. There were also cases of corruption on ethnic lines.

Despite these setbacks Comrade Nabha and his volunteer corps formu-

lated and executed numerous projects which involved hard labour and sheer preservance. If, till this day the EPRLF has a solid base in the Eastern Province, it is because of the role played by Comrade Nabha in the rehabilitation work in areas devastated by the 1978 cyclone and his sincere attempt at combatting regionalism.

By the late 70s, the London based leadership of EROS began to come under criticism from the leadership that had emerged on the land. The main criticisms centered around the absence of a coherent and a viable political and working programme based on concrete realities prevailing in Sri Lanka and the absence of democratic - centralism within the Organisation. Comrade Nabha did his utmost to prevent a split. But the intransigence of the London based leadership prevented an amicable solution. As a result, the majority tendency within EROS broke away and at an Organisers Conference held in October 1981 the decision was taken to form a separate Organisation. The Eelam People's Revolutionary Liberation Front (EPRLF) was, thus, formed and Comrade Nabha in view of his selflessness, leadership qualities and organisational capabilities was elected as the Secretary-General.

It was during the deliberations and discussions at the 1981 Organisers' Conference that Comrade Nabha presented his ideas on the nature of relations between the Party and its armed wing and that of the Party and frontal organisations. It was his belief that, at the early stages, the party should remain underground but carry out its political programme through a network of mass and frontal organisations aimed at mobilising broad sections of the working people and the intelligentsia. It is in this regard that

the decision was taken to further expand the scope of activities of the General Union of Eelam Students (GUES), the student wing of EROS which broke away and joined the EPRLF, whilst forming other frontal organisations that would address the day to day problems of other social categories. The decision was, therefore taken to form the following frontal organizations: (i) The Rural workers and Peasants Front (RWPF) , Plantation Proletariat Front (PPF) Eelam Womens' Front, Fishermens' Union etc. As regards the activation of a military programme, comrade Nabha argued in favour of a seperate military wing. The recruits were to comprise of comrades who undergo a specified period of political work and orientation by working in the frontal organisations. He firmly believed that arms should be subordinated to wider political and social goals and on this basis the decision was taken to form the People's Liberation Army (PLA) . At the first Party Congress held in June 1984, by which time the EPRLF has surfaced as a major politico - military organisation, Comrade Nabha enunciated on the correct treatment of Marxist ideology. In his presidential address before the Congress Comrade Nabha observed "The contribution of Marxism - Leninism to our struggle lies in the fact that it paved the way to scientifically study and correctly understand the history of our land and our people... It is true that at the early stages of our induction into Marxism - Leninism, we made many mistakes. However, we were able to rectify these lapses and prevent them from assuming massive proportions, through the process of criticism and self criticism and mass contact campaigns. It was through this that we were able to build our organisation to the present level".

The role of Comrade Nabha, following

the intensification of the military option by the Colombo regime and the military response by the Eelam Resistance, particularly after the anti - Tamil pogrom of July 1983, began to be concentrated on the forging of unity amongst the various Tamil militant organisations. After a sustained period of talks, the Eelam National Liberation Front was formed in April 1984. The ENLF was essentially a united front comprising of EROS, TELO and EPRLF. The LTTE took the decision to join the ENLF the following year and became a constituent member in April 1985. This was a watershed in the history of the Eelam Resistance. At the Thimpu Peace Talks in mid - 1985, mediated by the government of India, the Eelam Resistance was made to speak with one voice and expose the attempts by the Sri Lankan government to unilaterally impose a totally unacceptable solution to the Tamil question. Here the role of Comrade Nabha, although he was not physically present at the talks, was vital. He remained in constant touch with the leaders of the fraternal parties impressing on them the need for a unified approach.

The emphasis placed on unity by Comrade Nabha, unlike that of the LTTE, was not purely tactical. He strongly believed that unity must filter down to the base. Unfortunately the LTTE saw the ENLF as a threat to its pursuit of hegemony and their decision to join the United Front was with the specific purpose of paralysing it from within. Although Comrade Nabha gave priority to the forging of unity amongst the Tamil organisations, he was not prepared to ignore certain fundamental differences for the sake of unity. In particular, he was critical of the LTTE for the massacre of innocent Sinhalese civilians, as in the case of the Anuradhapura massacre, as

well as, internal killings that became rampant in certain other organisations. He firmly believed that EPRLF should utilise the United Front as a forum for the dual task of forging a Tamil consensus, whilst, bringing into the agenda a politico-military strategy that would go beyond narrow Tamil nationalism and address the basic question of how to bring about a fundamental social transformation based on democracy, social progress and equality for all peoples of Sri Lanka. He was also particular that there should emerge a secular forces working amongst the Tamil, Muslim and Sinhala peoples.

When the ENLF ultimately collapsed in late 1986 he did not lose heart. He was mainly instrumental in the efforts taken by the EPRLF to forge unity amongst the left sections within the Eelam Resistance in early 1987. Although these attempts came to nought due to left-opportunism and dogmatism adopted by certain other forces, it laid a foundation for a future working programme which, we have no doubt, will one day vindicate initiatives taken by Comrade Nabha in this regard.

It was in the period following the signing of the Indo - Sri Lanka Accord that comrade Nabha was to demonstrate in practice the essence of the "Indian Factor". Comrade Nabha always took a consistent position that India had a legitimate role to play in the region in view of its foreign policy that was anti-imperialist in orientation. This aspect, unfortunately, was not utilised to the full by the left progressive forces in Sri Lanka in view of the pulls and pressures of Sinhala chauvinism. Comrade Nabha and the EPRLF took a consistent and a principled position as regards India's role. This was to a large extent made possible by the interaction that he and his party had with the sandinistas in Latin America,

the Palestinian Resistance, the ANC and Polisario in the African continent all of whom shared immense admiration and respect for the role played by India in supporting world wide struggles against colonialism, neo-colonialism, Zionism and racism. As regard the specific case of the Tamil question in Sri Lanka, Comrade Nabha took a clear and a consistent position that if external intervention becomes inevitable then that factor can only be India or a combination of forces which recognise India's legitimate concerns in the region. In addition, neither Comrade Nabha nor the EPRLF were prepared to be apologetic about this position despite labels of "collaborators" and "quislings" which were tagged on us by the real collaborators and quislings of imperialism and their military - intelligence agencies.

At the time of the provincial Council elections when EPRLF took the decision to contest, it was Comrade Nabha who suggested the slogan "Peace Democracy and Unity" as the political platform from which the party would launch a mass contact campaign. This stand was vindicated by the massive turnout at the polls despite threats and intimidation by the LTTE. The EPRLF, despite having sufficient seats to form a government, took the decision to form a coalition government that would be pluralist and multi-ethnic in nature. Comrade Nabha was particular that the EPRLF should set an example to the entire country on how to create a pluralist and a secular government. It should be also noted that when the party represented Comrade Nabha to be the Chief Minister of the North - East Provincial government, he disclaimed. His was a conscious decision as he wanted to concentrate on the building of the party without in any way impinging on the autonomous functioning of the

EPRLF - led coalition government.

The collaboration of the LTTE which the Sri Lankan government and the security forces in destabilising the EPRLF - led government and the devolution process did not in any way influence Comrade Nabha's resolve. He constantly reminded the party of the ephemeral nature of the interim solution made possible under the provincial Council system on the basis of the 13th Amendment to the Constitution. This stemmed from his understanding of the nature of the Sri Lankan state, as well as that of the ruling party and the potency of Sinhala chauvinism. It was clear to him that the resolution of the Tamil Question within united Sri Lanka necessitated a process linked to fundamental social transformation all over the island. In the meantime, he stressed that the party had no option but to remain firm on the inalienable right of self-determination, including the right to secede - and, if necessary, make the quantum leap and actually exercise that right.

Our tribute to Comrade Nabha will not be complete if we ignore the nature of the individual within him. He was a

humane person. He personified all the attributes of humane socialism. He was constantly engaged in introspection. Which was not divorced from his wider social and political commitments. He was unaffected by poverty or affluence. Both seemed irrelevant to him. However, he liked to see others happy and content. It was that which gave him immense joy. Similarly, he could not bear to see others suffer. He felt that every cadre had a role to play, irrespective of the specific task entrusted to them. Although he devoted himself to the party and to the struggle, he was not alienated from his family. He was a loving and a dedicated son, brother and husband and fortunate to have a mother, sisters and loving wife who understood his visions and a mission in life. His death did not signal a mere personal loss to the family circle for they realised that it was a loss shared by all of us and those who came into contact with him.

His death, although irreplaceable, shall not be in vain - for in his death he has given us determination and resolve which shall never again be shaken.

Comrade Nabha remains within all of us.

CRUSADER OF INTERRACIAL UNITY

**P.N. Haksar,
4/9, Shanti Niketan,
New Delhi -110 021.**

I have visited Sri Lanka only once in my life. That single visit generated within me conflicting emotions. I was enchanted by the beauty of the island and the grace of its people. At the same time I returned with a sense of tragedy brooding over the island that the exquisitely fair and beautiful island of Sri Lanka should be so unnecessarily full of ethnic conflict. I simply could not understand why the Sinhala and Tamil could not live together work together and share together the joys and sorrows of living. I was horrified to find that a totally false racial ideology was being built up to permanently divide "Aryan Sinhala from the Dravidian Tamils" and the division was sought to be reinforced by alleged divide between the Hindus and the Buddhists.

The brooding sense of tragedy to which I have referred takes on a sharper edge when I recall the face of 39 year old Shri K. Pathmanabha whose life has been so cruelly extinguished by bullet. On the few occasions that I met him in Delhi, I was deeply moved by Shri. Pathmanabha's warmth and humanity. Despite all odds, he continued to believe that Sri Lankans and Tamils could work together and that each could live with a dignity in that island.

Pathmanabaha's crucifixion would, I devoutly hope, make those in power in Sri Lanka think once again about the need of reconciliation rather than continue stoking of conflicts by inciting Sinhalese, who constitute the majority against small minority of Tamils who should be able to live in peace and tranquility without loss of their identity. I believe that Shri Pathmnanabha continued to have faith in that sort of a vision. I should like to pay my homage to his life and work.

* * * *

ALL INDIA CONGRESS COMMITTEE

NEW DELHI

RAJIV GANDHI M.P.
PRESIDENT

MESSAGE

I met Thiru K. Pathmanabha in Delhi just a few days before his tragic assassination. It is hardly believable that one so young, so bright, so full of life, with so much to contribute to his people, should no longer be with us. That our Government was unable to provide him protection is a matter of national shame. We extend our sincerest sympathies to his wife and the other members of his family.

Our Sri Lanka policy was designed to ensure the safety and security of the Tamils and the full realisation of them of their human rights and the full exercise of their political rights within a united Sri Lanka and in all those parts of the island where the Tamil population is predominant. The Indo-Sri Lanka Agreement of 1987 opened the doors to this dream becoming a reality. Unfortunately, the doors have been banged shut upon us on account both of mistakes made by the Sri Lanka Government as well as the National Front Government in India.

Thiru Pathmanabha shared a birthday with my mother. Both fell martyrs to a great cause. I pay my tribute to his memory.

October 31, 1990

HIS DEATH HAS CREATED VOID IN SRI LANKAN POLITICS

K.P.Silva
General Secretary,
Communist Party of Sri Lanka.

The tragic death of K.Pathmanabha , Secretary General of the Eelam People's revolutionary Liberation Front has created a void in Sri Lankan politics that is hard to be filled.

Pathmanabha was one of the most prominent leaders of the new generation of Tamil politicians who came to the fore with the intensification of the struggle of the Tamil people for their national rights. His dedication and sincerity to the cause of the Tamil people are widely acknowledged. He died a martyr to that cause which he expoused all his adult life.

Under the influence of Marxist thought Pathmanabha led the EPRLF to make a realistic re-appraisal of the course of the struggle of the Sri Lankan Tamil people for self determination and social emancipation. He concluded that the Sri Lankan Tamil people would be best served by exercising their right of self determination by seeking autonomy for the Tamil nationality within a united Sri Lanka and by cooperating with the progressive sections of the Sinhala people for its realisation.

Contacts between the CPSL and EPRLF grew under Padmanabha's stewardship of the EPRLF. Despite differences on several issues we had fruitful cooperation with the EPRLF on a number of matters of national and regional importance.

Padmanabha led the EPRLF to support the Indo-Sri Lanka Accord, surrender its weapons and enter the democratic process. when elections were held for the North-East Provincial Council Pathmanabha was at helm of of an alliance of Tamil Political parties which boldly participated in the elections and thereby helped to begin the devolutionary process. He was also behind the fight of the EPRLF led administration of the North East Provincial Council for proper and effectful devolution.

It was the Government's reluctance to devolve necessary powers to the North-East Provincial Council and its act of undermining the authority of the Council in concert with the LTTE that further complicated the efforts to find a political solution to the remaining problems of the Tamil Nationality. The present war as well as the brutal assassination of Pathmanabha were the results of this destructive policy of the Government.

Pathmanabha's contribution to the fight for the national rights of the Tamil people, towards the restoration of national unity and finding a political solution to the demands of the Tamil nationality will always be remembered.

HE WAS AWARE OF IMPEIRIALISTIC INTRIGUES

HARKISHAN SING SURJEET
Member Political Bureau
Comunist Party Of India (Marxist)

I had the opportunity to get acquainted with late K.Pathmanabha, the General Secretary of the EPRLF in the course of political discussion with many leaders of the Tamil groups of Sri Lanka in connection with the complex problems of Sri Lanka. I was impressed by Pathmanabha's sincerity, seriousness and dedication to the cause of democracy. He had sober attitude to the difficult problems faced by the Sri Lankan Tamils in their tortuous struggle for protecting their democratic rights and for safeguarding of their ethnic identity.

K. Pathmanabha had a balanced approach to these problems. He had clear perception that the problems of the Tamils would be solved only in cooperation with the Left and democratic forces of Sri Lanka. He did his best to fight narrow chauvinist tendencies within the movement. He realised the importance of friendship with India. He was constantly aware of the dangers of imperialist intrigues. All these perceptions helped the EPRLF and many other Tamil groups to take firm political positions in favour of the India - Sri Lanka Agreement. He upheld the Accord as the solution to the Sri Lankan problem in a manner providing for the safeguarding of the interests of the Tamil people while at the same time ensuring the unity and integrity of Sri Lanka.

The setting up of the North East Provincial Council was a measure which came about due to the leadership provided by Pathmanabha and the EPRLF. Unfortunately the refusal by the Sri Lankan government to devolve powers sabotaged its functioning.

K.Pathmanabha and the EPRLF under his leadership strived their best to get the accord implemented even in the midst of most vicious attacks on it from reactionary Sinhalese and Tamil chauvinist forces. He tried till the end to unite all sections of the Tamils to struggle for their just cause. For this reason K.Padmanabha and some of his colleagues became the victims of the bullets of the cowardly assassins at Madras.

The tragic death of this devoted fighter for a just cause is undoubtedly a great loss to the democratic and progressive forces in Sri Lanka. Let me express the hope that progressive sections of the Tamil youth would draw inspiration from the ideals and concepts for which K.Pathmanabha laid down his life.

O
N
E

O
F

T
H
E

N
O
B
L
E
S
T

S
O
N
S

O
F

M.Farooqi
Secretary
National Council
Communist Party Of India.

The brutal assassination of Comrade K.Pathmanabha, General Secretary of EPRLF by a killer gang believed to be belonging to LTTE in Madras was a heavy personal loss for me. I knew him for some time. I had met him only a couple of days before he was assassinated. I have a very good impression of him. He was one of the noblest sons of the Tamil people of Sri Lanka and a great champion and fighter of their legitimate rights. Comrade Pathmanabha's dedication for the just cause of Sri Lanka's Tamil people will always be remembered by his own people as well as the Indian people.

THE TAMIL PEOPLE

KILLING WAS THE HEIGHT OF ANTI - SOCIALITY

Hector Abhayavardhana

Lanka Sama Samaja Party (LSSP)

It is no exaggeration to characterise the assassination in Madras on 19 June 1990 of K.Pathmanbha, Secretary-General of the EPRLF, and 14 of his principal associates as an act of supreme folly. There is little doubt today that this act was the work of the LTTE. A recent newspaper report referred to the arrest of a number of men in Tamilnadu, some of whom were alleged to be members of the LTTE, on suspicion of involvement in this assassination.

Pathmanbha did not figure prominently in the events that constituted the recent history of the struggle of the Tamil people for their national rights in Sri Lanka. He chose not to occupy a place too close to the footlights. There were others to figure in the more prominent parts and assume the necessary responsibility. But Pathmanbha was the leader of his party and at the time of his assassination he was in council with members of his executive committee assembled at his residence. The assassins literally invaded a private residence and ruthlessly shot down everybody within reach.

Pathmanabha was not, perhaps, as popular in Tamilnadu as Prabhakaran, his antagonist. And even if Prabhakaran's LTTE appeared to enjoy the patronage of the Tamilnadu Chief Minister, this did not provide him with let or licence to invade private residences and kill people inside them with impunity. There were signs for quite some time that the people of Tamilnadu generally were beginning to be impatient with the boorish manners and open commission of crimes in both public and private places by heavily armed LTTE gangs. But the murder of Pathmanbha and his 14 associates was the highest of anti sociality: if tolerated, it would make social existence itself impossible.

Speaking for myself, I did not have the privilege of knowing Pathmanbha personally, though I did know some of the members of his party. I am certain, however, that he would not look for any tears to be shed on his behalf. What, perhaps, would most concern him is the sorry pass at which social existence has arrived in Sri Lanka. For Pathmanabha and his 14 comrades were not the only victims of savagery that passes as politics in our country in recent times. The LTTE appears to believe that the killing of their most prominent political opponents constitutes the shortest cut to power. The murder of TULF leaders Amirthalingam and Yogeswaran and EPRLF MP Sam Thambimuthu and his wife may never have taken place for concern that the Government of Sri Lanka and its police force have displayed in regard to them. And though public admission of responsibility for many of these murders has been made by the LTTE, that has not deterred the President of Sri Lanka from consorting with LTTE leaders as his state guests and negotiating with them as harbingers of peace.

HISTORY ALONE WOULD PLACE HIM IN HIGH POSITION

**VASUDEVA NANAYAKKARA, M.P.
LEADER**

NAVA SAMA SAMAJA PARTY (NSSP)

Comrade Pathmanbha is no more. He along with 13 other EPRLF comrades, was gunned down recently in Madras by the LTTE, which knows no end of killing of its opponents, there by exposing its own political nakedness and losing rather than gaining popular support. Comrade Nabha led the EPRLF as its Secretary - General from its inception. He will always be remembered by the

progressive forces for leading the EPRLF along anticapitalist and anti - imperialist lines as the wayout for the Tamil-speaking people.

When what was originally the EPLF, before long, metamorphoses into the EPRLF, that in itself provided a pointer as to the progressive nature of the path the organisation was beginning to tread. The EPRLF started working patiently to mobilise the people, particularly all downtrodden layers, the peasants, the tody workers and all working people and thereby inter-twined the national liberation struggle with working class struggles. This alone speaks well of the maturing perspectives of Comrade Pathmanbha who eschewed parochialism and identified the EPRLF with the problems faced by the working class and peasant masses in the South.

We of the NSSP who have been unswervingly in the forefront of the fight for self-determination of the Tamil speaking people, and complete equality for them, have naturally defended the aspirations which Comrade Pathmanbha sought to achieve for the Tamil speaking people. However, that has in no way deterred us from criticising the EPRLF whenever it was, and is, necessary to do so. Comrade Nabha himself cautioned the rank and file of his organisation way back in the mid - 1980s to "keep correcting themselves through self - criticism, love the people and win over their affection without which it would not be possible to mobilise the masses". The best tribute one can pay Comrade Pathmanbha is to live up to his expectations always. Under Comrade Nabha's guidance, the EPRLF strove very hard to get adequate powers for the North - East Provincial Council which could have obviated their desire for the unnecessary dependence on the IPKF. The reactionary UNP Govt's refusal to devolve due powers in good season led to a situation where Comrade Nabha who brought the EPRLF into mainstream politics had to leave the country for want of security. So the Premadasa Govt. is largely responsible for the murder of Comrade Nabha, in that it is no secret that the Govt. connived with the LTTE at all stages of the events that finally led up to the murder of Comrades Pathmanbha, Yogasankari and others.

The criminals will be indicated by history and history alone would place Comrade Nabha in the high position he verily deserves.

The NSSP pays homage to Comrade Nabha's memory.

THE POLITICAL PHILOSOPHY AND PRAXIS OF K. PATHMANABHA

Dayan Jayatileka
Asst. Secretary,
Political Bureau
Sri Lanka Mahajana Party (SLMP)

Comrade Pathmanabha was first of all a revolutionary, a Marxist-Leninist, a national liberationist and a humanitarian socialist. If we were to forget his characteristics we would then also forget his contribution. Pathmanabha was not just another leader of the Tamil national movement cut down by the LTTE. He was more, and this we should always remember.

Comrade Pathmanabha's political career goes back to the first years of the decade of 1970's. He participated in the activities of the rising Tamil student and youth fronts, in protest against the racist policies implemented by the United Front Government of the day. It is this Government, consisting of so called progressives and left parties, that reinforced the foundation of the Tamil Eelam demand, the cornerstone of which was laid by the Bandaranaike policy of Sinhala Only in 1956. Comrade Pathmanabha participated in the early 70's in the campaigns of agitation launched against mediawise and districtwise standardisation and discriminatory 1972 Constitution.

His specific contribution to the Tamil nationalist movement and the progressive movement of Sri Lanka as a whole, begins however, in the mid 70's. He was one of the founders of the very first socialist oriented organisation within the Tamil national liberation movement. This was the Eela Viduthalai Munnani Iyakkam or Eelam Liberation Organisation founded in 1974/75. This organisation was formed as a result of the attempts by

Pathmanabha and others to give the Tamil nationalist movement a mass base. He was one of the groups of youth militants who were the first to break with the bourgeois and parliamentary policies of Tamil United Front. I think we must stress this fact, since both Velupillai Prabhakaran and Uma Maheswaran remained within the political and ideological ambit of bourgeois TULF politics, until much later in the struggle.

Pathmanabha and others attempted to take the message of Tamil national liberation into the countryside and among the working people. In doing so they encountered a fundamental problem. What would the struggle for Tamil Eelam bring to the workers and peasants, particularly the peasantry and those suffering from caste oppression? It is in answer to this question that the political philosophy of Pathmanabha took a sharp turn to the left. This is why the Eela Viduthalai Iyakkam was formed as a social oriented organisation dedicated to the cause of Tamil national liberation.

Pathmanabha believed in the unity of theory and practice and as such the ELO resorted to the tactic of armed expropriations. He participated personally in the Puloly Bank operation, which was one of the first such in the history of the Tamil resistance. In the immediate aftermath of that armed expropriation, Pathmanabha who was on the run, was sheltered, protected and assisted by the people of the area. This deepened his love for and respect for

the so called common or ordinary people. He realised that the people could be a great source of protection and even of wisdom for the national liberation struggle. His pro-people orientation deepened qualitatively as a result of this experience.

The Eela Viduthalai Iyakkam did not survive the repression unleashed as a result of the Puloly Bank operation. As the organisation disintegrated, Comrade Pathmanabha left the country and went to England. He agreed, due to the pressure of his family, to recommence his studies and registered as a student of Accountancy while in London.

But from the very first day he reached England he was a manifestly restless young man. His thoughts were entirely devoted to the task of getting back to his native land as soon as possible. When in London, all his free time, social contacts and his personal interactions were devoted to the attempt to win over friends and acquaintances to the cause of the national liberation struggle. It was while in London that he joined and in fact helped to form the General Union of Eelam Students (GUES) and the EROS. He was in the first batch of Tamil militant activists to receive training from the Palestinian Liberation Organisation in Lebanon. His experiences and those of his comrades in Beirut left in him a permanent love for the Palestinian struggle. Almost a decade later, when he was the head of fairly strong Liberation Organisation himself, he did his very best to give moral, material and political support to the Palestinian fighters. It was during this spell with the Palestinians that Comrade Pathmanabha also developed a strong sense of solidarity with the Eritrean liberation struggle.

Comrade Pathmanabha made his journey back in 1978. Before return-

ing to Sri Lanka he spent sometime in India laying a firm foundation for the subsequent activities of his organisation. His political work in India is also noteworthy, because until that time the connections between Tamil fighters and India had been with smugglers and social bandits and also with the most hard core Tamilnadu nationalists. Pathmanabha, however, established firm links with Marxist Leninist revolutionary elements in Southern India. He learnt much from them himself but his choice of allies is further testimony to his ideological and political clarity and his socialist revolutionary commitment.

Having set up a GUES committee in Madras under Comrade Suresh, he returned to Sri Lanka, working politically not only in Jaffna but also in the hill country. Comrade Pathmanabha made serious and extensive efforts to recruit Tamil youth from the plantations and those from the Colombo schools for the cause of Tamil national liberation. In doing so he broke with the narrowly limited, Jaffna centric outlook of other Tamil national liberation fighters. Pathmanabha also made a very serious attempt to establish contacts with Sinhala revolutionaries. He met many such and tried to convince them of the need to support the cause of Tamil self determination. He was not successful in most cases. However, what is important is that he had departed completely from any kind of narrow Tamil nationalism or chauvinism.

From these earliest days in 1978, when we first met in Peradeniya, he was very clear that the Tamil national liberation struggle was the first step and stage of an overall socialist revolution throughout Sri Lanka. The Tamil struggle itself would make the transition from its democratic stage and culminate in the setting up of a

socialist Tamil Eelam. Of these two propositions Pathmanabha was very convinced and these ideas were ones which he had arrived at independently. His attempt to link up with Sinhala revolutionaries was in consequence of this strategic vision of his.

In 1981, he broke with EROS on the question of the lack of democratic centralism. While that was the issue on which the rupture took place, the founding of the EPRLF permitted Comrade Pathmanabha to operationalise his own distinctive conception of the national liberation struggle. He attempted to give the struggle both a socialist political education as well as a base in a network of mass organisations. This is why he was insistent on the need to set up an array of popular organisations such as the Rural Workers and Peasants Front, the Eelam Women's Liberation Front, the Fisheries Workers Front and the Plantation Proletarian Front. These mass organisations he later attempted to group in a single Popular block called the Eelam People's Liberation Front. This was in 1983.

He was very clear that the armed organisation should be based and drawn from the mass organisations and be under the political leadership of the party. Hence his adherence to Mao's triad of the party, the Army and the United Front. But it was not a dogmatic Maoism, as his idea of the separate mass organisations subsequently grouped in a popular bloc demonstrates. I believe that he had evolved his own synthesis of the ideas of the PFLP of Dr. George Habash, of the Eritreans and of the Indian Marxist Leninist organisations. As a Marxist, he had great respect and love for Stalin, Mao, the Vietnamese and particularly for Che and Fidel.

Certainly it is obvious that he was not able to fulfill his goals in this regard. It

is obvious that this organisational structure did not function in the way it was meant to and should have. This was due to sets of reasons. One set of reasons consists of avoidable subjective mistakes and organisational errors. The other set of reasons are those due to the trap of history and geography.

Comrade Pathmanabha, like all of us, inherited historically determined conditions and circumstances. He was attempting to build a socialist national liberation organisation within an ethnic and social formation that was characterised by conservatism and ossified social structures. His attempt to fight against caste domination and class exploitation, together with his insistence on the need for women's emancipation within the national liberation struggle, earned the EPRLF the enormous hostility of entrenched, privileged social strata within the Tamil nation. The result of this was the narrowing of the economic resource base of EPRLF.

When in the aftermath of July 1983 the militant movements sought refuge in South India and made their base there, the EPRLF was distinguished by its refusal to compromise on its ideological convictions. All the other groups benefitted from the largesse of the Tamil Nadu state government and the most nationalistic, even chauvinistic, political and bourgeois elements in Tamil Nadu. Comrade Pathmanabha's steadfast refusal to attack Sinhala civilian targets in Colombo or elsewhere did not endear him to bourgeois Tamil nationalists in India or the West who were bank rolling the terrorist operations which were undertaken by some other groups despite their verbal commitment to the principles of Marxism.

I feel that the belatedness of the EPRLF's attempt to develop a powerful military apparatus was also due to

Comrade Pathmanabha's own philosophical conviction that what was most important was a mass struggle, mass organisations and a correct political orientation. It would have been very easy for him, trained in Lebanon by the Palestinians, to have plunged into the 'prestige race' of launching military attacks on Sinhala targets. But I believe he restrained himself and consciously refrained from succumbing to a militaristic deviation. Perhaps he foresaw in some way the brutalisation that was to set in, in the Tamil liberation struggle. Whatever the reason, I would say that history has vindicated Pathmanabha's refusal to take the easy path of militarism at the expense of politics and mass organisation.

When the LTTE launched its attack on Anuradhapura in 1985 and then again on the TELO in May 1986 Pathmanabha and the EPRLF took a very clear position. On both these occasions Pathmanabha went against the tide. He extended full support and solidarity to the TELO and his was the only group to have a hartal in protest at the killing of TELO cadres by the Tigers. He would not have been unmindful of this. But nonetheless he adhered to principles. He did the right thing in the face of injustice.

I would say that Comrade Pathmanabha's greatness resides not only in his positive achievements but most certainly in the wrong things he consciously desisted from doing. The EPRLF under his leadership did not engage in the killings of Sinhala civilians. It refused to engage in drug smuggling as a source of revenue. On this last issue, the otherwise so gentle Nabha was very firm.

He upheld the idea of the death sentence for any members of the EPRLF who engaged in drug trafficking. He used to say that "all that we do, all our

struggles are based on love for human beings and the ideals of humanism. Drug trafficking results in the destruction of the lives of great many human beings in other countries. This makes nonsense of ideals to which we are committed". This indicates very clearly the humanism that infused the socialist revolutionary commitment of Comrade Pathmanabha. His refusal to permit internal killings, at the time when other pseudo-socialist organisations in the Tamil Eelam movement were maintaining torture chambers and death camps, attests to his fidelity for the cause of democracy, while his refusal to entertain the idea of killing Sinhala civilians is testimony to his internationalism.

The fact that Comrade Pathmanabha was himself deeply involved in the attempt to construct a joint revolutionary project of Sinhalese and Tamils and did not sub-contract this task to this or that glib ideologue as did other Tamil liberation organisations, is further proof of his deep personal commitment to the goal of what he called the 'total revolution' in Sri Lanka. It is not only physically that Pathmanabha stood head and shoulders above other leaders of the Tamil liberation movement but also in his internationalism and his humanism. The evolution of the world Communist and Revolutionary Movement has vindicated Pathmanabha's own ideological formation and synthesis. Pathmanabha stood for, believed in and acted with democratic, humane socialism, which is an ideal the world Marxist Movement has now endorsed as its goal.

In his humanism, Pathmanabha was like Vijaya Kumaranatunge, who was himself profoundly anti-racist and internationalist and totally committed to the idea of a democratic socialism.

Viewing comrade Pathmanabha in historical perspective is no easy task since

there are a great many personal memories and experiences that we have shared in our odyssey. But that is a much longer story, for a different time. I will say that Comrade Pathmanabha was certainly one of the outstanding Marxists produced by the Tamil nation of this country - the others being Comrades Vaidyalingam, Kandiah and Shanmugathan. But I could say that none of these other Marxists had the opportunity or perhaps the capacity and motivation to unite theory with armed revolutionary practice. In that sense it would not be inaccurate to say that Comrade Pathmanabha was the greatest Marxist - Leninist revolutionary leader produced by the Tamil community. I would even go further. If I am asked who was the greatest revolutionary Marxist - Leninist leader that we have produced in Sri Lanka, I cannot think of anyone but Pathmanabha.

The detailed analytical assessment of Comrade Pathmanabha is the task for another forum. But let me say that understanding Pathmanabha brings us face to face with a great many problems of revolutionary strategy and theory of political philosophy and practice - be it the relationship between the political and the military, the party and the united front, the maximum and the minimum programme, internationalism and nationalism, socialism and humanism, relations with bourgeois state, and the crisis of the World Communist Movement. Pathmanabha's practice and thinking involved all of that and much more. Understanding Pathmanabha would shed light on the history of Tamil liberation struggles, the nature of the Tamil social formation, the history of the Sri Lankan revolutionary process, the political processes of South

Asia and the trajectories of the revolutionary movements of this complex, violent part of the world and the world as a whole.

Pathmanabha has left behind his organisation which has proved its remarkable resilience whenever it was attacked by the fascist LTTE. He has left his organisation behind in the hands of his close comrade-in-arms Comrade Suresh Premachandran. But above all Pathmanabha has left us with his example. He was never a talker and a writer. But what he stood for, he acted out and acted upon. Therefore we have to gather together, systematise and share our reminiscences of Pathmanabha. And above all we have to follow his example. The Tigers may have killed Comrade Pathmanabha, but as Vijaya Kumaranatunge said at the funeral of Nandana Marasinghe, "They may kill the liberationist, but they cannot kill the liberation struggle. For the liberation struggle is eternal." Someday when the peoples' revolutionary forces of the Sinhala, the Tamil and the Muslim communities wage their combined struggle against reaction and imperialism, the world will know this - for surely at some decisive stage and determinant moment of the struggle, they will unfurl the twin banners of Vijaya and Pathmanabha!

Pathmanabha's moral and ethical stature does not diminish but grows with each passing day as we reflect on the civilisational crisis of our country and our revolutionary movements. I will conclude this, having searched for a slogan which may synthesise Pathmanabha's ideas, his theory and practice, our own historic, existential encounter and indubitable future reencounter. And that slogan is this - **SOCIALIST REVOLUTION OR DEATH!**

REMEMBERING COMRADE PATHMANABHA

Mohit Sen
General Secretary
United Communist Party of India.

The Eelam People's Revolutionary Liberation Front (EPRLF) is an extraordinary organisation. It is the product and the vanguard of the Tamil people of Sri Lanka who have fought so valiantly for their identity and their rights. But it has always seen this struggle in the light and perspective of the broader battle of the progressive forces of Sri Lanka and the entire region. Indeed it is one of those national revolutionary organisations which had a firm historical and internationalist outlook without losing its attachment to its people and land.

Long before the current wave of reform and renewal of the ideology of Marxism-Leninism in the direction of increasing universalisation, the EPRLF based itself on an ideology that was similar if not identical. Yet these unassuming revolutionaries never ceased to seek to learn from those they regarded as somehow more learned.

The EPRLF demonstrated through its practice and if one may say, through its agony that it could continue the use of weapons for democratic administration. If they had to face a severe setback this was in spite of all that they were and all that they had done. After all, the victory of the national front in the general elections of 1989 was not of their choice or doing.

All this has been written because the martyr and hero and personal friend, Pathmanabha was the embodiment and indeed, the architect of all the virtue and strength of the organisation which he headed. And it is, therefore, not only the EPRLF which has lost so priceless a leader. The revolutionaries of Sri Lanka, India and the world have lost a great leader by his physical elimination. And so many, including the present writer,

have lost a gentle and dear companion. We shall be much lonelier without him.

I had heard of comrade Pathmanabha, some time before I met him. In particular, the late comrade M. Kalyanasundaram - not a person given to exaggeration - was highly appreciative of his steadiness, strength and humility. TRR, as the crusading editor of "Makkal Kural" and "News Today" is affectionately known, spoke with more than his usual gusto of his qualities.

And then I saw him in Madras. The whole experience has remained deeply etched in my memory. My two younger comrades, Dalit and Bhasker had arranged a meeting in 1986 in honour of Nelson Mandela at a place where many of the young militants of the EPRLF had gathered. It was a rainy day and when the meeting had begun the lights failed, so it was in the light of burning candles that I saw this bearded young leader listening intently amidst those younger cadres. After that I had many meetings with him and his colleagues. We discussed so much, not only about Sri Lanka and India but about the entire world revolutionary process. It was an invigorating experience giving flesh and blood to the concept of revolutionary internationalism.

Comrade Pathmanabha was totally non-sectarian and realistic. He knew what the strength of different parties and forces in India were. As the leader of a party which was playing the crucial role not just in the North Eastern provinces of Sri Lanka and the entire island but in cementing the relations between India and his country and people, he knew with whom he had to maintain close relations. This also applied to the organised left forces in India.

Yet he understood what international support meant to our party, the United Communist Party of India. when it was in the process of formation. We shall never forget the solidarity the EPRLF displayed at that time. Regardless of what might be the reactions of the established communist parties, whose support it cherished and was grateful for, Comrade Pathmanabha sent not just greeting but a high power delegation. In a sense, we had done nothing to deserve such an expression of fraternity beyond being their brothers and fellow fighters. The EPRLF set an example from which much mightier and older revolutionary parties would and have begun to draw appropriate lessons. Tactical considerations degenerate into opportunism when principles and limits are abandoned. Comrade Padmanabha as the leader of the EPRLF, did not do that. He helped the UCPI greatly but suffered no loss himself and for the EPRLF since the struggle they waged, could not be by passed by anybody. He proved that principle and nobility pays.

After that there were many meetings with comrade Pathmanabha. The later ones were in days of great difficulty for all of us who refused to reconcile with the counter revolutionary destabilisers unlike some much stronger constituents of the left. For the EPRLF, in particular, extraordinary skill was received to try to salvage as much as possible and for as long as possible the gains that had been made, what skill and courage they displayed. Despite them the process of deterioration could not be stopped. But there is a reality of historical and people's memory which resumes itself at an appropriate time. Principled and realistic effort is never wasted.

It was at this time that on the 12th of this June we met for the last time. Comrade Pathmanabha came later than scheduled, much later an obvious necessity of security as I later realised. Other friends were also there. The main theme of the discussion

was how to alert public opinion in India about the danger to the security of the entire region that was building up because of the LTTE's fascist like drive for power and the rampant chauvinism of the Sinhala Government. What the Rajiv Gandhi – Jaya wardhana accord had managed to forestall was now in danger of staging a comeback. The EPRLF leader was well aware of the dubious role being played by the DMK Government but since it was a part of the ruling National Front, circumspection and tact were obviously in need in relations with it. Among others, Sri. P.N. Haksar and Sri. Nikhil Chakravathy were among those who had helped by advice and in other ways. The non partisan and statesmanlike approach of Sri. Rajiv Gandhi was highly appreciated.

All this serious talk did not prevent the eruption of heavy laughter when we both warned our young comrade Elangovan about the "perils" which awaited him in Norway where he was proceeding to attend a summer camp. We both told him to come back soon.

Comrade Pathmanabha said that we would again soon in Madras where the Central Committee of the UCPI was to have its session from June 26 to 28. He wanted to meet all our comrades. I told him that it would be an inspiration and honour for us.

And as he rose to bid good by and we shook hands, we asked him to be careful. He smiled and nodded in assent. And then he went to his death. It is a tragedy and disgrace for all of us that we failed to protect so good and precious a friend.

The EPRLF is not alone in its great sorrow and immense loss. We of the UCPI, in particular are utterly stricken and would take long to fully recover. Yet that comrade Pathmanabha built will endure and will be with us on the day of triumph whenever that inevitable day comes. Nothing and nobody will be forgotten then and in whatever long stretch of time and space we have to traverse to reach there.

A DYNAMIC PERSONALITY

M.H.M. ASHRAFF. M.P.
Leader

Sri Lanka Muslim Congress

Although I knew Comrade Padmanabha only for a brief time, he has left behind in my mind pleasant memories and deep rooted positive impressions.

By all standards he was a gentleman par excellence. Within a militant out-fit lay his melting heart for human sufferings. The normal qualities of obstinacy, hardihood, intolerance etc. that are synonymous with an average militant were alien to him.

Whilst fighting for the liberation of the oppressed Tamil community, he was revolting against those who were working towards the birth of the ugly tail chauvinism in order to suppress the defenceless Tamil speaking Muslims who lived in the Northern and Eastern Provinces of Sri Lanka.

He not only believed in the equality between two individuals; but also in the collective political equality between the Tamil and the Muslim communities.

He firmly believed in recognizing and respecting the distinct and separate political identity of the Muslims. He realized the need to workout an early solution to the ethnic question which would be acceptable to the Tamils and the Muslims.

He was also conscious of the dangers of allowing the Sinhala chauvinists to take advantage of the difference between the Tamils and Muslims in their effort to deny to both these communities their reasonable share in the political affairs of Sri Lanka.

His demise is a great loss to the suffering Muslim community.

The respect that the Tamil community could pay to Comrade Padmanabha is to strive towards the realization of his ideals.

On behalf of the Muslim community, I take this opportunity to salute his commitment and cause.

COMRADE NABHA IS THE SOUL OF EELAM PEOPLE

*The Political Department,
PFLP*

Dear Comrades,

Through this small message, we in P.F.L.P. would like to mention few facts about comrade Nabha. So many people had written about the freedom fighters. Today we will narrate about something special and the special in our opinion is that he contributed something to his people's struggle against imperialism and world reactionary forces. So, we request the comrades in E.P.R.L.F. to forgive us because the words will never satisfy the soul of comrade Nabha.

Today on his 39th birthday anniversary we must note that comrade Nabha since his childhood had thought about his people's right, he faced the sufferings with his people from the reactionary forces and the Government at that time. So it was always in his mind and life, how to get freedom for his people. The truly real solution to the Tamil question was a total revolution and this should be through forming a new party i.e., the EPRLF (at the organisers conference in 1981 Comrade Nabha was elected its Secretary - General). As an immediate priority he organised the frontal organisations of EPRLF in particular the Rural Workers and peasants front and the Eelam women's Front etc. And we would also note that comrade Nabha has built up very well the military wing within the EPRLF and he was in high contact and good man of armed struggle and at the same time a man of peace.

Dear Readers,

The above mentioned few words of facts are very less compared to his great work and struggle for the party and the people of Eelam directly. This will indicate why the reactionary forces will send the dirty hands to massacre comrade Nabha and his comrades. But we in PFLP believe that comrade Nabha is the soul of Eelam people, and Eelam will get hundreds and thousands of Nabhas to lead and direct their struggle till they get their freedom and victory.

Once again we, the Palestinian people and the PFLP wish the Eelam people and EPRLF victory and victory.

A TRUE REVOLUTIONARY

K. Premachandran. M.P

Secretary General

EPRLF.

It is my singular privilege to have lived and struggled with Comrade Nabha in establishing our Party and Organization in the wider interest of our beloved people.

The history of the Eelam Liberation Movement has witnessed the rise and decline of numerous Organizations. It has also thrown-up diverse forms and styles of leadership. But the leadership qualities of Comrade Nabha is unique and unparalleled. The quality of leadership cannot be determined solely by heroic deeds in the "battlefield" and a headcount of enemies who were felled in combat. On the contrary, the essential things as regards the cause is in the struggling for and the taking of decisions that reflect the wider interests of the People. More importantly, humanism and compassion is what distinguishes a true leader from a masquerader. In this context, I have yet to see a personality within the Eelam Liberation Movement, other than Comrade Nabha, who corresponds to the above characterization of a true leader.

To Comrade Nabha, the notion of liberation went beyond the mere capture of political power or political independence. To him, liberation meant the emancipation of the broad masses from class exploitation, caste oppression and a servile mentality. In the Eelam context, he was committed to the above, as well as, to combatting the subjugation of women and regional parochialism. In short, he stood for the social and political emancipation of the oppressed People and sought to mobilize them on that platform. He lived the life and experienced the struggle that he advocated within the party and amongst our cadres. In this regard, he was instrumental in forging numerous organizations that addressed the particular social categories, while subordinating the various components into one organic structure which was the Party. Of the various frontal and mass organizations that he forged, he gave particular importance to the tasks that involved

the mobilization of the landless agricultural workers, who also belonged to the depressed castes, and the plantation proletariat. While he understood the need to mobilize all sections of society for the purpose of launching a national liberation struggle, he also firmly believed that it is the workers and peasants who had the capacity and resilience for taking the struggle to its logical end.

Comrade Nabha was firmly opposed to individual terrorism and military adventurism. He constantly reminded us that "we love our land, because we love our people. We do not love a land that has no People". The above was a reminder from him of the dangers of pure militarism and the needless suffering that it imposes on a people. He was of the conviction that arms should be wielded not for the sake of arms, but as an essential component of a broader politico-military strategy which in turn should be subordinated to the ultimate objective of long-lasting peace that is just and rational.

Comrade Nabha and our party faced yet another problem which, in a way, typify a stereo-typed image of a party or organisation that is committed to fundamental social transformation. Comrade Nabha and our Party were branded by certain vested interests as "Communists" who were committed to the creation of a "totalitarian dictatorship" that would dismantle democracy and demolish places of worship! Little did they realize, or did not want to recognise, that Comrade Nabha symbolized all accepted norms of democracy. From the inception of EPRLF and till his last breath, he persevered and succeeded in introducing and inculcating democratic principles into the Organization. He condemned any action that violated democracy. Similarly, we were the only ones who consistently opposed the murderous pursuit of hegemony by the LTTE. Comrade Nabha was determined to ensure pluralism and freedom of expression, while combatting the tendency introduced by the LTTE, which sought to subjugate its own people through terror and relegate them to the status of mute observers.

Comrade Nabha organized mass protests against such tendencies within the national movement.

An allegation that has been levelled against the EPRLF, particularly during our tenure in the North-East Provincial Government, is that we were responsible for numerous murders. What is not conceded is that we did not deny to those who were levelling these charges the right to do so. However, we are not prepared to be apologetic about having taken tough action against fascists. We started functioning against the fascist LTTE who needlessly precipitated a war against its own people, for its own narrow, sectarian goals. In essence we struggled to protect the fundamental democratic rights of our people and to prevent them from being engulfed into a vortex of calamity and destruction.

Hence, we were only following the broad guidelines, certain mistakes were made by us-but these are mistakes that we have learnt to rectify through self-criticism. We learnt a lot from Comrade Nabha. He was not a learned scholar in the conventional sense, but he possessed clarity of thought and far-sightedness that was unique. He explained to us in simple language the problems facing our people and as to how they could be freed from their servitude. He constantly reminded us that "we must impart to the people what we learn from them, but in a manner that would raise their level of consciousness. "He lived the life and the tasks that he advocated. He was one with the people. He was also one with the cadres. He symbolized the true essence of "Comradeship". He never engaged in a discussion or argument for the purpose of demonstrating his knowledge or political acumen. However, I have personally witnessed him engage in long discussions with our comrades. This he did for the purpose of politicizing the cadres and imparting to them the art of waging a mass-based armed struggle.

It is a common observation that Comrade Nabha does not speak much. True. But

when he did have something to say, it was invariably deep and profound. He excelled in crisis management and had the knack of taking bold decisions at the appropriate moment. At the same time, he had the capacity to convince our Comrades as regards the necessity of taking certain decisions by explaining the process through which he arrived at these decisions. He also gave due importance to the views and opinions of other comrades, irrespective of their rank within the Party.

The role played by Comrade Nabha and the EPRLF in the history of the struggle of the Eelam Tamils cannot be quantified. From the inception Comrade Nabha gave priority to forging unity. The formation of the Eelam National Liberation Front (ENLF) in 1984 comprising of EROS, TELO and EPRLF and the incorporation of the LTTE into the united front in 1985 was primarily due to the efforts taken by Comrade Nabha.

It was as a result of these efforts that the representatives of the Tamil-speaking people were able to speak with one voice at the Thimpu Peace Talks. At the same time, Comrade Nabha was not content with unity merely at the level of the leadership. He was particular that all unity moves must filter down to the base. In this regard, Comrade Nabha stressed on the need for political classes to our cadres on unity and the problems that such efforts would encounter. Unfortunately for our people, the LTTE saw unity purely as a tactical ploy and concentrated instead on paralysing the united front from within as a means of establishing its own hegemony.

In addition, by launching fratricidal attacks against the other organizations the LTTE only succeeded in weakening the Eelam resistance.

Comrade Nabha was particular that efforts at unity should not be restricted to only the forging of a Tamil - Sinhala secular, democratic and left consensus and effected a programme for this purpose. He also identified the the plantation Tamils as a

crucial component of this programme. He took pains to explain that we were not mere separatists or Tamil chauvinists. To him the emancipation of a section of the people of Sri Lanka was not possible without the emancipation of all oppressed sections of the Sri Lanka society. He was emphatic in his condemnation of the massacre of innocent Sinhalese civilians by certain Tamil Organizations. By establishing contacts with the Sinhala left and the progressive intelligentsia, Comrade Nabha emerged as a crucial pivot linking the progressive tendencies within the Eelam resistance with the left, social democratic and working class movements in the South.

Comrade Nabha was also particular about giving due recognition to the aspirations and apprehensions of the Muslims and the Upcountry Tamils and formulated a programme that would grant them autonomous councils. He viewed the plantation Tamils and the Muslims as national minorities within the broader Tamil nationality.

Comrade Nabha was a true internationalist. He proclaimed that the Eelam National Liberation Struggle was also an anti-imperialist struggle and a struggle for world peace. He maintained close contacts with the Palestinian Resistance, the ANC, the Sandinistas and the Polisario. He extended the full solidarity of the Party to their struggles and, in the process, earned their support and respect for the Eelam national movement.

At the same time, he established contacts with the socialist bloc. In India, he played a crucial role in earning the respect and solidarity of the left and other progressive forces. In Tamil nadu Comrade Nabha made numerous friends within the literary circles and the progressive intelligentsia.

Above all, Comrade Nabha was convinced that the support of India was necessary for the Eelam Tamils to live with self-respect and dignity. He also believed that the anti-imperialist orientation of India's foreign

policy would serve the larger interests of those forces in Sri Lanka which stood for peace, democracy and social progress. On this basis, Comrade Nabha concentrated on winning the support of the Government of India as well as the broad spectrum of the Indian Policy.

The decision taken by Comrade Nabha and the EPRLF to support the Indo Sri Lankan Accord derived directly from our perception of the wider interests of our people, as well as that of all Peoples of Sri Lanka. He urged the cessation of needless deaths and destruction. He craved for peace, democracy and freedom for his people - and he saw in the Indo - Sri Lankan Accord immense possibilities. However, the parochial and sectarian approach taken by the LTTE and the Sri Lankan Government, backed by the use of force undermined these possibilities. It is due to the guidance of Comrade Nabha that the Provincial Government had the courage to assure those powers, that were denied to them by the Centre. The Provincial Government, although systematically undermined and subsequently destabilized by the LTTE and the Colombo regime has laid a foundation that history will one day recognize.

MY tribute to Comrade Nabha would be incomplete if I do not say a few words about my personal association with him. I first met Comrade Nabha in London in 1975. Since then, and till his death I remained his friend, comrade and student. In 1977, I and some other Comrades went with Comrade Nabha to Lebanon to be trained by the Palestinian Resistance. On completion of our training programme we returned to our land and

plunged ourselves into the task of mobilizing our people and creating a Revolutionary Organization.

During this time, we walked many miles and shared many hardships. Hunger became part of our collective existence. The dangers that we faced came not only from the State, but also from anarchic tendencies within the Eelam movement which resorted to arms in pursuit of hegemony and as means of settling political differences. It was Comrade Nabha's firm resolve, determination and courage which paved the way for the resilience and inner-strength of our Party and Organization. As a result, Comrade Nabha earned the affection and respect of all our comrades. These sentiments were not due to fear or an artificially created personality cult. What we learnt from him was immense. Despite his premature and untimely death caused by the LTTE who recognized his charisma and leadership qualities and as therefore could not let him live, we have a lot more to learn from the life he lived and the principles for which he died. The life story of Comrade Nabha is also the story of our people and our Party.

The fascists who have taken Comrade Nabha from amongst our midst will soon realize that in having killed one Nabha, they have created many more Nabhas. They will soon realize that the visions of Comrade Nabha transcend time, space and body and cannot be destroyed.

"Fascism may make short - term gains, but History has shown that there can be no victory for Fascism".

A PATRIOT MOULDED IN ANTI-IMPERIALISM

A. Raghavan
Chief of Delhi Bureau,
BLITZ

It was shocking that he died so young. But what elevated my spirit when I read the news was a surge of memory that so many social reformers and revolutionaries died so young.

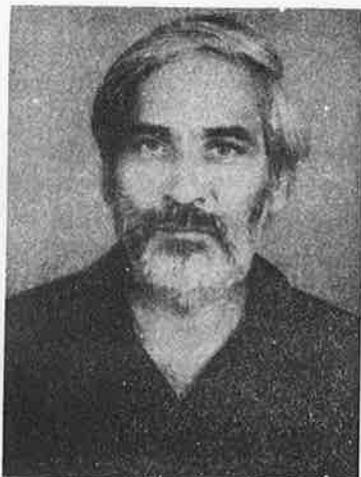
I had the privilege of meeting Comrade Pathmanabha a couple of times in our office. His colleagues used to communicate to us what was topical about the Eelam struggle. Nabha, a man of few words, spoke seldom, only when he must to stress a point. As a journalist I had noticed the same taciturnity among some of those engaged in the Telengana armed struggle.

As a student he took the same route as some of the radical Indian leaders with whom I am familiar. To London for study and then back to the barrack, not to any berth, generally longed for by the middle classes.

Tamil Eelam was very dear to Comrade Pathmanabha but I found in him not a trace of pan-Tamil racialism. Nor was he an India baiter as some other Eelam leaders have been. As a patriot moulded in anti-imperialism, he could visualise and fight for a Tamil setup in a larger framework. On this he differed from many of his contemporaries. I imagine that it was for this crucial difference of approach towards a Tamil homeland Nabha had to die at the hands of chauvinists of both Sri Lanka and Tamil Nadu. Even a single meeting with him will convince anybody that Pathmanabha, who headed a fighting organisation like the EPRLF, was very modest in his personal behaviour and extremely unassuming. So it was no surprise to me that when the North-Eastern provincial council was formed he declined the offer of its chief ministership.

I am convinced that the Tamils fighting for a place under the sun in Sri Lanka will finally accept Comrade Pathmanabha's perspective. In that event his martyrdom may not have gone in vain.

FIGHTER FOR A CAUSE

S.D.Muni
Professor
South Asia Studies
Jawaharlal Nehru University
New Delhi

It was a hot, sultry evening in June. When I answered the door bell, I saw Ketheeswaran and Shanthan of the EPRLF standing at the threshold. Behind them was a tall, well built young man whose face reflected self-confidence, mixed with a deep-down concern. Yes, he was Comrade Pathmanabha or comrade.Nabha, as he was affectionately called by his friends and associates the leader and builder of EPRLF. I took a few seconds to recognise him because he had shaved off his beard that used to give him a robust revolutionary look. Despite his decision to shave-off his beard, clearly an attempt to conceal his identity, he was more than casual in his sense of personal security. This became evident when he was assassinated in Madras only three days after this brief meeting I had with him in my house.

Why was the LTTE gunning for him? The clash was certainly more than that of personality or power ambitions. It centered mainly on two points related to the approach towards the Tamil question and its resolution in the Sri Lankan context. One was regarding the LTTE's insistence on a political order that allowed no room for dissent or pluralism. This was not acceptable to comrade. Nabha and his EPRLF. For they stood for social justice and equality for Tamil community in relation to the Sinhalese, on the one hand, and to the deprived sections within the Tamil society which had always been hierarchical ridden with caste and status differentiation.

While both LTTE and the EPRLF agreed to on the necessity of armed struggle for liberating the Tamils and undoing their discrimination in the hands of Sinhala chauvinism, they had divergent perspectives on the organisation of Tamil polity and society. The LTTE had no respect for democratic order and, therefore, didnot hesitate in taking recourse to arms in silencing any dissent against their pursuit for hegemony. The EPRLF looked for a just, plural and democratic socio-political order for the Tamils. This explains why comrade.Nabha though reluctantly, was willing to work with the LTTE within the framework of a democratic structure. Not only was the LTTE invited to contest provincial council elections, but even later, the EPRLF was willing to accomodate the LTTE representatives into the North-East Provincial Council, so as to promote the overall cause of the Tamils.

A critical difference of opinion between comrade. Nabha and his EPRLF, on one hand, and the LTTE, on the other, lay in their respective approaches towards India in securing help for resolving the Tamil issue. The LTTE sought to use India in a manner that was to wider Tamil interests, as well as India's own security concerns. Its primary motive was the pursuit for absolute hegemony. That is why the LTTE did not want to give the India-Sri Lanka Agreement of 1987 a chance and even went to the extent of taking to arms against the IPKF. The LTTE also did not hesitate to join hands with the Sri Lankan Government purely for technical reasons of pushing out the IPKF and humiliating India as a consequence. The LTTE no doubt achieved its objective, but only at the cost of larger Tamil interests, as the recent developments in Sri Lanka clearly reveal. comrade. Nabha, on the other hand, followed a far more realistic and mature approach. He too had been trained abroad and exposed to various internationalist perspectives. But he realised that it was in India alone that the Tamils of Sri Lanka could find a committed well-wisher. In addition, his own anti-Imperialist outlook converged with that of India's own anti-Imperialist credentials. That is why comrade. Nabha accepted the Indo-Sri Lanka Agreement of July 1987, notwithstanding his reservations on some of its key aspects and also notwithstanding his understanding that the Colombo regime could not be trusted. His commitment to India's role in the search for a long-lasting solution to Tamil question in Sri

Lanka was so deep that he willingly suffered the humiliation of having to leave his soil and live in exile as a refugee in India.

It is indeed unfortunate that the political change in India in 1989 allowed the decision-makers in Delhi to ignore the vitality and significance of the alliance forged by comrade. Nabha with India. It is a sad reflection on India's political insensitivity that comrade. Nabha was brutally killed on Indian soil and in a State ruled by Tamils.

The on-going breakdown of all civilisational norms in the North and East of Sri Lanka arising out of the LTTE- Clombo war, should now lead Delhi and Colombo of recognising the need for a balanced and far-sighted approach adopted by comrade. Nabha and his EPRLF. New Delhi must start according dignity and respect to the EPRLF cadres stying in India. India must also impress upon Colombo the need to take the help of the saner forces amongst the Sri Lankan Tamils, such as the EPRLF, not in its so-called drive for eliminating the LTTE but for impressing moderation on the LTTE and for finding a respectable, just and viable solution to the Tamil question. This would be the best tribute that can be paid to comrade. Nabha who lived, struggled and eventually sacrificed his life for the rights and respect of the Tamils, particularly the deprived and down-trodden among them.

THE HUMAN TOUCH

Sumit Chakravarthy
Editor, Mainstream.

I had returned home quite late that night when the telephone rang. Ketheswaran was at the other end. He spoke in his deep sorrow voice trying to conceal his emotions to the best of his ability. "Have you heard the terrible news? Comrade Pathmanabha and several of our comrades have been gunned down and killed in Madras around 7PM this evening." And then he narrated the incident as he had come to learn from his colleagues in the Eelam People's Revolutionary Liberation Front (EPRLF) in Madras.

One could hardly believe him. It was incredible that 'Nabha' as K.Pathmanabha - the EPRLF Secretary - General - was known to his close friends, and several of his party men had been butchered in the city of Madras, on Indian soil. Only the other day he was at my place in New Delhi with Khetes and Premachandran, the EPRLF MP who has now succeeded Nabha in the Party. I had offered him Bengali sweets and he ate with relish. The same evening I had taken them out for dinner and we exchanged views on so many developments - from the upsurge of democracy in Eastern Europe, Nepal and Burma to the far-reaching changes in USSR. from the dismal scenario in Sri Lanka to the unfolding events in this country, and of course the frightening prospects of yet another Indo-Pak war.

Nabha spoke little. But he was an intent observer and listener. He had charming face and used to sport a beard that he had shaved off the last time I met him. What was most striking was his magnetic personality.

He has always inspired confidence. And above all, his sincerity of purpose was beyond question.

A mass leader par excellence his live-wire contacts with his people, especially in the eastern part of Sri Lanka (in Trincomalee in particular), endowed him with an extraordinary popularity that stemmed not from the barrel of the gun but dedicated service to the public.

Whenever he was in New Delhi he would make it a point to meet all his friends and acquaintances, young and old. I was privileged to be among them. A man of few words Nabha expressed himself through the warmth of his embrace. It came as a deep shock to all of us that, Nabha, who was married only a year ago, should have his promising life cut short so tragically in the city of Madras from where his wife hailed. Nabha was much more than a Sri Lankan Tamil militant leader. It has the breath of his vision that endeared him to different persons who came in touch with him here. He was always advocated close ties with progressive Sinhalese while fighting for the legitimate rights of the Sri Lankan Tamils. At the same time he desired intimate relations with democratic forces in India. He was the finest embodiment of nationalism imbued with the spirit of internationalism in the highest humanist tradition.

We shall forever Miss Nabha and always cherish his memory. His tragic end should spur us all to exert our maximum and call a halt to the bitter fratricidal bloodshed in Sri Lanka.

**PHYSICALLY ELIMINATED
BUT POLITICALLY VERY MUCH ALIVE**

**G.G.Ponnambalam (Jr.)
General Secretary
All Ceylon Tamil Congress.**

I have not had the occasion to meet the late Mr. K.Pathmanabha personally nor to speak to him. Therefore, this appreciation of Mr. Pathmanabha is, for that reason, limited.

Mr. Pathmanabha was the leader of the Eelam People's Revolutionary Liberation Front, a recognised political party of this country, which is fighting for the rights of the Tamil speaking people. Even though politically we might have our strong differences of opinion with the party which Mr.Pathmanabha was a leader. We say that no party can claim, even for a moment, to be the sole representatives of the Tamils. We do not subscribe to Divine Right to Rule Theory.

We, therefore, appreciate all the good efforts made by Mr. Pathmanabha and his party for the liberation of the Tamils from oppression.

Any party which has entered the democratic process has a right to voice its opinion, and nobody has the right to silence that opinion with a gun. Anybody who chooses the gun to silence political opinion or opposition only proclaims to the World his own lamentable inadequacy and bankruptcy to eliminate his opponent politically. To this extent, therefore, it could be said that though Mr. Pathmanabha has been eliminated physically, politically he is very much alive.

BAD COINS DRIVE THE GOOD OUT OF CIRCULATION

S.H. Venkatramani
Sr. Correspondent.

Comrade. K.Pathmanabha will go down in journalistic files as the deceased Secretary General of the Eelam People's Revolutionary Liberation Front (EPRLF). The media is used to scratching at the surface. After all, "Medium" is the message.

But Mr.Paadmanabha - Comrade Nabha to EPRLF cadres, Sri Lankan Tamils, and countless admirers around the world was more than just a leader of a Sri Lankan Tamil militant group. In an age when expediency is increasingly becoming the guiding principle in politics, here was a rare bird committed to certain principles and a definite political ideology. He was firmly moored to a leftist political philosophy and wedded to the ideas of equity and distributive justice.

Unlike the leaders of other Tamil militant groups, Comrade Nabha was not at all motivated by a desperate desire to carve out a pocket burrough for himself. True, his EPRLF also initially positioned itself as a group fighting for Eelam. But Eelam, for Mr. Pathmanabha, was not a geographical area to be physically liberated from the clutches of Sri Lankan soldiers. It was a revolutionary political philosophy which motivated him. And he always saw Eelam in the geo - political context of the Indian subcontinent, unlike other Tamil militant leaders who couldn't see beyond the nozzles of their revolvers.

Most Tamil militants didn't know, and even now don't know to make the transition from the militancy to politics. But here was the leader of a militant group who was first and foremost a political ideologue, and who took to militancy as means to subserve his political ideology.

In most political parties themselves, not to speak of militant and guerilla groups, the ideological fervour gets diluted down the line. This doesn't happen with the EPRLF. comrade. Nabha was able to keep the group knit by a shared commitment to a common political ideology. And for all that, he was unassuming and soft spoken.

There was perhaps an element of inevitability about his falling a victim to the assassin's bullets. In politics, as in economics, Gresham's law holds: bad coins drive the good out of circulation. And comrade. Nabha was sterling material.

LTTE EXPLODES ITS OWN CLAIM

***Dr. Vickremabahu Karunaratne,
General Secretary,
Nava Sama Samaja Party.***

The brutal murder of EPRLF Secretary General K. Pathmanabha, Jaffna District M.P., V.K. Yogasankari, North-East Provincial Council Finance Minister, Kirupakaran and other leaders of the EPRLF by the LTTE exposes the nature of the LTTE regime in the North-East. It further explodes the claim of the Tigers that they are the sole representatives of the Tamil speaking people. If so, why on earth do they carry out brutal annihilation of all those politicians who are opposed to them? They want to become the sole representatives of the Tamils in Sri Lanka not by consent, but by ruthless repression of all other viewpoint, in particular by murdering Left and socialist Tamil leaders like A.K. Annamalai, Vijayanathan etc.

Tigers have created a new oppressive society where they have become the Brahmin ruling caste. Those who do not submit passively to their dictatorship are eliminated ruthlessly as 'parayas' who disobey the lords. It is the Premadasa regime which helped them to establish total hegemony in the Tamil - speaking areas, with Tamil leaders such as Amirthalingam and Yogeswaran being murdered almost at the doorstep of the Presidential palace. Premadasa wanted to make use of the LTTE to stabilise his reactionary regime.

Now these two reactionary regimes have started a war, with all the untold hard ship and misery it inflicts on the Tamil speaking people in particular and on all working people in general, with the intention of perpetuating their powers separately.

The only way out of this endless misery is to overthrow these reactionary regimes and to establish a revolutionary Left Government capable of delivering democracy, equality and the right of self-determination to all nationalities.

Meanwhile, the present senseless war could well have been avoided if the Premadasa Government had taken meaningful steps to devolve powers on the North-East Provincial Government in good time.

HIS PATH IS A WAY FOR PEACE IN SRI LANKA

**Professor Peter Schalk
Uppsala University
Sweden**

The Tamil liberation struggle is like so many other liberation struggles of suppressed people in history and all over the world seemingly deemed to pass through a period of moral corruption brutalisation and perfidy. During such a period it is very difficult to reinforce the ideals of humanity and of the original political ideas. Comrade Pathmanabha was a revolutionary who had learned the techniques and tactics of the armed liberation struggle in the Middle East and who also applied them without hesitation in Lanka. But comrade Pathmanabha always subordinated the execution of armed struggle to his original political ideas and humanitarian ideals. Armed struggle never became an end in itself for him.

Three things I shall always connect with comrade Pathmanabha, his humanism which brought him close to the people and prevented him from participating in the killing of Sinhala civilians, of his own comrades and drug trafficking, and his political internationalism which resulted in a practical co operation with progressive Sinhala forces on a socialist basis. He had found a key, as to how to avoid the trap of falling into Tamil chauvinism and into diluted and rootless internationalism. This makes him a rare and exemplary Tamil revolutionary. We are deeply indebted to him to cultivate his heritage and to teach it to a younger generation involved in the Tamil liberation struggle and to the Sinhalese. It is also necessary that his heritage shall be known to the Western world. I am deeply grateful to have met comrade Pathmanaba , a greatt human being whose path should be trod by those who want peace in Lanka.

A Hero of our Epoch

M.K. Abbo Yusuf.

**Former Transport Minister,
North East Provincial Government.**

It will not be an exaggeration if we claim that the humanity that is at the threshold of the 21st century is exceptionally weak, because it could not save the life of a great personality like Comrade. K. Pathmanaba. In spite of the remarkable achievements of science and technology so far made in the sphere of its socio - economic development.

Comrade. Pathmanaba's death is an eloquent example of the weakness of the development of human civilisation in the recorded history full of stone age barbarism.

All those who are the contemporaries of Comrade. Pathmanaba will admit that he was one of the historic products of the present human development of an overall nature.

It is the logic of history that confirms the fact that the wealth produced by time, if used rationally will cause no destruction to humanity. The evidence of the death of Comrade. Pathmanaba in the cruel hands of LTTE's fascism expresses the irony that the same wealth produced by time is equally responsible for destruction too.

Comrade Pathmanaba, in very simple terms, symbolised the human friendship in all its warmth and charm. It is

evident when we proudly claim that it is the greatest achievement of life to be a contemporary of Comrade Pathmanaba.

The eventful life Comrade Pathmanaba is the lively expression of the grim determination of all the comrades who are selflessly gathering below the banner of "Democratic Socialist Eelam" for the emancipation of our toiling masses. He has left a lasting impression of the stamp of his life's truth on all of us.

The people who caused the death of Comrade Pathmanaba will come to know the ferocity with which this death has given life to a revolutionary that will be all out to liquidate the heinous, gruesome and fascist crime of barbarism that was exhibited by this death.

Comrade Pathmanaba was the product of the struggle that later became the inalienable part of his life and spirit. He was such a firm believer in Marxism - Leninism that made him to comprehend totally the content and form of the present worldwide democratic assault of socialism on capitalism. He flawlessly anticipated the future victory of communism over the total collapse of imperialism and its

appendages. Though he spoke very little in his short and sweet life, he achieved great feats. He was a pilgrim with a definite mission at the cross roads of our epochal history leading all of us towards a victorious struggle to establish socialism all over the world, by saving our national struggle from the influence of bourgeois nationalism. His marriage to Comrade Anandhi exhibited his harmonious will to manure the pasture of revolution with his wedded life and to eradicate the influence of celebrity over revolutionary struggles of our times.

By his childlike smile, his love that kindled the feelings of all who got acquainted with him, his relentless corporation that influenced to work hard, his revolutionary determination to face all the challenges of our age, his understanding of the human weakness, his ability to identify human talents, his outlook that made him to love all humanity by transcending all the barriers of race, caste, language and religion and by his wisdom in accepting the scientific Marxist - Leninist ideology as the beacon of our struggle, Comrade Pathmanaba has become the hero of our epoch. He will live forever in all our hearts in all its depth and width inspite of his premature death.

THE PRAGMATIC VISIONARY

*Dr. K.Vigneswaran,
Former Secretary to the Chief Minister,
North -East Provincial Government*

I came to know Pathmanabha for the first time in September 1984. Between September 1984 and November 1988, I recall having met him just twice or thrice. Our conversation on all these occasions had been limited to expressing courtesies and pleasantries.

It was only in November 1988, in Trincomalee, that I had the opportunity of speaking to him at length for the first time. The EPRLF was then set to form the first democratic government of the combined North-East Province of Sri Lanka. The Chief Minister- designate A.Varatharajaperumal had already contacted me to help him to find devoted public servants who put head the Ministries and Departments which were to be set up for the first time and to work in these Ministries and Departments. Pathmanabha's discussions with me revealed that he had a clear understanding of the problems of the day. He said, "We wanted to ensure that the first Provincial Council election was held at any cost, because only then that the Northern and Eastern Provinces which together had been the historical homeland of the Tamil speaking people, will become a single constitutional and administrative entity. We never dreamt that we would be called upon to form a government and play a crucial role in the history of our people. We may hold power for five

years, or perhaps for a shorter period. But we want to ensure that a permanent administrative structure is built up for our people. We know that you do not belong to the EPRLF or any other movement. Nevertheless you have the political understanding and commitment to serve our people. Please help us to set up the administrative machinery. Even if you find an officer who is an ardent supporter of the Liberation Tigers of Tamil Eelam, it does not matter as long as he has the motivation to serve our people." This was the essence of what Pathmanabha said. I was very much impressed by his vision and clarity of thought. His primary concern was the people and not his own organisation.

with much difficulty may, many public servants were persuaded join the new administration. One must appreciate the fact that there was reluctance on the part of many officers at the outset on two counts, firstly, the uncertainty that generally clouds a new institution, and secondly, the reality of threats of a physical nature from certain quarters. Nevertheless officers who felt that it was their hour of calling to serve their own people came forward to help the North Eastern Provincial administration.

During the life time of the provincial government, that is, from December 1988 to March 1990, I have had many

occassions to come into contact with Pathmanabha. On none of these occassions did he make a single request to administratively favour anyone, least of all any EPRLF member. Pathmanabha was very clear in his mind that a new born administration should not be endangered by requests for political patronage.

In March 90 Pathmanabha decided to leave for India with his colleagues. He became very disillusioned with the V.P.Singh Government, which lacked a policy on Sri Lanka. Pathmanabha feared that an attitude of 'appeasement' adopted by the Government would result in lakhs of innocent Tamils becoming refugees and thousands of innocent Tamils, Muslims and Sinhalese being butchered. I had the feeling that Pathmanabha was even more disillusioned with his Indian Marxist friends whom he had always looked upon as his natural allies, particularly because they had unreservedly hailed the Indo-Sri Lanka agreement signed by primeminister Rajiv Gandhi and

president J.R. Jayawardhane. He found to his dismay that his Marxist friends were incapable of veering primeminister V.P.Singh to look at the problem of the Sri Lankan Tamils with humane sympathy. However being a pragmatic visionary he was waiting patiently for better times .

He was brutally assassinated in the heart of Madras city on 19th June 1990. The assassins' bullets have removed Pathmanabha from the midst of his wife, colleagues admirers and his people, at a very young age. Yet he had earned his place in the history of the Tamil speaking people of Sri Lanka. His place his only second to that of S.J.V. Chelvanayakam who gave shape to the distinct identity of the Tamil speaking nation in Sri Lanka, after a break of a few decades Pathmanabha, in turn, by his bold decisions ensured that the people who constitute that nation exersied their authority over their homeland for the first time in centuries.

RECALLING 'NABHA'

Walter Keller
Journalist,
West Germany

I was just reading the 'Broken Palmyrah' which was published by some very courageous people from Jaffna, including Rajani Tiranagama, the slain activist of the University Teachers for human rights as the news came in about 'Nabha's death. The 'Broken Palmyrah' gives an account of the political fratricide, gives an insight into the brutal killings of the 'Tigers' with Nabha and his other comrades, yet more members of another Tamil organisation have perished. As an outsider of the struggle, but at the same time as a permanent observer for the last 15 years I have first met Pathmanabha a few years ago, when he was staying in India. Though, politically very often not agreeing with his organisation, the EPRLF, I had very high

esteem for him as an honest and sincere man, fighting for a cause without attaching that quantum of Tamil Nationalism or even Chauvinism to his activities. In fact, 'Nabha' and the EPRLF were one of the first from the Tamil movements to extend solidarity and friendship to progressive Sinhalese organisations in the South of Sri Lanka. And the EPRLF is probably the only militant Tamil group without a record of atrocities in the form of killing Sinhalese civilians in retaliation for Tamil killings by the forces. 'Nabha' was a humble man - a man, who seldom wished to come to the forefront. And yet, his leadership was accepted by his followers. If not for him, EPRLF would have broken up some time back: 'Nabha' held it together. I shall remember him, the friend of mine, and wish to extend my deepest sympathies to his wife and all his family members.

The Importance of the Common Man...

S.P. Arul Kumar
Frontier Science.

History and experience had proved time and again that no struggle ever will succeed without the support and participation of the broader masses. People, had never accepted any movement as their own, if they are not a part of it.

And no highclass thesis is necessary anymore to bringout this truth. Mammoth happenings that are taking place in international political and economic arena are so bold and so clear that the ordinary (common) man of the long suppressed class just watches and understands them. While the established intellectual fumbles to understand the essence of these happenings, it is not so difficult for the common man to understand them. Because they are a great movement in which he is the main part.

The common man is becoming the most important single factor in everything that is happening around the world. The world is truly becoming the world of the common man.

Not only in the West and North, everywhere it is happening. And in our part of the world the new era had its beginning long before great events that are happening all over the world.

Yes, That was what I understood firmly when I came to know of a man with the name Comarde Pathmanabha.

It is onething to enumerate the political stand that Comrade Pathmanabha had taken at several important turns such as the question of organisation, relationship between ethnic communities and the question of national liberation line, the relationship

with India, unity between political groups and formation of the Provincial Council. One can easly find, in that dynamism, the political trend of this decade. But it is the otherway round, that another, simpler side of him that is the most important side of this common man.

Comrade Pathmanabha had been the Secretary General, the fighter, the organiser. But, above all, he was a simple, extraordinary, common man. It was that side of him which had so widely displayed the modern trend of our decade.

Comrade Pathmanabha, the common people know of was just another common man. In his eyes, he carried the simple message of affection for them. His smile carried compassion that simply won their hearts. His manners were easy, presenting respect for everyone. And his presence made their day simple any hopeful. And who will ever forget those soft words? That voice of a loving son, of an affectionate brother, a responsible father? Comrade Pathmanabha was the language of a common man.

The suppressed people have no room for abstract politics. Comrade Pathmanabha, in that simplicity of a common man, brought them, the message of the future.

Comrade Pathmanabha, it often occurred to me, had always been trying to capture the depth of one's reason. And he never failed to gather a wide spectrum of ideas from a thousand different people before coming to a conclusion. Once the decision was

made, it seemed to have got transformed into the most refined form of command: the simplicity of a common man.

And that simplicity was the exact reflection of the political trend of our decade. That simplicity of a common man had brought together people of different ethnic communities, motivated people of different sections to organise democratic platforms, steered the bondage between our nations.

It was the same simplicity of a common man that had brought together so many, who were enemies otherwise. Differences of opinion had made no harm in his association with people of varying views. That simplicity of a common man bore the force of inspiring the heart of everyone who are in the forefront of the struggle for the betterment of our society and of motivating them to take a step further. The ultimate result had always been a new step ahead, taken by the struggling society as a whole, in all its democratic, social, professional and cultural platforms. His simplicity made every common man to feel and to take up his part in the struggle.

It is surely not an exaggeration when one says Comrade Pathmanabha had taken special care in everyone. Once I had been talking with one young Sri Lankan Tamil, whom others explained as a mentally deranged man. He recalled how Comrade Pathmanabha used to be very tough when it comes to completing works given by him. I just

asked the so called mentally deranged man if he felt free when comrade was not around. He immediately beamed a wide smile and happily said, "No, absolutely not. I feel extremely free only when he is around to scold me for not changing my pairs". Now, I know the meaning of tears.

Comrade Pathmanabha had been a social force, the force that brought together people of different nations. And his faith in common people won absolute. That marked the beginning of the new era.

The cold war period is past receding into the past. Gone it was, now the international debate is on the question of violence, its role in social struggle. With the simple common man of our world becoming the most important single factor of our time, democratic struggle of the people is becoming decisive.

But imperialism will hardly realise it. As it had always done, it is now trying to immerse itself in fresh, false hopes about its future. Irrespective of the new tide of History sweeping Cambodia, Vietnam, Afghanistan, Africa, the old still remains here and there. They are not a builder of future but symptoms of withdrawal of a disease that held mankind so far.

Dead he maybe, but Comrade Pathmanabha can never be eliminated; For common man could never be eliminated.

It is only the future of imperialism and its means of violence that has become obsolete.

He had won the Death

S. Seshadri

Democratic & Human rights activist

"In the Eelam struggle, we have lost hundreds of our cadres. We may have to lose some more also in future. We are prepared to sacrifice our lives if it is going to ensure peace, democracy and freedom for the Tamil people"

Only few months before his death he was declaring amongst his comrades at their meeting held in Choolaimedu Office. No body at that time took a serious note of that, but prophetic words indeed, for he had fallen victim within next few months to the bullets of assassins who mercilessly pumped scores of bullets into his tough body. Some misguided Sri Lankan Tamils became his killers made the tragedy even more poignant. He has made a supreme sacrifice to uphold the just causes dearer to his heart-an egalitarian socialist society in Sri Lanka where people of all religions, races pursue their faith in total freedom, where all nationalities be it Tamils, Sinhalese, Plantation Tamils or Islamic Tamils, in short, all communities live in peaceful co-existence and harmony, each enriching the others life style and culture allowing noble thoughts to come from all sides.

His great vision was followed up with a determined effort on the basis of a definite plan of action. By consciously building a social base amongst the exploited sections of the Tamil community, he integrated them with the Tamil people's just struggle against Sinhala Chauvinism.

With this brutal assassination, I firmly believe that the killers objective was not merely to silence him and his fellow comrades, but much more than that, that is to silence an opinion, an ideology, an ideology which was perceived as a threat to their existence in the long run. This act clearly exhibits the hollowness and bankruptcy of their politics.

Hence a real tribute to comrade Pathmanabha would be to uphold and work much more vigorously than ever to carry forward his ideals and adopt his methods to solve the contemporary problems confronting the Tamils. The ideals he was pursuing was well reflected in his decisions taken at various issues he and his EPRLF comrades encountered during his life time. This was unique, quite different from that of the other Tamil groups and at times it may be quite contrary also.

A brief review will be helpful to reinforce our faith on the path charted by him. Of course a detailed and exhaustive study alone will do justice to him and to my conscience, the paucity of space and other constraints restricts me to a brief outline only.

My acquaintances, with him dates back to the 70's when he was in Eelam Revolutionary Organisers (EROS). The smiling face, soft spoken but deep thinking nature, intensive observation combined with a vision emitting a sense of confidence and sincerity of purpose, Attentive listener, a down to earth practical person attaching no dogmatic stigmas to his decisions are all some of the impressive characters attracted me in my first meeting itself.

Above all he was able to give a human touch to every problems we had discussed. In the subsequent years I offered myself too eagerly to work with him as one of his close comrade-in-arms when he provided an opportunity for me. With this rare privilege to my credit, I would like to share some of his thinking with the readers of this commemorative issue.

His life was closely interwoven with the historic events and developments of his period. He was not a silent spectator but an active participant in all these developments.

Born in 1951 was brought up by his mother who inculcated moral values in his very early childhood. He was very fond of his mother till her tragic accident death which happened only few months before his own death. The human values, the concern for the fellow human beings in Pathmanabha could be attributed to her influence. His childhood and youth passed through a very turbulent political period in Sri Lanka. To understand Pathmanabha's social and political commitments better we must know the historical developments that took place during his childhood and youth period which had influenced the entire youth in general and a socially conscious Pathmanabha in particular.

Soon after the independence of Sri Lanka, more precisely after 1956, when Bandaranaike regime introduced the Sinhala only act, the process for the discriminating against the Tamils started. Successive rulers, only added fuel to the fire with their various acts and deeds to this discrimination. Sri Lankan politicians of all hues barring leftists were in the rat race to get the majority votes. Unfortunately setting one section of their population against another with a short sighted narrow objective of getting votes, roused the Chauvinistic passions amongst the Sinhalese which was detrimental to the interests of the Tamils. It has done much harm to the unity and integrity of Sri Lanka.

On the other hand the elitist Tamil political leadership of Federal party types were more interested in parliamentary seats than giving an effective leadership in the struggle for the oppressed Tamil population. The Tamil society was feeling isolated. Successive Sri Lankan Governments were more interested in scapegoating the interests of Tamils to please the Sinhala Chauvinists. Over the years

the qualitative built up of this unhealthy development in Sri Lankan polity had precipitated with the adoption of 1972 constitution and also the introduction of the district wise standardisation.

In Tamil society where the literacy rate is high, and who are cultural proud of higher education, the youths were most affected by this standardisation in the fields of higher education and employment. But at the same time, since the Sri Lankan Government had opted for the neo-colonial path for its development, it has failed to create a local bourgeois base with sufficient employment opportunities. The education mills were turning out more and more unemployed youths every year. The institutions of higher education like universities were limited with few seats only to accommodate the students passed out of the school finals. Many ambitious talented youths frustrated with their future combined with other socio-economic factors gave a favourable climate for organisations like J.V.P. These youths devoid of political ideology and mass base unsuccessfully conducted an armed insurrection to capture political power through the barrel of the gun.

Sri Lankan Government used this as a pretext to strengthen its armed forces and thereby paved the way for massive militarisation of the state. Sri Lankan state, unable to counter the upsurge adopted the dirty trick of diverting the masses with the district wise standardisation and paved the way for anti-tamil programmes in future.

In the international scenario also, the imperialist block led by U.S. imperialism was facing defeat after defeat everywhere. The oppressed people, nation and countries were liberating themselves from the yoke of Imperialism, colonialism, Neo-

colonialism, racism and Zionism. The victory of these struggles inspired the youths world over. To cite an example the victories of Vietnam, Laos, Cambodia Cuba and Nicaragua are noteworthy. The struggle of the Palestinians, Africans in South Africa, Mozambique, Zimbabwe also got a new fillip and it intensified their struggle to a higher stages.

Comrade Pathmanabha belonged to the generation which witnessed the above mentioned important historical events. Padmanabha and his like minded friends were seriously searching for an alternative political course. They wanted to defend the Tamil people through armed struggle against the militarised state machinery. They formed an organisation called Eela viduthalai iyakkam (Eelam Liberation Organisation) in 1974. Its political approaches clearly deviated from the futile political approaches of the traditional Tamil political organisations. The uniqueness of this is that the Tamil youths entering the center of Tamil politics ignoring the political role of the elitist Tamil leadership. In fact it was a forerunner for various other militant Tamil organisations that sprang up later.

The militaristic approach of ELO., lack of experience, and other factors attracted the state's repression and had to die a premature death. The defeat of this experiment had thrown out valuable experiences to comrade. Nabha. In the later years these lessons helped him to evolve a much more refined and more practical approaches in forming EPRLF.

The defect of the ELO experiment evoked more determination for Nabha. Due to the state repression combined with his family pressure, he had to go to London for his higher studies. There his restless mind was preoccupied with the problems of his people and was

searching for an effective solution to the Tamil people's problem.

He used the opportunity of his stay in London to get acquaintances with the revolutionaries of various countries. He was alternatively listening to their views, bearing their positive and negative experiences of their struggles. Notable amongst them were African National Congress (ANC) Palestinian Liberation Organisations (PLO), SWAPO., Polisario and Eritreians. These interactions not only helped him to learn their experience but also to enlarge his world view. comrade Nabha's Gradual progression from a humanist to a Nationalist, from a Nationalist to a Revolutionary, from a Revolutionary to a Marxist- leninist took place during these period only.

During Eelam struggle days he was able to look at the struggle with an international perspective. He considered the Tamil People's struggle as a part of the overall revolution of the entire Sri Lanka for an egalitarian socialist society. He had a clear perception that the Eelam Tamils problem could be solved only with a broad alliance of the left and democratic forces of Sri Lanka. He consciously worked for that.

This political foundation helped him for his firm line in the later years, when the imperialist intrigues and Zionist conspiracies were visible with the involvement of Israeli Mossad and Anti-India baits by the vested interests who were opposed to the struggle of the Tamil People. To day other groups who were not able to see beyond the Geographical limitations of Eelam had fallen prey to these Imperialist - Zionist traps. More relevant is attached to it now as the revelations are made in the press about some Tamil groups being helped by the Mossad in Guerilla warfare.

The pinch is at present felt by the Muslim population who are being mercilessly killed every other day by the LTTE Terrorists. Pathmanabha during his life time was able to prevail upon his cadres and organisation against this senseless killings. He and his organisation not only desisted from this type of killings but also condemned such actions carried out by other groups in an unequivocal terms. To cite an opt example is his condemnation of LTTE's Anuradhapura Massacre TELO's 86 attack, and EROS (curiously calling themselves Marxists) attack on G.P.O in Colombo. Interestingly they were all in the united front ENLF. While condemning the killings of innocent civilians while doing so he adhered firmly to his principles and not bothered about such condemnation may embarrass his U.F. partners. It reflects his human value and the concern for the human life. In this respect he stood head and shoulders above other Tamil groups in his love for human life and ideals of humanism.

His interaction with various revolutionaries all over the world combined with his own experience, helped him to learn more about the "people oriented" politics. When he severed his links with EROS, he was guiding General Union of Eelam students. He impressed the advanced section of the students to go to various sections of working people like fishermen, rural proletariats, workers and other oppressed sections of the Tamil Community. He integrated these sections into the Eelam National Liberation struggle.

He considered plantation Tamils and Islamic Tamils as a component part of the Eelam liberation struggle, while other groups preferred to ignore this section. He was able to take up the issues of the plantation Tamils in Thimbu Talks also. During 70's during

his stay in India, he was instrumental for the formation of various repatriates organisations. His view about Srirama Shastri pact was very clear. His firm view was that the pact was concluded without the consent of the plantation Tamils and was not acceptable to him. He offered to accommodate the repatriates in Eelam.

To cite an example for his persistence, is the bringing out "EELAM NEWS" regularly. During his stay in India in the early 80's he was taking personal care in bringing out the magazine. "EELAM NEWS" was the regular link with his innumerable friends in India and abroad. He may forgo his food expenses and at times he had spent days without food to save some money for printing and despatching this paper on regular basis. We used to admire his persistence in spite of so many odds he had encountered. He was firm in bringing it out periodically and regularly.

In the later period of degeneracy of various Tamil groups, lot of unhealthy tendencies developed. He was vehemently opposed to such tendencies. One such tendencies is the killing of their own cadres whenever the leadership confronted a difference, of opinions. The notorious 'torture chamber' 'death traps' organised by other groups was Vehemently opposed by him. Another tendency is military adventurism of heroic personals

leaving the people as silent spectators and at times a mute submissive slaves. These groups used the gun point to make the people submissive to their wishes.

The other tendency which was opposed by him was various anti-social activities carried out by other groups in the Indian soil like selling drugs, kidnapping and similar other anti-social activities.

Comrade Nabha was very clear and his party condemned these tendencies and also guarded his party from such infections. He has bequeathed to the society a healthy organisation.

Today comrade. Nabha, a rare personality committed for great ideals is no more with us, but he had lived as a living symbol and shown the course for all of us.

By Killing Nabha, the killers have killed only his physical body. The values, ideals comrade Nabha professed in his life time is living with every one of us. Especially amongst the EPRLF Comrades. It will live for ever. It cannot be extinguished by bullets or by any other force. With his living he had won the death.

Let me conclude this brief write up with an opt poem from 'Githanjali' by Rabindra Nath Tagore. This poem comes to my mind whenever I think of Com. Pathmanabha. Let me share it with the readers.

*"Where the mind is without fear and the head is held high;
Where knowledge is free;
Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls;*

*Where words come out from the depth of truth;
Where tireless striving stretches its arms towards perfection;
Where the clear stream of reason has not lost its way into the dreary desert sand of dead habit;*

*Where the mind is led forward by thee into ever-widening thought and action -
Into that heaven of freedom, my Father, let my Country awake".*

-Tagore

தோழர் பத்மநாபா அவர்களின் அரசியல் வாழ்க்கைப் பருவங்களை - அவர் வாழ்ந்ததிலிருந்து சிற்சில சம்பவங்களை - வண்ணப்படங்களாக பின்வரும் 20 படங்களில் காணலாம்.

Various stages of Com. Pathmanabha's political life are arranged in the forthcoming pages.

70களின் பிற்பகுதியில் தலைமறைவு வாழ்க்கையின்போது
Life during underground period

பாக்கு நீரிணையைக் கடக்கையில்
While Crossing Palk-Strait

மாகாண சபை தேர்தல் பிரச்சாரத்தின்போது
Campaigning at the Provincial Council Polls.

72வது அக்டோபர் புரட்சி ஆதரவு ஊர்வலத்தில்
(இ.வ.) தோழர்கள் பத்மநாபா, யோகசங்கரி, பிரேமச்சந்திரன், அபயூசுப்
At the 72nd Anniversary Meeting of the October Revolution)
(L to R) Comrades: Pathmanabha, Yogasankari, Premachandran, Abuyusuf.

இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின் ஈழமக்களின் அன்புகளிந்த வரவேற்பில்.
Eelam Peoples extends welcome, soon after the Indo-Srilanka Accord.

கிராமங்கள் தோறும் மக்கள் சந்திப்பில்
Meeting with the People in the Villages.

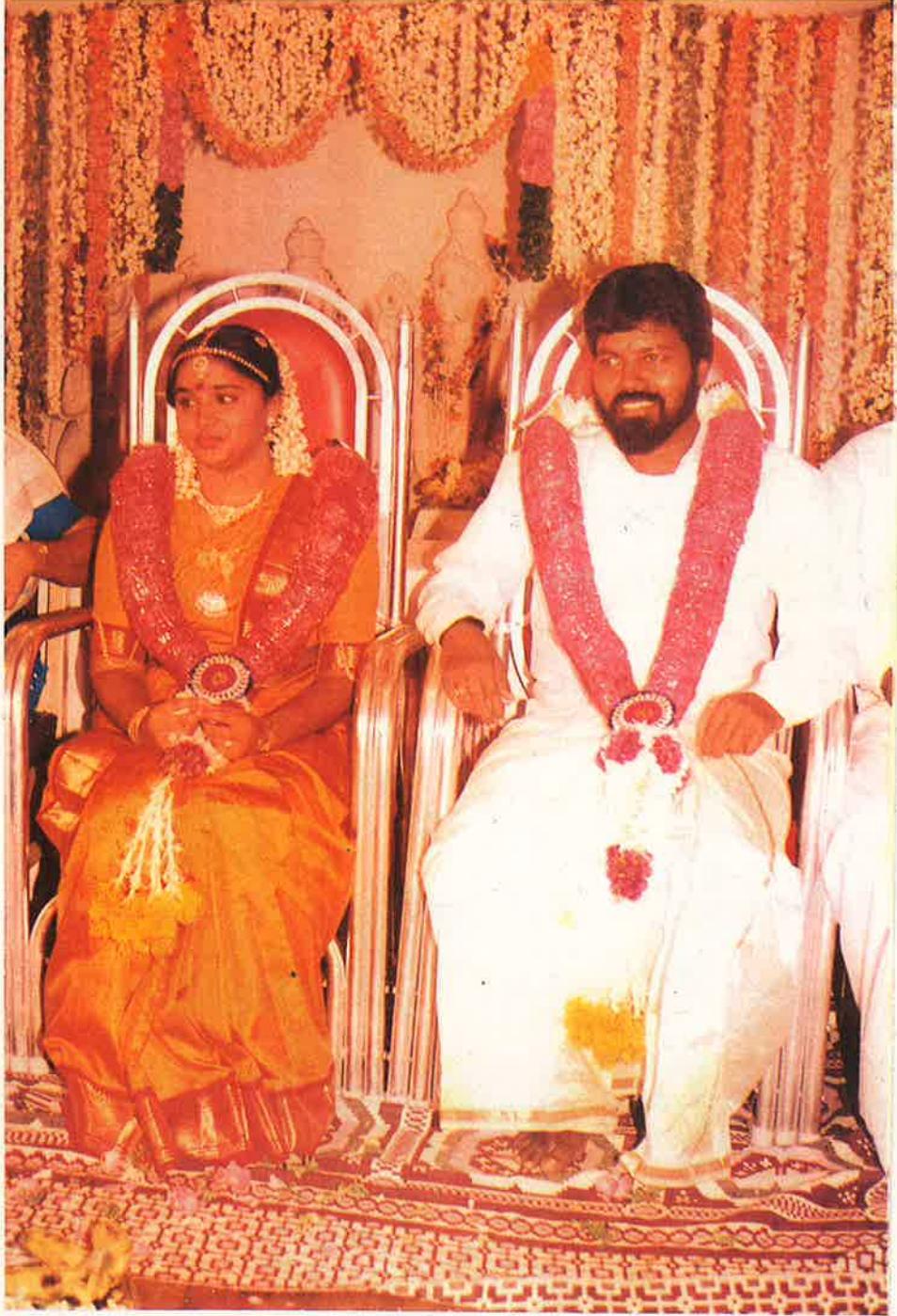

ஈழப்போரில் உயிர்நீத்த தியாகிகளின் குடும்பத்தினரைச் சந்தித்து
ஆறுதல் வழங்கியபோது.
*Consoling the families of the Martyrs who had laid their life
for Eelam Struggle.*

மாணுடத்தையே நேசித்தாய்!
உனக்கென ஒரு மழலையைக்
காணுமுன் மறைந்தாயே!
Loved all Children but left without one.

மனைவி ஆனந்தியுடன் (10-04-1989)
With his Wife Ananthi (10-04-1989)

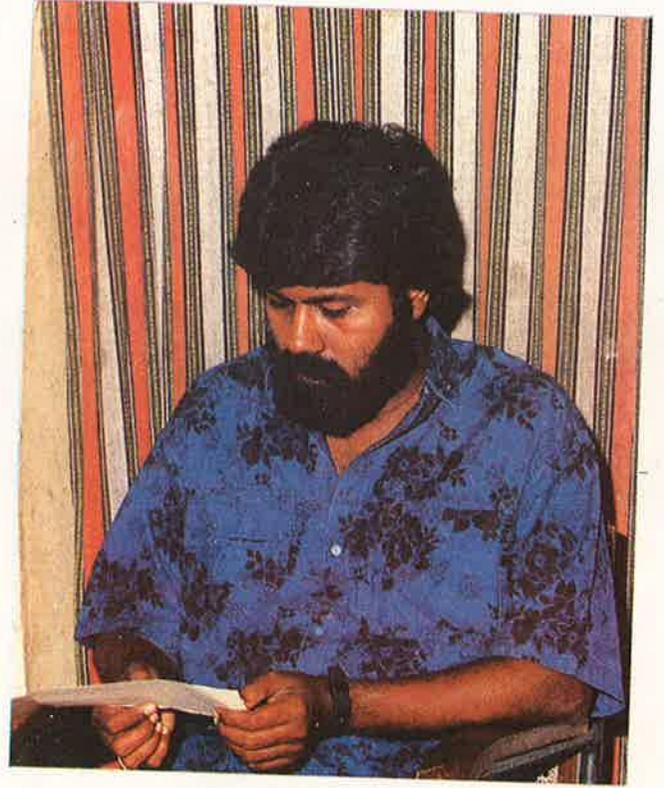
(இ.வ.) மைத்துனர், மனைவி, தாய், அக்கா, தங்கையுடன்.
(L to R) With Brother - in- Law, Wife, Mother and Sisters.

தாயாரின் ஈமக்கிரியைகளில் (நவம்பர் 1989)
Performing the last rites to his mother (Nov.1989)

மக்கள் குறைகளைக் கேட்கையில் ...
Hearing People's Grievances...

கடமையே கண்ணாக ...
Immersed in his duties...

பாசமிக்குத் தோழர் பி. ராமமூர்த்தி அவர்களுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்தியபோது
At the funeral of his beloved comrade P. Ramamoorthy

விடுதலை என்பது வெறும் அரசியல் விடுதலை மாத்திரமல்ல. அடிமட்டத்தில் உள்ள மக்கள் சுரண்டலில் இருந்தும், அடிமைத்தனத்திலிருந்தும், சாதி ஒடுக்கு முறைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அவர் மிகவும் உறுதியாக இருந்தார். பெண்ணடிமைத்தனம், பிராந்திய வேறுபாடுகள் போன்றவற்றிற்கும் முடிவு கட்டப்பட வேண்டும் என்பதில் அவர் மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார்.

அவர் எவ்வெவற்றை எல்லாம் தனது தோழர்களுக்கும், மக்களுக்கும் போதித்தாரோ அவற்றை அவர் தனது வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தார்.

அது மாத்திரமல்ல, அரசியல் சமூக விடுதலையை நோக்கி அவர் மக்களை அணி திரட்டினார். மக்களே எதனையும் தீர்மானிக்கும் சக்தி என்பதில் மிகவும் தெளிவாக இருந்தார்.

இம்மக்கள் ஒழுங்கான முறையில் அணி திரட்டப்படுவதன் மூலமே அவர்களின் விடுதலை சாத்தியமென்பதில் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அதற்காகத் தானே முன்னின்று பல அமைப்புகளை உருவாக்கினார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியால் ஒடுக்கப்பட்ட கூலித் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும், மலையகத்தில் அடிமைகளாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தேயிலைத் தோட்ட கூலித் தொழிலாளர் மத்தியிலும் அவரது வேலைகள் மையம் கொண்டிருந்தன. தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் எல்லா வர்க்கங்களைச் சார்ந்தோரும் அணிதிரட்டப்பட வேண்டும் என்பதில் அவர் தெளிவாக இருந்த அதேவேளை தொழிலாளர், விவசாயிகளே இப்போராட்டத்தைக் கொண்டு நடத்தக் கூடியவர்கள் என்பதிலும் அவர் உறுதியாக இருந்தார்.

தனிநபர் பயங்கரவாதம், கடைந்தெடுத்த இராணுவவாதம் என்பவற்றிற்கு அவர் முற்றுமுழுதாக எதிராக இருந்தார். "மக்கள் இல்லாத மண்ணை நாம் நேசிக்கவில்லை, மக்களுக்காகவே மண்ணை நேசிக்கின்றோம்"

இது தோழர் நாபா, தோழர்களுக்கு அடிக்கடி கூறும் ஓர் வாசகம். இவ்வாசகத்துள் பொதிந்துள்ள கருத்தை நாம் விளக்கித்தான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதல்ல. ஆனால் முழுமையான இராணுவவாதத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களை இவ்வாசகம் தெட்டத் தெளிவாகப் போதித்து நிற்கின்றது.

அதேசமயம், கண்மூடித்தனமான இராணுவவாதத்தால் இன்று தமிழ்பேசும் மக்கள் எதிர்கொண்டுள்ள ஈடு செய்ய முடியாத இழப்புக்களையும் நாம் நேரடியாக காண்கின்றோம்.

தோழர் நாபாவும், எமது ஸ்தாபனமும் இடதுசாரி சித்தாந்தத்தைக் கொண்ட கம்யூனிஸ்டுகள். இவர்கள் வெற்றி பெற்றால் சர்வாதிகாரம்தான் ஏற்படும்; ஜனநாயகம் அழிந்துவிடும்; கோயில்களை இடித்து விடுவார்கள்; சமய வழிபாடுகளை கைக் கொள்ள முடியாதென்று தமிழ் பேசும் மக்களை பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகக் கூறும் சிலர் கூக்குரல் போட்டார்கள். ஆனால் ஜனநாயகம் என்பதற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் தோழர் நாபா.

ஆரம்பத்திலிருந்து அவரது இறுதி மூச்சு வரை ஸ்தாபனத்தின் உள்ளும் வெளியேயும் ஜனநாயகம் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார். ஜனநாயக விரோதச் செயல்கள் எங்கு நடந்தாலும் அவர் கண்டிக்கத் தவறியதில்லை.

ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் உட்கட்சி ஜனநாயகம் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரேயொரு அமைப்பு ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியைத் தவிர வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. சகல இயக்கங்கள் உள்ளும் காட்டுத்தர்பாரும், கொலைகளும் மலிந்திருந்த வேளையில், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி மட்டுமே ஜனநாயகப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கும் பாதையில் முன்னோடியாக இருந்தது.

இதேபோல் எதேச்சாதிகாரத்தை தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற வெறியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமது கொலைவெறியை

ஏனைய இயக்கங்களுக்கு எதிராக கட்ட விழ்த்து விட்டபோது, அதற்கெதிராக துணிச்சலுடன் போராடி வருபவர்களும் நாங்கள்தான்.

இயக்கங்கள் சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும், மக்கள் சுதந்திரமாக தமது கருத்துக்களை வெளியிட வேண்டும் என்பதில் தோழர் நாபா உறுதியாக இருந்தார். இயக்கங்களை நிராகரிப்பது மக்களுக்குள்ள சுதந்திரமே தவிர, ஆயுதம் தூக்கியவர்கள், இராணுவ ரீதியில் பலமானவர்கள் என்பதற்காக, ஏனைய இயக்கங்களை அழித்தொழிப்பதை, அவர்கள் இயங்க விடாமல் தடை செய்வதை அவர் கடுமையாய் எதிர்த்தார். அவற்றிற்கு எதிராக பல்வேறுபட்ட மக்கள் போராட்டங்களை முன்னின்று நடத்தினார்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படை வடகிழக்கிற்கு வந்ததின் பின்னர் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியினால் கண்மூடித் தனமான கொலைகள் செய்யப்பட்டதென்று எம்மேல் குற்றம் சுமத்தினார்கள். பேசுவது ஜனநாயகம், ஆனால் நடைமுறையில் ஜனநாயக விரோத செயல்களையே செய்கின்றார்கள் என்று கூறப்பட்டது.

ஆனால் நாம் எம்மை விமர்சித்தவர்களையோ, ஏனைய இயக்கங்களையோ தடை செய்யவில்லை. பாசிச நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு கூட்டத்திற்கு எதிராகத் தான் நாம் செயல்பட்டோம். வடக்கு கிழக்கில் அமைதியையும், ஜனநாயகத்தையும் குழி தோண்டிப் புதைக்க முற்பட்ட சர்வாதிகார கூட்டத்திற்கு எதிராக செயல்பட்டோம். அரசியல் தூரநோக்கின்றி அநாவசியமான யுத்தம் ஒன்றைத் தொடங்கி அதன்மூலம் ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவி மக்களின் அழிவுக்கு காரணமாக இருந்த போர் வெறியர்களுக்கு எதிராக செயல்பட்டோம். மக்களை வாய்பேச விடாது மௌனிகளாக்கி, காட்டு தர்பாரை நடாத்திவந்த ஒரு கூட்டத்திற்கு எதிராக செயல்பட்டோம்.

அடிப்படையில் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக, அநாவசிய யுத்தத்தை நிறுத்துவதற்காக, மக்களை அழிவிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக செயல்பட்டோம் என்பது உண்மை.

எனவே, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்) என்பது தோழர் நாபாவின் வழிகாட்டலில், தனது கொள்கைகளுக்கு முரணாகப் போகவில்லை. ஆனால் நீதிக்கும் நியாயத்துக்குமான எமது போராட்டத்தில் சில தவறுகள் நடந்திருக்கலாம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றோம்.

தோழர் நாபாவிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொண்டது ஏராளம். அவர் ஒரு புலமை வாய்ந்த தத்துவவாதியாக இருக்கவில்லை. ஆனால், மிகத்தெளிவான அறிவு படைத்த, அரசியல் தூரநோக்கு கொண்ட சிறந்த தலைவனாக இருந்தார். மக்கள் படும் கஷ்டங்களை எமக்குப் போதித்தார். அவர்களை எப்படி அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிப்பது என்பதில் எமக்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக திகழ்ந்தார். "நாம் மக்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதை செழுமைப் படுத்தி மீண்டும் மக்களுக்கு போதிக்கின்றோம்" என்று கூறுவார். அதுதான் உண்மையாகவும் இருந்தது.

அவர் மக்களுடன் மக்களாயும், தோழர்களுடன் தோழராயும் இருந்தார். தோழமை என்பதற்கு அவர் ஒரு உதாரணப் புருஷனாகத் திகழ்ந்தார். அவர் தனது புத்திசாலித் தனத்தைக் காட்டிக்கொள்ளவோ, இல்லையேல் தம்முடைய அறிவுத் திறமையை தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்வதற்காகவோ விவாதங்களில் கலந்துகொண்டது கிடையாது. மாறாக, நடைமுறையில் போராட்டத்தை சரியான திசைவழியில் கொண்டு செல்லவும், தோழர்களை அரசியல், ராணுவ ரீதியாக வளர்த்தெடுப்பதற்கும் ஏற்ப பல்வேறுபட்ட ஆரோக்கியமான விவாதங்களில் கலந்து கொண்டிருந்ததை நான் அறிவேன். அது மாத்திரமல்ல, வெளிநாடுகளில் போராட்ட அனுபவம் அரசியல் அனுபவம் பெற்ற தலைவர்கள், தோழர்களுடன் அவர் மணிக்கணக்கில் கலந்துரையாடுவார். அவர்களின் அனுபவங்கள் எமது போராட்டத்திற்கு எவ்வகையில் பிரயோசனப்படும் என்பதை அறிவுறுத்துவார்.

தோழர் நாபா அதிகம் பேச மாட்டார் என்று கூறுவார்கள். உண்மை; தேவையில்

லாமல் அவர் அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனால் குறைவாகப் பேசினாலும்கூட அது ஆழமாகவும் பொருள் பொதிந்ததாகவும் இருக்கும். மிகவும் இக்கட்டான சமயங்களில் மிகத் துணிச்சலான முடிவுகளை எடுப்பதில் கைதேர்ந்தவராக இருந்தார். அதே சமயம் தனது முடிவுகளுக்கான ஆணித்தரமான காரணங்களையும் அவர் கொண்டிருப்பார். தான் எடுத்த முடிவுகளை மிகவும் எளிய முறையில் தோழர்களுக்கு விளங்க வைப்பதையும், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள வைப்பதிலும் மிகவும் சிறந்து விளங்கினார். அதே சமயம் தோழர்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவர்களின் ஆலோசனைகளுக்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் தோழர் நாபாவின் பங்கும் ஈ.பி.ஆர். எல்.எப். இன் பங்களிப்பும் அளப்பரியது. ஆரம்பத்திலிருந்து இயக்கங்களுக்கிடையில் ஐக்கியம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்கான முழு முன் முயற்சிகளையும் எடுத்தார். இதன் மூலம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.பி., ஈரோஸ், டெலோ போன்ற அமைப்புகளை ஆரம்பத்தில் ஓர் ஐக்கியப்பட்ட அமைப்புக்குள் கொண்டு வந்தார். இதன் பின்னர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளையும் உள்ளடக்கிய ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி என்ற ஓர் ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கினார்கள். தோழர் நாபாவின் முன்முயற்சியாலேயே இது சாத்தியமாயிற்று.

இவ் ஐக்கிய முன்னணியை தோற்றுவித்ததின் மூலமே திம்புவில் நடந்த பேச்சுவார்த்தையின் போது சகல அமைப்புகளும் ஒரே குரலில் பேசக் கூடியதாக இருந்தது.

ஐக்கியம் என்பது மேல் மட்டத்தில் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது, ஸ்தாபனத்தின் சகல மட்டங்களிலும் ஐக்கியம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். அதே போல் ஸ்தாபனங்களுக்கிடையில் ஐக்கியத்தின் அவசியம் பற்றி எமது ஸ்தாபனத்தில் பிரத்தியேக வகுப்புகள் எடுக்கப்பட்டன.

ஆனால் தமிழ் மக்களின் துரதிரீஷ்டம் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் என்ற ஸ்தாபனம்

ஐக்கியம் என்பதை தந்திரோபாயமாகவே பாவித்து வந்தார்கள்.

இதனால் மிகக் குறுகிய காலத்தில் ஐக்கிய முன்னணியில் இருந்து வெளியேறினார்கள். அது மாத்திரமல்லாமல், சகல அமைப்புகளையும் அழித்தொழிப்பதிலும் ஈடுபட்டு வந்ததால் ஈழ விடுதலைப் போராட்டமே சின்னாபின்னப்படுத்தப்பட்டது.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் வெற்றியடைய வேண்டும் எனில், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேவையையும், அது உருவான வரலாற்றுத் தன்மையையும் சிங்கள மக்களும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் மத்தியில் இருந்து அதற்கான ஆதரவு திரட்டப்படல் வேண்டும் என்பதில் தோழர் நாபா மிகத் தீவிரமாக இருந்தார். இதற்காக சிங்களப் புத்திஜீவிகள், முற்போக்குச்சக்திகள், ஜனநாயகவாதிகள் மத்தியில் மிகப் பரந்தளவில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இதன் மூலம் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் நியாயங்களை சிங்கள மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

அது மாத்திரமல்ல, நாங்கள் வெறும் தமிழின வெறியர்களோ அல்லது பிரிவினைவாதிகளோ அல்ல. மாறாக சிங்கள, தமிழ் உழைக்கும் மக்களின் விடுதலைக்காக போராடுபவர்கள் என்பதை நிலை நிறுத்தினார். இதனால் தோழர் பத்மநாபா உட்பட 23 சிங்கள தோழர்களுக்கு எதிராக, அவர்கள் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்து கம்யூனிஸ்டு சிபைக் கொண்டுவரச் சதி செய்கின்றார்கள் என்று குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. அவர் கொல்லப்படும்வரை அவர் மீதான சதி வழக்கு வாபஸ் பெறப்படாமலேயே இருந்தது.

இவ்வளவு நடந்தும் கூட அவர் இறுதிவரை தான் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து மாறவில்லை. அது மாத்திரமல்லாமல், ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் என்ற பெயரில், சில இயக்கங்கள் கண் மூடித்தனமாக சிங்கள மக்களைக் கொலை செய்தபோது அவற்றை வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

இதே போன்று மலையக மக்கள், முஸ்லிம் மக்களின் தனித்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்களுக்கான சுயாட்சி சபைகள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்தவர். தனது சொல்லாலும், செயலாலும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாத்திரமல்ல, முஸ்லிம், மலையக மக்கள் மத்தியிலும் பேராதரவைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

எவ்வளவு தூரம் தமிழ் இயக்கங்களுக்கிடையில் ஐக்கியம் உருவாக வேண்டும் என்று விரும்பினாரோ அவ்வளவு தூரம், சிங்கள இடது சாரிகளுக்கிடையில் ஐக்கியம் ஏற்பட வேண்டும் என்றும், அதே போல் சிங்கள, தமிழ் இடதுசாரிகள், முற்போக்கு சக்திகளுக்கிடையிலும் ஐக்கியம் வேண்டும் என்று விரும்பினார். இதற்காக பல்வேறு பட்ட முயற்சிகள் எடுத்தார்.

இதேபோல் இனவெறி, நிறெவறி, சியோனிசம், ஏகாதிபத்தியம் போன்றவற்றிற்கு எதிராக விடாப்பிடியான போராட்டம் நடத்தினார். ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் என்பது ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான போராட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்றும், உலக சமாதானத்துக்கான போராட்டத்தின் ஒரு பகுதி என்றும் பிரகடனப்படுத்தினார்.

பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டம், தென்னாப்பிரிக்க விடுதலைப் போராட்டம், நிக்கரகுவா போன்ற விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புக்களுடன் மிகவும் நெருக்கமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய போராட்டத்திற்காதரவாக எப்பொழுதும் இருந்து வந்தார். அவர்களது போராட்டம் வெற்றி பெற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ஆல் இயன்ற அனைத்து உதவிகளையும் செய்து வந்தார்.

இதன் மூலம் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான ஆதரவை அவர்களிடமிருந்து பெற்று வந்தார்.

அதே சமயம் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் இருக்கக்கூடிய சோசலிச நாடுகளுடனும் எமது உறவைப் பேணி வந்தார். இந்தியாவில் இருக்கக் கூடிய முற்போக்கு சக்திகள், கம்யூனிஸ்ட்டுகள் மத்தியில் மிகவும் நெருக்

கமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். பிரத்தியேகமாக சி.பி.ஐ., சி.பி.ஐ(எம்), யு.சி.பி.ஐ. இன்னும் பல முற்போக்கு கட்சிகளுடனும் எமது உறவை வளர்த்திருந்தார். தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் கலைஞர்கள் போன்றவர்களுடனும் அவருக்கு நல்ல தொடர்பு இருந்தது.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஈழ மக்களின் விடுதலைக்கு, அவர்கள் முழு உரிமையுடனும், கௌரவத்துடனும் வாழ்வதற்கு இந்திய அரசின் ஆதரவு முழுமையாக தேவை என்பதை வலியுறுத்தி வந்தார். இந்தியாவின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு குணாம்சம் எமக்கு பேருதவியாக இருக்கும் என்று வலியுறுத்தினார்.

இதன் அடிப்படையில் தமிழ் மக்களின் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக இந்திய அரசை வென்றெடுப்பதில் அவர் ஆர்வம் காட்டினார். ஏனைய இயக்கங்களைப்போல் நேரத்திற்கு ஒரு கொள்கை பேசாமல் மிகவும் தெளிவானவராக இருந்ததால் இந்திய அரசுடனும் ஒரு நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டார். முக்கியமாக அவரின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் எமது போராட்டத்தை வலுப்படுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டதாகவே இருந்தது.

எம்மை அழித்தொழிக்க வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்ட புலிகளும் கூட தோழரின் துணிச்சலான அரசியல் முடிவுகளுக்கும் அவரது அரசியல் சாணக்கியத்துக்கும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். இதனாலேயே இறுதியில் அவரைக் கொலை செய்தார்கள்.

அழிவுகள் நிறுத்தப்படல் வேண்டும்; ஜனநாயகம் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும்; தமிழ் பேசும் மக்கள் சுதந்திரமாகவும் கௌரவமாகவும், வாழ வேண்டும் என்பதே அவரது தாரகமந்திரமாக இருந்தது. இதனடிப்படையிலே இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்து அதனடிப்படையில் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபை உருவாக ஆதரவாக இருந்தார்.

ஆனால் புலிகளதும், சிறீலங்கா அரசினதும் நடவடிக்கைகள் அதனை சின்னாபின்ன

மாக்கியது. புலிகளின் அரசியல் வங்குரோத் துத்தனமும், சிறீலங்கா அரசின் கபடத் தனமான பேச்சுக்களும், இன்று இலட்சக் கணக்கான அகதிகளை உருவாக்கியுள்ள துடன் ஆயிரக்கணக்கான அப்பாவி மக்களின் உயிரிழப்புக்கும் பல நகரங்கள் முற்றுமுழு தாக அழிவதற்கும் காரணமாக அமைந்து விட்டது. அது மாத்திரமல்ல, எமக்கு கிடைத்த சில உரிமைகள்கூட எமது கையை விட்டுப் போன தற்கும் இவர்களே காரணம்.

தோழர் நாபாவுடன் சமகாலத்தில் அரசிய லில் ஈடுபட்டவன் என்ற வகையிலும், அவ ருடன் இணைந்து ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை ஸ்தாபித்தவன் என்ற அடிப்படையிலும், அவருடன் இணைந்து சகல நடவடிக்கையிலும் ஈடு பட்டிருந்தவன் என்ற வகையிலும் அவரைப் பற்றி என்னால் முழுமையாக அறியக் கூடியதாக இருந்தது.

மிகவும் நெருக்கடிக்கு மத்தியிலேயே நாம் இவ்வமைப்பைக் கட்டிவளர்த்தோம்! எத்தனை நூறு கிலோ மீற்றர்கள் நாம் கால்நடையாக நடந்திருப்போம்! பட்டினி என்பது எமது ஸ்தாபனத்தின் அன்றாடப் பிரச்சினையாக இருந்தது. ஆனால் தோழர் நாபாவின் விடாமுயற்சியும், கொள்கை மேல் கொண்ட விடாப்பிடியான நம்பிக்கை யும், தோழர்களின் வீரமிக்க தியாகங்களும், அவர்களது அளப்பரிய பங்களிப்புகளுமே எமது ஸ்தாபனத்தை வளர்த்தது.

தோழர் நாபாவை முதன்முதலாக 1975 ம் ஆண்டு லண்டனில் சந்தித்தேன். அன்று தொடக்கம் அவருடன் ஓர் நண்பனாக, தோழனாக, அவரின் மாணவனாக இருந் துள்ளேன்.

1977ம் ஆண்டு தோழரும் நானும் இன்னும் சில தோழர்களும், இராணுவப் பயிற்சி பெறுவதற்காக லெபனான் சென்றோம். அங்கு பாலஸ்தீன முகாம் ஒன்றில் முழுமை யான பயிற்சி பெற்றோம். அதன் பின்னர் நேரிடையாகவே தாயகம் திரும்பி எமது மக்களை அணிதிரட்டும் வேலைகள் செய்து வந்தோம்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நாம் சந்தித்த கஷ்டங்கள், நெருக்கடிகள் ஏராளம். ஏச்சுக ள், பேச்சுக்கள், கிண்டல்கள், கேலிகள், ஏளனங்கள் ஏராளம். இவை தவிர எமது ஸ்தாபனத்தில் இருக்கக் கூடிய ஜனநாயக உரிமைகளை துஷ்பிரயோகம் செய்து ஸ்தாப னத்தையே சின்னாபின்னமாகக் முனைந்த சில சுயநல சக்திகளின் செயற்பாடுகள், ஏனைய இயக்கங்களின் இராணுவ மிரட்டல் கள், இவை எல்லாவற்றிற்கும் மத்தியில் எமது ஸ்தாபனத்தைக் கட்டிக்காத்து அதனை சரியான திசைவழியில் கொண்டு சென்ற பெருமை தோழர் நாபாவையே சாரும்.

தமது சுயநல நோக்கங்கள் ஸ்தாபனத்துக்குள் நிறைவேறாததால் சிலர் வெளியேறினார்கள். ஆனாலும் கூட ஸ்தாபனம் உறுதியாக இருந் தது. இது தோழரின் தலைமைத் துவத்தால் மாத்திரமே சாத்தியமானது என்பதை என் னால் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியும்.

மரியாதை என்பது அவர் மேல் ஏற்பட்ட பயத்தால் அல்ல; அவரிடம் இருந்த அரசியல் நேர்மை, சரியான திசைநோக்கிய அவரது வழி காட்டும் திறன், இதன் மூலம் அவர் தோழர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டிய விதம், அவரது எளிமை, ஒவ்வொரு தோழர்களுட னும் பழகியவிதம், இவற்றினாலேயே ஏற் பட்டது.

தோழரிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொண்டவை ஏராளம். இன்னும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டி யது அதை விட அதிகம். இம் மலரின் சில பக்கங்களுள் அவரது சேவையை, அவர் மக்களுக்கு ஆற்றிய பணியை, அவரது அரசியல் வாழ்க்கையை அடக்கிவிட முடியாது.

மேலே நான் குறிப்பிட்டது அவரைப் பற் றிய சுருக்கமே. தோழர் நாபாவின் வரலாறு என்பது ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாறு; ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் வரலாறு; எனவே இதனை சில பக்கங்களுள் அடக்கிவிட முடியாது.

தோழரின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை எதிர் கொள்ளத் திராணியற்றவர்கள், ஏனைய இயக்கத் தலைவர்களையும் இயக்கங்களை

யும் அழிப்பதன் மூலம் தம்மை நிலைநிறுத்த
லாம் என்று கருதுபவர்கள் தோழர் நாபா
வையும், கிருபாவையும், சங்கரியையும்,
இன்னும் பல தோழர்களையும் கொன்றிருக்
கலாம்.

ஒரு நாபாவைத்தான் இவர்களால் கொல்ல
முடிந்தது. ஆனால் அவர் உருவாக்கிச்
சென்ற ஆயிரமாயிரம் நாபாக்களை இவர்
களால் கொல்ல முடியாது.

அவரின் கொள்கையை, சித்தாந்தத்தை
இவர்களால் கொலை செய்ய முடியாது.

எமது போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச்
செல்ல, அவர் விட்ட பணியை முன்னெ
டுத்துச் செல்ல அவரது பாதையைப் பின்
தொடர நாம் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்
கின்றோம்.

**“பாசிஸ்டுக்கள் குறுகியகால
வெற்றிகளை ஈட்டலாம். ஆனால்
பாசிசம் வென்றதாக சரித்திரம்
கிடையாது!”**

நீ வாழ்கிறாய்! நீ வாழ்வாய்!

மண்ணையும் மக்களையும் நேசித்தவன்
பொது எதிரியை இனங்கண்டு

போராடியவன்

ஐக்கியத்தின் மறுபெயர்

ஜனநாயகத்தின் மறு உரு.

அரசியல் உறவுகள்

சமூக உறவுகள்

அனைத்திலும் ஈடுபாடு.

ஈழ மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்று

தமிழக மக்களிடையேயும்

மனித நேயத்தோடு உலவியவன்.

எடுத்துக்காட்டாக - 1982இல்

‘தமிழக மக்கள் முன்னணி’த் தோழர்கள்

காவலர்களால் காயப்பட்டபோது

துணைநின்ற தோழன் அவன்.

-1987-இல்,

அரசு ஊழியர் ஆசிரியர் போராட்டம்

சிறைச்சாலையில் எங்களைச்

சந்திக்கிறார்

அவர் ஊக்குவிப்பு தந்த உற்சாகம் -ஆகா!

காட்சிக்கு எளிய நாபா!

உன்-

பேச்சில்

எழுத்தில்

வாழ்வில் - அனைத்திலும்

மார்க்சிய முத்திரை

வெளிவிய நடைமுறை

விடுதலையின் இலக்கணத்தை

வரையறுக்கும் உன் எழுத்துக்கள்

வாழும் வரையிலும் -

உன்னால் ஈர்க்கப்பட்ட

கடைசித் தோழன்

வீழும் வரையிலும் -

போராளியாக

நீ வாழ்கிறாய்!

நீ வாழ்வாய்!

பேராசிரியர் மு. திருமாவளவன்

சாந்தோம், சென்னை - 4.

தமிழ் மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடிய என் தாயகத்தின் மாப்பிள்ளை

சிலம்புச்செல்வர் ம.பொ.சிவஞானம்

நமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்) தலைவர் திரு. பத்மநாபா அவர்களுடையநினைவையொட்டி சிறப்பு மலர் வெளியிடுவது மன ஆறுதலை தருவதாகும். அதற்கு கட்டுரை வழங்குவதும் எனது தவிர்க்க முடியாத கடமையாகும்.

திரு. பத்மநாபாவை ராஜீவ்காந்தி-ஜெயவர்த்தனா உடன்படிக்கைக்கு பிறகுதான் அதிகமாக அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதன் பின்னர்தான் தொலைக்காட்சியில் அவரை அடிக்கடி தரிசிக்கவும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. ராஜீவ்-ஜெயவர்த்தனா உடன்படிக்கைப்படி உருவான தமிழ் மாகாணத்திற்கு திரு. பத்மநாபாதான் முதலமைச்சராக வந்திருக்க வேண்டுமென்று பத்திரிகை செய்திகளில் அறிந்து

கொண்டேன். ஆனால் திரு. பத்மநாபா பதவிப் பொறுப்பு ஏற்க மறுத்துவிட்டார்.

அது அவருடைய தியாக உணர்வைக் காட்டுகிறது. என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அதன்பின்னர்தான் அவரை அதிகமாக நேசிக்கலானேன்.

திரு. பத்மநாபாவும் அவருடைய புரட்சிகர முன்னணியும் இலங்கையிலிருந்து பிரிந்து வாழும் தனி ஈழ நாட்டைத்தான் விரும்பினர். அதற்காக ஆயுதப் புரட்சியிலும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் திரு. பத்மநாபா. ஆயினும் ராஜீவ்காந்தி-ஜெயவர்த்தனா உடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு தன் அணியினரிடமிருந்த ஆயுதங்களை இந்திய அமைதிப்படைபடம் ஒப்படைக்க முன்வந்தது ஈழத் தமிழரிடம் நல்லெண்ணமுடைய இந்தியர் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

அவர் கொண்ட அரசியல் கொள்கைகளையும், அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்த ஆயுதப் புரட்சியிலும் எனது நிலை எதுவாகினும் தமிழினத்தின் உரிமை வாழ்வில் அவர்கொண்டிருந்த உறுதி என்னை பெரிதும் கவர்ந்தது.

திரு. பத்மநாபா அரசியலில் இடதுசாரி மனப்பான்மை உடையவர் என்பதனாலும் அவரை நேசித்தேன். இந்திய தமிழகத்தின் மகளை மணந்து என் தாயகத்தின் மாப்பிள்ளையாக வாழத் தொடங்கிய நேரத்திலேயே அவரது வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது.

திரு. பத்மநாபா பிரேரத்தின்மீது மலர் மாலை வைத்து இறுதி அஞ்சலி செய்தபோது அவரது வீரத் திருமுகத்தைக் கண்டு கண்கலங்கினேன். உடலின் மீது மாலை வைக்கவும் கைகள் நடுங்கின.

திரு. பத்மநாபா தியாகத்தின் மீது ஆணையிட்டு ஈழத் தமிழ் போராளிகளை யான் வேண்டுவது ஒன்றுண்டு அது, "ஒன்றுபடுங்கள்" என்பதேயாகும். மாவீரர் பத்மநாபாவுக்கு எனது அஞ்சலி உரித்தாகுக.

கொள்கை வேறுபாடுகளை அரசியல் குரோதமாகப் பார்க்காதவர்!

எம்.வி. சுந்தரம்

இந்திய விடுதலை இயக்கப் போராளி

நமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி முன்னாள் செயலாளர் நாயகம் க. பத்மநாபாவின் 39வது பிறந்த நாளான 1990 நவம்பர் 19ல் அவரது நினைவு மலர் வெளிவரப் போவதாக அறிந்து, இந்திய விடுதலை இயக்கப் போராளிகளில் ஒருவனான என் நினைவுகள் சிலவற்றை மறைந்த மாவீரன் தோழர். கே. பத்மநாபா நினைவாக சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இலங்கை தமிழ் இன மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடிவரும் விடுதலை இயக்க அமைப்புகள் பல சென்னையில் இருந்து வருவதால் நானும் ஒரு விடுதலைப் போராளி என்ற தோழமை உணர்வோடு, அந்த அமைப்புத் தலைவர்களுடனும் ஊழியர்களுடனும் உறவு கொண்டு உரையாடி வந்தேன். அவ்வாறு நான் நேரில் சென்று பார்த்தவர்களில் தோழர். கே. பத்மநாபாவும் ஒருவர்.

இருதய பாதிப்புக்குள்ளாகி, எனக்கிருந்து வந்த அரசியல் பொறுப்புகள், சமுதாயப் பணிகள் பலவற்றிலிருந்து முழுமையாக விடுவித்துக் கொண்டு தற்போது மருத்துவ சிகிச்சையில் இருந்து வருகிறேன்.

இந்திய விடுதலைப் போராளியான என்னை மறவாது பாச உணர்வுடன் அடிக்கடி நானிருக்கும் இடம் தேடிவந்து என்னுடைய கருத்துக்களை அமைதியாகக் கேட்டு மிகவும் அகமகிழ்ந்து விடைபெற்றுச் செல்லும் உன்னதமான ஒரு இளைஞர் தோழர் கே. பத்மநாபா. நான் எழுதிய “விடுதலைப் போராளியின் வாழ்க்கைப் பயணம்” என்ற நூலை என்னிடம் நேரில் வாங்க வேண்டும் என்று வந்த ஒரு அரசியல் பண்பாளர். “யார்க்கும் எளியனாய், யார்க்கும் வலியனாய், யார்க்கும் அன்பனாய், யார்க்கும் இனியனாய் வாழ்ந்திட விரும்பி” அதனையே வாழ்க்கையாகக் கொண்டவர் தோழர் பத்மநாபா என்று நான் உணர்ந்தேன்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் அரசியல் கொள்கை, அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றி பிறர் என்ன கூறுகிறார்கள் என்று அறிந்துகொள்ள பிறர் கூறும் அரசியல் கருத்துக்கள் பற்றி உன்னிப்பாகவும், அடக்கமர்கவும் கேட்டு கிரகித்துக் கொள்ளும் தன்மை உடையவர் தோழர் பத்மநாபா என்ற உண்மையைக் காண முடிந்தது.

சோஷலிஸ சமுதாயப் பற்றுதலும், இந்திய வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் மீது பற்றுதலும், ஜனநாயக ஆர்வமும் உள்ளவர். கொள்கை வேறுபாடுகளை அரசியல் குரோதமாகக் கருதிவிடக் கூடாது என்ற நிதானமான தெளிவான நிலைப்பாடு உள்ளவர்.

இலங்கையில் உள்ள தமிழ் இன மக்களும், சிங்கள இன மக்களும் சமத்துவமாக வாழும் ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட

வேண்டும். இதற்கு எதிராக இலங்கை அரசியல் ஆதிக்க வெறியர்கள் இனவெறிக் கலவரங்களைத் தூபமிட்டு வளர்த்து வருகிறார்கள் என்பதே தோழர் பத்மநாபாவின் கருத்து என்பதை அவரிடம் நடத்திய உரையாடல்களிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

அதே போன்று, இலங்கையில் உள்ள தமிழ் இன மக்களின் உரிமைகளுக்காக - ஜனநாயக சம நிலைக்காக - தமிழர், சிங்கள மக்களின் ஒற்றுமைக்காகப் போராடி வரும் அரசியல் விடுதலை இயக்க அமைப்புகள் ஒன்று சேர்ந்து செயல்பட வேண்டும் என்ற நாட்டமும், செயல்பாடும் உள்ளவர். அதே சமயம் ஜனநாயக வாக்குரிமை மூலமாக வெற்றி காண முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் உள்ளவர். இதனையே தமிழக முதல்வர் முன்பு வைத்த பிரேரணை பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“இலங்கைத் தீவில் வாழுகின்ற தமிழ் பேசும் மக்கள் ஜனநாயக உரிமைகளுடனும், சுதந்திரமாகவும், சுயாட்சி அதிகாரங்களுடனும் வாழுவதற்குரிய நிலைமைகளை ஏற்படுத்தும் முகமாக திட்டவாட்டமான அரசியல் தீர்வு ஒன்று முழுமையாகவும், முறையாகவும் உருவாக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என்று பிரேரணை தெளிவுபடுத்திக் கூறுகிறது.

மேலும், “அதிகாரப் பரவலாக்கல்” என்ற தலைப்பில் “அனைத்து விவகாரங்களிலும் இந்திய மாநில அரசுகளுக்கு இருக்கக் கூடிய அதிகாரங்களுக்குக் குறையாத அளவு வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசிற்கு அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்படல் வேண்டும். நிர்வாக, நிதி உறவுகளும் இந்திய மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் உள்ள அளவிற்குக் குறையாது இருத்தல் வேண்டும்” என்று ஸ்தூலமாக விளக்கப்படுகிறது.

“ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி இந்திய-இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தத்தை ஏற்று அமுல் நடத்தவே வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசாங்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்பட்டதாகவும், அதன் விளைவாக 600க்கும் மேற்பட்ட முன்னணி உறுப்பினர்களைத் தியாகம் செய்ய நேரிட்டது” என்றும் பெருமையுடனும் அமைதியுடனும் தோழர் கே. பத்மநாபா தன் உரையாடலில் கூறுவார்.

இத்தகைய அரசியல் பண்புள்ள தோழர் பத்மநாபா இந்திய அரசியல் சட்டம் உதயமானபிறகு, 1951 நவம்பர் 19ல் இலங்கையாழ்ப்பாணத்தில் காங்கேசன்துறை என்ற இடத்தில் திரு. கந்தசாமி அவர்களின் புதல்வனாகப் பிறந்தார்.

1989 ஏப்ரல் 10ல் சென்னையில் திரு. ஏ.ஈ. சுப்பிரமணியம் என்பவரின் புதல்வி செல்வி ஆனந்தியை மணந்தார். திருமணமாகி பதினான்கு மாதங்கள்தான் நிறைவு பெற்றன. ‘சம்பந்தி’ என்ற உறவுள்ள சென்னை நகரில் 1990 ஜூன் மாதம் 19ம் தேதியன்று அவரது இல்லத்தில் சுடப்பட்டு இறந்தார். சோகம் சென்னை நகரைக் கவ்வியது.

“கொலை மேற்கொண்டோரின் கொடிதே அலைமேற்கொண்டு அல்லவை செய்து ஒழுகும் வேந்து” என்று குறள் நெறி கூறுகிறது. ஆம், அரசியல் அதிகார ஆதிக்க வெறியால் இலங்கை அரசு தமிழ் இன மக்களுக்கு அநீதி விளைவித்தது; எதிராக சிங்கள இன வெறியைத் தூபமிட்டு வளர்த்தது; தமிழ் மக்களின் சுதந்திர ஜனநாயக உரிமைகளைப் பெறவிடாது அடக்குமுறைக் கொடுமைகள் செய்தது. இத்தகைய அரசின் அரசியல் நடவடிக்கை, அன்று சிங்கள இனவெறிக் கொலைஞரை விட மிகக் கொடுமையாக இருந்தது. இதனால் தமிழ்மொழி - இனப்பாச - வரலாற்று மரபு எனும் உணர்வோடு இலங்கையிலிருந்து அகதிகளாக அன்று வெளியேறிய இலங்கை தமிழ் இன மக்களுக்கு உதவிட இந்திய மக்களும், தமிழ் மக்களும் முன்வந்தனர்.

அவ்வாறு தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பல் வேறான அரசியல் விடுதலை இயக்கத் தலைவர்களில் தோழர் கே. பத்மநாபா ஒருவர். இவரின் ‘சம்பந்தி’ உறவு நாடாக தமிழகம் மாறியது - அவரின் திருமணத்திற்குப் பிறகு. ஆனால் மறுவீடு வந்த மணமகனை பிணமகனாக படுபாதக கொலைஞர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். தமிழ் மக்கள் தலை குனிந்தனர்.

அந்தோ! இலங்கை சிங்கள இனவெறி கொடிது! அதனிலும் கொடிது இனவெறித் தூபமிட்டு கொடுமை செய்திடும் இலங்கை அரசு. அதனிலும் கொடிது இன்றைய தமிழ் நாட்டில் பரவலாக அஞ்ஞாதவாசம் செய்து வரும் மனிதத் தன்மையும், மனித நேயமும் இல்லாத பாதக பயங்கரவாதம்; தமிழினப் போர்வையில் பதுங்கிய பயங்கர கொலை பாதகர்களின் நடைமுறைச் செயல்பாடு.

“புவிமிசைத் தருமமே அரசியல் அதனிலும், பிற இயல் அனைத்திலும் வெற்றி தரும் என வேதம் சொன்னதை முற்றும் பேண முற்பட்டு நின்றார் - பாரத மக்கள்.

இதனால் படைஞர் தம் செருக்கொழிந்து உலகில்

அறம் திறம்பாத கற்றோர் தலைப்படக் காண்போம்”

-என்று வெண்சங்கு ஊதிய பாரதி காணும் பாரத நாட்டில்- அதிலும் “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாட்டில்”

மனிதர்களைக் கொலை செய்வதே அரசியல் தொழிலாகக் கொண்டுள்ள புலையர்கள், உன்னத இளைஞர் தோழர் பத்மநாபாவையும் விடுதலை இயக்கத் தோழர்கள் சில ரையும் கொலை செய்துவிட்டார்கள். இத்தகைய சிந்தனையோடு மனக்கவலையில் மூழ்கினேன்.

“கொலை வினயராசிய மாக்கள் புலைவினயர்

புன்மை தெரிவாரகத்து” என்ற குறள் நெறி கொலைபாதகர் பற்றி இனம் காண வைத்தது.

வாழ்க! தோழர் பத்மநாபாவின் தியாகம்!

இணையற்ற தலைவர்

வி.ஏ. கந்தசாமி
பொதுச் செயலாளர்
ஈழத் தொழிற்சங்க சம்மேளனம்

“சர்வதேச முற்போக்கு சக்திகளின் தொடர்புகளாலும், இலங்கை இந்திய முற்போக்கு, புரட்சிகர இயக்கங்களுடனான கலந்துரையாடல்களாலும், பல்வேறு நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்ட அனுபவங்களாலும், மக்கள் தொடர்பாலும், போராட்ட அனுபவத்தாலும் உருவாக்கப்பட்ட தன்னிகரற்ற தலைவர் தோழர் பத்மநாபா”

தோழர் பத்மநாபாவும் அவருடன் பதின்மூன்று தோழர்களும் கோடம்பாக்கத்தில் கோரமாக படுகொலை செய்யப்பட்டதாக வானொலி பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டபோது முற்போக்கு மனித குலம் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியது. இதனால் தமிழ் நாட்டுக்கு தீராத களங்கம் ஒன்று ஏற்பட்டு விட்டது.

தோழர் பத்மநாபா தான் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டை நேசித்தது போலவே இந்தியாவையும் நேசித்த ஒருவர். இந்தியா, ஈழத்து மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு நேசக் கரம் நீட்டும் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர். அப்படியான ஒருவருக்கு இந்தியாவை நம்பி வந்த இடத்தில் இப்படியான துயரச் சம்பவம் நடந்தது என்பது இந்தியாவையும் இந்திய மக்களையும் பெருமளவு பாதிக்கும் சம்பவமாகவே அமைந்து விட்டது.

தோழர் நாபா இந்தியாவில் ஏராளமான நண்பர்களைப் பெற்றிருந்தார். தமிழ்நாட்டில் அவர் சந்திக்காத பிரமுகர்களோ மக்கள் அணியினரோ இல்லை என்றே சொல்லலாம். அன்னாரின் மறைவுக்கு அஞ்சலி தெரிவித்து இரங்கற் செய்தி வெளியிடாத மக்கள் இயக்கங்களே இல்லை எனலாம்.

அவருக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்த இலட்சக்கணக்கான மக்கள் நீண்ட கியூ வரிசையில் காத்திருந்ததும், இறுதி ஊர்வலம் நடந்தபோது வீதியின் இருமருங்கும், வீட்டு மாடிகளிலும், கூரைகளிலும் மக்கள் சோகம் படிந்த முகத்துடன் திரண்டிருந்து தமது துயர அஞ்சலியைத் தெரிவித்ததும் அவருக்கு தமிழக மக்களோடு இருந்த நெருக்கத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

தோழர் பத்மநாபா ஈழமக்களின் பெரும் மதிப்பிற்குரிய தலைவராக மட்டுமல்லாமல், ஈழ விடுதலை இயக்கங்களின் தலை சிறந்த தலைவராகவும் விளங்கினார். ஈழவிடுதலை இயக்கங்களை ஒரே அணியில் ஒன்றுபடுத்த பலமுறை முயற்சி செய்தார். அவரின்

இடையறா முயற்சியின் பயனாக ஏற்பட்ட ஐக்கியம்தான் திம்பு பேச்சு வார்த்தையின் போது ஈழவிடுதலை இயக்கங்கள் அத்தனையையும் -தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உட்பட-ஒரே குரலில் பேச வைத்தது.

அன்று இந்தியாவோ ஸ்ரீலங்கா பேரின வாதிகளோ இந்த ஒற்றுமைக்கு எதிராக எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இதைச் சீர்குலைத்து, சகோதரப் போராளிகளையும் இயக்கங்களையும் தலைவர்களையும் அழித் தொழிக்கும் மிலேச்சத் தனமான செயல்தான், ஈழமக்களின் விடு தலைப் போராட்டத்தை திசை திரும்பச் செய்தது. இதனால் பேரழிவுக்கும் துன்ப துயரத்துக்கும் உள்ளானது ஈழத்து மக்களே.

தோழர். நாபா ஈழத்து மண்ணில் கால் பதிக்காத இடமே இல்லை எனலாம். தாழ்த்தப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழும் பகுதியாக இருந்தாலும் சரி, கிராமப்புற கூலி விவசாயிகள் வாழும் பகுதியாக இருந்தாலும் சரி, கடற் தொழிலாளர்கள் வாழும் பகுதியாக இருந்தாலும் சரி, வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் அவர் தன் கால் தடங்களைப் பதித்திருந்தார்.

மலையக மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து அவர்களின் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்ட ஒருவர், ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் மத்தியில் இருந்தார் என்றால் அது தோழர் பத்மநாபா ஒருவராகவே இருக்கும். சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் வலுக்கட்டாயமாக இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட அகதிகளான மலையத் தமிழர்களின் புனர் வாழ்வுக்காக அவர் முழு மூச்சாகப் பாடுபட்டார்.

தமிழ் மாணவர் பேரவை, தமிழ் இளைஞர் பேரவை மூலம் தமது அரசியல் வாழ்வை ஆரம்பித்த தோழர் பத்மநாபா தமிழின வெறியராக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

தென்னிலங்கையில் முற்போக்காளர் மத்தியிலும் அவர் வேலை செய்து வந்ததால், ஸ்ரீலங்கா அரசை கவிழ்க்க சதி செய்ததாக தோழர் பத்மநாபாவை முதன்மைப்படுத்தி சிங்களத் தோழர்களும் உட்பட்ட 23 பேருக்கு

எதிராக ஸ்ரீலங்கா அரசு சதி வழக் கொன்றை உருவாக்கியது. அந்த வழக்கில் இருந்து சாகும்வரை தோழர் பத்மநாபா விடுவிக்கப்படவே இல்லை. இதுவும்கூட அவரது விரிவடைந்த பார்வைக்கும் புரட்சிகர செயல்பாட்டுக்கும் எடுத்துக்காட்டாகும்.

தோழர். பத்மநாபாவின் ஆரம்பகால அரசியல் அனுபவங்கள் ஸ்ரீலங்கா பேரினவாத அரசின் சிறை ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான மாணவப் பிராய இன உணர்வு சார்ந்ததாகவே இருந்தது. ஸ்ரீலங்கா ஆயுதப்படைகளால் கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, வீட்டாரின் நிர்ப்பந்தத்தால் உயர் கல்விக்காக இங்கிலாந்து செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. இது இவரின் அரசியல் வாழ்வில் ஆழ அகலப் பார்வையை உருவாக்கியதெனலாம்.

அன்று லண்டனில் இருந்த ஈழத்தவர்களுடன் இணைந்து ஈழப்புரட்சி அமைப்பில் செயல்பட்டார். பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம், ஆபிரிக்க விடுதலை இயக்கங்கள், இன்னும் பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்களுடனான தொடர்புகள் அவருடைய ஈழ விடுதலை போராட்ட உணர்விற்கு புதிய அணுகு முறைகளைச் சேர்த்தது. இதன் காரணமாக அவர் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தில் ஒரு பிரிவின் உதவியுடன் லெபனானில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றார்.

ஈழப் புரட்சி அமைப்பில் ஏற்பட்ட முரண் பாடுகள், தேக்க நிலைமைகள் காரணமாக 1981ம் ஆண்டு நடந்த மகாநாட்டில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி உருவாகியது. அதன் வேலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையில், ஈழ மாணவர் பொது மன்றம் உட்பட, கிராமியத் தொழிலாளர் விவசாயிகள், கடற் தொழிலாளர், வாலிபர், பெண்கள் மத்தியிலும், பெருந்தோட்டப் பாட்டாளிகள் மத்தியிலும் வெகுஜன அமைப்புகளைக் கட்டுவதில் தோழர் நாபாவும், அவருடனிருந்த தோழர்களும் பெரும் வீச்சுடன் செயற்பட்டார்கள். 1984 ஜூனில் நடைபெற்ற ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது காங்கிரசில் தோழர் பத்மநாபா செயலாளர் நாயகமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

தன்னலங் கருதாத அவருடைய செயலாற்றும் திறன் இயக்கத்தில் உள்ள அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டது. அவர் தோழர்களுக்கும் மக்களுக்கும் தெம்பூட்டுவதில் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினார்.

மரணித்த தியாகிகளின் குடும்பங்களைச் சென்று சந்தித்து அவர்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களைக் கேட்டறிந்து, முடிந்தவரை அவற்றை எல்லாம் தீர்த்து வைக்கும் கடமையை எப்போதும் முதன்மையானதாய் கருதி செயலாற்றினார். தோழர் பத்மநாபா மக்களை நேசித்த மகத்தான மனிதர்.

போராட்ட காலங்களிலும் சமாதான காலங்களிலும் மக்களுக்கு பேரிழப்புகள் ஏற்படாவகையில் வழிமுறைகளை வகுத்தளிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். நம்மத்தியில் வாழ்ந்துவரும் முஸ்லீம் சகோதரர்களின் அபிலாஷைகளைப் புரிந்துகொண்டு, அவர்களையும் அரவணைத்துச் செல்வதில்தான் ஈழவிடுதலையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது என்பது அவரின் அசைக்க முடியாத கருத்தாக இருந்து வந்தது.

செல்வா-பண்டா உடன்படிக்கை, ட்வி-செல்வா உடன்படிக்கைகள் தமிழினப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக, போராட்ட காலங்களில் சிங்களப் பேரினவாதத் தலைவர்களால் கருத்தளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோதும், பௌத்த சிங்கள இன வெறியர்களினது எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி கிழித்தெறியப்பட்ட நிகழ்வுகளே ஈழப் போராட்ட வரலாறாகும்.

சிறீலங்கா ஆக்கிரமிப்பு யுத்தமும், ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும் ஒரு நெருக்கடியான காலகட்டத்தை அடைந்தபோது, இந்திய இலங்கை சாமதான ஒப்பந்தம் ஒன்றுஈழப் பிரச்சினைக்கு தீர்வாக இலங்கை, இந்திய அரசுகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதுதான், ஈழத்து மக்கள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார்கள். இனியாவது இந்தியா தலையிட்டு இந்தப் பிரச்சினைக்கு சரியான தீர்வைக் காண உதவும் என நம்பினார்கள். இந்த ஒப்பந்தத்தை மற்ற விடுதலை இயக்கங்களைப் போலவே விடுதலைப் புலிகளும் ஆரம்பத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு "எமது இராணுவ அமைப்பு கலைக்கப்பட்டு விட்டது;

இருப்பது அரசியல் அமைப்பு மட்டும்தான்" எனப் பகிரங்கமாக அறிவித்தார்கள். குமரப்பா புலேந்திரன் உட்படச் சிலர் உயிரிழந்ததைச் சாக்காக வைத்து இந்திய சமாதானப் படைக்கு எதிராக தேவையற்ற யுத்தம் ஒன்றை ஆரம்பித்து, ஈழ மக்களை மீண்டும் பேரழிவிற்கு இட்டுச் சென்றார்கள் விடுதலைப் புலிகள்.

இந்த மோசமான சூழ்நிலையில் இருந்து தமிழினத்தை விடுவிக்க யுத்த தந்திரோபாய ரீதியிலும் ராஜதந்திர ரீதியிலும் செயல்பட்டு, மாகாண சபைத் தேர்தல்மூலம் ஒன்றிணைந்த வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில்-தமிழர் தாயகத்தின்- ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, தமிழினம் தன்னைத்தானே ஆட்சி செய்யும் உரிமையை முதல் முறையாக சட்ட ரீதியாக வென்றெடுக்க வழிகாட்டியதில் தோழர் நாபாவின் இலட்சிய நோக்கும் தலைமைப் பண்பும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. சகலரும் தோழர் பத்மநாபாதான் மாநில அரசின் முதலமைச்சராவார் என எதிர்பார்த்தபோது தோழர் வரதராஜப்பெருமானை முதலமைச்சராகியதில், தோழரின் தன்னலங்கருதாத போக்கும் பரந்த மனப்பான்மையும் வெளிப்பட்டது. மறுபுறம் மக்களின் அனைத்து ஜனநாயக உரிமைகளையும் மனித உரிமைகளையும் மதிக்காத புலிகள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் பலரின் உயிரைப் பறித்தனர். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அரசியல் குழு உறுப்பினரும் தொழிற்சங்கவாதியுமான விஜயானந்தன், நவசமசமாஜக் கட்சியின் அரசியல் குழு உறுப்பினரும் தொழிற்சங்கவாதியுமான ஆ.அண்ணாமலை, தமிழாசிரிய சங்கத் தலைவராயிருந்த திரு. வணசிங்கா ஆகியோர் இதில் அடங்குவர்.

இந்த நிலைமையில் ஈழத் தொழிலாளி வர்க்கம் செயலற்று, ஏனைய மக்களைப் போலவே உயிருக்கு அஞ்சி உருக்குலைந்த வர்க்கமாக மாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலையில் இருந்து விடுவித்து, போர்க்குணம் மிக்க தொழிலாளி வர்க்கமாக மீண்டும் அவர்களை அமைப்பு ரீதியாக ஒன்றுபடுத்த, ஈழத் தொழிற் சம்மேளனத்தை உருவாக்குவதில், கட்டி வளர்ப்பதில் தோழர் நாபா பேராசிரியர் நல்கினார். இத

னால் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு அனைத்து மாவட்டத்திலும் தொழிலாளர்கள் புதிய தெம்புடன் முன்வந்து போராட்டத்தில் குதித்தனர்.

அதனால் பல கோரிக்கைகளை வென்றெடுத்ததுடன் புதிய சக்தி ஒன்று ஈழ விடுதலை அரங்கில் பிரவேசித்தது.

தமிழ் மாநில அரசின் (வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு) அதிகாரம், தமிழினத்தின் பாதுகாப்பு ஆகிய விடயங்களில் மாகாண அரசை வழி நடத்தியதில், அதிகாரப் பரவலாக்கல் சம்பந்தமான 19 அம்சத் திட்டத்தை உருவாக்குவதிலும், அதை மாகாண அரசின் முன்வைத்து இந்தியா, இலங்கை ஆகிய இரு அரசுகளோடும் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்குவதற்கும் தோழர் நாபா சகல முயற்சிகளையும் செய்தார்.

இலங்கை இந்திய சமாதான ஒப்பந்தம் மூலம் இந்தியாவில் உள்ள ஒரு மாநிலத்திற்கு உரிய அதிகாரங்களை தமிழ் மாநில அரசுக்கும் பெற்றுத் தருவதாகச் சொல்லப்பட்ட வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற இந்திய அரசையும், சிறிலங்கா அரசாங்கத்தை, அதிகாரப் பரவலாக்கலை நிறைவேற்றி தமிழ் மாநிலத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டபடியான அதிகாரம் உள்ள மாநிலமாக மாற உதவும்படி வற்புறுத்தவும் இது உதவியது. இது புலிகளுக்கும் சிறிலங்கா அரசுக்கும் இடையில் திரைமறைவில் நடந்து வந்த பேச்சுவார்த்தைக்கு ஒரு நெருக்கடியான நிலையை தோற்றுவித்தது.

இதனால் அதிகாரப் பரவலாக்கலை நிறுத்தவும், மாகாண அரசுக்கு நெருக்கடியைக் கொடுக்கவும் எனத் திட்டமிட்டு, இந்திய சமாதானப் படையை வெளியேற்ற புலிகளும் சிறிலங்கா அரசும் குரல் கொடுக்க முடிவு செய்தனர். மாகாண அரசுக்கும் அதன் பாதுகாப்பு அமைப்புகளுக்கும் எதிராக கூட்டுத் தாக்குதலைத் தொடுக்கவும் தயாரானார்கள்.

சிறிலங்கா அரசும் விடுதலைப் புலிகளும் கூட்டுச்சேர்ந்து இந்திய சமாதானப் படையை

வெளியேற்றி, தமிழ் மாநில அரசை செயலற்றதாகியதன் மூலம், தமிழினம் தன்னைத் தானே ஆளும் உரிமையை மீண்டும் குழப்பியடித்தன.

சிறிலங்கா பாராளுமன்றத்தில் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவதன் மூலம், வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையையும் கலைத்து சிறிலங்கா அரசாங்கம் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டது.

விடுதலைப்புலிகளும், தமிழ் மக்களையும் அவர்களது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் அழித்தொழிப்பதற்கான யுத்தம் ஒன்றை மீண்டும் நடத்துகிறார்கள்.

ஈழ மக்கள் இன்று மீண்டும் இந்தியாவில் சகலதையும் இழந்து அகதிகளாக இலட்சக்கணக்கில் தஞ்சம் புகுந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஈழத்திலும் சிறிலங்காவிலும் அகதி முகாம்களிலும் பல இலட்சக்கணக்கில் அகதிகள் நிரம்பியுள்ளார்கள். தோழர் பத்மநாபாவும் கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார். எமது மக்களின் சாதனைகள் அனைத்தும் தலைகீழாக்கப்பட்டு விட்டது. இலங்கை இந்திய சமாதான ஒப்பந்தத்தின் கதி என்ன? தோழர் நாபாவின் மறைவிற்கு சில மாதங்களின் முன்னால் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் இரண்டாவது காங்கிரசை கூட்டுவதற்கான முன்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதற்கான தயாரிப்புக் கமிட்டியும் அமைக்கப்பட்டது. அவரின் சிந்தனை அனைத்தும் இரண்டாவது காங்கிரசைக் கூட்டுவதற்கான வழி வகை பற்றியே சிந்தித்தது.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, அவர் நினைவை நிறைவு செய்யட்டும். தோழர் நாபாவினதும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியதும் இலட்சியங்களையும் ஈழ மக்களின் அபிலாசைகளையும் நிறைவு செய்ய கட்சியின் இனிவரும் காங்கிரஸ் மாநாடும் தோழர் நாபாவின் வழிகாட்டலில் வந்த தோழர்களும் சரியான திசை வழியில் மக்களுக்கு தலைமை வழங்குவார்கள் என நம்புகிறேன்.

போராளிகளை ஒன்றுபடுத்தப் போராடிய பத்மநாபா!

ஏ. நல்லசிவன் எம்.பி.,

செயலாளர்

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி(மார்க்சிஸ்ட்)

தமிழ் மாநிலக்குழு

நமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் பொதுச் செயலாளராக விளங்கிய மறைந்த தோழர் பத்மநாபா அவர்களின் 39வது பிறந்த தினத்தையொட்டி அவரது நினைவிற்கு மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் எனது அஞ்சலியை செலுத்த விரும்புகிறேன்.

இலங்கையில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணவும். தமிழ் மக்களின் சுயாட்சி உரிமைகளைப் பெறவும், அதே நேரத்தில் இலங்கை தேசிய ஒற்றுமைக்கும், ஒருமைப்பாட்டிற்கும் ஊறு விளைவிக்காமல் ஒரு சமூகமான தீர்வு காணவும் விரும்பும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் நோக்கங்களை தோழர் பத்மநாபா, பொதுச்

செயலாளர் என்ற பொறுப்பை ஏற்று மிகுந்த சிரமங்களுக்கிடையில் நிறைவேற்றி வந்தார். ஒரு விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் மட்டுமல்லாது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, உழைக்கும் மக்களை சுரண்டலிலிருந்து விடுதலை பெறச் செய்வது, புரட்சிகர ஜனநாயக சிந்தனையுடன் பொதுவுடைமைச் சமூகத்தைப் படைக்க விரும்பிய ஒரு போராளி என்ற நிலையில் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டு வந்தார்.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கு ஜனநாயக வழியிலான தீர்வு காண அயராது பாடுபட்டு வந்த தோழர் பத்மநாபா, இளம் வயதிலேயே சக போராளிக் குழுவினாலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டது மிகவும் துரதிர்வுட வசமானது. தேச ஒற்றுமையைப் பாதுகாப் பது, குறிப்பாக பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஈழத் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது என்ற லட்சியத்துடன் இடதுசாரி இயக்கங் களுடன் ஒன்றிணைந்து போராடுவதே அதற்கு சரியான வழி என்ற தீர்க்கமான கண்ணோட்டத்துடன் தோழர் பத்மநாபா, தனது இயக்கத்தை வழிநடத்திச் சென்றார்.

எங்கள் கட்சி அலுவலகத்தில் வைத்து அவரை ஒருமுறை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இளம் வயதிலேயே ஒரு தீர்க்க மான சிந்தனையும், நிதானமாக பிரச்சினை களை எடுத்து வைப்பது என்ற அவரது பாணியும் எங்களைக் கவர்ந்தது. ஒரு புரட்சியாளனுக்குரிய அத்தனை அம்சங் களையும் நிரம்பப் பெற்றவராக திகழ்ந்து வந்தார். இடைவிடாத போராட்ட வாழ்க்கை யில், அன்றாடப் பிரச்சினைகளில் சக போராளிகளுக்கு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கி, இந்த அமைப்பை உருவாக்கியதில் முன்னணியில் நின்றார் என்பதை அனை வரும் அறிவர்.

அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் சர்வதேச கண்ணோட்டத்துடன் ஆய்வு செய்து, இலங் கையில் தமிழர் விடுதலைக்காகப் போராடும் இதர அமைப்புகளுடன் சாத்தியமான அனைத்து வழியிலும் ஒற்றுமையைப் பேணிக்காக்க முயற்சிப்பது, நடைமுறைச் சாத்தியமான ரீதியில் பிரச்சினைகளைப் பரிசீலிப்பது ஆகிய ஆரோக்கியமான அம்சங் களை அவரது பேச்சிலும், நடைமுறையிலும் நம்மால் பார்க்க முடிந்தது.

மார்க்சிஸ்ட் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கைத்தமிழர் பிரச்சினையில் ஒன்றுபட்ட இலங்கையில் அமையும் சுயாட்சி அதிகா

ரங்கள் கொண்ட "தமிழ் மாநிலம்" என்ற இலட்சியம்தான், இலங்கைத் தமிழர் பிரச் சினைக்கு ஒரு சரியான தீர்வு என தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

இலங்கைத்தமிழ் மக்களிடையே, குறிப்பாக தமிழ் போராளிகளிடையே உள்ள வேற்றுமை களையும், மோதுதல்களையும் பயன்படுத்தி பிரித்தாளும் கொள்கையை இலங்கை அரசு தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வருகிறது. ஆனால், இத்தகைய சூழ்ச்சிகளுக்கு ஆளா காமல் இலங்கைத் தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த தங்களால் இயன்ற அனைத்து முயற்சி களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று மார்க்சிஸ்ட் கட்சி தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறது.

இத்தகைய நிலையில், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியும் தோழர் பத்மநாபா அவர்களும் இலங்கைத் தமிழ் போராளிக் குழுக்களிடம் மட்டுமல்லாது இலங்கை மற்றும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இடதுசாரி ஜனநாயக இயக்கங்களுடன் தொடர்ந்து நெருக்கமான உறவை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை மீட்க அனைத்து வழிகளிலும் பாடுபட்டு வந்தார் என்பதை இத்தருணத்தில் நினைவு கூருவது பொருத்தமாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

தோழர் பத்மநாபா இன்று நம்மை விட்டுப் பிரிந்தபோதிலும், அவர் விட்டுச் சென்ற மகத்தான பணியினை இலங்கையிலுள்ள ஆயிரமாயிரம் முற்போக்கு ஜனநாயக உணர்வு கொண்ட இளைஞர்கள் நிறை வேற்றி முடிப்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

தோழர் பத்மநாபாவின் 39வது பிறந்த தினத்தில் அவரை இழந்து துயருற்றிருக்கும் அவரது இளம் மனைவி மற்றும் அவரது குடும்பத்தினரின் துயரில் பங்கேற்பதுடன் தோழர் பத்மநாபாவின் பெயரும், புகழும் வரலாற்றில் நீடுழி வாழ விழைகிறோம்...

•••••

காந்தி, லிங்கன், இந்திரா வரிசையில் தோழர் பத்மநாபா

**வாழப்பாடி இராமமூர்த்தி. எம்.பி
தலைவர்,
தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி**

தேச விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட மகாத்மா காந்தி அவர்கள் கொலைகாரன் ஒரு வனால் வழிபாட்டு ஸ்தலத்திலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். சமயவேறுபாடுகள் நீங்கி சகோ தரத்துவம் தழைக்க வேண்டும் என்ற உயரிய கொள்கை அவரது உயிரை வாங்கியது.

நிறவெறி ஒழித்து அடிமை விலங்கொடித்து மனித சமுதாயத்தை உய்விக்கப் பாடுபட்ட அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆபிரகாம் லிங்கன் திரையரங்கு ஒன்றில் நிறவெறிக் கொடியவன் ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

கண்மூடிப் பழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப் போக வேண்டும் என்பதற்காக அறிவொளி பரப்பிய கிரேக்கத்தின் மாவீரன் சாக்ரடீஸ் சிறையில் விஷம் கொடுக்கப்பட்டு சாகடிக்கப்பட்டான்.

இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கும் சமய ஒற்றுமைக்கும் மக்கள் நல்வாழ்வுக்கும் அரும்பாடுபட்ட அன்னை இந்திராகாந்தி அவர்கள் பட்டப்பகலில் பதைக்கப் பதைக்கச் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

இந்தத் தலைவர்கள் இறந்தும் இறவாப் புகழ் எய்திவிட்டனர். சரித்திரத்தின் ஏடுகளில் இடம் பிடித்து விட்டனர். அவர்களுடைய பூதவுடல் மறைந்தாலும், அவர்களுடைய கொள்கைகள் உலகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்களுடைய கொள்கைகள் வெற்றிநடை போட்டு வருகின்றன.

அவர்களது வரிசையில் இடம்பெற்றுவிட்டார் அமரர் பத்மநாபா. 39 வயதே நிரம்பிய தோழர் பத்மநாபா அவரது அரசியல் எதிரிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரோடு அவரது ஏனைய தோழர்கள் 12 பேர் படுகொலைக்கு ஆளானார்கள். ஈழ மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்த அந்த இளைஞர்கள் தமிழ்நாட்டு மண்ணில் பிணமானார்கள்.

தமிழ்நாட்டு அரசியல் வரலாற்றில் இந்தச் சோக வரலாறு அழியாத கறையை ஏற்படுத்தி விட்டதை எண்ணி, எண்ணி தமிழன் தலைகுனிய வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தி விட்டது.

துடைத்தெறிய முடியாத கறை தமிழ் மண்ணுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதை எண்ணி வேதனைப்படுகிறேன். பகைவனுக்கும் அருள் பாலிக்கும் தமிழ்ப்பண்பாடு இந்தச் சோகச் சம்பவத்தால் களங்கம் கண்டு விட்டது.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் இனவாதக் கொள்கை தோழர் பத்மநாபா அவர்களை புரட்சி வீரனாக மாற்றியது. மாணவப் பருவத்திலேயே இலங்கையின் இனப்படுகொலைகளைக்கண்டு மனம் கொதித்துப் போனார். மாணவர் இயக்கத்தில் இரண்டறக்கலந்து இலங்கையின் இனவெறிக் கொள்கைக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார். அவரது மாணவர் இயக்கம் தமிழர் அரசியலில் பெரும்பங்கு வகித்தது.

1974ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண நகரத்தில் நடைபெற்ற முதல் உலகத் தமிழர் மாநாட்டில், மாநாட்டுப் பந்தலிலேயே 9 தமிழர்கள் இலங்கை அரசின் காவல்துறையினரால் பதைக்கப் பதைக்கச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

இந்தக் கோரப் படுகொலை இளைஞர் பத்மநாபா உள்ளத்தில் கனலை ஏற்படுத்தியது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் இனவெறியை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்ற உணர்வையும் அது ஏற்படுத்தியது.

தனது இலட்சியத்தை நிறைவேற்ற தோழர் பத்மநாபா இலங்கை மண்ணில் முதன் முதலாக 'ஈழ விடுதலை அமைப்பை' உருவாக்கினார். இலங்கை அரசுக்கு எதிராக ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தின் மூலம் தமிழ் மண்ணை மீட்பது என்பதுதான் அவரது திட்டம், கொள்கை.

கல்வி கற்க இலண்டன் மாநகரம் சென்ற தோழர் பத்மநாபா அங்குள்ள ஈழப் புரட்சி அமைப்புடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். புரட்சித் தீ அவரது உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

களத்தில் நின்று போரிடுவதற்குப் போதுமான பயிற்சிதேவை என்று கருதிய தோழர் பத்மநாபா லெபனான் நாட்டில் பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின்மூலம் முறையான போர்ப்பயிற்சியும் பெற்றார்.

இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர்களோடும், தொழிற் சங்கத் தலைவர்களோடும் அவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு காரணமாக இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண முழுப்புரட்சி ஒன்றுதான் ஒரே வழி என்ற சிந்தனை அவரிடம் மேலோங்கி வளர்ந்தது.

இலண்டன் நகரத்தைத் தலைமைப் பீடமாகக் கொண்டு செயல்பட்டுவந்த ஈழப் புரட்சி அமைப்பு தனது இலட்சியத்தை அடைய முடியாது என்று உணர்ந்தவர்கள் 1981ஆம் ஆண்டு மாநாடு நடத்தி புதிய கட்சி 'ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி' என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினார்கள். பின்னர் தோழர் பத்மநாபா அர்கள் அதன் செயலாளர் நாயகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மீண்டும் 1984 ஆம் ஆண்டு அவரே அந்த அமைப்பின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இராணுவ ரீதியான ஓர் அமைப்பையும் உருவாக்கி களத்தில் நின்று போராடினார்.

தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகள் அவரது விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு அளித்து வருவது குறித்து அவர் மகிழ்ச்சி அடைந்தாலும் தமிழ்நாட்டில் பிரிவினை சக்திகள் வளர்வதையும், அதற்குத் தீனி போட்டு வளர்க்கும் தலைவர்களையும் அவர் ஒருபோதும் ஆதரித்ததில்லை.

இந்தியாவின் ஒத்துழைப்போடுதான் தமிழர் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண முடியும் என்று அவர் உறுதியாக நம்பினார்.

அவரது மரணம் விடுதலை இயக்கத்துக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும். மறைந்த தோழர் பத்மநாபா தமிழர் நெஞ்சங்களில் எல்லாம் நீங்காத இடம்பெற்று என்றென்றைக்கும் நிலைத்து நிற்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாழ்க அமரர் பத்மநாபா புகழ்!

தோழர் பத்மநாபா 19.6.90ல் எதிர்பாராத துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு இலக்காகி தனது 12 தோழர்களுடன் மறைந்தது அதிர்ச்சியளித்தது. நினைக்குந்தோறும் வேதனை தருகிறது. பத்மநாபா தமிழகத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தவர். இந்திய இலக்கியங்களிலும், தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்தோர்க்கு நமது உயிர் கொடுத்தேனும் பாதுகாப்பு தரவேண்டும் என்பது பண்பாடாக இருந்து வருகிறது. அடைக்கலம் புகுந்தவர் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் மரணமடைந்தார் என்பதோடு, கொன்றவர்கள் பிடிபடவுமில்லை, தண்டிக்கப்படவுமில்லை. தமிழ்நாட்டின் மீது கறைபடிந்துவிட்டது. பத்மநாபாவின் வாழ்க்கை தன்னலமற்றது; தியாகங்கள் நிறைந்தது. ஆழந்த சிந்தனையும், அடக்கமும் அவர் தீர்க்க தரிசனமுள்ள புரட்சிக் காரர் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. ஒன்றுபட்ட இலங்கையில் ஈழத்தமிழக மக்கள் உரிமையோடும், பாதுகாப்போடும் வாழ, ஒன்றிணைந்த அரசியல் இயக்கம் காண பாடுபட்டவர்.

தீர்க்கதரிசனமுள்ள புரட்சிக்காரர்

ப.மாணிக்கம்
மாநிலச் செயலாளர்
இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி
தமிழ் மாநிலக்குழு

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் நாயகமாக இருந்து வந்தவர். இது அவருடைய திறமை, தியாகம், உழைப்புக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம். அவர், அவரது தோழர்களால் நேசிக்கப்பட்டார். அவர் தன் தோழர்களோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்தார். சில சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை அரசியல் நிலைமை பற்றியும், ஈழ மக்கள் விடுதலைக்காகவும் நடக்கும் போராட்டங்களில் ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள் பற்றியும் என்னுடன் விவாதித்தார். அவர் பிறர் கருத்துக்களை கேட்டறிவதில் அதிக கவனம் செலுத்துவார். தனது கருத்துக்களை நல்ல சிந்தனையோடு சுருக்கமாகத்தான் குறிப்பிடுவார். இது அவரது சிந்தனைத் தெளிவை புலப்படுத்தியது.

ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் பாடுபட்டு வந்த அரசியல் இயக்கங்களை போராளிகளின் அமைப்புகளை ஒன்றிணைப்பதில் ஓர் அணியில் கொண்டு வருவதற்கு அரும்பாடுபட்டார். இதில் அவருக்கு பல சோதனைகள் ஏற்பட்டன. நம்பிக்கை இழக்காமல், சளைக்காமல் பாடுபட்டார். அவர் சுடப்படாமலிருந்தால் அவர் தொடர்ந்து இதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வெற்றியும் கண்டிருப்பார். ஈழ மக்கள் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுதான் வழி என்பதை உறுதியாக நம்பி, போராடுவதுதான் அவருக்கு நாம் செலுத்தும் காணிக்கையாகும். ஈழமக்களுக்கு, வரலாற்றுச் சோதனைகள், இலங்கை வாழ் சகல மக்களுக்கும் சோதனைகள் இன்னும் முடியவில்லை. பத்மநாபா இருந்திருந்தால் இத்துறையில் இதற்குள் நல்ல முன்னேற்றம் காண பாடுபட்டிருப்பார்.

வரலாறு அவருக்கு சந்தர்ப்பம் தராவிட்டாலும், வரலாறு அவரது தூரநோக்கு சரி என நிரூபித்து வருகிறது. இத்தகைய தோழருக்கும், அவருடன் வீரமரணமடைந்த தோழர்களுக்கும் நமது அஞ்சலி.

சமருக்குச் சிங்கம்

சமாதானத்திற்குப் புறா

நெல்லை ஜெபமணி
தலைவர்

தமிழ்நாடு ஜனதா கட்சி

ஒரு நாள் எனக்குப் போன் வந்தது. "பத்மநாபா அவர்கள் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறார். உங்களுக்கு எப்படி வசதி?" எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு நான், "எந்த நேரத்திலும், எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் சந்திக்கலாம்" என்று கூறினேன்.

அதன் பிறகு நண்பர் டாக்டர் மகரநெடுங் குழைக்காதன் அவர்கள் என் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். சந்திப்பிற்கான நேரத்தைப் பற்றிப் பேசினோம். 'என் வீட்டிலேயே சந்திக்கலாம், அல்லது அவர்கள் சொல்லுகின்ற இடத்திற்கு வேண்டுமானாலும் வருகிறேன்; அங்கேயே சந்திக்கலாம்' என்று சொன்னேன். 'நான் உங்களுக்கு முன்கூட்டியே தகவல் சொல்கிறேன்' என்று சொல்லிச் சென்றார். அங்கிருந்து டெலிபோன் மூலம் தகவல் வந்தது. 'வயதான உங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை, உங்கள் வீட்டிற்கே நாங்கள் வந்துவிடுகிறோம்' என்று கூறி, அதன்படியே இரவு ஏழுமணியளவில் டாக்டரோடு, பத்மநாபா அவர்களும் மற்றும் மூன்று நண்பர்களும் வந்தார்கள்.

அவரைப் பார்த்ததும், ஒரு அப்பழுக்கற்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரனைப் பார்த்த மகிழ்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. அவர் சுருக்கமாகத்தான் பேசினார். அடக்கமாகவும் பவ்யமாகவும் நடந்து கொண்டார். இதுவரையில் எனக்கு அவரைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் படித்துதான் தெரியும்; நேரில் பார்த்ததில்லை. எந்த இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்காக அவர் போராடினாரோ, அவர்களைத் தன் உயிரினும் மேலாக நேசிப்பது அவர் பேசிய பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது.

அதன் காரணமாக அவர் இரண்டு எதிரிகளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆட்சிப் பொறுப்பை மாற்றிக் கொடுப்பதில் தயக்கம் காட்டும் இலங்கை அரசோடும், அப்பாவி மக்கள் ஈழத்தமிழர்களை இரக்கமின்றி அரக்கத் தனமாகக் கொன்று குவிக்கும் விடுதலைப் புலிகளோடும் மோத வேண்டிய

நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அதனால் அவர் தலைமறைவாக இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்கு சட்டப் படி கப்பலில் வந்த தமிழர்களை சென்னைத் துறைமுகத்தில் இறங்கவிடாமல் எங்கு வேண்டுமானாலும் போய்த் தொலை யுங்கள்; தமிழ் நாட்டில் உங்களுக்கு இடமில்லை எனச் சொல்லிவிட்டார் தமிழக முதல்வர் கருணாநிதி. தமிழே தெரியாத ஒரிசா மாநிலத்தார் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

சட்ட விரோதமாக இலங்கையிலிருந்து தமிழகம் வரும் புலிகளை நண்பர்களாகத் தமிழக அரசு ஏற்றுக் கொண்டது. அவர்களுக்குத் தங்க வசதியும் செய்து கொடுத்ததோடு, இங்கிருந்தே இயங்குவதற்குரிய காரியாலயம் அமைத்துக் கொள்வதற்கும் அனுமதித்தது.

தமிழக அரசும் விரோதமாக இருக்கிறது, விடுதலைப் புலிகளும் தங்களை வேட்டையாடத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்த அவர் தலைமறைவாக இருந்தே பணியாற்ற வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானார்.

கல்வி கற்கும் பொழுதே விடுதலை தாகம் கொண்ட அவர், தனது விடுதலை இயக்கப் பணிகளைச் செவ்வனே ஆற்றி வந்தார். இந்திய- இலங்கை ஒப்பந்தத்தின்படி நடைபெற்ற தேர்தலில் இவரது கட்சி

வெற்றி பெற்றபோதும், இவரே முதல்வராக வருவதற்கு வாய்ப்புகள் நிரம்ப இருந்தும் அதனை இவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சமர் என்றால் சிங்கமாகவும், சமாதான மென்றால் புறாவாகவும் இருக்கின்ற ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது.

உதாரணமாக இந்திய- இலங்கை ஒப்பந்தத்தின்படி போர் நிறுத்தத்தை, புலிகள் உட்பட அனைத்து போராளிக் குழுக்களும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள், சமரச உடன்பாட்டை மதித்து. ஆனால் புலிகள் மட்டும் அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உடன்பாட்டை மீறி விட்டனர். போர் தொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். சிங்கள அரசோடு மட்டுமின்றி, அப்பாவி மக்களையும், தமிழ் தலைவர்களையும் கொன்று குவிக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். அதிலேதான் பத்மநாபா அவர்களும் அவருடைய சகாக்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். அமிர்தலிங்கம் போன்ற தலைவர்களும், கொல்லப்பட்டனர்.

ஸ்வாமி விவேகானந்தா அவர்களும் மகாகவி பாரதியார் அவர்களும் 39 வயதிலேயே உயிர் நீத்தார்கள். அதே மாதிரி இனிய நண்பர் பத்மநாபா அவர்களும் தன்னுடைய 39வது வயதிலேயே மரணமடைந்து விட்டார். அவர் மறையலாம்; ஆனால் அவருடைய எண்ணங்கள் நல்ல உள்ளங்களில் என்றும் வாழும், அவர் புகழ் எங்கும் என்றும் நிலைத்து நிற்கும்.

நட்புக்காக நீதிக்காக உயிர்நீத்த நிரபராதி

தா. பாண்டியன்
மாநில செயலாளர்
இந்திய ஐக்கியபொதுவுடமைக் கட்சி

தோழர் பத்மநாபாவை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சந்தித்தேன். போராளியின் உடையுடன், தாடியுடன் அவர் வந்திருந்த காட்சி இன்றைக்கும் என் நினைவில் நிற்கிறது.

மெதுவாகப் பேசும் சுபாவமுடைய பத்மநாபா, இலங்கைத் தமிழர் படும் அவதிகளை விரிவாக விளக்கினார். போராளிக் குழுக்களின் கொள்கை நிலைகள், தலைமையின் தன்மைகள் பற்றியும் எடுத்துச் சொன்னார்.

அவர் சந்தித்த காலத்தில் தோழர் கல்யாண சுந்தரம் அவர்களும், நானும் போராளிக் குழுக்கள் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி வந்தோம். ஒன்றுபடுவதில் உள்ள சிரமங்களை விளக்கிக் கூறிய பத்மநாபா, எந்த நிபந்தனையுமின்றி பேசவும், ஒப்புக் கொள்ளப்படும் திட்டத்துடன் ஓரணியில் நின்று பாடுபடவும் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினார்.

இதே காலத்தில் பிளாட் இயக்கத் தலைவர் முகுந்தனும் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டார். அன்டன் பாலசிங்கம் இருமுறை வந்து சந்தித்தார். இவர்களிடையே வேறுபாடு இருப்பது தெரிந்தது.

இவர்கள் அனைவருமே இலங்கை கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியை விமர்சனம் செய்தனர்.

உலகக் கம்யூனிஸ்டு இயக்கத்தின் அங்கீகாரம்-ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்ப்பதாகக் கூறினார்.

ஆனால், அன்டன் பாலசிங்கத்தின் விமர்சனம், கம்யூனிஸ்ட் அடிப்படைகளை நிராகரிப்பதாக இருந்தது. இதர போராளிக் குழுக்களுடன் ஒத்துழைப்பு என்ற பேச்சுக்கு இடம் இல்லை என்று கூறி விட்டார்.

ஒரு கட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகள் நீங்கலாக மற்றக் குழுக்கள் ஒரு பொது அமைப்பை உருவாக்கின. ஆனால், இந்திய அரசியல் கட்சிகள் சில கடைப்பிடித்த அணுகுமுறையும், அரச அதிகாரிகள் சிலர்

கடைப்பிடித்த அதிகாரப் போக்குள்ள கண்ணோட்டமும் இந்த ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக சீர்குலையவைத்தன.

இந்திய அரசின் சிறந்த இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் வெற்றி பெறாமல் தேக்கமடைந்ததற்கு இந்த ஒற்றுமையைக் கட்டத் தவறியதுதான் முதல் காரணம்.

பத்மநாபா, டில்லிக்கும், பல கட்சி அலுவலகங்களுக்கும் அலைந்து நியாயத்தை உண்மையை எடுத்துக்கூற முயன்றார். இங்குள்ளவர்கள் உணர்வதற்குள் இலங்கை நிலை மாறிவிட்டது.

விடுதலைப் புலிகள், சிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை சாதாரணமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டனர்.

முதற்கட்டத்தில், இந்தியாவின் நண்பர்களாக நடித்து, இந்தியாவின் பண உதவி, அனுதாபம், ஆதரவு இதர உதவிகளைப் பெற்றனர் விடுதலைப் புலிகள். பின்னர், இந்தியாவின் ஆக்சிமிப்பை எதிர்க்கும் இலங்கை தேசபக்தர்களாக, இலங்கையின் சுயாட்சி அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் போராளிகள் போல, இரண்டாவது கட்டத்தில் நடித்து, இலங்கை அரசின் ஆதரவு, ஆயுதம் ஆகியவற்றைப் பெற்றனர்.

ஜனநாயக முறையில் ஏற்பட்டுவந்த சீரான வளர்ச்சிப்போக்கை இலங்கை இராணுவத்தின் உதவியோடு தகர்க்கத் தொடங்கினர்.

இதற்குச் சாதகமாக இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் ஆட்சி அதிகார பீடத்தில் இருந்த தலைவர்கள் மாறிவிட்டார்கள்.

இந்திய அமைதி காப்புப்படை திரும்பியது. தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட அரசு ஆயுத மோதலால் கவிழ்க்கப்பட்டது.

இலங்கைத் தமிழ் மண்ணில் கால் ஊன்றிக் கொண்ட பின்னர், இலங்கைக்கு எதிராக துப்பாக்கியைத் திருப்பி, தமிழர்களின் தனிநாடு கோரிக்கைக்காகப் போராடும் தமிழர் நலன் காக்கும் படையாக புலிகள் காட்சி தருகிறார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் போராடுகிறார்கள். தியாகம் செய்கிறார்கள் என்பதை நாம் மலிவாக மதிப்பிடவில்லை. ஆனால் எதற்காகப் போராடுகிறார்கள்? யாருடைய துணை இறுதிவரை நிற்கும்? என்ற கேள்விகள் எழுசின்றன.

இன்றைய இந்திய அரசு, இலங்கைப் பிரச்சினையில் தலையிடக் கொள்கையை கடைப்பிடிக்கும் என, ஆட்சிபீடம் ஏறிய மறுநாளே பிரகடனம் செய்துவிட்டது.

கருணாநிதி எத்தனை விழா நடத்தினாலும், மத்திய அரசின் நிலை மாறப்போவது இல்லை. அதற்குப் பதிலாக மத்திய அரசு மாறலாம்.

இலங்கை அரசு, இன்னொரு நாட்டின் இராணுவ உதவியைப் பெற நடவடிக்கை எடுக்கும்.

அப்பொழுதுதான் இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் சிலருக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் பத்மநாபா கடைப்பிடித்த பொறுமையான, சரியான கொள்கையின் மகத்துவம் புரியும்.

இந்தியா ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் இயக்கத்திற்கு உதவியது என்பதை விட, உதாசீனம் செய்தது என்பதுதான் உண்மை.

இறுதியாக அவர்கள் அகதியாகத் திரும்பிய பிறகும் கூட, பாதுகாப்பு தரவில்லை.

அதன் விளைவாகத்தான் பத்மநாபா கொல்லப்பட்டார். கொடூரமான படுகொலை.

பத்மநாபா, தங்களை அவமதித்ததை நினைத்தோ, பதவிமீது ஆசை கொண்டோ இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை ஆதரிக்கவில்லை. அவர் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்ததும் இந்தியாமீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையால்தான்.

இந்தியாவை நம்பிய, அந்த நம்பிக்கைக்குரிய நண்பனை, இந்திய மண்ணிலேயே இந்திய எதிரிகள் கொன்றனர். அவர் சிந்திய இரத்தம் காலப்போக்கில் பலரது கண்களைத் திறக்கும்.

நட்புக்காக, நீதிக்காக, நிரபராதியாக நின்று உயிர்நீத்த தோழர் பத்மநாபாவின் நினைவு எங்கள் நெஞ்சில் என்றும் நின்று நிலைக்கும்.

மரணத்திற்குப் பின் வெற்றியைப் பெற இருக்கிறார் பத்மநாபா. இது நடந்தேறும்.

அவருக்கு அன்றைக்கு நான் மீண்டும் மலர் அஞ்சலி செய்வேன்.

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

மத்திய குழு

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி.

1990 ஜூன் 19ம் நாள் எப்போதும் எமது நினைவுகளில் நிலைத்திருக்கும். எமது மக்களுக்கும் கட்சிக்கும் ஏற்பட்ட பேரிழப்பினைக்குறிக்கும் நாள் அந்நாள்.

1990 ஜூன் 19 தோழர் பத்மநாபா அவர்கள் பாசிசப் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்ட நாள்.

தோழர் பத்மநாபா சிறந்த மனிதர், ஆளுமை மிக்க தலைவர், அன்பு நிறை தோழர். வரலாற்றின் ஏடுகள் கறை படுத்தப்பட்ட அந்த கருப்பு நாளில் எமது இதயங்களை சோகத்தால் நிறைத்த அந்தக் கோரச் சம்பவம் நிகழ்ந்த அந்த நிமிடங்களில், தன்னோடு இருந்த சக தோழர்களின் முன்னணியில் காப்பரணாக நின்று பாசிசப்புலிகளின் முதற் குண்டுமாரியைத் தன்நெஞ்சிலே ஏற்று, சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்கப்பட்டு, அவர் மரணித்த பொழுது அந்த மரணத்திலும் அவரது ஆளுமையே வெளிப்பட்டது.

ஆம்... தோழர் நாபா அவர்களின் ஆளுமை, சகலரையும் கவர்ந்திழுக்கும் சிறப்பியல்புகள் மற்றும் தலைமைத்துவத் தனிப்பெரும் பண்புகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், ஈழத் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டம் மற்றும் ஈழத்தமிழர் சமூகக் கட்டமைப்புக்குள்ளேயே சுரண்டலுக்கெதிராகவும், சாதீய ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிராகவும் நடைபெற்றுவரும் வர்க்கப் போராட்டம், இவற்றில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வகித்து வரும் பிரத்தியேகமான பாத்திரம் போன்ற ஈழப் போராட்டக் களத்தின் பரந்துபட்ட சூழலில் அவரை இருத்தி வைத்து, வரலாற்றியல் ரீதியாக ஆய்வு செய்வது மிக மிக அவசியமாகும்.

ஏனெனில் தனது நாட்டு மக்களுக்காகவும், கட்சிக்காகவும் தனது வாழ்வை அர்ப்பணித்த அவர், இறுதியாகத் தன் இன்னுயிரையும் அதற்காகவே பலி கொடுத்தார். மக்களிலிருந்தும் கட்சியிலிருந்தும் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட தனிப்பட்ட வாழ்க்கை என்ற ஒன்று அவருக்கு இருந்ததே இல்லை.

1951 நவம்பர் 19ம் நாள் காங்கேசன்துறையில் ஒரு நடுத்தரக் குடும்பத்தில் தோழர் பத்மநாபா பிறந்தார். நிலையானதும் வசதிமிக்கதுமான சிறந்த குடும்பச் சூழ்நிலைகள் அவருக்கிருந்த போதிலும் நடுத்தர வர்க்கத்திற்கே உரிய சுயநல வாழ்வியல் கண்ணோட்டத்தைத் தவிர்த்து பொதுவாழ்வில் நாட்டங்கொண்டார்.

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து அறுபதாம் ஆண்டுகளின் இடைக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சாதீய எதிர்ப்பு இயக்கம்தான் தோழர் பத்மநாபாவின் ஆளுமையை வெளிக்கொணர்ந்த முதல் சமுதாய இயக்க நடவடிக்கை எனலாம். சாதீய வரட்டுப் பிடிவாதம் நிறைந்த யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் பழமைவாதப் போக்கிற்கும், சமூகக் கட்டமைப்பின் பின்னடைந்த நிலைமைகளுக்கும் இந்த சாதீய எதிர்ப்பியக்கம் மாபெரும் சவாலாக அமைந்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

தோழர் "நாபா" அவர்களின் குடும்பம் மேலாதிக்கம் நிறைந்த வெள்ளாளர் சாதியைச் சேர்ந்ததாக இருந்தபோதிலும், மனிதப் பண்பற்ற சாதீயச் சீரழிவுகளை உள்ளியல்பாய்க் கொண்டிருந்ததும், பெருமளவில் சாதிப் பித்தும், பிடிப்பும் நிறைந்து விளங்கியதுமான சமுதாயத்தின் மீது உணர்வுமயமான வெறுப்பும் கொதிப்பும் உடையவராய் விளங்கினார் தோழர் "நாபா".

பரந்துபட்ட இடதுசாரி மற்றும் முற்போக்கு எண்ணங்கள் கொண்ட அறிவுஜீவிகளை ஆட்கொண்டிருந்த இச்சாதீய எதிர்ப்பியக்கமானது, அந்த காலகட்டத்தில் இளைஞராய் இருந்த தோழர் "நாபா" அவர்களின் மீது பாரதூரமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது.

இந்த சாதீய எதிர்ப்பியக்கத்தின் முக்கியமான மையங்களில் ஒன்றான 'மாவிட்டபுரம் இந்து ஆலயம்', தோழர் "நாபா" வசித்து வந்த பகுதியில் அமைந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடப்படுவது அவசியமாகும். ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் ஆலயத்திற்குள் பிரவேசிப்பதை தடுத்து வந்த அபகீர்த்தி மிக்க ஆலயங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

தோழர் "நாபா" அறுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியிலும் எழுபதாம் ஆண்டுகளின் ஆரம்பக் காலங்களிலும் கிளர்ந்தெழுந்த மாணவர் மற்றும் இளைஞர் இயக்கங்களில் ஈடுபாடு கொண்டார். உலகம் முழுவதும் மாணவர் இளைஞர் இயக்கங்கள் எழுச்சிபெறத் தொடங்கியிருந்த காலகட்டம் அது.

உலகெங்கும் இருந்த இளைஞர் இயக்கங்கள், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் வியட்நாம் ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிரான போராட்டங்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அதே சமயம் அந்தந்த நாடுகளின் சமூகப் பொருளாதார பிரத்தியேகச் சூழலைப் பொறுத்து இவ்விளைஞர் மாணவர் இயக்கங்கள் உள்நாடுகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடியதாய் இருந்தன.

சீறிலங்கா நிலைமைகளைப் பொறுத்தமட்டில் இத்தகைய இளைஞர் இயக்கங்கள் வேலையின்மை மற்றும் நிலம் இன்மை ஆகியவற்றின் நேரடி விளைவாகத் தோன்றின. தமிழ் இளைஞர்களைப் பொறுத்த மட்டில் இக்காரணங்களுடன் கூடவே, நிலப்பகிர்வு, கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புக்களில் அரசு காட்டிய பாரபட்சமானது, எரிகிற

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

தீயில் எண்ணெய் வார்த்தது போல தமிழ் மாணவர் இளைஞர்களின் எழுச்சிமிக்க போராட்டங்களுக்குக் காரணமாய் அமைந்தன.

வரட்டுத் துணிச்சல், வீரசாகச இயல்புடைத்தாயினும், 1971ல் ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனா(ஜே.வி.பி) சிறீலங்கா அரசியலில் ஆயுதமேந்திய போராட்டத்திற்கான அடிப்படைக் கூறுகளை முதன்முதலாகப் புகுத்தியது.

தமிழ்த் தேசிய இயக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஆயுதப் போராட்டத்தின் அறிமுகம் என்பது அதன் உருவாக்க நிலையிலேயே இருந்தது. சாத்வீக ரீதியான போராட்டங்களுக்கே அதிகம் அழுத்தம் தரப்பட்டது. இந்தியாவின் நேரடி உதவியுடன் பங்களாதேஷ் விடுதலை பெற்ற சம்பவம் "இந்திய அம்சத்திற்கு" அதிக அழுத்தத்தைக் கொடுத்திருந்தது.

1972 வாக்கில் 'தோழர் நாபா மற்றும் அவர்தம் தோழர்களால் உருவாக்கப்பட்ட 'தமிழ் மாணவர் பேரவை' தமிழ் மக்களின் எழுச்சிக்கும் மீட்சிக்குமான பக்குவமான உள்நாட்டுச் சூழ்நிலைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் தெளிவான கருத்துடன் செயற்பட்டது. சர்வதேசியக் கண்ணோட்டத்துடன் தேசியப் பிரச்சினைகளை அணுகும் கொள்கை வழியை இப்பேரவை கடைப்பிடித்தது. ஏனைய நாடுகளில் இருந்த தேசங்கள் மற்றும் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களின் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் இப்பேரவை அக்கறை காட்டியது.

சர்வதேச நிலைமைகளைப் பற்றி பெருமளவுக்கு தெளிந்த விடய ஞானத்துடன் கூடிய, போர்க்குணமிக்க இளைஞர்கள் சமூக நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றத் தொடங்கியிருந்த காலகட்டமாகும் அது.

மாணவர்கள், இளைஞர்கள் மீது சிறீலங்கா இனவெறி அரசு கட்டவிழ்த்துவிட்ட மிருகத்தனமான ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகளிலும், 1974ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சிகளைக் காணக் கூடியிருந்த தமிழ் மக்கள் மீது போலீசார் நடத்திய கண்மூடித்தனமான துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவமும் தான் தமிழ் இளைஞர்கள் இயக்கத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் ஆரம்பக் கூறுகள் சேர்ந்திடக் காரணமாயிருந்தன.

இம்மாநாட்டின் பாதுகாப்பு மற்றும் அமைப்புப் பணிகளைக் கவனிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த தொண்டர் படையில் தோழர் பத்மநாபா அங்கம் வகித்தார். நிராயுதபாணிகளாய் இருந்த மக்கள் மீது, அதிலும் ஒரு கலாச்சார நிகழ்ச்சியில் கூடியிருந்த மக்கள் மீது, 'அரசின் அதிகாரம் காட்டுமிராண்டித்தனமாக பிரயோகிக்கப்படுவதை நேரில் கண்டு கொதிப்படைந்தார் தோழர் நாபா.

தமிழ் மக்களுக்கெதிரான சிறீலங்கா அரசின் ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் அவசியத்தை தோழர்

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

நாபா ஏற்றுக்கொள்ள இந்நிகழ்ச்சிகள் காரணமாயிருந்தன என்றால் அது மிகையாகாது.

ஒருபுறம் வெறும் தனிமனித பயங்கரவாதத்திற்கும், மறுபுறம் சந்தர்ப்பவாத பாராளுமன்ற அரசியலுக்கும் மேலாகச் சென்று மக்களது நலன்களைப் பாதுகாக்கப் போராடக் கூடிய ஒரு சரியான தாபனத்தைக் கட்டியமைக்க எழுபதாம் ஆண்டுகளின் இடைக்காலத்திலிருந்து தோழர் நாபா தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். இம் முயற்சிகளின் விளைவாக 'ஈழ விடுதலை அமைப்பு' (ஈ.எல்.ஓ) உருவானது. தோழர் நாபாவுடன் சேர்ந்து இவ்வமைப்பினை உருவாக்கியவர்களில் தோழர் வரதராஜப்பெருமாள் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். எனினும் அரசின் ஒடுக்குமுறை காரணமாகவும், ஈ.எல்.ஓ.வின் இயல்பிலிருந்த பலவீனங்கள் மற்றும் அதன் குறிப்பிட்ட வரையறை காரணமாகவும் ஈழ விடுதலை அமைப்பு செயலற்றுப் போனது.

மேலும், சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தோழர் நாபா விடுதலை செய்யப்பட்டவுடன் லண்டனுக்குச் சென்று விட்டார்.

தங்களது ஒரே வாரிசான பத்மநாபா மேற்படிப்பு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அவரது பெற்றோர்கள் கவனமாய் இருந்த போதிலும், லண்டனில் இருக்க நேர்ந்த காலகட்டத்திலும் தோழர் நாபா தீவிரமான அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்.

லண்டனை மைய இடமாகக் கொண்டு செயற்பட்டுவந்த ஈழப் புரட்சிகர அமைப்பின் (ஈ.ரோஸ்) தலைவர்களுடன் தோழர் நாபா அவர்களுக்கு பரிச்சயம் ஏற்பட்டது.

இதே காலகட்டத்தில் இனவெறி எதிர்ப்பு மற்றும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பியக்கங்களுடன் இவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பாலஸ்தீனிய விடுதலை இயக்கத்தாருடனும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

தோழர் நாபா லண்டனில் இருந்த காலத்தில்தான் தற்போதைய செயலாளர் நாயகம் தோழர் பிரேமச்சந்திரன் அவர்களையும், எமது முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், தோழர் நாபாவுடன் பலியான சக தோழர்களில் ஒருவருமான தோழர் யோகசங்கரி அவர்களையும் சந்தித்தார்.

தோழர் நாபா லண்டன் சென்றடைந்த சில மாதங்கள் கழித்து, அவர் தோழர் பிரேமச்சந்திரன் உட்பட 13 தோழர்களுடன் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் மூலம் பயிற்சி பெறுவதற்காக லெபனான் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

பயிற்சி முடிந்தவுடன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த தோழர் நாபா இளைஞர்களைத் திரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டார். அமைப்பு ரீதியாக இளைஞர்களைத் திரட்டி அவர்களை அரசியல் ரீதியாகப் பயிற்றுவித்து, சரியான அரசியல் - ராணுவ யுத்த தந்திரத்தை

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

உருவாக்கி, சமுதாயத்தின் பரந்துபட்ட மக்கள் பிரிவினரையும் ஆட்கொள்ளத்தக்கதும், தனிமனித பயங்கரவாதத்திற்கும், பாராளுமன்ற அரசியல் சந்தர்ப்பவாதத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு செயற்படக் கூடிய துமான ஒரு சரியான தாபனத்தைக் கட்டியமைத்திட அரும்பாடுபட்டு உழைத்தார். உழைக்கும் வர்க்கத்தின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளையும் உணர்வு களையும் பற்றிய நேரடி அனுபவம் பெறும் பொருட்டு, இக்கால கட்டங்களில் தோழர் பத்மநாபா விவசாயக் கூலியாளாகவும் கல்லு டைக்கும் தொழிலாளியாகவும் தானே சென்று அவர்களுடன் சேர்ந்து உழைத்தார்.

பிற்காலத்தில் உருவாக்கப்பட இருந்த ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கு சரியானதும், வலுவானதுமான அடித்தளங்களை ஏற்படுத்த உதவியாக இருந்ததும், 70 ஆம் ஆண்டுகளின் இறுதிக் காலங்களில் நிகழ்ந்தவையுமான மேலும் இரண்டு அம்சங்களை இங்குக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகும்.

1977ல் நிகழ்ந்த தமிழ் மக்களுக்கெதிரான படுகொலைகள், இதன் காரணமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் குடியேறத் தொடங்கியது. மற்றும் குடியரிமை மறுக்கப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்பி தமிழ் நாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டது ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் முதலாம் அம்சமாகும்.

1978ல் ஏற்பட்ட புயலும் அதனால் கிழக்கு மாகாணம், குறிப்பாக மட்டக்களப்பு பெரும் நாசத்திற்குள்ளானது இரண்டாவது நிகழ்ச்சியாகும்.

மலைநாட்டுத் தமிழர்களை பொறுத்தமட்டில், குடிபெயர்வதோ, தாயகம் திரும்புவதோ பிரச்சினை தீர வழியாகாது என்ற உறுதியான கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார். பாட்டாளி வர்க்கம் என்ற முறையிலும், தேசிய சிறுபான்மையர் என்ற வகையிலும் மலைத்தோட்டத் தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் காக்கப்படுவது என்பது பரந்துபட்ட தொழிலாளர் வர்க்க இயக்கத்தின் ஓர் அங்கமாகவும், அதே சமயம் தமிழ்த் தேசிய இயக்கத்தின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு உள்ளடக்கக் கூறாகவும் இருப்பதினூடாகவே சாத்தியம் என்ற கொள்கைநிலையைக் கொண்டிருந்தார் தோழர் நாபா.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தாயகம் திரும்பி அனுப்பப்படுவதையும் எதிர்த்தார். ஏனெனில் தாயகம் திரும்பிய தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நில உடமையாளர்களால் கொத்தடிமைகள் ஆக்கப்படும் அவலமும், ஊழல் நிறைந்த அலுவலர்களால் துன்புறுத்தப்படுவதும், தாயகம் திரும்பியோரின் வாழ்க்கையைத் துன்பம் நிறைந்ததாய் மாற்றிவிடுவதை அவர் நேரடியாக கண்டு உணர்ந்திருந்தார்.

தாயகம் திரும்பியவர்களின் சமூகப் பொருளாதார வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்ள அதற்கென்று

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

ஒரு அமைப்பினை ஏற்படுத்துவதில் தோழர் நாபா முக்கிய காரணியாக விளங்கினார்.

மலைநாட்டில் இருந்த காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் செயற்பட்ட தொழிற்சங்கங்களுடனும் முற்போக்கு எண்ணங்கொண்ட அறிவுஜீவிகளுடனும் தொடர்பு கொண்டு செயற்பட்டார். இதே காலக் கட்டத்தில்தான் சிங்கள இடதுசாரி சக்திகளுடனும் இவருக்குப் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. இடதுசாரிகளுடனும், தொழிற்சங்க இயக்கங்களுடனும் அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களின் திரட்சி, தோழர் பத்மநாபாவின் மீது பாரதூரமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியது.

தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் அவராற்றிய அரசியல் கடமைகளின் கூடவே கிழக்கு மாகாணத்தில் நிலவிய குறுகிய பிராந்திய வெறிக் கண்ணோட்டங்களுக்கெதிராகவும் தீவிரமாக செயற்பட்டார்.

1978ல் ஏற்பட்ட புயலால் அம்பாறை, மட்டக்களப்பு போன்ற பகுதிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன; மக்கள் பெரும் அவதிக்குள்ளாயினர். தோழர் நாபா யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு தொண்டர் குழுவுடன் மட்டக் களப்புக்குச் சென்று மக்கள் துயர்துடைக்கும் நிவாரணப் பணிகளில் ஈடுபட்டார்.

அகதிகள் மறுவாழ்வுப் பணிகளின் போதுகூட சிங்கள இனவெறியின் கோர முகத்தையே அவரால் காண முடிந்தது. சகல அரசு சார்ந்த மறுவாழ்வு நிறுவனங்களும் ஒரு தலைப்பட்சமாக செயல்பட்டன. புயலால் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் சிங்களவர்களிடம் அதிக பட்சமான கரிசனம் காட்டப்பட்டது. தமிழ் மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்கள் கூட சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த அகதிகளுக்கு திருப்பி விடப்பட்டது.

இத்தனை கடினமான சூழ்நிலையிலும் தோழர் நாபாவும் அவரது தொண்டர் குழுவினரும் பலவகையிலும் நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொண்டு மக்களுக்கு உதவினர். இன்றைக்கும் கிழக்கு மாகாணத்தில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.க்கு நல்லதொரு தளம் இருக்கிறதென்றால், அதற்கு தோழர் நாபாவின் தன்னலமற்ற தொண்டும் சேவையும் பிராந்திய வெறிக் கெதிராக அவர் நடத்திய உறுதிமிக்க போராட்டங்களும் முக்கிய காரணம் என்றால் அது மிகையாகாது.

எழுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் லண்டனில் மையங்கொண்டு இயங்கி வந்த 'ஈ ரோஸ்' இன் தலைமை, உள்நாட்டில் உருவாகி வந்த தலைமையின் கடுமையான விமர்சனத்திற்குள்ளானது.

முதலாவதாக சிறீலங்காவில் நிலவும் பிரத்தியேகமான எதார்த்தங்களைக் கவனத்தில்கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட சரியானதும் முழுமையானதுமான அரசியல் தாபன வேலைத்திட்டம் இல்லை என்பதும், தாபனக் கூட்டமைப்பிற்குள் ஜனநாயக மத்தியத்துவம் போன்ற உட்கட்சி ஜனநாயக தாபன நெறிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

என்பதுமே பிரதான விமர்சனங்களாக எழுந்தன. இதன் காரணமாக ஒரு பிளவு ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க தோழர் நாபா தன்னால் இயன்றதைத்தையும் செய்தார். எனினும், லண்டன் தலைமையின் பிடிவாதப் போக்கினால் ஒரு சுமுகமான முடிவு ஏற்படுவது சாத்தியமற்றதாகிவிட்டது.

இதன் காரணமாக பெரும்பான்மையினரான மாற்றுக்கருத்தினர் ஈரோலில் இருந்து பிரிந்து சென்று, 1981 அக்டோபரில் நடைபெற்ற அமைப்பாளர்கள் மாநாட்டில் தனியாக ஒரு அமைப்பு ஏற்படுத்துவது என்று முடிவு செய்தனர். இதன் பலனாக ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி உருவாக்கப்பட்டது.

தன்னலமில்லா தகைமையாளராகவும் தனிப்பெரும் தலைமைத்துவப் பண்புகள் நிறைந்தவராகவும், தாபனக் கலைத்திறன் மிக்கவராகவும் விளங்கிய தோழர் பத்மநாபா அதன் செயலாளர் நாயகமாக தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

1981ல் நடைபெற்ற அமைப்பாளர்கள் மாநாட்டில்தான் தோழர் நாபா, கட்சிக்கும் அதன் வெகுஜன முன்னணிகளுக்கும் இடையிலான உறவு நிலை எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிய தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

ஆரம்பக் காலகட்டங்களில் கட்சி தலைமறைவாக இருந்து கொண்டு வெகுஜன முன்னணி அமைப்புகளின் மூலம் தனது அரசியற் திட்டத்தை அமல்படுத்துவதன் மூலம் பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்கள் பிரிவினரையும், அறிவுஜீவிகளையும் ஒன்றுதிரட்ட முடியும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை அவருக்கிருந்தது. இந்தக் கருத்தினை கவனத்தில் கொண்டுதான் ஈழ மாணவர் பொது மன்றமும் ஏனைய வெகுஜன தாபன முன்னணிகளும் அமைக்கப்படுவதற்கான முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

கீழ்க்கண்ட அமைப்புகளை உருவாக்குவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. (அ) கிராமிய தொழிலாளர் விவசாயிகள் முன்னணி, (ஆ) பெருந்தோட்டப் பாட்டாளிகள் முன்னணி, (இ) ஈழப் பெண்கள் விடுதலை முன்னணி, (ஈ) கடந்தொழிலாளர் சங்கம் முதலியன.

இராணுவ நடவடிக்கை பற்றிய திட்டம் உருவாக்கப்படும்போது தோழர் நாபா ஒரு தனியான ராணுவப் பிரிவு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு ஆதரவான நிலை எடுத்தார். இதில் சேர்க்கப்படுவோர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அரசியல் தாபன பணிகளில் ஈடுபட்டு பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதற்காக அவர்கள் வெகுஜன முன்னணி அமைப்புகளில் இருந்து பணியாற்ற வேண்டும் என்று வரையறுக்கப்பட்டது.

பரந்துபட்ட அரசியல் சமூக லட்சியங்களுக்கு உட்பட்டதாகவே ஆயுதத்தின் முக்கியத்துவம் இருக்க வேண்டும். ஆயுதமேந்தியிருப்

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

பவர்கள் மக்களது நலன்களில் அக்கறையுடையவர்களாயும், மக்களது உணர்வுகளை மதித்தும், மக்களது தேவைகளை உணர்ந்தும் செயற்படக் கூடியவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் அவர் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

இந்த அடிப்படையில் மக்கள் விடுதலைப் படை (பி.எல்.ஏ) அமைப்பது என்ற முடிவு செய்யப்பட்டது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ஒரு பிரதானமான அரசியல் ராணுவ அமைப்பாக வெளிப்படத் தொடங்கி இருந்த காலகட்டத்தில் 1984ல் நடைபெற்ற கட்சியின் முதல் மாநாட்டில், மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை ஈழக் களத்தில் சரியாய்பு கையாளுவது எவ்வாறு என்பதை தோழர் பத்மநாபா தெளிவுபடுத்தினார்.

கட்சிக் காங்கிரசில் அவர் தலைமையுரையாற்றியபோது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “எமது தேசத்தினதும், மக்களதுமான வரலாற்றை விஞ்ஞான பூர்வமாகவும், சரியானபடியும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு வழி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது என்பதிலேதான் எமது போராட்டத்தில் மார்க்சிசம் - லெனினிசத்தின் பங்களிப்பு அடங்கியுள்ளது... ..மார்க்சிசம் லெனினிசத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கிய தொடக்க காலக் கட்டங்களில் நாங்கள் பல தவறுகளைச் செய்தோம் என்பது உண்மைதான். மக்கள் தொடர்பு இயக்கங்களினூடாகவும், விமர்சனம் சுயவிமர்சனம் என்ற நெறிமுறையைக் கடைப்பிடிப்பதினூடாகவும் இத்தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ளவும், அவை பெரிய வடிவமெடுத்து விடாமல் தடுப்பதற்கும் எங்களால் முடியக் கூடியதாய் இருந்தது. இதனூடாகத்தான் இப்போதுள்ள அளவுக்கு எமது தாபனத்தைக் கட்டியமைக்க எம்மால் முடிந்தது...”

இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் ராணுவத் தீர்வை தீவிரப்படுத்தியபோது, ஈழப் போராட்ட சக்திகளின் எதிர்ப்பு இயக்கம் ராணுவ வடிவம் எடுத்த சூழ்நிலையில், குறிப்பாக 1983 ஜூலைப் படுகொலைகளுக்குப் பிறகு, பல்வேறுபட்ட தமிழ்ப் போராளி அமைப்புகளுக்கிடையில் ஒற்றுமையை உருவாக்கிட தனது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தி உழைத்தார் தோழர் நாபா.

தொடர்ந்து நீண்ட காலமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பின்னர் 1984 ஏப்ரலில் ‘ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி’ (ஈ.என்.எல்.எப்.) உருவாக்கப்பட்டது.

பிரதானமாக ஈ.என்.எல்.எப். என்பது ஈரோஸ், டெலோ மற்றும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ஆகியவை அடங்கிய ஐக்கிய முன்னணியாக அமைக்கப்பட்டது. எல்.டி.டி.ஈ. அடுத்து வந்த ஆண்டில் ஈ.என்.எல்.எப். அணியில் சேர முடிவெடுத்து, 1985 ஏப்ரலில் ஈ.என்.எல்.எப்.இன் ஒரு அங்கமாக ஆனது.

இது ஈழப் போராட்ட வரலாற்றை இரண்டாகப் பிரித்துக் காட்டும் ஒரு வரப்பாக அமைந்தது.

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

இந்தியா மத்தியஸ்தராக இருந்து 1985ல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட 'திம்பு' பேச்சு வார்த்தையின்போது ஈழப் போராட்ட சக்திகள் ஒரே குரலில் பேச முடிந்தது. தமிழர் பிரச்சினையில் முழுக்க முழுக்க ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத தீர்வை ஒரு தரப்பாக திணிக்க சிறீலங்கா அரசு செய்த முயற்சிகளை முறியடித்து அதன் முகத்திரையைக் கிழிக்க முடிந்தது.

திம்புப் பேச்சுவார்த்தையில் தோழர் பத்மநாபாவின் பங்கு மகத்தானது; அவர் பேச்சுவார்த்தையில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளவில்லை என்றாலும், அவரது வழிகாட்டுதலே அப் பேச்சுவார்த்தையில் எமது திசை வழியைத் தீர்மானித்தது எனலாம். சகோதர இயக்கங்களின் தலைவர்களுடன் இடைவிடாமல் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பேச்சு வார்த்தையிலும், பின்வரும் காலங்களிலும் ஒன்று பட்ட அணுகுமுறையின் அவசியத்தை வலியுறுத்திக் கொண்டே இருந்தார்.

தோழர் பத்மநாபா ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி வந்தது என்பது, எல்.டி.டி.ஈ. சில சமயங்களில் பேசிவந்த ஒற்றுமை பற்றிய கருத்தைப் போல நடைமுறைத் தந்திரோபாயம் சம்பந்தப்பட்டதல்ல; உண்மையானதும், உணர்வுப் பூர்வமானதுமாகும்.

ஈழப் போராட்டத்தில் வலுவான அடித்தளமாக ஒற்றுமைதான் விளங்க முடியும் என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் தோழர் பத்மநாபா.

துரதிர்ஷ்டவசமாக எல்.டி.டி.ஈ. தனது மேலாதிக்கத்துக்கான பாதையில் ஈ.என்.எல்.எப். ஒரு தடையாக இருப்பதாகவே கருதியது. எனவே எல்.டி.டி.ஈ. அமைப்பு ஈ.என்.எல்.எப்.இல் சேர எடுத்த முடிவு உள்ளிருந்து கொண்டே அதனைச் சீர்குலைத்து முடமாக்கும் நோக்கம் கொண்டது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் அமைப்புகளுக்கிடையில் ஒற்றுமையை உருவாக்குவதற்கு தோழர் நாபா பிரதான முக்கியத்துவம் கொடுத்த போதிலும், ஒற்றுமைக்காக வேண்டி சில அடிப்படையிலான கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட வேற்றுமைகளை விட்டுக்கொடுக்க அவர் ஒருபோதும் தயாராக இருந்ததில்லை.

அனுராதபுரத்திலும் ஏனைய இடங்களிலும் எல்.டி.டி.ஈ., அப்பாவி சிங்களப் பொதுமக்களைப் படுகொலை செய்ததை வன்மையாகக் கண்டித்தார். அத்தோடு ஏனைய சில இயக்கங்களில் பெருகிவந்த உட்கொலைகளையும், சகோதரப் படுகொலைகளையும் கண்டிக்க அவர் ஒருபோதும் தயங்கியது இல்லை.

தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஒரு கருத்தொருமிப்பை உருவாக்குவதற்கும், ஜனநாயகம், சமத்துவம், சமூக முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சமுதாய மாற்றத்தை சிறீலங்கா மக்கள்

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

அனைவருக்கும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கத் தக்கதும், குறுகிய தமிழ் தேசிய வாதக் கண்ணோட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டதுமான ஒரு சரியான அரசியல் இராணுவ யுத்த தந்திரோபாயத்தை உருவாக்குவதற்காகவுமே ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ஆனது இந்த ஐக்கிய முன்னணியை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் தெளிவான கருத்துடையவராய் திகழ்ந்தார்.

தமிழ், முஸ்லீம் மற்றும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் செயற்படும் இடதுசாரி மற்றும் முற்போக்கு சக்திகளையும் ஆப்படுத்தக் கூடியதான ஒரு மதசார்பற்ற - ஜனநாயகத் தீர்வுக்கான கருத்தொருமிப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்பதிலும் அவர் மிகவும் குறிப்பான அக்கறையுடன் செயற்பட்டார்.

இறுதியில் 1986ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் ஈ.என்.எல்.எப். சீர்குலைந்த போது, தோழர் நாபா நம்பிக்கையை இழந்துவிடவில்லை. 1987ம் ஆண்டில் ஈழப் போராட்ட சக்திகளில் இருந்த இடதுசாரி பிரிவுகளை ஒற்றுமைப்படுத்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு தோழர் பத்மநாபா அவர்களே காரணமாவார்.

இடதுசாரி சந்தர்ப்பவாதம் மற்றும் வரட்டுச் சூத்திரவாதப் போக்குகளின் காரணமாக இம்முயற்சிகள் உடனடிப் பலனளிக்க இயலாது போனபோதிலும், எதிர்காலத்தில் ஒரு வேலைத்திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான அடித்தளமிட்டுள்ளது; இந்த வகையில் எமது அருமைத் தோழர் பத்மநாபா அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் சரியானவை என்பதை காலம் நிரூபிக்கும் என்பதில் எமக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான பின் வந்த காலகட்டங்களில்தான் தோழர் பத்மநாபா "இந்திய அம்சம்" என்பதன் சாராம்சத்தை நடைமுறையில் மெய்ப்பித்துக் காட்டினார். சாராம்சத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தன்மையுடைய வெளியுறவுக் கொள்கையைக் கடைபிடிக்கின்ற காரணத்தால் இந்தப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவுக் கென்று சில நியாயமான கடமைகள் உண்டு என்ற நிலையை தோழர் பத்மநாபா எப்போதும் உறுதிபடக் கூறிவந்தார்.

இந்த சாதகமான அம்சத்தை சிறீலங்கா இடதுசாரி, முற்போக்கு சக்திகள், துரதிர்ஷ்டவசமாக பயன்படுத்திக் கொள்ள முழுமையாகத் தவறிவிட்டன. சிங்கள இனவெறி சக்திகள் ஏற்படுத்திய நிரப்பந்தமான சூழ்நிலைகளே இதற்கு காரணமாகும்.

தோழர் பத்மநாபா தலைமையில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இந்தியாவின் பாத்திரத்தைப் பற்றி சரியான நிலை எடுத்தது.

தோழர் பத்மநாபாவும் அவரது கட்சியும் லத்தீன் அமெரிக்க சான் டினிஸ்டா இயக்கத்தவரோடும், பாலஸ்தீன் விடுதலை இயக்கத்தாரோடும், ஆப்பிரிக்க தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் பொலிசாரியோ

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

இயக்கத்தாரோடும் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் தொடர்புகளுமே பெருமளவுக்கு இந்தியா குறித்த சரியான நிலை எடுக்க உதவின எனலாம்.

ஏனெனில் காலனியாதிக்கம், நவீன காலனியாதிக்கம், மற்றும் மதவெறி, இன-நிறவெறிக்கெதிரான போராட்டங்களுக்கு இந்தியா காட்டி வரும் ஆதரவு குறித்து பாராட்டுதல் தெரிவித்து வருவதுடன் இந்தியாவின்பால் ஆழ்ந்த பற்றும் மதிப்பும் வைத்துள்ளனர் என்பது நடைமுறை உண்மையாகும்.

சிறீலங்காவில் உள்ள தமிழர் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படுவதில் அந்நியத் தலைமீடு தவிர்க்க இயலாததாயின், அது இந்தியாவாகவோ அல்லது இந்தப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவுக்குள்ள நியாயமான கவலைகளை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள சக்திகளின் குழுவாகவோதான் இருக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியான தெளிவான கருத்துக் கொண்டிருந்தார் தோழர் பத்மநாபா.

இந்தியாவின் 'கூட்டாளிகள்' என்றும், இந்தியாவின் 'உளவாளிகள்' என்றும் எங்கள் மீது பட்டம் சூட்டி இழிவுபடுத்த சிலர் முயன்ற போதிலும் தோழர் நாபா அவர்களோ ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். கட்சியோ கவலைப்பட்டதில்லை. ஏனெனில், எங்களை இவ்வாறு விமர்சித்தவர்கள் தான் உண்மையில் ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் அடிவருடி களாகவும், கூட்டாளிகளாகவும் உள்ளனர் என்பது நடைமுறையில் நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைத் தேர்தலில் போட்டியிடுவது என்று ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் முடிவு செய்தபோது, தோழர் பத்மநாபாதான் மக்கள் தொடர்பு இயக்கத்திற்கான முழக்கமாக, "சமாதானம், ஜனநாயகம், ஒற்றுமை" என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்தார்.

எல்.டி.டி.ஈ.யின் மிரட்டல்களையும், அச்சுறுத்தல்களையும் பொருட் படுத்தாது மக்கள் பெருமளவுக்கு வாக்குச் சாவடிகளுக்கு வந்து வாக்களித்தபோது இம்முழக்கம் சரியானதுதான் என்பது நிரூபண மாயிற்று. தனியாகவே அரசமைக்கப் போதுமான பெரும்பான்மை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.க்கு இருந்த போதிலும் பல்வகைப்பட்ட சக்திகளையும் உள்ளடக்கிய மதச் சார்பற்ற அரசமைக்கும் நோக்கத்துடன் கூட்டு மந்திரி சபையே அமைக்கப்பட்டது. இது தேசம் முழுவதுக்குமே ஒரு முன்னுதாரணமாக அமைந்தது. வடக்கு-கிழக்கு மாகாண அரசின் முதன் மந்திரியாக இருக்க வேண்டும் என கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட போது தோழர் நாபா மறுத்து விட்டார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் அமைத்துள்ள கூட்டரசின் செயற்பாட்டிற்கு எவ்வித தடங்கலும் ஏற்படுத்தாத வகையில், தாம் கட்சி கட்டும் பணியை தொடர்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இம்முடிவினை தோழர் நாபா முழுமனதுடன் எடுத்து அந்தரங்க சுத்தியுடன் செயற்படுத்தினார்.

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

சிறிலங்கா அரசோடும், பாதுகாப்புப் படைகளோடும் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு, எல்.டி.டி.ஈ. ஆனது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் தலைமையிலான அரசையும், அதிகாரப் பரவலாக்க நிகழ்வுப் போக்கையும் சீர்குலைத்தபோதுகூட தனது இம்முடிவை தோழர் நாபா மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

இடைக்காலத் தீர்வு என்ற வகையில் வந்து போகிற அம்சமாகவே, 13வது சட்டத் திருத்தத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட மாகாண அரசு என்ற ஏற்பாட்டை தோழர் நாபா புரிந்திருந்தார். எனவேதான் அவர் தனது முடிவில் உறுதியாக இருந்தார். சிறிலங்கா அரசு, மற்றும் ஆளுங்கட்சியின் தன்மை, மற்றும் சிங்கள இனவெறிச் சக்திகளின் பலம் பற்றிய அவரது தெளிவான புரிந்துணர்வே இதற்குக் காரணமாகும்.

ஒன்றுபட்ட இலங்கையில் தமிழர் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுவது என்பது தவிர்க்க முடியாதபடி, உறுதியாக முழுமைக்குமான அடிப்படையான சமுதாயமாற்றத்துக்கான அவசியத்துடன் இணைந்துள்ளது என்பதில் தெளிந்த கருத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதேசமயம், கட்சியானது தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நிலை நாட்டுவதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும், பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமைக்கும், தேவைப்பட்டால் அந்த உரிமையை பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் கட்சி தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார்.

தோழர் நாபாவுக்குள் இருந்த தனிமனிதனை நாம் காணாது விடுவோமானால், அவருக்கு நாம் சூட்டும் புகழாரம் முழுமை பெற்றதாக இருக்க முடியாது.

அவர் சிறந்த மனிதப் பண்புகள் நிறைந்த மனிதர். சோஷலிசத்தின் சகல சிறப்பியல்புகளையும் தன் இயல்பிலேயே கொண்டு விளங்கினார். எப்போதும் தன்னை அறியும் சுய சோதனையில் ஈடுபடுவார். தனது பரந்துபட்ட அரசியல் சமுதாய கடமைகளிலிருந்து பிறழாமலே அவரது சுயதேட்டம் அமைந்திருக்கும். வறுமை, வளமை இரண்டுமே அவரில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்த முடிந்ததில்லை. எப்போதும் நிலை மாறாமல் ஒரே சீராகத் திகழ்ந்த சீர்மை நிறைந்தவர்.

அவரைப் பொறுத்தவரை வறுமை, வளமை இரண்டுமே ஒன்றுதான். ஆனால் மற்றவர் மகிழ்வோடும், திருப்தியோடும் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவார். அதுதான் அவருக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சி தரும். அதே போல மற்றவர்கள் துன்பப்பட்டால் சகித்துக் கொள்ளமாட்டார்.

- பிறர் மகிழ மகிழும், துன்புறத் துன்புறும் பண்பாளர் -

அவரவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகள் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு கட்சி ஊழியருக்கும் தனிப்பட்ட பாத்திரம் உண்டு என்று கருதினார்.

பாசமிகு தலைவன் நேசமிகு ஆசான்

கட்சிக்காகவும், போராட்ட இயக்கத்திலும் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தாராயினும், தனது குடும்பத்தாரிடமிருந்து அவர் தன்னை அந்நியப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவர் பாசமும், பரிவும் அர்ப்பணிப்புணர்வும் நிறைந்த மகனாக, சகோதரனாக, கணவனாக விளங்கினார். தன்னை சரியான வகையில் புரிந்துகொண்ட தாய், சகோதரியர் மற்றும் அன்புநிறைந்த மனைவியையும் பெற்றிருந்தார் என்ற வகையில் அவர் அதிர்ஷ்டக்காரர் எனலாம்.

தோழர் பத்மநாபாவின் மறைவினால் ஏற்பட்டுள்ள இழப்பு, மக்களுக்கும், கட்சிக்கும், அவரது குடும்பத்தார் மற்றும் அவரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த சகலருக்கும் ஏற்பட்ட பேரிழப்பாகும்.

“மாற்றீடு செய்ய முடியாத மாபெரும் இழப்புத்தான் அவரது மரணமென்றபோதிலும், நாம் கலங்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அவரது மரணத்தில் நமக்கு திட உறுதியையும், முடிவையும் கொடுத்த துள்ளார். இனி இதனை அசைக்க எவராலும் முடியாது.”

தோழர் நாபா நம் எல்லோரிலும் வாழ்கிறார்!

அவர் காட்டிய பாதையில்

தொடர்ந்து முன்னேறுவோம்!

தம்மை முதன்மைப்படுத்தாது பலரும் பின்பற்ற வாழ்ந்தவர்

அல்ஹாஜ் எஸ்.இஸட்.எம். மகுர் மௌலானா ஜேபி.

அன்றொரு நாள் புதுடில்லிக்கு நான் சென்றிருந்தேன்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த அமைச்சர் பண்ணுட்டி ராமச்சந்திரன் புதுடில்லிக்கு வரும் படி என்னை அழைத்திருந்தார். சென்னையில் அவரையும், இன்னும் பல அரசியல் பிரமுகர்களையும் நேரில் கண்டு, அன்று எமது நாட்டில் நிலவிய அரசியல் அமைதியின்மை குறித்து பேசியதனைத் தொடர்ந்து, டெல்லியில் அவ்வேளையில் தங்கியிருந்த தமிழ்ப் போராளிகள் தலைவர்களை ஒருமித்து சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பினை அமைச்சர் பண்ணுட்டி ராமச்சந்திரன் எனக்கு ஆக்கித் தந்தார்.

பிளட் இயக்கச் செயலதிபர் காலஞ்சென்ற உமாமகேஸ்வரனை சென்னையிலேயே கண்டு கதைத்து விட்டபடியால் அவரைத்தவிர புதுடில்லியிலுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் மற்றைய தலைவர்களைக் கண்டேன்; பேசினேன். தோழர்கள் பத்மநாபா, பாலகுமார், பிரபாகரன், சபாரெத்தினம் ஆகியோரே அத்தலைவர்களாவர்.

அதில் ஆஜானுபாகுவான ஓர் உருவம் - ஓரளவு பருத்து, உயர்ந்து தாடி மீசையுடனும் காணப்பட்டார் ஒருவர். அவர்தான் முதலில் வாசல் வரை வந்து, "ஐயா! வாருங்கள்" என்று புன்முறுவலுடன் அழைத்துச் சென்று மற்றோருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர் தான் என்றும் என் நினைவாளிட்கலாத இனிய நண்பர், அருமைத் தோழர், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலதிபர், காலஞ்சென்ற றகொலை செய்யப்பட்ட பத்மநாபாவாகும்.

பார்ப்பதற்கு கரடுமுரடான தோற்றமுடையவராக இருந்தபோதும், அவரது கண்ணியம் நிறைந்த உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து அவர் வெளிக் கொணர்ந்த புன்முறுவல் உடனே என்னைக் கவர்ந்து விட்டது.

'நாபா' அவர்கள் என்னை மற்றைய தலைவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்தபோது, ஒவ்வொரு வரும் தமக்கு ஏற்கனவே நான் தெரிந்தவர் என்பதைக் கூறிக் கொண்டனர். எனினும் என்னை உபசரிப்பதில் மட்டும் தோழர் பத்மநாபா முந்திக் கொண்டார்; அதிக அக்கறையும் காட்டினார்.

பேச்சு வார்த்தைகளில் அவர் அதிகம் பங்கு பெறவில்லை; அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலயங்கள் நாங்கள் கலந்துரையாடினோம். ஆனால் தோழர் நாபா இரண்டு வசனங்கள்தான் பேசியிருப்பார். ஆனால் எந்த நேரமும் சிரித்த முகத்தோடு பேசிய அனைத்தையும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் எடுத்துக் கூறிய சில கருத்துக்களை தாம் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக, தனது தலையை உரிய முறையில் அசைத்து ஆம் ஏற்றுக் கொண்டேன் என்று கூறி அங்கீகரிப்பதை நான் கண்ணுற்றேன்.

பேச்சு வார்த்தை முடிந்து விட்டது. எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை வழியனுப்பினார்கள். அவ்விடத்திலேயே எழுந்து நின்று வணக்கம் கூறினார்கள். ஆனால் தோழர் பத்மநாபா

மட்டும் என்னோடுகூட மேல்மாடியில் இருந்து இறங்கி வந்து எனது வாகனம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடம்வரைக்கும் என்னோடு நடந்து வந்தார். அவ்வேளையில் தான் அவரது மனதைத் திறந்து சரளமாக மனம் விட்டு என்னோடு பேசினார்.

அவர் என்னிடத்தில் கூறிய கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த தன்மையினையும், தூரப்பார்வையினையும் நான் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. நான் எனது வாகனத்தில் ஏறி அவரது பார்வையில் இருந்து மறையும் வரை, அந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் நின்று கையசைத்து வழியனுப்பிய காட்சி இன்னம்கூட என் கண்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது.

இதைத் தொடர்ந்து, பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வடகிழக்கு மாகாண சபை உறுப்பினராக, நான் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஏகப் பிரதிநிதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டு, சபையில் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டு, மாகாண சபையில் எனது கன்னிப் பேச்சினை நிகழ்த்திவிட்டு, தேனீர் இடைவேளைக்காக சபை ஒத்திவைக்கப்பட்ட அந்த நேரத்தில்தான் இனிய நண்பர் தோழர் பத்மநாபவை மறுபடியும் சந்திக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

பார்வையாளர்கள் காலரியில் சக நிகழ்ச்சிகளையும், முக்கியமாக எனது பேச்சினையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, நான் வெளியில் வந்ததும் இரு கரங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு, “இச்சபையில் ஒரு பெரும் இடைவெளியை நிரப்பி விட்டீர்கள். நீண்ட நாட்களாக தமிழ் பேசும் மக்களுக்காக பெரும் தலைவர்களோடு சேர்ந்து செயற்பட்டு வந்த உங்களது பேச்சினை, நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் இன்று கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. சபை இன்று புதுமெருகு பெற்றுள்ளது. பல வருட அரசியல் அனுபவம் உள்ள நீங்கள் சபையின் நடவடிக்கைகளுக்கு நல்ல உறுதுணையாக இருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறோம். வடகிழக்கு மாகாண சபைக்கு உங்களின் வருகை எமக்கு மிக்க உற்சாகத்தையும், மனமகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கிறது. நீங்கள் எந்தக் கட்சியில்

இருந்தாலும் பரவாயில்லை, வடகிழக்கு மாகாண மக்களது தலைநிமிர்ந்த கௌரவமான வாழ்க்கைக்கு நீங்கள் உறுதுணையாக இருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்”, என்று கூறிகைகளை ஒன்று சேர்த்து குலுக்கி என்னைத் தட்டிக் கொடுத்த அந்தக் காட்சியை உறுப்பினர்கள் பலரும் சுற்றி நின்று கவனித்தனர்.

போராளிக் குரிய அந்த உடை, நிறைவான தாடி, உயர்ந்த உருவம், சிரித்த முகம், ஒரு பெரும் போராளிக் குழுவின் மாபெரும் தலைவர் பத்மநாபாவின் அவ்வேளையச் செயல் என்னை மிகவும் மகிழ்வித்தது மட்டுமல்லாது, எனக்கு ஒரு பெரும் தெம்பையும், துணிவையும் ஏற்படுத்தி விட்டது. பார்வையாளர் காலரி எனது இருக்கைக்கு பின்பக்கமாக அமைந்திருந்ததால் தோழர் செயலதிபர் பத்மநாபா இருந்ததை நான் கவனிக்கவில்லை. கண்டிருப்பேனானால் எனது பேச்சில் சில நிமிடங்களேனும் அவரைப் பற்றி பேசி எனது பேச்சுக்கே மெருகூட்டியிருப்பேன். இந்தக் குறைபாட்டை அந்த இடத்திலேயே தோழர் நாபாவிடம் கூறினேன்.

மாகாண சபையில் பல முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற போதெல்லாம் தோழர் நாபா வெறும் பார்வையாளராக தவறாமல் கலந்து கொண்டார்.

இரண்டு முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் எனது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. மாகாண சபையின் ஓராண்டு பூர்த்தி விழா, மற்றது மாகாண சபையின் கொடியேற்று விழா.

இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் மாகாண சபையின் தலைவர் மரியாதைக்குரிய பொன்ராம் ராஜகாரியர் தமக்கே உரித்தான பக்குவமாக, சிறப்பசம்சம் பொதிந்த சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளிலும் எதிர் கட்சியின் சார்பில் நான் மட்டுமே கலந்து கொண்டேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளிலும் பிரமுகர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனமொன்றில் நாபா

அவர்கள் அமைதியாக இருந்தார். இரு நிகழ்ச்சிகளிலும் நான் பேசக் கூடிய வாய்ப்பினை முதலமைச்சராக இருந்த மரியாதைக்குரிய வரதராசப் பெருமாள் அவர்களும், சபைத் தலைவர் மரியாதைக்குரிய பொன் ராம் ராஜகாரியர் அவர்களும் ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். அவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் எனது பேச்சின் இடையில் செயலதிபர் தோழர் பத்ம நாபாவை நானறிந்த அவர் மாண்பினைச் சிறப்பாக குறிப்பிட்டுப் பேச நான் தவறவில்லை.

இதைத் தவிர இன்னும் பல விருந்துபசாரங்களில் நான் அவரோடு சேர்ந்து பங்கு பற்றினேன்.

உண்மையிலேயே ஒரு பெரும் விடுதலை இயக்கத் தலைவருக்குரிய பழக்க வழக்கங்களையும் நடைமுறைகளையும் அவரிடம் நிரம்பக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. தமது பதவியை, அவரது இயக்கத்தில் அவருக்கு இருந்த இடத்தை அவருக்கிருந்த அதிகாரத்தை எத்தன்மையிலும் வெளிப்படுத்தாமல், பகட்டில்லாமல், ஓர் ஒதுக்குப் புறமாக நின்று கொண்டு அவரைத் தேடியாராவது வந்து சேர்ந்தால் பேச விரும்பினால் அதைச் செய்தாரே தவிர, அவராகவே தம்மை முன் தள்ளிக் கொள்வதை நான் காணவே இல்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தம்மைப் பின்பற்றுகின்ற தோழர்கட்கு, முன் மாதிரியாக விருந்துபசாரத்தில் அவர் நடந்து கொண்டதை நான் அவதானித்தேன். வெறும் குளிப்பானம் மட்டும்தான் அவரது கையில் இருந்தது. அடக்கம் மிகுந்த அவர் நடவடிக்கைகளை அவதானிக்கும் போதெல்லாம் 'அதுவல்லவா உயர்ந்த தலைமைத்துவம்' என்று என்னிடத்திலேயே நான் சத்தமின்றி பேசிக் கொள்வேன்.

வடகிழக்கு மாகாண ஆட்சிப் பொறுப்பை பெருமளவு தமது கட்சிக்கே பெற்று, தாமே முதலமைச்சராக வரும் வாய்ப்பிருந்த போதும், அதைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு

தகுதி வாய்ந்த, தகைமையுள்ள ஆற்றல் படைத்த அரசியல் தெரிந்த ஒருவரை முதலமைச்சராக ஆக்கி எந்தவிதத் தலையீடும் இன்றி செயல்பட அவருக்கு சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து, பின்னாலிருந்து சகல நடவடிக்கைகளையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்துச் செயற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார், கொலை செய்யப்பட்ட இனிய நண்பர் தோழர் பத்மநாபா என்பதே எனது கருத்தாகும்.

பல தமிழ்ப் போராட்ட விடுதலை அமைப்புகள் எமது பிரதேசத்தில் செயற்பட்டு வந்தபோதிலும், எனது சொந்தக் கிராமமாகிய மருதமுனையில் இருந்து குறிப்பிடத்தக்க அளவு அங்கத்துவம் பெற்ற ஒரு கட்சிதான் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி. தோழர் பத்மநாபாவோடு கொலை செய்யப்பட்ட எனது உறவினர் மிகிலார் (கமலன்) அக்கட்சியில் பெற்றிருந்த முக்கிய இடம் அதனை நிரூபிக்கிறது. இவரையும் இவரோடு சேர்ந்தவர்களையும் அக்கட்சியின் பக்கம் இழுத்தது தோழர் பத்மநாபாவின் அணுகுமுறை என்றே கூற வேண்டும்.

வடகிழக்கு மாகாணசபை செயற்பட்ட காலத்திலும், முஸ்லீம் மக்களை எந்தெந்த வகையில் திருப்திப்படுத்தலாமோ அந்தந்த வகையில் செயற்பட தூண்டுகோலாக தோழர் பத்மநாபாவும், அந்த அடிப்படையில் செயற்பட்டவர்களாகிய இனிய நண்பர்களான முதலமைச்சர் வரதராஜப் பெருமாள், அவரோடு சேர்ந்த அமைச்சர்கள், உறுப்பினர்கள் ஆகியோர் உத்வேகத்துடன் பாடுபட்டனர்.

முழுமையான பெறுபேற்றை, மகாணசபையின் தொடர்ந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் நிறைவான பயன்பெறுவதற்கு முன்னர் சபை கலைக்கப்பட்டு விட்டது. தோழர் பத்ம நாபா கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார். அவர் நாமம் - அவர் உருவம் எம் மனதில் கொலை செய்யப்பட முடியா இடத்தைப் பெற்று விட்டது.

நினைவில் நிலைத்து நிற்கும் இலட்சிய வீரன்

என்.டி.வானமாமலை (வழக்கறிஞர்)

மாநில செயலாளர்

இந்திய-சோவியத் கலாச்சார் கழகம்

அடக்க ஒடுக்கமான தோற்றம், எளிமையான நடையும், உடையும், தீர்க்காலோசனையைக் குறிக்கும் கூரிய கண்கள், அர்த்தமற்ற பேச்சுக்கு இடங்கொடுக்காத மௌனம் - தோழர் பத்மநாபாவைப் பற்றி நினைத்தால் கண்முன்வரும் காட்சிகள் இது.

இளம் வயதிலேயே ஈழத் தமிழ் மக்கள் துயர்துடைக்கும் இயக்கத்தில் அவர் சங்கமமானார். மாணவனாக இருக்கும் பொழுதே மாணவர்களை தட்டி எழுப்பி ஒன்றாக இணைத்து அவர்கள் நலன்காணப் பாடுபட்ட அவரை அவரது தந்தையார் மேற்படிப்பிற்காக லண்டன் மாநகர் அனுப்பினார்.

இங்கிலாந்தில் அவர் அங்கு வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்களின் ஆதரவை ஈழத் தமிழர் இயக்கத்திற்கு பெறுவதோடு அல்லாமல், அங்கு கிளை அலுவலகங்களை நிறுவி செயல்பட்ட பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்

களுடனும் மனித உரிமை இயக்கங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டார். சிங்களப் பேரினவாதம் என்ற விஷத்தைக் கக்கி பாமர சிங்களவர்களுக்கும் தமிழினர்களுக்குமிடையே வெறுப்பையும், வெறியையும் தூண்டி, அதன் பகைப்புனலிலே கொடும் அடக்குமுறையை சிங்கள அரசும் அதன் ஆதரவாளர்களும் கட்டவிழ்த்து விடுவதை உலக அரங்கில் அவர் அம்பலப்படுத்த முனைந்தார். அத்துடன் கூட பல்வேறு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சக்திகளுடன் ஈழத் தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை இணைப்பது அவசியம் எனவும் அவர் கருதினார்.

உலகளாவிய பார்வை கொண்ட பத்மநாபா, பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடனும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். சிங்கள அரசாங்க பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்து போராடும் இயக்கத்தைக் கட்டிவளர்க்க இது அவருக்கு துணை நின்றது. லெபனானில் அவர் பெற்ற பயிற்சி வீண் போகவில்லை. அங்கு போர்க்களத்தில் யூதர்களிடையே ஏகாதிபத்திய போக்கையும் வெறித்தனத்தையும் வளர்க்கும் சியோனிச(Zionist) வாதிகளுக்கு எதிராக சமர்ப்புவதில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். அக்காலத்தில் ஈழப் புரட்சி அமைப்பை(ஈராஸ்) அவர் சார்ந்திருந்தார்.

ஈராலின் தலைமையின் மீது மதிப்பிழந்த அதன் பல உறுப்பினர்கள் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF)யை அமைத்த காலத்தில் அதன் தலைமைச் செயலாளராக பத்மநாபா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தன் கடைசி மூச்சுவரை அப்பொறுப்பை அவர் வகித்தார்.

ஈழ மக்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆழப்படுத்தவும் விரிவு படுத்தவும் அவர்

அயராது அரும்பாடுபட்டார். மீனவர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள், அறிஞர்கள் அனைவரையும் ஈர்த்து இணைக்கும் இயக்கமாக விடுதலை இயக்கம் திகழ வேண்டும் என்பது அவரது இலட்சிய நோக்கம்.

தமிழ் மக்கள் - முஸ்லீம்களும், இந்துக்களும் ஒன்றிணைந்து இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவர் பெரும் அக்கறை காட்டினார்.

ஈழ மக்களிற்கு எதிரான கொடுங்கோன்மையை அயராது எதிர்த்த பத்மநாபா, சிங்கள எதிர்ப்பு வெறிக்கு இடங்கொடுக்க மறுத்தது குறிப்பிடத் தக்கது. சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான இனவெறி நடவடிக்கைகளை அவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

கூட்டுச்சேரா இயக்கத்தை கட்டி வளர்ப்பதில் தலைமை தாங்கி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பிற்கு புதுவழிவகுத்த பாரதத்தை நேசநாடாக பத்மநாபா கருதியதில் வியப்பில்லை.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இலங்கையில் வடகிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழர் அரசு, ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வாக்கெடுப்பில் வெற்றி பெற்றதன் பயனாக ஏற்பட்டபோது பத்மநாபா முதலமைச்சர் பதவியை ஏற்க மறுத்தது அவர் இலட்சிய உறுதியை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது. மக்களிடையே பாடுபட்டு இயக்கத்தை கட்டும் பணியை தொடர்வதே முக்கியம் என அவர் கருதினார். பதவி அதற்கு குறுக்கே நிற்கும் என்பதால் அதனை ஏற்க அவர் விரும்பவில்லை. பதவிகளை ஏற்கும் பொறுப்பை தன் சகாக்களுக்கு அளித்தார்.

அவரது பரந்த நோக்கும் மக்களை எதிர்நோக்கிய பயங்கர பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதில் அவருக்கு இருந்த தணியாத ஆர்வமும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பதவியை புறக்கணித்ததும் பாரத சுதந்திர இயக்கத்தின் தந்தை மகாத்மா காந்தியை நினைவுபடுத்துகின்றது. இந்தியா விடுதலை பெற்ற நேரத்தில் அவர் விரும்பி இருந்தால் எந்தப் பதவியும் அவரைத் தேடி வந்திருக்கும். ஆனால் அரை நிர்வாண காந்தியோ

அரை நிர்வாணப் பாமர மக்களிடையே ரணகளத்தை ஏற்படுத்தி, சர்வ நாசத்திற்கு வழிகோலிய மதவெறித் தீயை அணைப்பதையே தன் தவிர்க்கமுடியாத பணியாகக் கொண்டார்.

காந்தி பிறந்த தேசத்தில் காந்தி மாண்ட முறையிலேயே, குண்டு களுக்கு இரையாகி தன் இலட்சியத் துணைவர்கள் பன்னிரு வருடன் உயிர் துறந்தார் பத்மநாபா!

நாற்பது ஆண்டைக்கூட எட்டிப் பிடிக்காத பத்மநாபா ஒரு வருடத்திற்கு முன் தான் காதலித்த ஆனந்தியை மணந்தார். அவரையும் அவருடன் தோளோடு தோள் நின்று நிராயுதபாணிகளான இளம் இயக்கத் தலைவர்களையும் ஈவிரக்கமின்றி சுட்டுக்கொன்ற கொலைபாதகர்களையும் அவர்களைத் தூண்டியவர்களையும் வரலாறு மன்னிக்கவே முடியாது.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி பத்மநாபாவிற்கு அஞ்சலி செலுத்து முகத்தான் வெளியீட்டுள்ள சிறு வெளியீட்டில் -பத்மநாபா, "எமது பிரதான எதிரி புலிகள் அல்ல, சிங்களப் பேரினவாத அரசே என வலியுறுத்துவார். அவர்களைக் கூட ஐக்கியப்பட்டுப் போராட அழைத்தார்" எனக் கூறி இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆம்! சுதந்திர நல்வாழ்விற்கான போராட்டத்தில் அனைவரையும் ஒன்றுபடுத்துவது அவசியம். தவறான பாதையைப் பின்பற்று வோர் பின்னாலும் பெரும்பகுதி மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை மறக்கலாகாது. அத்தகைய இயக்கத்தினரையும் ஒன்றிணைத்து, தவறுகளைப் போக்கி முன்னேறும் மார்க்கம் காண்பதே வெற்றி வாகை சூடுவதற்கான பாதை.

பத்மநாபா மறைந்துவிட்டார்!

ஆயினும் பத்மநாபாவின் நினைவு நீங்கவே நீங்காது!

பத்மநாபாவின் லட்சியங்கள் அழியவே அழியாது!

வாழ்க பத்மநாபாவின் நாமம்!

பத்மநாபாவின் லட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதே பத்மநாபாவிற்கு செய்யும் அஞ்சலி

கொள்கைவழி நின்ற வரலாற்று நாயகன்

த. சித்தார்த்தன்

தலைவர்

அரசியல் பிரிவு

தமிழிழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (புளொட்)

ள்ளிப்பருவத்திலேயே தமிழ் மக்கள் மீதான அடக்குமுறை பற்றி உணர்ந்துகொண்ட தோழர் பத்மநாபா அவ்வித அநீதிகளை களைந் தெறியும் நோக்குடன் 1970ல் மாணவர் பேரவை, இளைஞர் பேரவை போன்ற வற்றில் இணைந்து செயல்படுவதன் மூலம் தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக்கொண்டார்.

இங்கிலாந்தில் உயர் கல்வி கற்கச் சென்றதோழர் பத்மநாபா 1978ல் தனது உயர்கல்வியை இடைநிறுத்தி ஆயுதப்போராட்டத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்தும் நோக்குடன் லெபனான் சென்று அங்கு ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றார்.

20 வருடங்களுக்கு மேலாக தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப் போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக்கொண்டு செயற்பட்ட தோழர் பத்மநாபா இளமைப் பருவத்திலேயே எம்மைவிட்டு கொடூரமான முறையில் பிரிக்கப்பட்டார்.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை ஏற்று அதனை முழுமையாக நடை முறைப்படுத்துவதில் தோழர் பத்மநாபா முற்றுமுழுதாக கவனம் செலுத்தினார். அவ்வாறான ஒருவரை இந்தியாவில் வைத்தே கொடியவர் கள் கொலை செய்தபோது 6 கோடி தமிழ்நாட்டு மக்களாலோ, இந்திய அரசினாலோ காப்பாற்ற முடியாமல் போனமை வேதனைக்குரியதாகும்.

மக்கள் எதிப்புக்கு அஞ்சி, இக்கொலைக்கு காரணமான புலிகளே தாம் இதை செய்யவில்லை என மறுத்தமை மறைந்த தோழர் பத்மநாபாவுக்கு மக்கள் மத்தியில் இருந்த செல்வாக்கை உணர்த்தியுள்ளன.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின்கீழ் வழங்கப்பட்ட மன்னிப்பை இலங்கை அரசிடமிருந்து பெறாது இறுதிவரை இலங்கை உயர்நீதிமன்றத்தின் பிடியாணை காரணமாக இலங்கையில் சுதந்திரமாக வாழமுடியாத நிலையிலும் தமது கொள்கையில் உறுதியாக நின்று செயல்பட்டார்.

தனிநபர்களுடனும், இயக்கங்களுடனும் அரசியல் கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் தோழர் பத்மநாபா சகலருடனும் நட்புறவுடன் பழகியவர்.

தமிழ் தேசிய இனப் போராட்ட வரலாற்றில் மறைந்த தோழர் பத்மநாபாவின் பெயர் என்றும் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

ஒரு யுக நாயகன்

மு.க.அபய்யுசுப்

முன்னாள் கைத்தொழில், போக்குவரத்து அமைச்சர்
வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு

21ம் நூற்றாண்டின் முன் முற்றத்திலே நின்று கொண்டிருக்கும் மானுடம்,
இது காலவரையிலான அதனது சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியின்
பலாபலன்களின், அதியுயர்ந்த விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப
பெறுபேறுகளால் கூட, தோழர் பத்மநாபா என்று எங்கள் மத்தியில்
வாழ்ந்த ஒரு மானுட மகா புருஷனைப்
பாதுகாக்க முடியாத அளவிற்கு ஏழ்மையானது
எனக் கூறினால் மிகையாகாது.

மனித வரலாற்றின் நாகரிக வளர்ச்சி, காட்டுமிராண்டித்தனத்தைப்
பூரணமாக தோற்கடிக்க முடியாத அளவிற்கு இன்னமும்
பலவீனமானது என்று கூறுவதற்கு தோழர் பத்மநாபாவின் மரணமே
ஒரு மிகச்சிறந்த சாட்சியாகும்.

தோழர் பத்மநாபா இன்றைய மனித வரலாறு படைத்த மகா புருஷன்
என்பதை அவரைப் பரிச்சியமான யாருமே மறுக்க முடியாது.
கால வெள்ளம் அள்ளி வரும் செல்வங்களை முழு மானுடமும்
நுகருமேயானால் மானுடத்திற்கு அழிவில்லை என்பது
வரலாற்றின் நியதியாகும். ஆனால் அழிவுகளை உத்தரவாதப்படுத்தும்
அசிங்கங்களும் கால வெள்ளத்தின் விதிகள்
என்பதும் மறுக்க முடியாது என்பதற்கு பாசிசம் அழித்த
தோழர் பத்மநாபாவின் வாழ்வின் முடிவும் ஒரு சாட்சியாகும்.
நாங்கள் தோழர் பத்மநாபாவுடன் வாழ்ந்தோம் என்பதே
எமது யுகத்தின் எமது பேறு என நாம் பெருமைப்படக் கூடிய அளவிற்கு
மனித நேயத்தின் பூரண வடிவமாக தோழர் பத்மநாபா வாழ்ந்தார்.
அல்லல்படும் அனைத்து மக்களின் விடிவிற்காக
“ஜனநாயக சமதர்ம ஈழம்” என்ற துவஜத்தின் கீழ் தன்னலமற்ற
தியாகங்களுக்கு தங்களை இன்று அர்ப்பணித்திருக்கும் சகல
தோழர்களின் இறுக்கமானதும் புரட்சிகரமானதுமான உறுதிக்கு
தோழர் பத்மநாபாவின் நிகழ்ச்சிகள் நிறைந்த வாழ்க்கையே
சிறந்த உயிர் வடிவம் என்னும் அளவிற்கு தோழர் பத்மநாபா
எம் எல்லோரிலும் தனது சத்திய முத்திரையை
நித்தியமாகப் பதித்து வாழ்ந்து மறைந்திருக்கின்றார்.

“மரணங்கள் மரணிக்கப்படுகின்ற அளவிற்கு அமரத்துவம் வாய்ந்தது”

ஒரு சிங்களக் கவிஞன்.

தோழர் பத்மநாபாவை கொலை செய்தவர்கள் எந்த
காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் எப்பேற்பட்ட குரூரத்தை அந்தக் கொலையின்
மூலம் அடையாளம் காட்டினார்களோ, அந்தக் குரூரமான
காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் அப்பட்டமானதும் கடைந்தெடுத்ததுமான
பாசிச அசிங்கத்தை முற்று முழுமையாக மனித சஞ்சாரத்தில்
நின்றும் அழித்தொழிக்கும் மகத்தான உயிர்ப்பை இந்த மரணம்
அமரத்துவம் பெற வைக்கின்றது என்பதை
மரணிக்க வைத்தவர்கள் உணர மாட்டார்கள்.

தோழர் பத்மநாபா போராட்டத்தின் விளைவாகத் தோன்றி

போராட்டமாகவே மாறிய தன்னிகரில்லா போராளி.

அவர் இன்றைய சமதர்மம், முதலாளித்துவத்தின் மேல்
உலகளாவிய ரீதியில் தொடுத்திருக்கும் ஜனநாயகபூர்வமான
தாக்குதல்களைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டு பொதுவுடமையின்
முழுமையான எதிர்கால வெற்றியை இன்றைய நிகழ்வுகளில்
இனம்கண்டுகொண்ட தெளிவான மார்க்சிய லெனினிஸ்ட்

கொஞ்சமாய்ப் பேசி நிறைய சாதித்த விற்பன்னன்,

ஈழப் போராட்டத்தினை அதன் முதலாளிய தேசிய இனவாத
சகதியில் இருந்தும் பிரித்தெடுத்து, விஞ்ஞானபூர்வமாக முழு உலகிலும்
சமதர்மத்தினை அமைக்கும் போராட்டத்துடன் இணைத்து வைப்பதற்காக
எமது யுக சந்தியில் நிமிர்ந்து நின்று வழி நடத்திய யாத்திரிகள்.

தோழர் ஆனந்தியை கைப்பிடித்து, வரட்டுப் பிரமச்சாரியத்தை

ஏய்த்து விரட்டி, போராட்டப் பசுமைக்கு உரமூட்டிய

புதிய குருகுலத்தின் நவயுகத் தென்றல்.

பொங்கு நுரை போன்ற சிரிப்பால், உணர்வைப் பூரிக்க வைக்கும் அன்பால்,
களைப்பில்லாமல் உழைக்கத் தூண்டும் ஒத்துழைப்பால் எத்தனை இடர்

வந்தாலும் இன்னல் பல பெருகி வந்தாலும் அவை

அனைத்தும் தரும் சகாப்தத்தின் சவால்களை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதற்குத்
தயங்காத புரட்சிகரமான உறுதியால், மனித பலவீனங்களை

அப்பட்டமாகப் புரிந்து கொண்ட ஒரு புரிந்துணர்வால், திறமைகளை

இனம் காணும் தெளிவால், சாதி, மத, இன, மொழி வரம்புகளுக்கு அப்பால்

சென்று முழு மானுடத்தையுமே நேசித்த ஒரு புறநோக்கால்,

புது யுகத்தின் சித்தாந்தத்தை சிந்தையில் சுமந்து கொண்ட ஞானத்தால்

மரணிக்கப்பட்ட பின்னரும் என்றென்றைக்கும் எமது நெஞ்சங்களெல்லாம்

ஊடுருவிப் பரந்து நிறைந்து வாழும் பெறற்கரிய பேறு பெற்ற

ஒரு யுக நாயகன்தான் எங்கள் தோழர் பத்மநாபா. □

உழைப்புக்கும், _____
 எளிமைக்கும், _____
 தியாகத்திற்கும் _____
 அவர் ஒரு முன்மாதிரி _____

சா.செ. சந்திரகாசன்
 இணைப்பாளர்
 ஈழத் தமிழர் பாதுகாப்புக் கழகம்.

 ழம் காலத்தின் கட்டாயம், அதன் விடுதலை அடைந்தே தீருகின்ற வரலாற்றின் விடிவு. கிழக்கே வெளுத்துவரும் அப்புலர்காலைப் பொழுதுக்கு நிகழ்வுகளை உந்திச் சென்று சாதனை புரிந்த தளபதிகள் பலர். சோதனை களுக்குத் தங்களையே பலியாக்கிக் கொண்ட தோன்றல்கள் பலர். அவருள் குறிப்பிடத்தக்கவர் திரு. பத்மநாபா.

திரு. பத்மநாபா இளம் பிராயத்திலேயே பொதுவுடமைத் தத்துவத்தை தன் பாதையாக ஏற்றுக்கொண்டார். சர்வதேசியத்தை வலியுறுத்தும் மார்க்சீயக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்ட அவர் தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்காகப் பாடுபடத் தன்னைத் தயார்படுத்தினார். இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும், உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள மார்க்சீயவாதிகளை தமிழ்த் தேசியப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவளிக்க முன்வரச் செய்தவர்களுள் திரு. பத்மநாபாவும் முக்கியமானவர்.

ஈழத்தமிழினத்தின் எழுச்சிக்குப் பெரும் முட்டுக்கட்டையாக விளங்கிய பயங்கரமான நோய் சாதிக்கொடுமை. இக் கொடுமையை ஒழிக்க பாடுபட்டுழைத்தவர் திரு. பத்மநாபா. இக்கொடுமையைக் களைய இவர் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் நலிந்த பிரிவினரிடையே நம்பிக்கை ஒளியைத் தூண்டின. இதனால் அம் மக்களில் பெரும்பாலானோர் ஈழப்போராட்டங்களுக்கு உறுதுணையாக விரைந்தனர்.

எழுபதாம் ஆண்டுகளின் மத்தியில் மலையகத் தமிழர்களிடையே திரு. பத்மநாபா பணிபுரியத் தொடங்கினார். ஈழப் போராட்டங்களில் அவர்களும் ஓரங்கம் என்பதை நிலைநிறுத்த அவர் பணி பேருதவியாக இருந்தது.

ஓரினத்தின் விடுதலைக்கான போராட்டங்கள் உலக நாடுகளின் கவனத்தை ஈர்க்காவிட்டால் அவை வெற்றி பெறப் போவதில்லை என்பது நடைமுறை உண்மை. ஆகவே, ஈழத் தமிழர் போராட்டத்தை அனைத்துலக அரங்கிலே இடம் பெறச் செய்ய திரு. பத்மநாபா பாடு பட்டார்.

பேச்சுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தவரல்ல திரு. பத்மநாபா; செயல் ஒன்றே அவர் கருத்தாக இருந்தது. அளவோடு அவசியமறிந்துதான் பேசுவார். கடும் வார்த்தைகளை அவர் கையாண்டதாக எவரும் கூறமாட்டார்கள். எவரையும் 'தோழர்' என்றே அழைப்பார். தான் சார்ந்த

இயக்கத்தில், தன்னை ஒத்தவர்களுடன் எத்தகைய தன்மையில் உரையாடுவாரோ - பழகுவாரோ அதே முறையிலேதான் இயக்கத்தின் அடிமட்டத்திலுள்ளவர்களுடன் வாஞ்சையோடு பேசுவார் - பழகுவார். ஏற்றத்தாழ்வுகளை அவர் ஏற்பதில்லை. அதே வேளையில் எடுத்த பணியை முடித்துவைப்பதற்காக எப்பாடுபுடவும் தயாராய் இருப்பார். கால நேரம் பாராது எந்த வேளையிலும் செயலுக்குத் தயாராகவிருந்தார்.

ஆடம்பரமோ அகம்பாவமோ அவரிடம் இருந்ததில்லை. எளிமையான வாழ்க்கையையே அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். துன்பப்பட்டோரின் துயர் துடைக்கத் துடிக்கும் உள்ளம் கொண்டவர் திரு. பத்மநாபா. 1978ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைச் சூறாவளி தாக்கிச் சின்னாபின்னப் படுத்திச் சீரழித்தபோது அந்தப் பிரதேச மக்களின் துயரங்களில் பங்கு கொள்ள ஒரு இளைஞர் பட்டாளத்தையே கொண்டு சென்று அவராற்றிய தொண்டு அப்பகுதி மக்களின் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

திரு. பத்மநாபாவின் சிறந்த குணங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது பதவி ஆசைக்கு ஆளாகாத அவருடைய பண்பு.

அன்னையின் விடுதலைக்காகப் போர்க்கொடி தூக்கிப் புறப்பட்ட தனயர்கள் வெவ்வேறு கொள்கை, வெவ்வேறு மார்க்கம் என்று தனித்த அணி வகுத்தாலும், கொண்ட கொள்கைக்காகவேனும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்ற அவாக்கொண்டுழைத்தார்.

அவர் கொலை செய்யப்பட்டது கொடுமையானது. அந்தக் கொலைபாதகத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் தங்களை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள வெட்கப்படுவதிலிருந்தே அது செய்திருக்கக் கூடாது - செய்தது தவறு என்பதை அவர்களே உணர்ந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. அப்படியானால் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டப்பாதையில் இது எவ்வளவு பெரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

சகோதரச் சண்டையும், இயக்கக் கொலையும்தாம் தமிழீழ விடுதலை வெற்றியைத் தள்ளிப்போடுகின்றன என்று மற்றவர்கள் சொல்வதை இனியாவது ஈழப் போராட்டத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள் உணர்ந்து திருந்துவது நல்லது.

திரு. பத்மநாபாவின் வாழ்வு உழைப்புக்கும், எளிமைக்கும், தியாகத்திற்கும் ஒரு முன்மாதிரி. அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டது போராட்டத்தின் ஏற்றத்திற்கு முரண்பாடானது. அவற்றிலிருந்து படிப்பினை பெற்று, ஈழப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதே அவருக்குச் செய்யும் உண்மையான அஞ்சலியாக இருக்கும்.

சமுதாயத்திற்காக வாழ்ந்தவர்!

ஆனா கிருஷ்ணமூர்த்தி
அகில இந்திய துணைத்தலைவர்
பாரதீய ஜனதா கட்சி

லகில் அனைவரும் பிறக்கின்றனர், வாழ்கின்றனர், இறக்கின்றனர். பெரும்பாலோர் தங்களுக்காகவும், தங்கள் குடும்பங்களுக்காகவும் உற்றர் உறவினர்களுக்கும் வாழ்கிறார்கள். அநேகர் அமரிக்கையாக கிடைத்த ஓய்வுநேரத்தில் சமுதாயத் தொண்டு ஏதேனும் ஒன்றில் ஈடுபடுகின்றனர். பாராட்டத்தக்கது.

ஆனால் பலரோ, தான் பிறந்த பொன்னாட்டிற்காகவும், தன்னை ஈன்றெடுத்த சமுதாயத்திற்காகவும் தன் வாழ்க்கை பூராவையும் அர்ப்பணித்துக் கொள்வது மட்டுமல்லாது, அப்பணிக்காக இன்னுயிரையும் ஈந்திட முன்வரத் தயங்குவதில்லை. இப்பலரிலும் சிலருக்கு தலைமை தாங்கிச் செல்லும் தகுதியும் சேருகிறது.

இச்சிலரே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் முன்னோடிகளாக விளங்கி மக்கள் உள்ளத்தில் அழியாநிலை பெற்றுவிடுகிறார்கள். இம் மாதிரி சிலரில் பத்மநாபா அவர்களும் ஒருவர் எனக் கருதுகிறேன்.

அவரை நேரில் சந்தித்தது கிடையாது. அவரது வரலாற்றை அறிந்தது கிடையாது. ஆனால் அவரது மரணம் அவரை அறியாதவர்களுக்குக் கூட அவரை அறிமுகப்படுத்திவிட்டது.

அவர் வாழ்ந்த குறுகிய காலத்தில் அவரது மக்களுக்காக அரும்பாடுபட்டுள்ளார். அவர் கையாண்ட முறைகளை ஏற்காதவர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் அவருடைய நோக்கத்திற்கும் தொண்டிற்கும் களங்கம் கற்பிக்க முடியாது.

ஸ்ரீலங்கா தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயிரமாயிரம் பேர் தமிழர் நலன்காக்க உயிர் துறந்துள்ளனர். ஆனால் இத்தியாகமெல்லாம் அங்குள்ள தமிழ்மக்களுக்கு உரிய உரிமைகளை அளித்து, அவர்களது நலன் காக்கப் பயன்படுமா என்பது கேள்விக் குறியாக உள்ளது. இந்த இளைஞர்கள் அனைவருமே பல கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து சகோதரச் சண்டையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களின் இந்த பலவீனத்தை மதுரையில் நடந்த டெலோ மாநாட்டில் வாஜ்பாய் சுட்டிக்காட்டினார். இவர்கள் ஒன்றுபட வேண்டினார்.

ஒன்றுபட்டிருந்தால், பத்மநாபா அவர்கள் இன்று நம்மிடையே இருப்பார். ஸ்ரீலங்கா தமிழர்களின் குறிக்கோளும் கோரிக்கைகளும் பெருமளவில் நிறைவேறி இருக்கலாம்.

பத்மநாபா அவர்களுக்கு என் இதயபூர்வமான அஞ்சலி.

வெற்றி உன் கொள்கைக்கே கோழைகளின் கனவுக்கல்ல.

டாக்டர் ஏ.கே. ஜெய்னாதன்
தலைவர்
காங்கிரஸ்(ஜெ)

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று” -என்றார் வள்ளுவர்.

இந்தக் குறளின் கருத்தை நிரூபிப்பதைப்போல் இலங்கையில் தோன்றி, குறுகிய காலத்தில் தன் சிந்தனையாலும் செயலாலும் இலங்கை, இந்திய, உலக நாட்டு மக்களின் சிந்தனையைக் கவர்ந்து இந்திய மண்ணில் உயர் நீத்தார் நம் அன்புச் சகோதரர், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணித் தலைவர் திரு. பத்மநாபா அவர்கள்.

உயிருக்காகவும், தன்மானத்தோடு வாழ்வதற்காகவும் இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளிலிருந்து விடுதலை பெற இலங்கை அரசிற்கு எதிராகப் போராடிக்கொண்டிருப்பது நாம் அறிந்த உண்மை. ஆரம்ப காலத்தில் தங்கள் இலட்சியத்தையே ஒரே நோக்கமாக கொண்டு செயல்பட்ட சில அரசியல் கட்சிகள் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றவுடன் தங்களுடைய சுயநலத்தை மனதில் கொண்டு செயல்படத் துவங்கியதால், இலங்கை மக்களுடைய ஆதரவையும், உலக நாடுகளின் ஆதரவையும் இழக்க நேரிட்டது. இந்த சூழ்நிலையில்தான் கீழ்வானத்திலிருந்து மேல்வானம் வரும் கதிர்வனைப்போல் தன் கொள்கைகளாலும், செயலாலும் உலக மக்களின் மனதில் உயர்ந்த நிலையை அடைந்து கொண்டிருந்தார் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தலைவர் திரு. பத்மநாபா அவர்கள்.

அவருடைய தன்னலமில்லாத உண்மையான மக்கள் பற்றும், ஈழத் தமிழ் மக்களது பிரச்சினைக்குச் சரியானதொரு தீர்வு காண வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கமாக செயல்பட்ட விதமும், மக்கள் மனதில் இவர் ஒருவர்தான் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் இன்னலை அகற்றி, அவர்களுக்கு நல் வாழ்வு அளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டின.

அந்த நேரத்தில் பத்பநாபா அவர்களின் கொள்கைகளையும், தியாக மனப்பான்மையையும் எண்ணிப்பாராமல், அவர் மக்கள் மனதில் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெறுவதைக் கண்டு தாங்க முடியாமல் பொறாமை கொண்டு அவரை அழிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்த ஈழத்தைச்சார்ந்த ஒரு குழுவினர் அவரை இந்திய மண்ணில் கோழைத்தனமாகச் சுட்டு வீழ்த்தினர். அந்த அநீதியாளர்களால் திரு. பத்பநாபா அவர்களின் உடலைத் தான் அழிக்க முடிந்ததே தவிர, அவரது கொள்கைகளையும், அந்தக் கொள்கைகளைச் செயல்படுத்த உருவாக்கப்பட்ட ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி என்ற அமைப்பையும் (EPRLF) அழிக்க முடியவில்லை, அழிக்கவும் முடியாது.

இந்த வன்முறையான கொடூரமான செயல்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பதுபோல் தமிழக பாதுகாப்புத்துறை செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நாள்வரை பாதுகாப்புப்

படையினர் கொலையாளி களைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. மேலும் பாதுகாப்பு படையினரின் செயல், இனியும் அவர்கள் அந்த கொடூரவாதிகளைக் கண்டு பிடித்து, அவர்களைத் தண்டிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை நம் மனதிலிருந்து மறையச் செய்கின்றது. திரு. பத்பநாபா அவர்களின் மறைவு அகில உலக விடுதலை இயக்கங்களுக்கு பேரிழப்பைத் தரும் என்பதை உணர்ந்த போதிலும் தமிழக காவல்துறை உயர்மட்ட அதிகாரிகள் பொறுப்பற்று இருக்கிறார்களே தவிர, பொறுப்புடனும், கடமை உணர்ச்சியுடனும் நடக்கவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது. திரு. பத்பநாபா அவர்கள், அவர்நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்காக இந்திய மண்ணில் சிந்திய ரத்தம் அழிக்க முடியாத கறையாக இந்திய வரலாற்றில் இடம் பெற்றுவிட்டது.

அடக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பாதுகாவலனாகத் திகழ்ந்த அந்தத் தியாகியின் - முற்போக்குக் கொள்கைவாதியின் - மறைவுக்கு நம் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதுடன், அவரது ஆன்மா நிலையான அமைதியை அடைய நாம் இறைவனை வேண்டுவோம்.

இனிய நெஞ்சே, உன்போன்ற வீரத் தலைவர்களை அழிப்பதன் மூலம் கோழைகளின் கனவு கனவாகிவிடுமே தவிர வெற்றி உன் கொள்கைக்கே!

ஈழத்தின் மாமைந்தன்

ஜோர்ஜ். செனவிரத்னா

முன்னாள் இளைஞர் விவகார, மனித வள அமைச்சர்
வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு

1983ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்துக் காலைப் பொழுதொன்றில் புன்முறுவல் பூத்த முகமாய் தமிழ் வாலிபன் ஒருவன் என் வாசலுக்கு வந்தான். ஈழ மாணவர் பொது மன்றத்தின் 'ரஞ்சன்' என தன்னை அறிமுகப்படுத்தினான்.

மிகவும் நெருங்கிய நண்பனைப் போலவும், நன்கு பழக்கமானவன் போலவும் என்னுடன் 'இலங்கையின் பொதுவான அரசியலைப் பற்றி' பேச தலைப்பட்டான். இல்லை, இல்லை நான் பேசுவதை கேட்கவே விரும்பினான். அவன் கொழும்பு வந்தது, தென்னிலங்கை சமதர்ம, முற்போக்கு அரசியல் கட்சிகளினதும், குழுக்களினதும் தலைவர்களுடனும்,

முற்போக்கு புத்திஜீவிகளுடனும் தொடர்பு கொண்டு உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கே என தன் நோக்கத்தைக் கூறினான்.

இதுதான் நான் முதன் முதலில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் நாயக மான தோழர் பத்மநாபாவை சந்தித்த பொழுதுகளின் சாராம்சம் ஆகும்.

தோழர் பத்மநாபா பற்றிய எனது முதலாவது அனுபவ கருத்தை கூறுவதாகில், அவர் ஒரு கூர்ந்த அவதானியாக, புத்தி ஜீவியாக,

அந்தரங்ககத்தி வாய்ந்த மார்க்சிஸ்ட்டாக, தமிழ் மக்களின் இளைய தலைவனாக, என்னால் இனங்காணப்பட்டது மட்டுமின்றி, காண்போரையெல்லாம் கவரும் அவரது சுபாவமும், கவரப்பட்டோர் உள்ளங்களிலே எதிர்ப்பார்ப்புக்களையும் உறுதிகளையும் உருவாக்கும் சக்தியையும் அவர் கொண்டிருந்தார்.

1983ம் ஆண்டிலே நிகழ்ந்த இனக்கலவரம் வரை, தென்னிலங்கையிலும், மலையகத்திலும் சுதந்திரமாக உலவி வந்த தோழர் பத்மநாபா, அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட சிங்கள புத்தி ஜீவிகளுள் கலாநிதி நியூட்டன் குணசிங்க இவரை மிக நெருக்கமாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். தோழர் பத்மநாபாவைப் பற்றி நிறைய அறிந்து கொண்டதாக அவர் அடிக்கடி கூறுவர். தோழர் நியூட்டனை ஒரு மார்க்சிஸ ஆசானாகவும், விஞ்ஞானியாகவும்

இனம் கண்டு, அவரால் இலங்கையின் சமதர்ம இயக்கத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட சேவையை பாராட்டியவர் தோழர் பத்மநாபா.

சமதர்மத்திற்காக போராட வேண்டிய தேவையை தமிழ் இளைஞர்களுக்கு உணர்த்திய தோழர் பத்மநாபா, தமிழ் தேசியத்தை குறுகிய தமிழ் இனவாதத்தின் செல்வாக்கிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகவும் உறுதியோடு உழைத்தார்.

தேசிய ரீதியில் வறுமைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் அனைத்துப் பொதுமக்களுடனும் தோளோடு தோள் நின்று போராடுவதற்காக, தமிழ் தேசியப் போராட்டத்தையும் தமிழ், சிங்கள உழைக்கும் மக்களின் போராட்டத்தினையும் இணைப்பதில் அந்தரங்க சுத்தியோடு உழைத்தார்.

தமிழ் தேசிய போராட்டம் என்ற தமிழ் மக்களுக்கு அவர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் போராட்டத்தினை (சுய நிர்ணய உரிமையை வென்றெடுக்கும் போராட்டம்), இலங்கையில் சமதர்ம சமூக மாற்றத்தினைக் கொண்டு வருவதற்கான போராட்டத்துடன் இணைப்பதற்காக அவர் பிரயத்தனப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினர் சிங்கள எல்லைக் கிராமங்கள்மீது நடத்திய காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதல்களையெல்லாம் மனித நேயத்துடனும் மன வேதனையுடனும் கண்டித்தார்.

தோழர் பத்மநாபா "ஈழம்" என்ற சுலோகம் தனி ஒரு சிறிய நாட்டை உருவாக்குவதற்காக அல்ல என்றும், அது உறுதி வாய்ந்த சமதர்ம இலங்கையை உருவாக்குவதற்கான முன்னோடி என்றும் கருதினார். பிரிவினை வேதனைக்குரியது என்றும் கூறினார்.

தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக குரல் கொடுத்து போராடிய பத்மநாபா, உழைக்கும் சிங்கள மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தையும் கூர்ந்து கவனித்ததுடன் ஒத்துழைத்தார்.

1985 திம்பு பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பமாகும் போது, சிங்கள மக்களின் ஜனநாயக உரிமை

மீறல்கள் சம்பந்தமாகவும் ஓர் அறிக்கையை அங்கு சமர்ப்பிப்பதற்காக தயாரித்திருந்தார். 1988ம் ஆண்டு வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை நிறுவியதுடன் அது தொடர்பான அதிகார பரவலாக்கல் சம்பந்தமாக பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்த போது சிங்கள மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் குறித்தும் அவர் கருத்து தெரிவித்திருந்தார்.

ஒரு சிங்கள முதலாளித்துவ அரசால் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வழங்க முடியாதெனப் புரிந்து கொண்ட தோழர் பத்மநாபா, பெரும்பான்மையான உழைக்கும் சிங்கள மக்கள், தாம் இழந்த ஜனநாயக உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக ஸ்தாபன ரீதியாக திரள்கின்றவரை தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளை பெற கட்டும் நிறைந்த போராட்டத்தையே நடத்தவேண்டி வரும் என அறிந்திருந்தார். இதை சரியாக உணர்ந்திருந்த தோழர் பத்மநாபா தென்னிலங்கை மாற்று சிந்தனையாளர்களுக்கும், சமதர்ம கட்சிகளுக்கும், குழுக்களுக்கும் உதவ பின்வாங்கவில்லை.

விடுதலைப்புலி இயக்கத்தின் உதவியுடன் அதன் பயங்கரவாதத்துக்கு உரமூட்டி, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தலைமையில் இருந்த வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசை இலங்கை அரசு ஸ்திரமின்மை அடையச் செய்த பின்னர், மீண்டும் ஒரு முறை இந்தியாவிலே அஞ்ஞாதவாசம் செய்த தோழர் பத்மநாபாவுடன் சிறிது காலம் நான் ஒன்றாக இருக்க நேர்ந்தது. இந்த அஞ்ஞாதவாசத்தின்போது நானும் தோழர் நாபாவும், நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நமது தேசத்தின் அரசியல் பற்றியும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் மகாநாடு பற்றியும் நிறைய பேசியிருந்தோம்.

இலங்கையில் சமதர்ம, ஜனநாயக கட்சிகளின் தோல்வியையிட்டு தோழர் பத்மநாபா கருத்து தெரிவிக்கையில், இந்தியாவில் இருந்ததைப் போன்ற சாமானியர்கள் மத்தியில் ஆழமாகவும், பரவலாகவும், வேரூன்றிய ஒரு ஜனநாயக இயக்கம் எமது சுதந்திரத்திற்கு முன் இல்லாமல் போனதும், பின்னர் தோன்றாது இருந்ததுமே முக்கிய காரண

மென்றார். இந்த பலவீனத்தின் மூலவேர் இதுவே எனக் கூறினார்.

அது மட்டுமல்லாமல், எமது நாட்டின் கலாச்சாரத்தில் ஜீவனுள்ள ஜனநாயக மரபுகள் இல்லாத காரணத்தினால் நாட்டின் அரசியல் கட்சிகளுக்குள்ளும் எதேச்சாதி காரம் தோன்றுவதற்கு வழி கோலியது எனவும் கருதி, இலங்கையின் சமதர்ம சமூக மாற்றத்தின் இயங்கு சக்தி இலங்கை யின் அனைத்து உழைக்கும் மக்களுமே என்பதனை புரிந்து கொண்டு, சகல உழைக் கும் மக்களையும் ஸ்தாபன ரீதியாக திரட் டாமல் வெறும் கோஷ்டிவாதம் பேசிக் கொண்டிருந்ததும், பிரிவினைகளை மறந்து ஒன்று திரளாமல் இருந்த காரணத் தினாலும்தான் முதலாளித்துவ கட்சிகளே ஜனநாயக காப்பாளராக தோற்றமளித்தன. சில இடதுசாரி கட்சிகளும், இந்த மாயை யினால் முதலாளித்துவ கட்சிகளின் பின் னால் போயின. இந்த நிலைமைகளை இடது சாரிக் கட்சிகள் மீளாய்வு செய்ய வேண்டும் என தோழர் பத்மநாபா விரும் பினார்.

சிங்கள தமிழ் மக்களின் மத்தியில் உறவுகளை மோசமாக உருவாக்குவதற்கு ஜனநாயக விரோத, இனவாத, முதலாளித்துவ சக்திகள் முனைந்து வெற்றி பெற்றதற்கு சமதர்மத் தைக் கொள்கையாகக் கொண்ட கட்சிகள் இங்ஙனம் பலவீனமடைந்திருந்ததே காரணம் என தோழர் பத்மநாபா நம்பினார்.

றோகண விஜயவீராவும், வேலுப்ள்ளை பிரபாகரனும் முறையே சிங்கள, தமிழ் சமூக யதார்த்தங்கள் காரணமாகத் தோன்றிய துடன், இருவருமே தத்தமது மக்களின் விமோசனத்திற்காக உழைக்கிறோம் என் கிறார்கள். பின்னர் அவர்கள் தம்மை பாதுகாப்பதற்காக தீர்மானித்த போது

ஆயுதம் ஏந்தி தமது மக்களையே அடக்கி ஆளும் நிலைமைக்கு வந்தது ஏன்?

மக்கள் விடுதலை முன்னணியும், தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும் தோன்றிய சமூக முறைகளின் உள்ளே தோன்றிய குறை பாடுகள் காரணமாய் மேற்சொன்ன இரு நபர்களும் அதனதன் நாசகார சக்திகளும் வேறுபட்டவைகள் அல்ல; அவை இந்த சமூக அமைப்பில் உள்ள குறைபடே ஆகும். சிங்கள தமிழ் சமூக அமைப்பு முறையின் வெளிப்பாடான மத, மரபுவாத அரசியல் கட்சிகளினுள்ளே காணப்படும் ஜனநாயக விரோத காரணிகள்தான் இவைகளுக்கு மூல காரணம்.

இதனால் இன்று முழு இலங்கை சமூகத்தையுமே, ஜனநாயகப்படுத்துதற்காகப் போராட்டம் ஒன்று செய்ய வேண்டியுள்ளது. இப்பிரச்சினைகளை விமர்சனங்களுக்கும், கட்டுப்பாடுகளுக்கும் மட்டுமே உட்படுத்தி வைப்பது போதுமானதா?

இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் தோழர் பத்மநாபா ஆழ்ந்த கவனம் எடுத்திருப்பார். இது, இன்று இலங்கை முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ள சவால்களில் இருந்து இலங்கையை மீட்பதற்கு முனையும் சகலரும், கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மேற்கண்டவைகளின் அடிப்படைகளி லேயே ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி என்ற அரசியல் இராணுவ ஸ்தாபனத்தில் செயலாளர் நாயகமாக வாழ்ந்த தோழர் பத்மநாபா - தமிழ் தேசிய போராட்டத்தின் முழுமையான ஒரு வடிவத் தைப் பற்றிய தெளிவிருந்த தோழர் பத்மநாபா - ஒரு சிறந்த மனித நேயம் கொண்ட ஒரு உண்மையான ஈழ மைந்தன் என கருதப்படலாம்.

(சிங்கள மொழியிலிருந்து தமிழாக்கப்பட்டது)

ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு!

ஆர்.பி.எஸ்.ஸ்டாலின் பி.ஏ.பி.எல்.,

தோழர் பத்மநாபாவின் மறைவு ஈழத்து மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல, இந்தியாவிற்கும், ஏன் உலகத்திற்கும் கூட ஒரு பேரிழப்பாகும். உலகம் 21ம் நூற்றாண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் இக்காலகட்டத்தில், வாழ்ந்த, வாழுகின்ற தலைவர்களில் மறைந்த தோழர் முக்கியமானவர்.

அவர் ஈழத்து மக்களின் சுதந்திர விடியலுக்காக தனது உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணித்தார். ஆயுத

சிங்களப் பேரினவாத அரசுடன் போராட வேண்டும் என்ற கருத்தை இறுதிக் காலம் வரை கொண்டிருந்தார்.

அவர் ஈழப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு திரட்டி, தமிழக வீதிகளில் அலைந்து திரிந்த போதெல்லாம், தந்தை பெரியாரின் பாசறையில் வளர்ந்த எங்களைப் போன்ற வர்கள்பால் அதிக ஈடுபாடு செலுத்தினார்.

மார்க்ஸிஸ கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்ட தோழர் பத்மநாபாவை நாம் எமது வழிகாட்டியாக மாத்திரம் அல்லாமல்,

கலாச்சாரத்தினால் புரையோடிப்போன ஈழத்து மண்ணில் அமைதி, சமாதானம், ஜனநாயகத்தை நிலைநிறுத்த யதார்த்தமான தீர்வுகளை ஏற்றுக் கொண்டார். ஏற்றுக் கொண்டதோடு நின்றுவிடாமல் அதனை நடைமுறைப்படுத்த போராடினார்.

அவரை இக்காலகட்டத்தின் தலைசிறந்த யதார்த்தவாதி என்றால் அது பிழையல்ல. அவர் யாரால் படுகொலை செய்யப்பட்டாரோ அவர்களையும் ஐக்கியப்படுத்தித்தான்

எம்முடன் இரத்த உறவு கொண்ட சகோதர ராகவும் கருதியிருந்தோம்.

தந்தை பெரியாருக்குப் பின் ஒரு தலைவராக நான் பார்த்தது தோழர் ரஞ்சன் என்கிற பத்மநாபா அவர்களைத்தான். மிகவும் எளிமையான அமைதியான சுபாவம் கொண்ட, அதிகம் பேசாத, ஆனால் ஆளுமை படைத்த அம்மாமனிதனின் இறப்பை இந் நிறைவரை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

இந்தியாவின் பிரஜைகளில் மற்ற எல்லோரையும்விட நான் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவன். அவருடைய அரசியல் வாழ்க்கை, தனிப்பட்ட வாழ்க்கை யின் பரிமாணத்தை மிக அருகில் இருந்து அவதானித்தவன்; அவற்றினால் சுவரப்பட்டவன் என்ற முறையில் அவருடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக் காலத்தை எனது வாழ்க்கைக் காலத்தில் கிடைத்த பெரும்பேறாகவே கருதுகிறேன்.

இன்று ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியிலிருந்து விலக்கப்பட்ட முக்கியஸ்தர் ஒருவர், ஈழப் போராட்டத்திற்கு நிதி திரட்டுவதற்காக போதைப்பொருள் கடத்துவது பற்றிப் பேசியபோது. தோழர் பத்மநாபா அதனைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். ஈழத்து சமூகத்தின் விடிவுக்காக இன்னொரு நாட்டின் சமூகத்தை அழிக்கும் அக்கயமைத்தனத்தை உளத் தூய்மையுடன் எதிர்த்தார்.

அவர் ஈழத்து மக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், இந்தியாவின், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டின் முற்போக்கு சிந்தனை படைத்த இளம்

தலைமுறையினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார். உலக சமாதானம், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு ஆகிய விஷயங்களில் முனைப்புடன் செயல்பட்ட ஒரு முக்கியமான ஆசிய தலைவர் அவர். ஜவர்ஹர் நேரு, தந்தை பெரியார் போன்றவர்களின் குணாதிசயங்களை ஒருங்கே அமையப்பெற்ற தலைவராவார். சுரண்டல், சாதியடக்கு முறை, பெண் அடிமைத்தனத்திற்கு எதிரான தீவிர கருத்துக்களை அவர் கொண்டிருந்தார். காலாவதியான, விஞ்ஞானத்திற்கு விரோதமான இச்சமூக அமைப்பை அவர் அறவே வெறுத்தார்.

அவரின் இறப்பு தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு பேரிழப்பு. அந்த இனிய தோழனை, சகோதரனை, தலைவனை பாதக கொலை காரர்களின் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் எம்மிடமிருந்து பிரித்துவிட்டன.

ஈழத்து மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல, சிங்கள மக்களுக்கும் மாத்திரமல்ல, அல்லது தமிழகத்துக்கோ, இந்தியாவிற்கோ மாத்திரமல்ல. உலகத்திற்கே அவரின் இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாதது.

கொலைக்குக் காரணம்...

சோ. இராமசாமி
ஆசிரியர், துக்ளக்.

ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் தலைவர் பத்ம நாபாவும், அந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்த பன்னிரு முக்கியஸ்தர்களும், தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த இருவரும், சென்னையில் வைத்து விடுதலைப்புலிகளால் அவர்களுக்கு வழக்கமான கோழைத்தனத்துடன் கொல்லப்பட்டனர். ஒரு கொலை நடந்தால், கொலை செய்தவர்மட்டுமே குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவதில்லை. கொலைகாரனுக்கு உதவியவர்களும் குற்றவாளிகளே. அந்த உதவி நேரடியாகவும் இருக்கலாம். மறைமுகமாகவும் இருக்கலாம். கொலை நடக்கப் போகிறது என்று தெரிந்து, அல்லது கொலை நடக்கக் கூடும் என்பதை உணர்ந்து, அதற்கு வசதி செய்து தருபவர்கள் யாராவது இருந்தால், அவர்களும் குற்றவாளிகளே!

இந்த வகையில் பார்க்கும் போது சென்னையில் பத்ம நாபாவும் மற்றும் பதினான்கு பேரும்

படுகொலைசெய்யப்பட்டதில் விடுதலைப்புலிகள் நேரடி குற்றவாளிகள். இவர்கள் இந்தக் கோழைத்தனமான கொலைகளைச் செய்து முடிக்க, உதவி செய்த குற்றவாளிகளும் உண்டு; இது நடக்கக்கூடும் என்று தெரிந்து ஒதுங்கி நின்று, வசதி செய்து கொடுத்த குற்றவாளிகளும் உண்டு. இந்த குற்றவாளிகள், மாநில, மத்திய அரசுகள்.

விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்படுகிறவர்கள் பத்மநாபா ஆனாலும் சரி, அமிர் தலிங்கம் ஆனாலும் சரி, அப்பாவித் தமிழன் ஆனாலும் சரி, அவர்களெல்லாம் தமிழர்

களே அல்ல. விடுதலைப்புலிகள் மட்டும் தான் அசல் தமிழர்கள். அவர்களை ஆதரிப்பவர்கள் அப்போதைக்கப்போது தமிழர்கள். இப்படி ஒரு சூழ்நிலை தமிழக அரசின் ஆதரவோடு இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இத்தகைய துரோகத்தனங்களுக்கும், விடுதலைப்புலிகளின் கோழைத்தனத்திற்கும் பலியாகிவிட்ட பத்மநாபா அவர்களும், தீவிரவாதப் போக்கைக் கொண்ட அரசியல் இராணுவ அமைப்பொன்றின் தலைவராகவே இருந்தார். ஆனால் இந்திய அரசை நம்பி, ஜனநாயகப்பாதையை ஏற்றவர்களில் முக்கியமானவர் அவர்.

சில முறைகள் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். சென்னையில் கொலையுண்டு இறப்பதற்கு சுமார் 20 நாட்களுக்கு முன்பாக ஒரு முறை என்னைச் சந்தித்தார். வழக்கமாக வைத்திருக்கும் தாடியை எடுத்து விட்டிருந்தார்.

'தலை மறைவாக வாழ

வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் உடனே அடையாளம் புரியாமல் இருக்க தாடியை எடுத்து விட்டேன். தமிழக அரசு எங்களைக் கைது செய்யத்துடிக்கிறது. மத்திய அரசு எந்த விதமான உதவியும் செய்யத் தயாராக இல்லை. இனி எங்களுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். மீண்டும் உங்களைப் பார்ப்பேனா என்று சொல்வதற்கில்லை' என்று கூறினார்.

இந்திய அரசினால் மோசம் செய்யப்பட்டு, தமிழக அரசினால் துரத்தி அடிக்கப்பட்டு, விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டவர் அவர். ●

ஒளிநும் செந்தாரகை

ந.நஞ்சப்பன் எம்.எல்.ஏ.,

மாநில செயற்குழு உறுப்பினர்
இந்திய ஐக்கிய பொதுவுடமைக் கட்சி
தமிழ் மாநிலக் குழு

தோழர் பத்மநாபா! பெயரே ஒரு சங்கநாதம்! புரட்சிகர இயக்கத்தின் ஒப்பற்ற தலைவன், பாசத்தால் தோழர்களை அணைத்த அன்புத்தாய், சோதனைகளை உடைத்தெறிந்து போராடிய மாபெரும் வீரன். இவரின் பெயரைக் கேட்டால், ஏகாதிபத்திய எடுபிடிகளோ இடியுண்ட நாகம்! ஈழத் தமிழர்களின் விடியலுக்கு ஓயாது உழைத்த தமிழ் மகனை; ஈனத்தனமாக, கோழைத்தனமாக இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தனர். அவரின் ஆருயிர் தோழர்களும் செந்நீரில் மிதந்து அரணாகி நின்றனர்.

தமிழரின் போர்ப்படை என்று பிதற்றிய கூட்டம், சிங்கள வெறியர்களோடு கரம் கோர்த்து கூட்டு சதித் திட்டம் வகுத்தனர். தமிழ்ப் போராளிகளை தொடர்ந்து நரவேட்டையாடி இரத்தத்தைக் குடிப்பதே புலிகளின் செயல். அவர்களின் நோக்கம் தமிழ்மக்களின் நலனுக்கோ, தமிழர் வாழ்வின் விடியலுக்கோ, தமிழீழம் பெறுவதற்கோ அல்ல என்பது, தொடர்ந்து அவர்களின் நடவடிக்கையால் நிரூபணமாகிறது. ஏகாதிபத்தியத்தின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதையும், இலங்கையை இரத்தக்களரியாக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் தமிழ் உலகம் வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

குறிப்பாக, பாரத நாட்டில் உள்ள இளைஞர்களை, தமிழ் இளைஞர்களை

ஈர்த்த ஒரு மாபெரும் சக்தியவர். அவரோடு நான் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததை என் வாழ்வில் ஓர் உன்னதமான அம்சமாகக் கருதுகிறேன். அவரின் இழப்பு நமக்கு ஆறுதலடைய முடியாத நிகழ்ச்சியாகும்.

அவரைக் கேள்விப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் உண்டு. சிந்தனையில் சந்தித்ததே பல காலம். ஆயின், அவரை நேருக்குநேர் காணும் வாய்ப்புக்கிட்டியபோது எனது உள்ளம் ஏதோ ஒரு புதுவித உலகில் சஞ்சரித்தது.

அந்த தாடிக்காரனுக்கோ வயது குறைவு. ஆனால் அவரது விழிகள்தான் எத்தனை கருணை வடிவம் கொண்டுள்ளது. அவரது கூர்மையான பார்வையும், அமைதியான களங்கமற்ற முகமும் எவ்வளவு அனுபவங்களை தாங்கி நிற்கின்றது!

அவரென்ன காந்த விசையா? ஆம்! அவர் ஒரு காந்த விசைதான்!

நான் ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையில் அரசியல் ரீதியாக அவரும் நானும் பலமுறை பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தது. விசாலமான அறிவு, பரந்துபட்ட உலகப் பார்வை. பக்குவப்பட்ட ஒரு புரட்சிகரத் தன்மையை அவரிடம் காண முடிந்தது.

ஈழமக்களின் எதிர்காலம், இலங்கையின் தேசிய அளவிலான மாற்றம் குறித்து அவரது பேச்சுக்களை பல நாள் கேட்டதுண்டு. உலக புரட்சிகர இயக்கத்தின் ஓர் அங்கமாக ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை அவர் வழி நடத்திய போக்கு நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடமாகும்.

ஒரு சோதனைமிக்குந்த காலகட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். குறிப்பாக தமிழகத்தில், இடதுசாரி இயக்கத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சோதனை குறித்துப் பேசும்போது, நான் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு என் வார்த்தைகளை அவரிடம் கொட்டிவிட்டேன்.

அவர் நிதானமாகக் கூறினார்: “தோழர்! இத்தகைய சோதனையான போக்குகள், உலகில் உள்ள எல்லா இடதுசாரி இயக்கத்திலும் வருவது சகஜம். நாங்களும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஒரு புரட்சிகர இயக்கத்தில் இருப்பவர்கள் தொடர்ந்து போராடித்தான் ஆகவேண்டும். பொறுமையாக இருந்து போராடுங்கள். உங்களைப் போல் இருக்கும் தோழர்கள் பதட்டப்படாமல், பின்வாங்காமல், சரியான பாதையில் போராடிக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் தற்போதுள்ள நிலைமை சீரடையும்” என்றார். “சோதனை வருவது இயக்கத்தில் சகஜம். ஆயின், அதை எதிர்த்துப் போராடி முன்னேற வேண்டும். அப்போதுதான் ஒரு புரட்சிகரமான இயக்கத்தைக் கட்ட முடியும்” என்றார்.

பல நேரங்களில் பேசும்போது, அவரது பளிச்சிடும் பற்கள் தோன்றச் சிரிக்கும் சிரிப்பில் எங்களை அணைத்துக் கொள்வது போல் அன்பு மாரி பொழிவார். எங்களுக்கு இருக்கும் இதயச் சுமை இறங்கிவிட்டதாக உணர்வோம். ஆனால் இன்று இதயம் முழுவதும் சுமையாகி விட்டார்.

கடைசியாக அவரைச் சந்தித்த நாளும், முதலில் சந்தித்த வாய்ப்பும் வாழ்வில் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி. ‘தோழர்! தமிழகத்திற்கு கொஞ்ச காலத்திற்கு வராதீங்க, குறிப்பாக சென்னைக்கு தற்போதைக்கு வேண்டாம்’ என்றேன். அவரும் அனைத்தையும் உணர்ந்தவராய் ‘சரி தோழர்’ என்றார். ஆனால் ஒவ்வொரு நிமிடமும் விழிப்புணர்வுடன் செயல்பட்ட இயக்கத்தில் எதிர்பாராத நிகழ்வு நிகழ்ந்து விட்டது.

என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ‘தனியா செல்லாதீங்க தோழர், பாதுகாப்புடனே இருங்க’ என்று அறிவுறுத்திய அந்த கடருக்கே பாதுகாப்பில்லாமல் போய் விட்டது.

அந்த தாடிக்காரன்தான் எத்தனை பேருக்கு சிம்ம சொப்பனம்! ‘அந்த தாடிக்காரனை விட்டு வைக்காதீங்க’ என்று ஏதோ ஒரு ஈனக்குரல் முணுமுணுப்பது காதில்பட்டது. குறுமதி படைத்த நரிகள் தமிழகத்தில் நடமாடுவது எங்களுக்கு தெரிந்தே விழிப்புடன் இருந்தோம்.

தமிழர்களின் விடியலுக்குப் போராடிய விடிவெள்ளி, அகதியாய் தமிழக குடும்பங்களோடு தமிழகம் நோக்கி வந்தபோது தமிழக மண்ணில் காலடி வைக்கவும் இடம் கொடுக்கவில்லை. அதில் வந்திருப்பவர் பத்மநாபா என்று அறிந்தும் கூட இடம் தரவில்லை. எந்தத் தாடிக்காரனைக் கொல்லச் சதித் திட்டம் தீட்டினார்களோ, அந்தத் தாடிக்காரர் மத்திய அரசால் பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்பட்டவர். அவரைப் பாதுகாப்பதற்கு தமிழக அரசுக்கு பொறுப்பும், கடமையும் உண்டு. அப்படியிருந்தும் பேடித்தனமாக அவரையும், அன்புத் தோழர் கிருபாவையும், யோசகங்கரியையும், மற்றும் அவரது ஆளுயிர் தோழர்களையும் கொன்று விட்டனர்.

கொலையுண்டது வவுனியா காடா? வடகிழக்கு மாகாணத்தின் மண்ணா, யாழ்ப்பாண தீபகற்பப் பகுதியா? திருகோணமலையா? கொழும்பு நகரா? அல்லது நடுக்கடலா எனில், நமக்கு வேதனைகூட வேறுவிதமாக இருக்கலாம். தமிழகத்தின் தலைநகரில் -

சென்னை மாநகரில் பகிரங்கமாக அல்லவா புலிகள் சுட்டுக் கொன்று விட்டனர்.

நம் சகோதரரை தமிழகத்தாய் மடியிலேயே குண்டுகளால் துளைத்துவிட்டனர். ஈழத் தமிழர்களின் விடியலுக்கு ஓயாது போராடிய வரை தமிழ் மண்ணில் பிணமாக்க யார் காரணம்?

இந்தக் கொடுமை புரிவதற்கு எந்த கொடுங் கோலன் துணையாயினன்?

இந்த மண்ணை நம்பி வந்த போராளிகளின் தலைவரை, இம் மண்ணிலேயே சாம்பலாக்கியது யார்? யார் காரணம்?

இதை தமிழக இளைஞர்கள் எப்படித் தாங்குவர்? தமிழ் மக்களின் நெஞ்சம் எப்படி இதை பொறுப்பது? இந்தப் பழியை தீர்ப்பது யார்? நம்மை சல்லடையாய் துளைத்தாலும் இந்தக் காட்டுமிராண்டிச் செயலை எதிர்த்து முடியடித்தே ஆக வேண்டும்.

தமிழ் மண்ணில், மதுரையில் ஒரு கோவலனைக் கொன்றதற்கே மதுரையைத் தீயிட்டு அநீதியை எதிர்த்த தமிழகம், கண்ணகியின் நீதிக்கு பலமாய் கரம் கொடுத்த தமிழ் மக்கள் - தமிழரின் விடிவுக்குப் போராடிய

ஒரு புரட்சிகர இயக்கத்தின் தலைவரையும், முன்னணித் தோழர்களையும் கொன்றமைக்குத் தீர்ப்பினை வழங்கியே தீர வேண்டும். தமிழக இளைஞர்களின் தோள்களில் சுமத்தப் பட்டு உள்ள இந்தக் கடமையைச் செய்வதே தோழர் பத்மநாபா மற்றும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணித் தோழர்களுக்குச் செலுத்தும் அஞ்சலியாகும், வீர வணக்கமாகும்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, தோழர் பத்மநாபா அவர்கள் வகுத்துத் தந்த அரசியல் திசை வழியில் தொடர்ந்து போராடி முன்னேற வேண்டும். தமிழகத்தில் நாம் தோள் கொடுத்து நிற்போம். தோழர் பத்மநாபா கொல்லப்பட்டாலும் அவர் கற்றுத் தந்த பாடம் தோழர்களை வழிநடத்தும்.

அவர் நம் உயிரில், உணர்வில் இருக்கின்றார். நம்முள் இருந்து நம்மை வழிநடத்துகிறார். என்றும் செந்தாரகையாக ஒளிரந்து நமக்கு வழி காட்டுகிறார். அவர் விட்டுச் சென்ற பணியைத் தொடர்ந்து முடிப்போம்.

ஈழ மக்களின் விடுதலைக்கு தொடர்ந்து போராடி வெற்றி பெற தோழர் பத்மநாபா பிறந்த நாளில் சபதம் ஏற்போம்.

கொலையாளியும் வருந்த வேண்டிய குணக்குன்று!

திருமதி துல்ஜாராணி பாலதண்டாயுதம்
சி.பி.ஐ. மாதர் அணி
சென்னை.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று” என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு ஏற்ப இந்த மண்ணுலகில் தோன்றி மக்களை நேசித்து மக்களுக்கு நன்மையே செய்து இந்தச் சிறிய வயதிலேயே புகழ் பல பெற்ற இந்த மாணிக்கம் இன்னும் பல காலம் இருந்திருந்தால் ஒரு நாட்டின் வரலாறு கூட மாறியிருக்குமோ என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

என் குடும்பமே ஒரு அரசியல் குடும்பம். எனவே தோழர் பத்மநாபா அவர்களை பதிமூன்று வருட காலமாக எனக்குத் தெரியும். கடந்த பத்து வருடகாலமாக எங்கள் குடும்பத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர். என் வீட்டிற்கு வரும்போது “அம்மா அம்மா” என்று முகம் மலர என்னை அன்புடன் அழைத்தபடியே வருவார். அவரின் நினைவாக அவர் பெயரை என் பேரனுக்கு ‘ரஞ்சன்’ (அவருக்கு ரஞ்சன் என்றொரு பெயர் உண்டு) என்று வைத்திருக்கிறோம். அவர் சென்னையை விட்டு வெளியூர் சென்று வந்தவுடன் என் வீட்டிற்கு வந்து அனைவரையும் அக்கறையோடும் பாசத்தோடும் சுகம் விசாரிப்பார்.

அவரிடம் ஒரு தலைவன் என்ற பந்தா இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லை. சக தோழர்களுடன் சமமாக அவர்கள் குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு அங்கத்தினர் போலவே அன்புடன் நடந்து கொள்வார். பண்பாடுமிக்க தலைவராய் வாழ்ந்த அவரின் உயிரைப் பறிக்க அந்தக் கொலைகாரர்களுக்கு எப்படித்தான் மனம் துணிந்ததோ? இதை நினைக்கும்போது தாங்கொணாத துயரமே எழுகிறது. அவரிடம் உள்ள பாசம், யாருக்கும் கிட்டாத மிக உயர்வான பண்புகள், கனிவு எல்லாம் கண்டு பலமுறை நான் வியந்திருக்கிறேன்.

இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் நலனுக்காக, அவர்களின் உயிருக்கும், உடமைக்கும் அரணாக நின்று தமிழ் மாகாண சபையை நிறுவியவர். அவரது கொலை, அதுவும் திட்டமிடப்பட்டுச் செய்யப்பட்ட கொலை இந்தியாவிலேயே அதுவும் தமிழகத்தின் தலைநகரிலேயே நிகழ்ந்தது ஒரு கறைபடிந்த வரலாறு. அவரது மரணம் என்னைப் பெரிதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

அரசியலே தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு நெடும் பயணத்தை மேற்கொண்ட அவரது இலட்சியப் பயணம் இவ்வளவு சீக்கிரம் முடிந்தது... இல்லை இல்லை பாசிஸவெறியர்களால் முடிக்கப்பட்டது.

எத்தனை எத்தனை இளம் நெஞ்சங்கள் இன்னும் குமுறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஜனநாயகச் சுடர் கையில் ஏந்தி ஒளிமயமான ஐக்கத்தினைப் படைத்திட புறப்பட்ட அந்தத் தலைவனின் பயணம் தடைப்பட்டுப் போன தில் எத்தனை தளிர் நெஞ்சங்கள் தவிக்கின்றன என்பதை எல்லாம் நினைக்கும்போது நீங்காத் துயரமே என்னுள்ளே.

பத்மநாபா அவர்களின் உயிரை பறித்து விட்டதால் அந்த பாசிஸ வெறியர்கள் தங்கள் குணத்தை மாற்றிக்கொண்டு விடவில்லை. பாசம் மிக்க மனிதர், பண்பாடு மிக்க அவரையா கொன்றோம் என்று அந்த எதிராளியே எண்ணியிருப்பான்.

இல்லாவிட்டாலும் என்றோ ஒரு நாள் எண்ணி வருந்துவான். அந்த அளவிற்கு குணம் படைத்தவர்.

அவர் இன்னும் என்னை “அம்மா அம்மா” என்று அழைக்கும் குரல் என் காதுகளில் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

புதிய ஒரு புரட்சிகர ஜனநாயகத்தை அமைத்திட இருந்த அந்த புரட்சிக் கனலின் தீவன் அணைந்துவிட்டதால் ஜனநாயகம் மரணித்து விடவில்லை என்று நாள் உறுதியாக சொல் வேன். தோழர் அவர்களின் ஆத்மா வழிகாட்டியாக இருக்கும். நல்லதொரு ஜனநாயகம் வெகு விரைவில் அமைந்திட என் இதயம் முழுக்க பிரார்த்தித்து வாழ்த்துகிறேன்.

போற்றுவோம் - தோழர் பத்மநாபாவை

டாக்டர். இரா. சனார்த்தனம், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.
தலைவர். உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவை.

தோழர் பத்மநாபா! ஈழப் போர்வரலாற்றில் மறக்க முடியாத மாவீரன்! தளரா தளபதிகளில் ஒருவர். உருவத்திற்கேற்ற உயரம்! பளிச்சிடும் ஒளிக்கண்கள்! அடையாளம் காட்டும் தாடி! செயலேழுதல் என்பதால் அளந்து பேசும் சொற்கள்! பத்மநாபாவை நினைவுபடுத்தும்! என் நினைவுகள்.....

தம்பிமார்களுக்கு சென்னையில் இடம் தேடிக்கொடுத்த அந்த ஆரம்ப நாட்கள்- தம்பியரோடு தங்க நண்பர் கபூர் வீட்டில், புரசவாக்கத்தில் தங்க அனுப்பியதும், அடிக்கடி சந்தித்த அந்த நாட்கள்! கோவையில் பட்டதாரி தொகுதித் தேர்தலில் நின்றபோது, தானும் தம்பியருடன் வந்து அலுவலகத்தில் நாட்கணக்கில் தங்கி உதவிய அந்த நாட்கள்!

இராமேஸ்வரத்திலிருந்து சென்னைக்கு, இலங்கைத் தமிழருக்காக நான் நடைபயணம் மேற்கொண்டு சென்னை அடைந்தபோது, அடையாறு பாலத்தருகே எந்த அறிவிப்பும் இன்றி வந்து கட்டி அணைத்துப் பாசத்தைப் பொழிந்த அந்த நாட்கள்! அமரர் அமிர்தலிங்கம் மறைவுகேட்டு யாழ்ப்பாணம் நான் அடைந்த அந்த சோக நேரத்தில் சந்தித்த நாட்கள்! அவை ஆண்டுகள் உருண்டாலும் எனக்கு அடியாத நினைவுகள்.

பாழ் செய்யும் உட்பகை வெறுத்தாய்! பகைவன் நமக்கு சிங்கள இனவாத அரசேதான் என அடையாளம் காட்டினாய்! இயக்கங்கள் இடையே தோழமை வேண்டினாய்! போராடும் இளைஞர்கள் ஒன்றாகும் நாள் அந்நாளே உன் ஆசைக்கனவு அரங்கேறும் நாள்!

இன்று உன் மனைவிக்கு, உடன் பிறந்தோருக்கு, இந்த மலரில் பலரும் பாராட்டும் வரிகளே - தேடி வைத்துச் சென்றுள்ள செல்வங்கள்!

போற்றுவோம் தோழர் பத்மநாபாவை!

ஈழ விடுதலைப் போரின் ஈட்டிமுனை!

ஈடு இணையற்ற புரட்சித் தளபதி!

எல்.ஜி.கீதானந்தன்

கோவை மாவட்ட செயலாளர்

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

குறுந்தாடியினூடே புன்னகை மிளிர், கூரிய கண்களில் வீரம் ஒளிவீச, தூயவனாய், புரட்சியின் தூதுவனாய் விளங்கிய செயலாளர் நாயகம் பத்மநாபா இன்று நம்மிடையே இல்லை. உயிர்த் துடிப்போடு விளங்கிய அந்தப் புரட்சிக் காளை, இன்று படமாய், பத்திரிகைச் செய்தியாய், கோடிக்கணக்கான உள்ளங்களின் சூழறலாய், கண்ணீராய் வடிந்து விட்டது! எனினும், அந்த மாவீரன் செங்குருதியால் எழுதிய ஈழ விடுதலைப் போரின் வரலாறு அழிந்துவிடக் கூடிய ஒன்றல்ல!

ஆருயிர்த் தோழன் அபயூசுப்பும், அருமைத் தோழன் வளவனும் பத்மநாபாவின் திருமணச் செய்தி கூறி சென்னைக்கு வரும்படி அழைத்தனர். புரட்சி வீரனின் திருமணக் கோலத்தைக் காண ஒடோடி வந்தேன்! சென்னையிலே அந்த மணவிழாவில், அபயூசுப் என்னை பத்மநாபாவிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

மகிழ்ச்சியின் விளிம்பில் மண்டபம் குலுங்கி அதிர்ந்தது! புதிய தென்றலில் பூமாலைகளின் நறுமணம், வீடியோ கேமிராக்களும், போட்டோ கேமிராக்களும் வலம் வந்தன. அனைவர் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி ஒளி, நம்பிக்கை ஒளி! எத்தனையோ அரசியல் கட்சிகள், இயக்கங்களின் பிரதிநிதிகளும், பத்திரிகையாளர்களும், இலக்கியவாதிகளும் நெஞ்சார வாழ்த்தினர். புரட்சியின் அருமந்தப் புதல்வன் ஆனந்தியோடு இனிய இல்லற வாழ்வில் தேறித்திளைத்திட வாழ்த்துக்களைக் குவித்தனர்.

அந்தோ! 1990 சூன் 19ம் நாள் கோடம்பாக்கம் சர்க்காரிய காலனியில், தர்மத்தின் வாழ்வு தன்னை சூது கவ்வியது! எப்படி நிகழ்ந்தது என மனம் பதைத்தது. நமது தோழர்களிடம் விழிப்புணர்வில்லையா என விழி பிதுங்கியது. நம்மவரிடம் அதே ஏ.கே.47 - இல்லையா என துடிதுடிப்பு ஏற்பட்டது. எந்த ஆயுதமும் வைத்திருக்கலாகாது என ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கு மட்டும் மத்திய, மாநில அரசுகளின் உத்திரவாம்!

விடுதலைப் புலிகளுக்கு, பாம்புக்கு பால் வார்ப்பது போல் தமிழக அரசு நல்கிய அருந்துணை, இந்த விபரீதத்திற்கு வழிகோலியது. வீணையின் நாதத்தை வீழ்த்தி விட்டு, தகரடப்பா சத்தத்திற்கு அரங்கேற்றம்! ஸ்ரீசபாரத்தினமும், அவரது தோழர்களும் நிராயுதபாணிகளாகக் கொல்லப்பட்ட போதும், அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கமும், வெ.யோகேஸ்வரனும் அழித்தொழிக்கப்பட்ட போதும், உமாமகேஸ்வரன் நிக்கதியாய் கொலையுண்ட போதும், யாழ் பல் கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திருமதி இராஜினிதிரணகம் படுகொலை செய்யப்பட்ட போதும், ஆயிரக்கணக்கில் சகப் போராளிகளும், தமிழர்தாமும் படுகொலையுண்டபோதும், தமிழினத்தின் காவலர் தம், பால்வடியும் தமிழ் முகத்தில் கொந்தளிப்பு தோன்றவில்லை! பாசிசத்தைக் கடிந்து, ஒரு மென்மையான கண்டனத்தைக்கூட விடுத்தாரில்லை! போற்றி போற்றி என அகவல் பாடினர்!

அதன் விளைவு? செயலாளர் நாயகம் பத்மநாபாவுடன் மேலும் பன்னிரண்டு தோழர்களும் படுகொலையுண்டனர். மகிழ்ச்சிக்களி பொங்க முகம் விம்மச் சிரித்திடும் கிருபாவும் படுகொலை. அவர் கோவையிலே இரண்டு நாள் தங்கியிருந்த போது, வடகிழக்கு மாநிலத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு விரித்துரைத்த திட்டங்கள்தான் எத்தனை? அந்தத் தமிழ் கிளியை பிணமாக்கி விட்டனரே? பாராளுமன்ற உறுப்பினர் யோகசங்கரி, அரசியல் தெளிவுடைய அலியார் முகம்மது, மட்டக்களப்பு சிறையுடைத்து மீண்ட பத்மநாதன், செயலாளர் நாயகத்தின் பாதுகாவலர் லிங்கன், வடகிழக்கு மாநிலத்தின் புனருத்தாரண தொண்டர் படைப் பொறுப்பாளர் அன்பு முகுந்தன், மிகச் சிறந்த போராளி தருமன், வடகிழக்கு மாகாணசபை உறுப்பினர் கோமளராஜா, ஈழப் பெண்கள் விடுதலை முன்னணியின் பொறுப்பாளர்களான தோழியர்கள் கவிதா, ஜெசிந்தா, முன்னணிப் போராளிகள் ரவி, புவி ஆகியோர் ரத்த வேள்வியில் பலியிடப்பட்டனர்.

செயலாளர் நாயகத்தின் படுகொலைச் செய்தி, தமிழகமெங்கும், இந்தியத்திருநாடெங்கும், ஏன் உலகமெங்கும் காட்டுத் தீயெனப் பரவியது. முற்போக்காளர் உள்ளமெல்லாம் பதைபதைத்தது. உழைப்பாளர் உலகம் கனல் கொண்டெழுந்தது. கோவையெங்கும் பேருந்துகள், வழித்தடங்கள் அனைத்திலும் கண்ணீர் அஞ்சலிப் போஸ்டர்கள்! கோவை, மதுரை, நெல்லை என முக்கிய நகரங்களில் ஆவேசக் கண்டனப் பேரணிகள்! தமிழர் நெஞ்சம் கொதித்தது. இக் கொடுமைக்கு முடிவில்லையா? எனப் பொங்கியெழுந்தது. விடுதலைப் புலிகளுக்கு வக்காலத்து வாங்கியோர் வாயடைத்துப் போயினர்! பாசிச வெறியின் கொடுங்கோலத்தை மூடி மறைத்திட இயலாது விழிபிதுங்கி நின்றனர். தமிழக அரசியலின் முக்காடுக் கேசுகள் மூச்சடங்கிப் போயின! 39 வயது நிரம்பிய பத்மநாபா, இருபதாண்டு காலம் ஈழ விடுதலைப் போரில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட வரலாறு நம்

இதயத்தில் நிரம்பி வழிகிறது. தமிழ் மாணவர் பேரவையாய், ஈழ விடுதலை இயக்கமாய் அரும்பி, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியாய் மலர்ந்த வரலாறு தான் எத்தனை மகத்தானது! 1981ல் செயலாளர் நாயகமாய் பொறுப்பேற்ற பேராண்மைதான் எத்தகையது? ஒரு புரட்சிகர தலைமைக் கேற்ற கொள்கையும் நடைமுறையும் கொண்டிருந்தார் அவர்.

1984 சூன் 28ல் நடைபெற்ற முதலாவது மாநாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டம், அவரது நுண்மான் நுழைபுலத்தை, கூரிய நேரிய தீட்சண்யப் பார்வையை நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாகும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஒன்றாக வாழ்ந்திருந்த, சிங்கள, தமிழ் இனங்கள், இன்று சிதைவுண்டது ஏன் என்பதற்கான விளக்கம் அந்த அரசியல் திட்டத்திலே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

காலனி ஆதிக்கவாதிகளால் அந்த சிதைவு உண்டாக்கப்பட்டது. சிங்கள, தமிழ் தரகு முதலாளிகள் சுதந்திரப் போரில் அரசியல் தரகர்களாக விளங்கினர். சுதந்திரத்திற்குப் பின், தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தவறினர். சுயசார்பு பொருளாதாரத்தைக் கட்டியமைத்திட தவறினர்.

எனவே, தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சி உடனடிக் கடமை என வரையறுத்தனர். மத்திய பகுதியில் வாழும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளருக்கும், முஸ்லீம் பகுதியினருக்கும் தனி மாகாண அமைப்புகளை உருவாக்கிட அத்திட்டம் உறுதி கூறுகிறது. சாதி வேறுபாடுகளும், வர்க்க வேறுபாடுகளும் ஒன்றிணைந்த போக்கினை தெளிவாக சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

மார்க்ஸிய லெனினிய சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலான ஒரு பாட்டாளி வர்க்க ஸ்தாபனமாக கட்டி எழுப்பி, அதன் தலைமையை, ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நிலைநாட்டுவது என்பதே நோக்கம் என அரசியல் திட்டம் விரித்துரைத்துள்ளது.

“குட்டி முதலாளியச் சிந்தனை கொண்ட வர்க்கங்கள் உண்மையில் இப்போராட்

டத்தினைத் தலைமைதாங்கி நடத்த முடியாத வையாக உள்ளன. மேலும், இவ்வர்க்கங்கள் தனி நபர் பயங்கரவாதம், சாகசச் செயல்களில் அதீத நம்பிக்கை போன்ற தவறுகளுக்கு ஆட்படுகின்ற ஆபத்தும் உண்டு” என திட்டம் எச்சரித்துள்ளது.

“இன்றைய கட்டத்தில் தேசிய விடுதலையை உறுதியாக தொடர்ந்து போராடி வென்றெடுக்கக் கூடியது பாட்டாளி வர்க்கமாகவே உள்ளது. உழைக்கும் மக்கள் மத்தியிலிருந்து எழுச்சி பெறுகின்ற பாட்டாளி வர்க்கஸ்தாபனமே தேவை.

பல்வேறு நலன்களையுடைய வர்க்கங்கள், சமூக பிரிவுகள் தேசிய ஒடுக்கு முறையை எதிர்ப்போக்குவதால், அதற்கு எதிராக போராடுகிறார்கள். இவ்வர்க்கங்கள், சமூகப் பிரிவுகள் அனைத்தையும், பாட்டாளி வர்க்கஸ்தாபனம் தனது தலைமையில் அணி திரட்ட வேண்டும்” என தெளிவான பாதையினை வகுத்துள்ளது.

ஆயுதப் போராட்டம், தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் உடனடிப் பணிகள், ஈழ மக்கள் தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரக் கொள்கைகள், பணிகள், சர்வதேச நிலைபாடு இவற்றை அரசியல் திட்டம் தெள்ளிதின் வரையறுத்துள்ளது.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது மாநாட்டில் செயலாளர் நாயகத்தின் துவக்கவுரை மிகவும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

இந்தியா ஒரு சமாதானம் விரும்பும், நடுநிலைக் கொள்கையும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தன்மையும் கொண்ட வலிமை மிக்க நாடு. அதன் பக்கத்துணை விடுதலை இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாதது என்று அவர் கருதினார். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும், அதனால் தலைமை தாங்கப்படும் சர்வதேச பிற்போக்கு சக்திகளும் இந்திய உப கண்டத்தில், தமது உலகளாவிய நலன்களைப் பேணுவதற்கான கருவியாக ஸ்ரீலங்காவின் பிற்போக்கு ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்தி வருகின்றன என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்.

எனவேதான், அவர் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை வரவேற்றார். தமது இயக்கத்தை அரசியல் கட்சியாகப் பதிவு செய்தார். தேர்தலில் போட்டியிட்டு, வடகிழக்கு மாகாண சபையின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றிட வழிவகுத்தார். சிங்கள முற்போக்கு வாதிகளுடனும், உலகெங்குமுள்ள சர்வதேசியவாதிகளுடனும் இடையறாத தொடர்பு கொண்டிருந்தார். ஈழ மண்ணில் தோன்றிய அனைத்து இயக்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்த முயன்றார்.

சோர்வுற்ற தோழர்களைத் தட்டியெழுப்பிய, சர்வதேசியவாதி அவர், அவர் மாநாட்டின் துவக்கவுரையில் கூறினார்:

“நாம் அனாதைகளாக இருக்க மாட்டோம். சர்வதேச தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின், தேசிய விடுதலை இயக்கங்களின் பகுதிகள் நமக்கு நேரடியான பொருள்வய உதவிகளை இன்னமும் வழங்க முடியாமலிருக்கலாம். எனினும், நமது போராட்டத்திற்கு அவர்கள் தங்களது கூட்டான சித்தாந்த, ஆன்மீக ஆதரவை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர்”

“நாம் ஒன்றை மனதில் இருத்தியாக வேண்டும். சகோதர ஒருமைப்பாடு என்பது, பரஸ்பர வளர்ச்சிப் போக்கின் மூலமாகவே உருவாக்கிட இயலும். நம்மைப் பொறுத்த வரை, நாம் வெறுமனே வெளி ஆதரவை எதிர்பார்த்தால் மட்டும் போதாது. நமது ஆதரவினையும், ஒருமைப் பாட்டினையும் அதே போன்று அவர்களுக்கு நாம் அளித்தாக வேண்டும். அது பொருள் வயமானதாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் நமது உள்ளத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து தேசிய விடுதலைக்கான, மானிட விடுதலைக்கான அனைத்துப் போராட்டங்களையும் ஆதரிக்க வேண்டும்”

மக்கள் மீதும், மார்க்ஸியத்தின் மீதும் அவர் கொண்டிருந்த பேரன்பையும், தளரா நம்பிக்கையினையும், பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தினார்.

“நமது சாதனைகளின் அடிப்படையாக விளங்குவது எவர், எது என்ற கேள்விக்குப் பதில், உலகளாவிய உண்மையான மக்கள் தான். நாம் மக்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்

கிறோம். நாம் அவர்களுக்கு போதிக்கும் போது கூட, நாம் ஆசிரியர்களாக அல்ல, அவர்களுள் ஒருவராகவே இருக்கிறோம். மக்கள்தான் நமது அடிப்படை. அவர்களைச் சார்ந்துதான் இருக்க வேண்டும். நாம் உறுதியாக இதனை மனதிலிருத்த வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சித்தாந்த ஆயுதமான மார்க்ஸிய - லெனினியமே நமது சித்தாந்தமாகும். அதன் தத்துவமான இயக்கவியல் வரலாற்றியல் பொருள்முதல்வாதமே நமது தத்துவமாகும். எனினும் மார்க்ஸிய லெனினிய பதத்தை நாம் கையாளும்பொழுது கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதனைச் சிறுமைப் படுத்திவிடவோ, அல்லது மக்கள் மனதில் குழப்பம் விளைவிக்கும் விதத்திலும் பயன்படுத்தவோ கூடாது. கடந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும், நாம் மார்க்ஸிய - லெனினியத்தின் உறுதியான ஆதரவாளர்களாக இருந்து வந்துள்ளோம். ஆனால் அதே சமயம் சிறுமைப்படுத்துதல், வரட்டுச் சூத்திரவாதம் ஆகிய பொறிகளினுள் விழுந்திடாமல் உணர்வுபூர்வமாக தவிர்ந்து வந்துள்ளோம். எதிர்காலத்திலும் எச்சரிக்கையுடன் இருப்போம்”

அவருடைய மானிட நேயத்தை, புரட்சியுணர்வைப் புரிந்து கொள்ள, அவருடைய உரையிலிருந்து இப்பகுதியினை மேற்கோளாக்க விரும்புகின்றேன்.

“நமது போராட்டத்தில் தனிநபர்கள், குழுக்கள் அல்லது அமைப்புகள் வகித்துள்ள பங்கினையும் நாம் மதிப்பிட்டாக வேண்டும். எந்த தனிநபர், எந்த குழு, எந்த அமைப்பு எதுவாயினும் - தவறு செய்வது அல்லது கொடூர அடக்கு முறைகள் துன்பங்கள் ஆகியவற்றை தாங்க முடியாமல் போராட்டத்திலிருந்து பின்வாங்குவது என்பது ஒரு அடிப்படையான மானிடப் போக்காக உள்

ளது. அதே தருணத்தில், வேறு சிலர் அளப்பரிய உறுதியுடனும், திறனுடனும் தங்களது போராட்டத்தில் நீடித்து தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருகின்றனர். இந்த தனிநபர்கள்தான் இறுதியாக, வரலாற்று நாயகர்களாக உதிக்கின்றனர்”

தவறு செய்தவர்கள், பின்வாங்கி ஓடியவர்களைக்கூட அவரது பரந்த பார்வை, மனித நேயத்தோடு காண்கிறது. போராட்டத்தில் உறுதியுடனும், திறனுடனும், தொடர்ந்தும் நீடித்தும் செயல்படுவோர் வரலாற்று நாயகர்களாக உதிப்பர் என்ற அவரது தீர்க்க தரிசனம் “மெய்யண்ணே! மெய்! மெய்!” என்றாகிவிட்டது.

இங்கிலாந்திலிருந்து, லெபனான் சென்று, பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்திற்கும் தோள் கொடுத்த மாவீரன், இன்று விடுதலைப் போரில் வீழ்ந்த செம்மலராகி விட்டார்!

தமிழர் இயக்கங்களிடையே சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கில், தமிழக முதல்வர் மேற்கொண்ட பேச்சுவார்த்தை அரங்கிற்கு, ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் சார்பில் செயலாளர் நாயகம் சமர்ப்பித்த பிரேரணை, ஈழப் பிரச்சினையின் தீர்விற்கு மிக தீர்க்கமான வழியினைக் காட்டியது. இரண்டே வரிகளில் இறுதியாக தமது இயக்கத்தின் அரசியல் நிலைபாட்டைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

“ஐக்கிய இலங்கை என்றால், தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு சுயாட்சி

அது இல்லையென்றால், சுதந்திர ஈழமே முடிவாகும்!”

“நெஞ்சகக் குருதி நிலத்திடை வடித்து வஞ்சகமழிக்கும் மாமகம் புரிவம் யாம்” - எனும் பாரதி வாக்கினில் சபதமேற்போம்.

நல்ல பண்புகளின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தவர் நமது தோழர் பத்மநாபா! 'தோழர்' என்றும் 'நாபா' என்றும் எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட அடக்கத்தின் இருப்பிடம், பதவி மோகமும் பகட்டும் படாடோபமும் நிறைந்த உலகில் பத்மநாபா ஒரு விதிவிலக்காகத் திகழ்ந்தவர்.

“சொல்லுக சொல்லில் பயனுடைய” என்ற வள்ளுவரின் வழிகாட்டு நெறியை வழுவுறப் பின்பற்றியவர்.

நாபாவின் உயர்வு அவருடைய செயல் திறத்தில் பொதிந்திருந்தது என்றுமே அவர் 'வாய்ச்சொல் வீரராக' வாழ்ந்ததில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழினத்தின் உயர்வுக்கும் மனித நேயத்துக்கும் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்கொண்டவர்.

தோற்றத்தில் 'எர்னஸ்டோ சே குவேரா'வை ஒத்தவராகவும் உளத்தின்மை மிகுந்தவராகவும் நம்மிடையே உலவினார்.

தமிழர்களுக்கென்று இலங்கையில் தனியொரு மாநிலத்தைப் பெற்றும், தமிழை அங்கு ஆட்சி மொழியாக அரியணை ஏறச் செய்தும், தமிழன் ஒருவனை மாநில முதல் அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்க வைத்தும் செயற்கரிய செய்யத் துணைநின்றவர் பத்மநாபா.

இலங்கை இராணுவத்தைப் பாசறைகளில் முடக்கிவைத்து இந்திய அமைதி காப்புப் படையின் உதவியுடன் பாதிப்புக்கு உள்ளான தமிழ்ப்பகுதிகளில் நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொண்டார். இந்திய-இலங்கை உடன் பாட்டை ஆதரித்து, ஆக்கப்பூர்வமான திட்டங்களை அமுலாக்கி அரும்பணியாற்றினார்.

வழி நடப்போம் வரலாறு படைப்போம்

க.சுப்பு
கொள்கை பரப்புச் செயலாளர்
தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடைய பத்மநாபா, கடுஞ்சொற்களைப் பயன்படுத்தியதை ஒருபோதும் கண்டதில்லை. புறநானூற்றுப் போர் வீரனாகவும், தலைசிறந்த தமிழனாகவும் தன்னிகரற்ற மனிதனாகவும் விளங்கிய பத்மநாபா இன்று நம்முடன் இல்லை. எனினும் அவர் இல்லாத இதயம் இங்கு நம் எவருக்கும் இல்லை. அத்தகைய அருங்குணங்கள் அமையப்பெற்ற அருந்திறல் வேந்தனை நாம் இழந்துவிட்டோம். உடன்பிறந்தே கொல்லும் உடன்பிறப்புக்களால் அவர் உயிர் பறிக்கப்பட்டது. அவர் சிந்திய உதிரத்தால் உரம்பெற்ற மண் விடுதலை கீதம் இசைக்கும்.

ஒப்புயர்வற்ற உன்னத சமுதாயத்தைப் படைக்க வழிகாட்டும் அவருடைய அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி

'வரலாறு படைப்போம்!
வாழ்ந்து காட்டுவோம்'

• • • •

ஒரு தோழனைக் கண்டேன்!

வீ. ராஜமோகன்

செயலாளர்,

இந்திய ஐக்கியப் பொதுவுடமைக் கட்சி,

சென்னை மாவட்டக் குழு.

1983ம் ஆண்டு ஈழ மக்களுக்கு இழைக்கப் பட்ட கொடூரமான கொடுமைகளுக்குப் பின்னர், பல்வேறு ஈழப்போராளிகள் அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களோடும் தொடர்பு கொள்ள வாய்ப்புக் கிட்டியது.

அவர்களோடு ஈழப்பிரச்சினை குறித்தும், மற்றும் பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றியும் விவாதித்ததுண்டு. ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் நாயகம் தோழர் க. பத்மநாபா அவர்களோடு விவாதித்தபோது, அவரது ஆழ்ந்த ஞானத்தையும், தெளிவான சிந்தனைப் போக்கையும் என்னால் காணமுடிந்தது.

தான் ஏற்றுக்கொண்ட லட்சியத்தின்மீது அவருக்கிருந்த பற்றும், அதனை அடைவதற்காக அவர் மேற்கொண்ட விடாமுயற்சிகளும் அவரது தலைமைக் குணத்தை தனியே எடுத்துக்காட்டின.

ஆனால், அவர் என்றுமே தன்னைத் தலைவனாகவும், இயக்கத்தைச் சார்ந்த மற்றவர்கள் தன்னைப் பின்தொடரும் தொண்டர்கள் என்றும் கருதியதே இல்லை.

அவர்களனைவரையும் தனது தோழர்களாகவே கருதினார். அந்தத் தோழமை உணர்வு என்றுமே அவரிடமிருந்து மாறியதில்லை. தலைமைக்குழுவில் அங்கம் பெற்றவர்களாக இருந்தாலும் சாதாரணப் போராளியாக இருந்தாலும் அனைவரையும் அவர் சமமாகவே கருதினார்.

தன்னலம் சிறிதுமின்றி இயக்கத்தைச் சார்ந்த இதர தோழர்களின் நலனைப் பேணும் பாங்கை அவரிடத்தில் நான் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்.

தான் மேற்கொண்ட இலட்சியத்தை அடைவதற்கான போராட்டப் பாதை சுலபமான நேரான தன்மையைக் கொண்டதல்ல என்பதையும், போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் எவ்வளவோ நெளிவு, சுழிவுகளையும், மேடு பள்ளங்களையும் சந்திக்க

வேண்டியுள்ளதையும் தோழர் பத்மநாபா மிகத் தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தார். ஈழ மக்களின் நலன், இந்தியாவின் நலன், இந்துமாக்கடல் அமைதி ஆகிய மூன்றும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப்பிணைந்திருப்பதை மிகத் தெளிவாக அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

அதே போன்று ஈழ மக்களின் போராட்டத்திற்கு இந்தியா வழங்கி வந்த ஆதரவையும், ஈழமக்களின் போராட்டத்திற்கு இருக்கின்ற மிகப்பெரிய பலம் ஈழமக்களுக்கும், இந்தியா விற்கும் இடையே உள்ள நட்புறவே என்பதையும் அவர் என்றும் மறந்ததில்லை.

அதனால்தான் இந்திய - இலங்கை உடன்பாடு ஏற்பட்டபோது, அதனை வரவேற்று உடன்பாட்டை அமுலாக்குவதில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி முன்றிற்கும் எனத் தெளிவுபட அறிவித்தார். உடன்பாட்டிற்குப் பின்னர், இதர சில இயக்கங்கள் உடன்பாட்டிற்கு எதிராக நிலை எடுத்த போதும், உறுதியுடன் உடன்பாட்டை ஆதரித்து அமுலாக்குவதில் தோழர் பத்மநாபா முன்றின்றார்.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கவுன்சிலுக்குத் தேர்தல் நடைபெற்று, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற வேளையில் தோழர் பத்மநாபாதான் ஆட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்பார் எனப் பலரும் எண்ணினர்.

ஆனால் ஆட்சிப் பொறுப்பை தோழர் வரதராஜப்பெருமாள் அவர்களிடம் ஒப்படைத்து, இயக்கப் பணிகளில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தினார். அவரது இந்த முடிவைப் பாராட்டாதோர் யாருமில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் லட்சியத்திற்காகவே வாழ்ந்து, வஞ்சகர்களின் துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கு இரையாகி, லட்சிய வீரனாக மறைந்த தோழர் பத்மநாபா அவர்கள் கொண்டிருந்த லட்சியம் நிச்சயம் ஈழத்தமிழ் மண்ணில் நிறைவேறும்.

இந்தியாவின் நண்பர்கள்

ஜெயகாந்தன்

எல்லா நாடுகளிலும் அடிமைத்தனத்தையும் கொடுங் கோள்மையை எதிர்த்துப்போராடும் மக்களின் உற்ற துணைவனாகவும் ஒப்பற்ற நண்பனாகவும் திகழும் தேசம் இந்தியா என்பதை உலக வரலாறு நிரூபித்து நிற்கிறது; நிற்கும். எனவே அது உலகளாவிய ராணுவச் சதிகளுக்கும், ராணுவக் கூட்டணிகளுக்கும் சர்வதேச பயங்கரவாதத்துக்கும் எதிராகக் குரல் கொடுக்கிற, உலக ஜனநாயக முற்போக்குச் சக்திகளை ஒன்றிணைக்கிற ஒரு மாபெரும் சக்தியாகத் திகழ்வதை யாரும் தடுத்துவிட முடிவதில்லை.

ஆனால் அத்தகு முயற்சிகளில் தொடர்ந்து பலவழிகளாலும் ஈடுபடுகிற இந்திய விரோத சக்திகள் - இவை இந்தியாவுக்கு மட்டும் ஏதோ தேசிய அளவிலான விரோத சக்திகள் அல்ல; அவை உலக மக்களின் சகோதரத்துவத்துக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும் எதிரான சக்திகள் - இந்தியாவிலும் இந்தியாவுக்கு வெளியிலும் இந்தியாவைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருப்பதும் ஓர் யதார்த்தமாகும்.

எண்ணற்ற பேதங்களும், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளும் அலைக்கழிக்கிற இந்திய வாழ்க்கையில் விரக்தியினாலும், பகைமையினாலும், சாதி சமயப் பிரிவுகளினாலும்-எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்திய அரசியல்வாதிகளின் குறுகிய லட்சியங்களினாலும் இத்தகு இந்திய விரோத சக்திகள் ஆக்கமும் ஊக்கமும் பெற்று வருவதும் மற்றொரு யதார்த்தமாகும்.

இத்தகைய எதார்த்தங்களின் நடுவே இந்தியாவின் மாபெரும் லட்சியங்களையும் மனிதாபிமான அரசியலையும், அது உலகுக்கு இத்தனை இருளிடையே பரப்பி நிற்கும் வெளிச்சத்தையும், உலகுக்கு இந்தியா வழங்கும் நற்செய்தியைப் புரிந்துகொண்டு பணியாற்றுகின்ற இந்தியாவின் மாபெரும் நண்பர்கள் இந்தியாவுக்கு வெளியே உலகெங்கிலும் எக்காலத்திலும் உண்டு என்பதே சுடர்விடும் சத்தியம் ஆகும்!

ஆரம்பத்தில் இந்தியா அத்தகைய பொதுநோக்கும் பெருநெறியும் கொண்டுதான் ஈழத்துப்போராளிகள் அனைவர் விஷயத்திலும் அனுசரணையாக நடந்துகொண்டது. அரசியல்வாதிகளும், அதிகார வர்க்கத்தினரும் சில தனிப்பட்ட மனிதர்களும் நடந்து கொண்ட விதங்களைச் சேர்த்துக் குழப்பிக் கொள்ளாமல் சிந்திப்பவர்களுக்கு இந்தியாவின் நிலை புரியும்.

இதனை இலங்கை அரசும், சிங்கள இனவறியர்களும், ஜயவர்தனேவும் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு தடுமாறியதுண்டு.

அந்தத் தடுமாற்றத்தை நீக்கி, அதற்காக இலங்கை அதிபர் ஜயவர்தனே உலகறிய வருந்தியதும் அதன் பின்னர் இந்திய - இலங்கை உடன்பாடு ஏற்பட்டு ஈழத்தில் ஜனநாயகமும் நல்லரசியலும் ஏற்படுவதைத் தடுத்துத் திசை திருப்பியது எது? அதற்கு என்ன பெயர்? அதைத்தான் இந்தியவிரோத சக்தி-அதாவது இந்தியாவைப் பற்றிய அறியாமையும் பகைமையும் சந்தேகமும் உருவாக்கும் - ஒரு தற்கொலைத்தனச் சித்தாந்தம் என்று வரலாறு குறிக்கும்.

இவற்றின் மாயையிலிருந்து ஈழத்தமிழர்களை மீட்ட முற்போக்கு ஜனநாயகவாதி, அண்மையில் தமிழகத்தின் தலைநகரில் இந்திய விரோதிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்ட நண்பர் திரு.பத்மநாபாவும் அவரது தோழர் களுமாவர். இவரை நான் பங்களாதேஷ் மக்களின் அன்புக்குரிய தலைவராக விளங்கிய முஜிபுர் ரஹ்மானுக்கு இணையான இந்தியாவின் மாபெரும் உலக நண்பர்களில் ஒருவராகக் கருதுகிறேன்.

அப்படிப்பட்ட பல நண்பர்கள் இக்காலத்திலும் உலகெங்கிலும் உள்ளனர். அவர்களில் பலர் இலங்கையிலும் இன்னபிற நாடுகளிலும் உள்ளனர். அவர்களில் பலர் அறிவு உலகப்பிரதிநிதிகள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள்.... எனினும் சில நிர்ப்பந்தங்களின் காரணங்களால் ஆயுதமேந்திய புரட்சிக் காரர்களாகவும் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர்.

ஓர் இந்திய அறிவாளி ஆயுதங்களை, கொலைக் கருவிகளைச் சார்ந்த ஓர் சித்தாந்தத்தை, அத்தகு அரசியலை மகாத்மா காந்திக்குப் பிறகு ஒருபோதும் சார்ந்திருக்க முடியாது.

ஜனநாயகத்தையும், மானுடகுல மரபுகளையும் மீறிய புரட்சிக்காரர்களை இந்தியா ஒரு போதும் மதிக்காது.

இந்திய லட்சியங்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுவோரைத் தெரிந்தும் இந்தியா அனுமதிப்பது, அது ஏற்றுக்கொண்ட சக்தியசோதனை

யான ஜனநாயக நெறிமுறைகளின் விளைவே தவிர, அது இந்தியாவின் பலவீனமல்ல. E.P.R.L.R.F. என்றழைக்கப்படும் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி என்பது இந்தியாவை நன்கு புரிந்துகொண்ட நல்லிளைஞர்கள் கொண்ட ஓர் முற்போக்கு ஜனநாயகப் பாசறை என்பது எனது அனுபவத்தால் நான் பெற்ற அறிவு.

திரு. வரதராஜப்பெருமாள் அவர்களை நான் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். என்னோடு சில பொதுமேடைகளில் அவரைச் சந்தித்திருக்கிறேன். இன்னும் பெயர் தெரியாத ஈழப்போராளிகளை-அந்த நல்லிளைஞர்களை நட்புகொண்டுமிருக்கிறேன்.

இந்தப் போராளிகளைச் சாராத என்னைப் போன்ற, இவர்களின் ஆதரவாளர் திரு. அப்யூசுப் அவர்கள் திரு. பத்மநாபாவைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று என்னிடம் சொல்லிப்போன சில தினங்களுக்கெல்லாம் - நடக்கக் கூடாத யாருக்கும் நன்மை பயக்காத - அந்த நயவஞ்சகக் கொலை, நமது இந்திய வரலாற்றில் ஓர் இந்திய நண்பரைப் பலிகொடுத்த அந்தக் கறைபடிந்த நிகழ்ச்சி நடந்துவிட்டது.

இந்தியா மறக்காது; தனது இன்னுயிர் நண்பரை! எக்காலத்தும்!

இந்தியா மன்னிக்கும்; எல்லா துரோகிகளையும்.

நான் - ஒரு இந்தியன்; அதுவும் தமிழன். இந்தியத் தமிழன்.

“விண்ணை இடிக்கும் தலை இமயம் -

அதன் வெற்பை அடிக்கும் திறனுடையோம்!” என்பது, நமது ஞானகுரு பாரதியின் முழக்கம்.

இந்தப் பேருணர்வுடன் தோழர் பத்மநாபாவையும் அவரது இயக்கத் தோழர்களையும் அவர்தம் லட்சியத்தையும் இந்தியா காப்பாற்றியே தீரும்!

வெல்க பாரதம்!

சமுதாயம் புதுநிலை புகத் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்

ஏ.ஆர். அருளர்
ஆசிரியர்,
'லங்கா ராணி'

ஒரு இலட்சிய விடிவுக்காய் களம் புகுந்த புரட்சி மனங்களில் தோழர் பத்மநாபா தள்ளிகளில்லாது விளங்கினார்.

இன்னல்கள், இடர்கள், ஏளனங்கள் இவையனைத்தையும் கடந்து தனித்துவத்துடனும், தந்தி ரோபாயத்துடனும் நடந்துகொண்டவர் தோழர் பத்மநாபா.

ஒரு சமுதாயத்தைப் புதுநிலை புக வைப்பதில் இன்றிருக்கக்கூடிய பல்வேறு எதிர்ப்புகளையும் தடங்கல்களையும் தீர்க்கமாக எதிர் கொண்டு முன்னேறியவர் பத்மநாபா.

இணைந்த வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள அவர் எடுத்த முடிவுகள் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்கவை.

இலங்கைத் தோழர்களிடமும் மக்களிடமும் அவர் காட்டிய பரிவு, மாகாண அரசை நிலைநிறுத்துவதில் அவரது பரந்த நோக்குடனான அணுகுமுறை, இராணுவ அரசியல் ரீதியாகவும், ஸ்தாபன அடிப்படையிலும் எடுக்கப்பட்ட முன்னெடுப்புகள், சர்வதேசிய அளவிலான அணுகு முறைகள், அடிநிலை மக்கள் பற்றிய அவரது இடைவிடாத சிந்தனைகள் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் நிலையான இடம் பெற்றுவிட்டன.

அவரது பணி முடிவுக்கு வந்தமை, சமுதாயத்தில் இன்னும் புரையோடிப் போயுள்ள நயவஞ்சகத்தனமும், பிற்போக்குச் சக்திகளின் பிடியும் காரணமாகியது.

உண்மை நிலைக்க, எரிக்கப்படும் உடல்களிலிருந்து வரும் சாம்பல் உயிர் பெற்று ஊரூராய் உலவிவருமென்பது உலக வரலாறு.

படுகொலை, உண்மை உள்ளத்தை அழிக்காது. பத்மநாபாவின் எண்ணங்களும் அவர் விட்டுச்சென்ற சுவடுகளும் அவரது இலட்சியக் கனவை நிறைவேற்றும்.

இலட்சிய பயணங்கள் முடிவதில்லை

ம.வெ.அரு ளா ளன்

விரிவுரையாளர், குருநானக் கல்லூரி, சென்னை.

“விழுமின்; எழுமின்; இலட்சிய இலக்கை அடையும்வரை ஓயாதீர்” என்ற விவேகானந்தரின் பொன் மொழியின்படி ஈழ மக்களின் நலன் காணல் என்ற இலட்சிய இலக்கை நோக்கி ஓயாமல் பயணமானவர் அமரராகிவிட்ட தோழர் க.பத்மநாபா அவர்கள்.

ஈழ மக்களின் நலன் என்பது அவர்களின் அரசியல்ரீதியான விடுதலையில் மட்டுமில்லாமல், சமூக பொருளாதார விடுதலையிலும் அடங்கி உள்ளது என உறுதியாக நம்பினார் தோழர். ஈழ மக்களின் நலன், உழைக்கும் பாட்டாளி மக்களான மலையகத் தமிழரின் எதிர் காலத்தோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என அவர்களின் நலனுக்காகவும் உழைத் தவர் தோழர்; ஈழ மக்கள் நிரந்தர அமைதி காண, ஒடுக்கப்பட்ட சிங்களவர்களும் விடுதலை பெற வேண்டுமென முற்போக்கு சக்திகள் அனைத்துடனும் இணைந்து செயலாற்றினார் தோழர்.

இலட்சியம் மட்டுமல்லாமல் அதனை அடையும் வழி முறைகளும் கூட உன்னதமானவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதை வழி காட்டு கொள்கையாகச் செயற்படுத்தினார். எனவேதான், தாம் பட்டினி கிடந்தாலும், இன்னலுற்றாலும், இளைஞர்களின் வாழ்வைச் சீர்குலைக்கும் ஈனச் செயல்கள் எதிலும் தம் இயக்கத்தவர் ஈடுபடக்கூடாது என்று செயற்பட்டது, அவரை ஓர் உன்னத மனிதாபிமானியாக உலகிற்கு காட்டுகிறது. எதிரியின் பகுத்தறிவு யதார்த்தமாக செயற்படாத போதுதான், ஆயுத போராட்டமே தீர்வுக்கு வழியென நம்பிய புரட்சியாளர். விரும்பிய மாற்றம் காண தேர்தல் பாதைக்கு வழிகாட்டியபோது, தான் நேசிக்கும் மக்கள் ஒரு இடைக்கால அமைதியாவது சுவைக்க மாட்டார்களா என்ற நம்பிக்கையில், நிராயுத பாணியாகி தேர்தலில் பங்கேற்று, தான் அடிப்படையில் ஒரு ஜனநாயகவாதியே என நிரூபித்தவர்.

ஈழ மக்களின் உண்மையான எதிரி யார்? நண்பன் யார்? துரோகி யார்? என் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்ந்து செயற்பட்ட அவரின் உழைப்பு என்றும் வீணாகாது.

தான் கொண்ட இலட்சியகொள்கையில் பிளக்கமுடியாத அணுவைப் போல இயங்கினார் தோழர். அந்தோ! அவ்வணுவும் பிளக்கப் பட்டது. அவ்வணுப் பிளவும் கூட, அனைத்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். தோழர்களின் செயற்பாடுகள் என்ற அணுக்களை தொடர் சங்கிலியாகத் தூண்டி இயக்கும். அவ்வியக்கம் தோழர் காட்டிய உன்னத கொள்கையின் வழிப்படி செயலாற்றும்போது, ஆக்க பூர்வ அணுசக்தியாக ஈழ மக்களின் நலனை வென்றெடுக்கும்.

மக்களை வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்ல உழைத்தவர்

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி
மேற்கு ஜெர்மனிப் பிரிவு

ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுத ஆளுமையில் கட்டுண்டு கிடந்தபோது, மக்களே எஜமானர்கள் என்னும் உண்மை வடிவத்தை போராட்ட கோஷமாக்கியவர் தோழர் நாபா.

உழைக்கும் மக்களின் விடியலுக்கு மார்க்சிச லெனினிச சித்தாந்தத்தை வெற்றுக் கோஷமாகக் கொள்ளாது, மக்களினூடே அரசியல் வேலை செய்யும் போதுதான் நடைமுறையில் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பதை அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்துகொண்டதோடு, ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் வெகு ஜனப் பிரிவுகளை உருவாக்கி மக்களுடே வேலை செய்வதில் சிறந்த தலைமைத்துவப் பங்களிப்பாற்றியவர் தோழர் நாபா.

இயக்கங்களுக்கிடையில் ஐக்கியம், இயக்கங்களுக்குள் ஜனநாயகம், இனங்களுக்கிடையில் ஐக்கியம் ஆகியன தூய்மையாக நடைமுறைப் படுத்தப்படும் போதுதான் விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னோக்கிய பாதையில் இட்டுச்செல்ல முடியும் என்பதையும், எமது பொது எதிரி ஸ்ரீலங்கா நவபாசிச அரசே என்பதையும் உறுதியான கருத்தாக இறுதி வரை கொண்டிருந்தவர் தோழர் நாபா.

அணிசேரா நாடுகள் அணியில் இருப்பது, விடுதலைப் போராட்டங்களை அங்கீகரித்திருப்பது, தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மக்களுடனான எமது உறவு, பூகோள ரீதியில் நமது உறவு ஆகியவற்றினால் இந்தியாவுடனான நமது நட்பு விடுதலைப் போராட்டத்தில் இன்றியமையாதது என்பதில் தெளிவுடன் இருந்தவர் தோழர் நாபா.

சாணக்கியமற்ற அரசியல் ஆயுத நடவடிக்கைகளினால் போராட்டம் சின்னாபின்னப்பட்டு தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசியல் அனாதை

களாக்கப்பட்டபோது, மக்களுக்கு ஒரு அரசியல் வடிவம் வேண்டும். கருத்துச் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் மீண்டும் பேணப்பட வேண்டும். தமிழ் பேசும் மக்களின் 40 வருட அரசியல் போராட்டத்திற்கு கிடைக்கும் பலனை பயன்படுத்திக் கொண்டு மக்களின் விடிவை நோக்கி முன்னேற வேண்டுமென்ப தற்காக ஒன்றிணைந்த வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு என்னும் இடைக்கால தீர்வை அரசியல் வடிவம் பெறச் செய்வதில் பெரும் பங்காற்றியவர் தோழர் நாபா.

நெஞ்சுரமும் நேர்மைத் திறனும் கொண்ட தூய்மையான இடதுசாரித் தலைவராக வாழ்ந்து வடக்கு கிழக்குக்கு மட்டுமன்றி, இலங்கைத் தீவுக்கே இடதுசாரிகளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் தோழர் நாபா.

ஸ்ரீலங்கா நவபாசிச அரசுக்கெதிராக, பௌத்த சிங்கள பேரின வாதத்துக்கெதிராக, தரகு முதலாளித்துவ சுரண்டல்காரர்களுக்கெதிராக மட்டுமன்றி, எமக்குள் இருக்கும் பாசிசவாதிகளுக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டிய வரலாற்றுக் கடமை எமக்குள்ளது என்பதை வெளிக்கொணர்ந்ததோடு ஏகாதிபத்தியம், சியோனிசம் என்பவற்றின் ஊடுருவலே ஸ்ரீலங்கா அரசின் கூக்குரல் என்பதை அம்பலப்படுத்தி இந்திய உபகண்ட அமைதியுடன் எமது போராட்டம் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என்ற உண்மையை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறியவர் தோழர் நாபா.

தமிழ் பேசும் மக்களின், அனைத்து உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகள் வென்றெடுக்கப்படும் போது தோழர் நாபாவின் கருத்துக்கள், சிந்தனைகள் அங்கே பிரதிபலிக்கும். அப்போதெல்லாம் தோழர் நாபா வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார்.

துயில் கொண்ட நிலா

ச. செந்தில்நாதன்
செயலாளர்
முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்

தோழர் பத்மநாபாவுடன் நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அவருடைய தோழமையை உணரிகின்ற வாய்ப்பு எனக்கு இருமுறை கிட்டியது.

1975ம் ஆண்டு 'சிகரம்' என்ற முற்போக்கு திங்கள் இதழைத் தொடங்கி ஒரு ஐந்தாண்டு காலம் நடத்தி வந்தேன். இலங்கையிலும் அதற்கு வாசகர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் பலர் எனக்கு நண்பரானார்கள். ஆனால் இலங்கைப் பிரச்சினையில் நெருக்கடி நெடிதுயர்ந்து பல போராளிக் குழுக்கள் வெடித்துச் சிதறியபோது ஒவ்வொரு நண்பரும் ஒவ்வொரு போராளிக் குழுவில் இருப்பதை என்னால் துயரத்துடன் பார்க்க நேர்ந்தது.

நண்பர்களில் பலர் நல்ல முற்போக்குவாதிகளாகவும், மார்க்சிய சிந்தனையாளர்களாகவும் இருந்தார்கள். சிலர் அப்படி இல்லாமலும் இருந்தார்கள். எனினும் தனிப்பட்ட முறையில் நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

நண்பர் ஒருவர் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு என்னை அழைத்தார். நானும் சென்றேன். தோழர் பத்மநாபா அங்கு இருந்தார். ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் அவர். அவரை யார் என்று நான் அடையாளம் கண்டுகொண்டு, நெருங்கிச் சென்று பேசுவதற்கு முன்னர், அவரே அருகில் இருந்தவர்கள் மூலம் என்னை யார் என்று தெரிந்து கொண்டு, அவரே என் அருகில் வந்து பேசத் தொடங்கினார். அந்த எளிமையும், அமைதியும் அணுகும் முறையும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

கலகலப்பாக, ஆரவாரமாகப் பேசிப் பழகும் பாங்கு உடையவராகத் தோழர் பத்மநாபா இருக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய கனிவான பார்வையும், அளந்து பேசும் பேச்சும் ஒரு இயல்பான நெருக்கத்தை உண்டுபண்ணிவிடும் மந்திரம் கொண்டவை என்பதை நேரில் பழகியவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். சிலர் கூட்டத்தில் ஆரவாரமாகப் பேசுவார்கள். ஆனால் கேட்பவர்கள் கிளர்ச்சி அடையமாட்டார்கள். சிலர் அமைதியாகப் பேசுவார்கள், கூட்டத்தினர் கிளர்ச்சி அடைவார்கள். தோழர் பத்மநாபா பின்னால் கூறப்பட்ட ரகத்தைச் சார்ந்தவர்.

மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் தோழர் பி. ராமமூர்த்தி மரண மடைந்து அவருடைய உடல் பொதுமக்கள் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த நேரம் அது. அன்று இரவு கடுமையான மழை. "பி.ஆர்" என்று அன்போடு அழைக்கப்பட்ட அத்தோழருக்கு என்னுடைய அஞ்சலியைச் செலுத்துவதற்கு நானும் சென்றிருந்தேன். நேரம் இரவு நேரம். கொட்டும்

மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் தோழர் பத்மநாபா இன்னும் சில தோழர்களுடன் வந்திருந்து, மலர்வளையம் வைத்து அஞ்சலி செலுத்தினார். அப்போதும் கூட அவரே அடக்கமான புன்னகையுடனும், ஆர்வம் மிக்க விழிகளுடனும் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த என்னிடம் திரும்பிப் பார்த்து பேசினார். இன்னமும் அந்த காட்சிகள் சித்திரம்போல் மனத்தில் நிற்கின்றன.

தோழர் பத்மநாபா மார்க்சியத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்த ஒரு போராளித் தலைவர். இளம் வயதில் தலைவராகும் பலரிடமும் காண முடியாத முதிர்ச்சியும், பக்குவமும் அவரிடம் இயல்பாக இருந்தன. பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்வதிலும், பார்ப்பதிலும், அணுகுவதிலும், மார்க்சியம் தனது தாக்கத்தை அவரிடம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை அவருடன் பழகும் எவரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அவரை உயிரோடு பார்க்கும் இன்னொரு வாய்ப்பை இழக்க நேர்ந்ததை நினைத்துப் பார்க்கும்போது, இப்போதும் நெஞ்சம் அழுகிறது. தன்னுடைய திருமண அழைப்பிதழைத் தோழர் தாஸ் அவர்களிடம் கொடுத்து அனுப்பி, நான் கட்டாயம் வரவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார். திருமண நேரம் பகல் 12 மணி. நீதிமன்றத்தைவிட்டு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வர இயலாத நிலையில், திருமண நிகழ்ச்சியைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டது.

மீண்டும் தோழர் பத்மநாபாவைச் சந்திக்கக்கூடிய வாய்ப்பை எதிர் நோக்கி இருக்கும்போது இடி விழுந்தாற்போல் அவர் படுகொலை செய்யப்பட்ட செய்தி காதுகளைப் புண்ணாக்கியது. அண்மைக்கால ஈழத் தமிழர் போராட்டத்தில், தோழர் பத்மநாபாவின் மரணத்தைப் போல் யாருடைய மரணமும் மக்களுக்கு அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை. மாதங்கள் பல ஓடிய பின்னரும் அந்த அதிர்ச்சி நீங்கவில்லை.

போராட்ட குணமும், பொறுமையும், நெஞ்சுறுதியும், இளகிய மனமும், ஈழத்தையும் இந்தியாவையும் இணையாக நேசித்த பான்மையும், தமிழ் பேசும் மக்களையும் மார்க்சியத்தையும் தன் இரு தோள்களில் சுமந்த தோழர் பத்மநாபாவின் நினைவுகள் என்றும் தென்றலாகவே இருக்கும்.

அவர் ஒரு உண்மை மனிதர்

எம்.எல்.தாஸ்
ஆசிரியர், குமுறும் எரிமலை.

தோழர் 'ரஞ்சன்' என எனக்கு அறிமுகமான அந்த மகத்தான மனிதருடன் நான் பதினொரு வருடங்கள் வாழ்ந்ததைப் பெருமையாகக் கருதுகிறேன். கடைசிப் பதினொரு வருடங்களிலும், அவர் எனக்குத் தந்தையாக, சகோதரனாக, தோழனாக, தலைவனாக இருந்தார்.

1979-ம் ஆண்டு வட சென்னையிலுள்ள அரசினர் தொழிற் பயிற்சி நிலைய விடுதியில் நான் இருந்த போதுதான் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. இலங்கையிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட மலையக மக்களின் நிலைமை பற்றி எங்களிடம் உரையாட அவர் வந்திருந்தார். அவரது முன் முயற்சியோடு 1979ல் 'தாயகம் திரும்பிய ஈழ மாணவர் இளைஞர் மன்றம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்கினோம்.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்ட தமிழர்கள், ஆந்திராவிலுள்ள நூற்பு ஆலைக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தனர். மொழிப்பிரச்சினை, சீதோஷ்ண நிலை காரணமாக அந்த அகதிகள் அநேகரைப் பலி கொடுத்துவிட்ட பரிதாப நிலைமையுடன் தமிழகத்திற்கு மீண்டும் வந்தனர். சென்னையில் எழிலகம் முன்னால் கவனிப்பார் யாருமின்றி இந்த அகதி மக்கள் நாட்கணக்கில் காத்துக் கிடந்தனர்.

அந்தச் சமயத்தில் சிறிலங்கா அரசால் தேடப்பட்ட நிலைமையில் தமிழகத்தில் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த தோழர் ரஞ்சன் அந்த மக்கள்மீது பரிவுகாட்டி, அவர்கள் பிரச்சினையை வெளிக்கொணர்ந்து தீர்வுகாண விரைந்து செயல்பட்டார். கலெக்டர், புனர்வாழ்வு அதிகாரிகளைச் சென்று சந்தித்துப் பேசினார். இதன் பலனாக அந்த அகதிகள் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நூற்பு ஆலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

ஆனால், மீண்டும் ஆந்திராவிலிருந்து 600 பேர் வந்து விட்டனர். இம்முறையும் தோழர் ரஞ்சன் சென்று அதிகாரிகளிடம் பேசினார். ஆனால், அதிகாரிகள் கையை விரித்து விட்டனர்.

ஆந்திராவிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்த தமிழ் மக்கள் சென்னை சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத்திலேயே இருந்தனர். அங்கேயே 4 பெண்களுக்கு பிரசவ வலி கண்டு குழந்தை பிறந்தது. தோழரிடமும் உதவி செய்வதற்குப் பணம் இருக்கவில்லை. தன்னிடமிருந்த கேமரா லென்னை பர்மா பஜாரில் விற்று, அந்தப் பணத்தில் உணவுப் பொருட்களும் மருந்துகளும் வாங்கி அவர்களை ஸ்டான்லி மருத்துவமனையில் சேர்த்தார்.

பின்னர் அகதிகள் அனைவரையும் ஊர்வலமாக நடத்திச் சென்று எழிலகம் முன்னால் உட்கார்த்தி வைத்து புனர் வாழ்வு அதிகாரிகளிடம் சென்று பேசினார். அவருடன் கூடவே நானும் சென்றிருந்தேன். அதிகாரிகள் அகதிகளுக்குத் தீர்வு சொல்ல மறுத்தனர்.

வெளியே வந்த தோழர், அந்த மக்கள் அனைவரையும் எழிலகம் முன்னாலேயே இருக்கச் சொல்லி, அங்கேயே சமையலுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் இங்குள்ள ஆதரவாளர்களின் உதவியோடு செய்து கொடுத்துக் கவனித்து வந்தார். மலையாளிகள் டீக்கடைச் சங்கமும் மற்றும் பலரும் உதவிகள் செய்தனர்.

ஒரு மாதம் கழிந்த பின், தோழர் நாபா ஒழுங்குபடுத்திய அந்த அகதி மக்களின் விடர்ப்பிடியான, சாத்வீகரீதியான போராட்டத்தின் உக்கிரம் தாங்காது அதிகாரிகள் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தனர். அதன்படி, ஆந்திராவில் வேறு ஒரு மாவட்டத்தில், குழந்தைகள் படிக்க தமிழ்ப் பாடசாலை, தமிழ் ஆசிரியர்கள், குறைந்த விலையில் அரிசி, வீடுகூட கடன்போன்ற வசதிகளுடன் அகதிகள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். அவர்களை ரயில் ஏற்றி அனுப்புவதற்காக தோழருடன் நானும் சென்றிருந்தேன். அந்த மக்கள் கண்ணீர் மல்க, தோழரிடம் பிரியாவிடை பெற்றனர்.

இதே போலவே, ராணிப்பேட்டையிலும் எண்ணெய் தயாரிக்கும் கம்பெனி ஒன்றினால் அகதிகள் ஏமாற்றப்படுவதையறிந்து, அங்கு சென்று அகதிகள் இயக்குனருடன் விவாதித்து, அகதிகளைத் தூத்துக்குடி அனுப்பி வைத்தார். கூடலூரில் நில வெளியேற்றத் திட்டத்தை எதிர்த்து, அங்கு குடியேறிய மலையக மக்களை ஒன்று சேர்த்துப் போராட்டம் நடத்தினார்; அதில் வெற்றியும் கண்டார்.

தோழர் நாபா ஓர் அபூர்வமான மனிதர். கையில் பணம் இல்லையே என்று கவலை கொள்ள மாட்டார். கஷ்டப்படுபவர்களுக்கு உதவுவதிலும், இயக்க வேலைகளைச் செய்வதிலும் சோர்வுறவே மாட்டார். ஆரம்ப

காலங்களில் அவருடன் கூடவே நானும் அலைந்து திரிந்திருக்கிறேன். எங்கும் நடைப்பயணம்தான்; அதிக பட்சமாக சைக்கிள்! எப்போதும் வேலை, வேலை, வேலைதான்! அந்த நேரங்களில் சாப்பாடே கிடைக்காது; கிடைத்தால் எது வேண்டுமானாலும் சாப்பிட்டுக் கொள்வார். பெரும்பாலும் கஞ்சி தான், அல்லது தெருவில் வாங்கும் கூடைச் சோறு.

ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவாக தமிழ் நாட்டில் முதன் முதலாக சுமார் இருபதினாயிரம் மாணவர்கள் கொண்ட பேரணியையும் பத்மநாபா நடத்திக் காட்டினார். மாணவர் பேரணியில் கட்டுக்கடங்காத மாணவர்கள். சாலைகளில் வாகனப் போக்குவரத்தே ஸ்தம்பித்தது. பஸ்களின் மேலெல்லாம் மாணவர்கள் ஏறி வந்தனர்.

பேரணி இலங்கைத் தூதரகத்தை அடைந்து விட்டது. மனுக் கொடுப்பதற்குத் தேடினால், தோழரைக் காணவில்லை. அவேரா, சாப்பிடவும் காசில்லாத நிலைமையில் மனுவை பவர் ஹவுஸ் பக்கத்தில் டைப் செய்து கொண்டு நடந்தே வந்திருக்கிறார். மாணவர்கள் சார்பிலான மனுவைச் சமர்ப்பித்த பின் பசிக்களையினால் மயக்கமானார். ஆசிரியர் அரணமுறுவல் போன்றோரின் உதவியுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

இதே போலவே டெல்லியிலும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவான ஒரு பேரணியை தோழர் நாபா நடத்தினார். டெல்லியில், இலங்கையிலிருந்து வந்த வியாபாரிகளிடம் பண வசூல் செய்து, தமிழ்நாடு இல்லத்திலிருந்து இலங்கைத் தூதுவராலயம் வரையான, ஊர்வலத்தை தோழர் பத்மநாபா முன்னின்று நடத்தினார். கரோல் பார்க்கில் பொதுக் கூட்டம். அதில் அப்போது கோபால் சாமி, அன்பரசு போன்றவர்கள் பேசினார்கள்.

இலங்கை அகதிகள் தமிழ்நாட்டில் தனியாக இருக்கக் கூடாது எனவும், ஏதாவது அமைப்புடன் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் புத்திமதி கூறினார். பின் அவர்கள் அமைப்பில் இணைந்து பெரிய ஊர்வலம் ஒன்றை

நடத்தினர். அதில் தோழருடன் நானும் பங்கு கொண்டேன். ஊர்வலத்தின் முடிவில், போலீசார் அதில் வந்த மக்களைத் தாக்கினர். பெரும் பாலானோர் காயப்பட்டு, பெரியார் திடலுக்குமுன் உள்ள தூய ஆந்திரேயர் கோயில் மைதானத்தில் கிடந்தனர். அந்தப் பாமர மக்கள் யாராலும் கவனிக்கப்படவில்லை. தோழர் பத்மநாபாதான் மார்னிங்ஸ்டார் பள்ளி ஆசிரியரிடம் கடன் வாங்கி, மிளகு சாதம் செய்து பார்சல்களாக ரிக்ஷாவில் எடுத்துச் சென்று அந்த மக்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர்களை ஊருக்கு அனுப்பும் வரை கூட இருந்தே கவனித்துக் கொண்டார்.

இதன்பின் இலங்கை சென்ற பத்மநாபா அங்கு செங்கோடன் என்ற பெயருடன் மலையகத்துக்குச் சென்று, அங்கு தனது இயக்க வேலைகளை ஆழப்படுத்தினார். மலையகப் பாட்டாளி மக்களையும் இணைத்துக் கொள்ளாமல் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் இருக்க முடியாது என்றும், போர்க்குணம் மிக்க அந்த மக்களே போராட்டத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை வகிக்கக் கூடியவர்கள் என்பதிலும் உறுதியாகவும், தெளிவாகவும் இருந்தார். அங்குள்ள புத்தி ஜீவிகளை ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்டு பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் கருத் தரங்கு ஒன்றையும் நடத்தினார்.

பின்னர், மலையக கூலித் தொழிலாளர்களிடையே 'பெருந்தோட்ட பாட்டாளிகள் முன்னணி'யை ஆரம்பித்து அவர்களை அணி திரட்டினார். இதை ஈ.பி.ஆர். எல்.எப்.இன் வெகு ஜன அமைப்புகளில் ஒன்றாக இணைத்தார். இங்கு சென்னையிலும் மலையக மக்கள் உரிமை பாதுகாப்பு மாநாடு நடைபெற்றது.

ஈழப் போராட்ட அரங்கில் இருந்த அனைத்து இயக்கங்களையும் ஒற்றுமைப் படுத்துவதில் முழுமுச்சாய் ஈடுபட்டார். அவரது முன் முயற்சியில் உருவான ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணிக் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையிலேயே இந்திய அரசு, விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் பாலசிங்கத்தை யும் மற்றும் இருவரையும் நாடு கடத்துவதாக

வெளியிட்ட செய்தி வந்தது. பாலசிங்கம் காரில் புறப்படும் போது மடக்குவதற்காக கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த மண்டபத்தைச் சுற்றி போலீசார் காத்து நின்றனர்.

ஆனால், தோழர் நாபா தனது காரிலே பாலசிங்கத்தை ஏற்றிக் கொண்டு பெசன்ட் நகர் வந்து, காரை பாலசிங்கத்திடமே கொடுத்துவிட்டு, நடந்தே நான் வேலை செய்யும் அடையாறு டிப்போவுக்கு வந்து, என்னுடன் பேசிவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறி கோடம்பாக்கம் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். அலுவலகம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

1987 மே மாதத்தில் எல்.டி.டி.ஈ.யினர், 57 ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். தோழர்களை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வீட்டிற்குள் வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றபோது, ஆவேசமற்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். தோழர்களை அமைதிப்படுத்தினார். ஒரு தலைவரைக் கொல்வதாலோ, பதிலுக்குக் கொலைகள் செய்வதாலோ பிரச்சினை தீர்ந்து விடாது. நீங்கள் அப்படி ஏதும் செய்வதாயிருந்தால் என்னைச் சுட்டு விட்டு மற்றவர்களைச் சுடுங்கள் என்று கண்டிப்புடன் கூறியபிறகு, தோழர்கள் மௌனமாகிப் போனார்கள்.

தோழர் நாபா மக்களையே நேசித்தார்; மக்களுக்காகவே வாழ்ந்து மடிந்தார்.

ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற பல்வேறு தியாகங்களைச் செய்தவர், இறுதியில் இந்தப் பெருமைமிகு ஜனநாயக நாட்டிலே அவர் பலியெடுக்கப்பட்டார்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உயர்வையே தன் உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வந்த அந்த ஒப்பற்ற மனிதரை, அரசியல் ரீதியாக எதிர்க்கத் திராணியற்றவர்கள் பேடித் தனமாக, துரோகத்தனமாகக் கொன்று விட்டனர்.

அவர் போன்ற ஒரு மனித நேயம் மிக்க தலைவருடன் தொடர்ந்து வாழும் பாக்கியத்தை இழக்க நேரிட்டது தாங்கிக்கொள்ள முடியாத துரதிஷ்டம்தான்.

ஆனாலும் அவர் நேசித்த மக்கள் மனங்களில் வாழ்கிறார்! அவர் என்றும் வாழ்வார்!

தோழர் என்றும் 'எஸ்ஜி' என்றும் 'நாபா' என்றும் சக போராளிகளாலும், நண்பர்களாலும் மிகவும் அன்புடனும், மரியாதையுடனும் அழைக்கப்பட்ட அந்தக் கம்யூனிஸ்ட் - புரட்சிக்காரன் - தேச விடுதலைப் போராளி இன்று நம்மிடையே இல்லை.

அவரைப் பற்றிய நினைவுகளே மிஞ்சியிருக்கின்றன.

அவரோடு நான் பழகியது சில வருட காலமே. ஆயினும் அந்த மனிதனின் மகத்துவத்தை ஒரு தோழன் என்கிற முறையில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

தெற்காசிய நாடுகளில் பூத்து மலர்ந்த பொதுவுடமை இயக்கமும், ஈழவிடுதலைப் போரும். தம் வளர்ச்சியில் உருவாக்கி

சிரித்த முகம். சிந்தனையின் ஆழத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்கள்.

ஆர்ப்பாட்டமும், அதிரடிப் பேச்சும் அறியாத நாகரிகமிக்க மானுடன்.

தோழமையுணர்வு பொங்கும் மனம். அதுதான் பத்மநாபா.

அவரை நானறிந்த நாட்களில் நடந்த சம்பவங்கள் பல. அவை அவரை எனக்கு இனங்காட்டின. இயக்கம் நெருக்கடிக்கு உள்ளான ஒரு காலத்தில் ஒருநாள் அவரது அலுவலகத்தில் அவரோடு மதிய உணவு உண்டேன். அலுமினியத் தட்டுகளில் அளவு சாப்பாடு வந்தது. தோழர்கள் அனைவரும் பசியாறிவிட்டனரா என்று பார்த்தபின் தன்பங்கு 'ரேஷனை' அவர் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தன் சக தோழர்களைப் போலவே தனது

அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய்!

பி.கே. இராசகோபால் பி.ஏ.பி.எல்.

தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய மாமன்றம்.

இனங்காட்டிய போராளிகளில் தலை சிறந்தவர் தோழர் பத்மநாபா.

ஆயுதமேந்திய போராளியாக மிகக் கொடூரமான சிங்களப் பேரினவாதத் தின் வெறிப் போரை நேர்நின்று சமர் புரிந்தவர்.

ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் பலவாயினும் அவற்றிலேயே தலை சிறந்ததும், மார்க்சிய வெனிசிய சித்தாந்த அடிப்படைகளை உறுதியாகத் தழுவி நிற்பதுமான ஈ.பி.ஆர். எல்.எப். அமைப்பின் கர்த்தா.

ஆயினும் வறட்டுவாதியல்ல; குறுசியும் இறுசியும் போன ஒரு தலைவன் அல்ல.

மனிதர்களை நேசித்தவர். மனிதர்களுக்காகவே மண்ணை நேசித்தவர்.

தலைசிறந்த பண்பாளன். எளிமையின் திருவுருவம்.

சாப்பாட்டுத் தட்டை தானே கழுவி வைத்தார்.

"இவரல்லவோ கம்யூனிஸ்ட்" என்று என் மனம் வியந்தது.

எங்கள் தலைவர் தோழர். எம். கல்யாண சுந்தரம் அவர்களை அன்று மாலை வழக்கப் படி சந்தித்தேன். நான் கண்டதைச் சொன்னேன். அதற்கு அவர், "இந்த இளைஞனைப் பார்த்து நம் ஊரில் உள்ள கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது" என்று சொன்னார்.

இது போன்ற ஏராளமான சம்பவங்கள் தோழர் நாபாவை எங்கள் இதயத்தின் மிக அருகே கொண்டு வந்து நிறுத்தின.

இந்த இயக்கத்தை ஆதரித்து நிற்பதும், இவர்களோடு சர்வதேச அளவில் அணி சேருவதும் இந்தியப் புரட்சியாளர்களது

கடமை என்பதை இப்படித்தான் நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

இந்திய அமைதிப்படை இலங்கை சென்று அங்குள்ள தமிழரின் இன்னல் களையத் தலைப்பட்ட நேரத்தில், பாசிசப் பாதகப் புலிகள் அவர்களது துப்பாக்கிகளை இந்தியாவின் நெஞ்சுக்கு நேராகத் திருப்பிய காலம் வந்தது.

அப்போது இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்து நின்று, புலிகளின் சவாலை ஏற்று ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தேர்தலைச் சந்தித்தது.

மக்களுக்காக மண்ணை நேசித்த தோழர் நாபா உருவாக்கிய அணி வென்றது. ஈழ மண்ணில் புதிய நம்பிக்கை உதித்தது.

ஆனால் ஏகாதிபத்திய தாசர்களும், இந்திய பாசிஸ்டுகளும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தைப் பழி தூற்றினர்.

அதையும் தாங்கிக் கொண்டு தமது இயக்கத்தை பத்மநாபாவால் முன்னெடுத்துச் செல்ல முடிந்தது.

அவர் ஒரு தமிழ்ப் போராளி - ஆனால் இனவெறியர் அல்லர்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர் தோழர் பத்மநாபா இந்தியாவின் அணிசேராகக் கொள்கையின் தலைசிறந்த நண்பர்.

இனப் போரை வளர்த்து அதில் அரசியல் அதிகாரம், ஆதாயம் தேட அவரும் அவரது இயக்கமும் முனையவில்லை.

எனவேதான், தமது மக்களை நம்பி, தமது சித்தாந்தத்தை நம்பி, இந்தியாவின் எழுபது கோடி மக்களை நம்பி அவரால் ஆயுதங்களைக் கீழே போட முடிந்தது. அதன் விளைவாக அவரது புகழ் உயர்ந்தது.

ஆனால் சூழ்நிலைகள் மாறியபோது, வஞ்சகப் புலிகளும், அவர்களது தமிழகக் கூட்டாளிகளும் அந்த மனிதனைத் தமிழகத்தின் தலைநகரிலேயே சகாக்களுடன் கொன்று தீர்த்தனர்.

அவரது மறைவு ஈழப் புரட்சிகர இயக்கத்தின், விடுதலைப் போரின் மீது விழுந்த பலத்த அடியாகும்.

அது ஒரு தனிமனிதனின் மரணமல்ல.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய எச்சரிக்கை.

பெல்ஜியம் நாட்டுக்கு வாழ்த்துச் சொல்லிப் பாரதி எழுதிய வரிகள் தோழரின் மறைவுக்கு பொருந்தி நிற்கின்றன.

“அறத்தினால் வீழ்ந்து விட்டாய்...

வண்மையால் வீழ்ந்து விட்டாய்...

வீரத்தால் வீழ்ந்து விட்டாய்...

துணிவினால் வீழ்ந்து விட்டாய்

தொகையிலாப் படைகளோடும்

பிணிவளர் செருக்கினோடும்

பெரும்பகை எதிர்த்தபோது

பணிவது கருத மாட்டாய்;

பதுங்குதல் பயனென் றெண்ணாய்”

என பாரதி கூறியதுபோல் மக்களை நம்பி, ஆயுதங்களுமின்றிச் சிங்கம் போல் உலவிய மனிதன் இன்று நம்மிடையே இல்லை.

ஆயின், தோழரின் மறைவு குறித்துப் புலம்பிக் கொண்டேயிருக்க வரலாறும் நம்மை அனுமதிக்காது; தோழர் நமக்கு விட்டுச் சென்ற பணியும் அனுமதிக்காது.

அவரது பல்லாயிரக்கணக்கான வீரமும் விவேகமும் மிக்க சக தோழர்களில் அவர் வாழ்சிறார்.

எங்களைப் போன்ற இந்தியப் புரட்சிக்காரர்களின் நெஞ்சங்களில் அந்த நெருப்பு இன்னும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது; இனியும் எரியும்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு,

பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியம்,

இனவெறி நிறவெறி எதிர்ப்பு,

ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் விடுதலை,

மனித குல விடுதலை

இந்தக் கருத்துக்கள் வாழும் வரை, இவற்றுக்கான போராட்டம் தொடரும் வரை—

என் தோழனே, பத்மநாபாவே!,

உன் நினைவுகள் வாழும்!

உன் கனவுகள் வாழும்

புலிகளோ, பயங்கரவாதமோ, பாசிசமோ கோடி முறை பிறந்து வந்து அழிக்க முயன்றாலும் உனக்கு மரணமில்லை.

மனித நேயங்கள் மடிந்துவிட்டன!

ஏ.எம். பால்ராஜ்
ஆசிரியர்,
வணிக ஒற்றுமை

நான் எனது வாழ்நாளில் எதையெல்லாம் எழுதக்கூடாதென்று எண்ணுகின்றேனோ அதைப்பற்றியெல்லாம் எழுத நேர்ந்துவிடுகிறது. இது எனக்குற்ற அவலமேயாகுமெனக் கருதுகிறேன்.

மக்களாட்சித் தத்துவத்தை சவீகரித்துக்கொண்ட நாடுகளுக்கு சட்டமியற்றும் சட்டமன்றங்களே பிரதானமாகும். அவை சிறப்போடியங்க வேண்டும். அவற்றில் தவறுகள் நிகழ்ந்து, அந்தத் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டி எழுதுகின்ற கொடுமை எனக்கு வரக்கூடாதென்றே விரும்பினேன்.

எனது விருப்பம் நிறைவேறவில்லை. தமிழக சட்டமன்றத்தில் அமைச்சரவையில் நடந்த ஆபாசம் பற்றி எழுத நேர்ந்தது. அதற்காக பல நாள் வனவாசமும், சிறைவாசத்தையும் ஏற்க வேண்டி வந்தது.

நேரு பெருமகனாரை, அன்னை இந்திராவை, பெரியாரை, காமராஜரை, இராஜாஜியை பெரிதும் நேசித்தேன்; போற்றினேன். என் வாழ்நாளில் அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் இரங்கலைத் தெரிவித்து எழுதும் நிலை வரக்கூடாதென்றே விரும்பினேன். எனது விருப்பம் நிறைவேறவில்லை.

சின்ன வயதிலேயே பெரிய சாதனைகளைச் செய்துவிட்டு மறைந்தவர் பட்டுக் கோட்டை கலியாணசுந்தரம். அவர் மறைந்தபொழுது கிருஷ்ணாம்பேட்டை இடுகாட்டில் அனுதாபக் கூட்டம் நடந்தது. அதில்,

“நான் பட்டுக்கோட்டையாரை அதிகம் விரும்பினேன். நிரம்பவும் நேசித்தேன். அவரின்று மறைந்துவிட்டார். நான் விரும்புகிறவர்கள், நேசிப்பவர்கள் இப்படித் தான் மறைந்து போவார்களென்றால் ... இனி மேல் எவரையும் நேசிக்கமாட்டேன், விரும்பமாட்டேன்” என்று கவிஞர் கண்ணதாசன் குறிப்பிட்டார்.

அந்த வார்த்தைகள் எனது நெஞ்சில் ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. நான் மிகவும் விரும்புகின்ற பேரல்லாம் நம்மோடு நீண்டில்லாமல் போய்விடுகிறார்கள், அவர்களைப்பற்றி அனுதாபித்து எழுதவேண்டிய கெடுவாய்ப்பு எனக்கு அடிக்கடி வந்து விடுகிறது.

தோழர் பத்மநாபாவை நான் அதிகம் விரும்பினேன்; நேசித்தேன். இன்று வாழு கின்ற புரட்சியாளர்களைவிட அவரை அதிகமாக மதித்தேன்.

என்ன காரணம்?

1951-ல் பிறந்தார். இந்த மண்ணில் முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளே வாழ்ந்தார்.

அவர் வாழ்ந்திருந்த முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளில், இருபது ஆண்டுகளை பொது வாழ்வுக்கே வழங்கிவிட்டார்.

மிகச்சிறிய வயதில், உலகத்தின் பெரிய பார்வையைத் தன்வசம் ஈர்த்துக்கொண்ட ஒரு பெரும் தலைவராகத் திகழ்ந்தார்.

சிங்கள இனவாத இலங்கை அரசிடமும், பேரினவாதிகளிடமும் அடிமைகளாகவும் இரண்டாந்தர குடிமக்களாகவும் ஆக்கப்பட்டு விட்ட ஈழத்தமிழ்க்குலத்திற்கு மனித மரியாதையைத் தேடித்தர வேண்டுமென கருதினார்.

மாணவப்பருவத்திலேயே மகத்தான தலைவருக்குரிய தகுதிகளைப் பெற்றுவிட்ட பத்மநாபா, வயது வளர வளர அறிவிலும் திறனிலும் வளர்ந்தார். மார்க்சிய சித்தாந்தங்களை வளர்ச்சிக்கான எருக்களாக சுவீகரித்துக் கொண்டார்.

மிருகங்களுக்கு வெறிபிடித்து மனிதர்களுக்குத் தொல்லைதரத் தொடங்கிவிட்டால், அவைகளிடத்தில் இதோபதேசங்கள் நிச்சயம் எடுபடாது.

துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் மட்டுமே அந்த அடாத மிருகங்களின் வெறியாட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும், அல்லலுற்ற மக்களுக்கு மீட்பைத் தரும்.

இந்த நிதரிசன நியாயம் தோழர் பத்மநாபாவின் இதயத்தை நிறைத்துக்கொண்டது.

சிங்களருள் யாரும் இந்துக்களில்லை. அதே போலத்தான் தமிழர்களில் எவரும் புத்தமதம் சார்ந்தோரில்லை. இந்துமதம் போலவே, புத்த மதமும் இந்தியாவில் தோன்றிய மதம்தான்.

புத்தமதம் எத்தனை உயர்வான கொள்கையை உடையது! அன்பை, அரவணைப்பை, அருள்வளத்தை, ஆயந்தறியும் அறிவுத்திறத்தை இந்த மண்ணிற்குக் கொடையாக வழங்கிய கவுதம புத்தரின் கண்டளிப்பல்லவா!

அந்த உயர்ந்த மதத்தைப் பின்பற்றுவோர் ஒப்பரிய உத்தமர்களாக அல்லவா இருந்திட வேண்டும். ஆனால் இலங்கையிலுள்ள புத்தமதத்தினோர் -

“புத்தம் சரணம் கச்சாமி
தர்மம் சரணம் கச்சாமி
சங்கம் சரணம் கச்சாமி”
என்று முழங்க மட்டுமே கற்றிருக்கிறார்கள்.

இலங்கையின் பூர்வீகக் குடியாகிய தமிழினத்தை அடியோடு வெட்டிச் சாய்ப்பதற்கும், சுட்டுப்பொசுக்குவதற்கும் கொலை ஆயுதங்களோடு உலாவருகிறார்கள்!

இந்தக் கொடுமையிலிருந்து தமிழர்கள் தங்களைத் தற்காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று விஞ்ஞானப் பூர்வமாக சிந்திக்கத் தொடங்கினார் பத்மநாபா.

இவருக்கு முன்பு தமிழ்க்குலத்தின் வாழ்வுக்குப் பாடுபட வந்தவர்களெல்லாம் உயிரைக் குடிக்கும் நஞ்சை பாம்பின் வாயில் வாய் வைத்து உறிஞ்சி எடுத்துவிட முடியுமென நம்பினார். பத்மநாபா கொத்தவரும் பாம்பை கோலெடுத்து அடித்து அப்புறப் படுத்த வேண்டுமென முடிவெடுத்தார்.

ஈழத் தமிழினத்தை காப்பாற்றுவதற்கு ஆயுத மேந்துதல் தவிர வேறு வழியில்லையென்று தீர்மானித்தார்.

“நான் மக்களுக்காகவே இந்த மண்ணை நேசிக்கிறேன். மக்கள் அனைவரும் மடிந்து விட்ட பிறகு வெறும் மண்ணை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது?”

என்று கேட்டு... விடைதேட முனைந்தார். அப்பொழுதுதான், ஈழத்தமிழருக்கும் சிங்கள இனவாத அரசுக்கும் ஏற்பட்ட உச்சகட்ட மோதலைத் தவிர்த்து ஒற்றுமையை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற உயர்ந்த நோக்கத்தில் இந்திய அரசு ஒரு நடுவராகவே இறங்கியது.

போராளிகள் அனைவரும் தங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு ஜனநாயக வழிக்கு திரும்ப வேண்டுமென கூறிய பொழுது -

ஆயுதங்களைத் ஒப்படைத்துவிட்டு, அண்ணல் காந்தியடிகளாரின் நாட்டுக் கரங்களைப் பற்றி நடக்கத் தொடங்கினார் தோழர் நாபா.

விரும்பியது போலவே ஈழத்தமிழ்நாட்டில் தேர்தல் வந்தது. பத்மநாபாவின் ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப் இயக்கமே பெரிய வெற்றியைப் பெற்றது.

முதன்முதல் தோன்றிய தமிழ் மாநிலத்தில் நடந்த முதலாவது தேர்தலில் தமது கட்சி

முழுதான் வெற்றியை பெற்றதால், முதலமைச்ச ராவதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பிருந்தும், அந்த பதவி வேண்டாமென ஒதுக்கிவிட்டு, தாம் ஒதுங்கிக்கொண்டு தோழர் அண்ணாமலை வரதராஜப் பெருமானை முதல்வராக்கினார்.

“நீங்கள் அமைச்சரவையிலேயிருந்து தொண்டு புரியுங்கள். நான் மக்களோடு கலந்திருந்து அவர்கள் மனப்போக்கினையறிந்து ஆற்றிடவேண்டிய பணிகளை வகைப்படுத்திக் கூறுகிறேன்” என்று சொல்லிக் கட்சிப் பணியாற்றப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

இந்தக் காலத்திலும் முதலமைச்சர் பதிவி வேண்டாமென்று கூறும் அரசியல்வாதியா? உலகத்தையே ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திவிட்ட விந்தை மனிதர்.

பதவிவெறிபிடித்தலையும் அரசியல்வாதிகளே நிறைந்துவிட்ட இந்த நாளில் இப்படியொரு அதிசயத்தை நிகழ்த்திக் காட்டியவர் தோழர் நாபா.

இன்னுமொரு விந்தை.

தேர்தலில் பங்குபெற்ற அத்தனை பிரிவினருக்கும் அமைச்சரவையில் இடம் தரவேண்டுமெனக் கருதினார். இஸ்லாமியரும், சிங்களரும் மந்திரிகளாகும் வாய்ப்பை நல்கினார்.

விந்தைமிகுந்த இந்த காரியத்தை செய்வதற்கு விவேகத்தைவிட வீரம் மிகுந்த தன்னம்பிக்கை வேண்டும் -

தன்னையும் தன் தொகுதியையும் வலுப்படுத்திக் கொண்டு மாநிலம் முழுவதிலும் விளம்பரம்பெற்று எதிர்காலத்தில் தனது கட்சியையே தோற்கடித்துவிட்டால்....?

இப்படி எண்ணும்போது, தம்மை தோற்கடிக்க எவராலும் முடியாது என்ற தன்னம்பிக்கை வேண்டும் -

தோற்றால்தான் என்ன? வென்றவர்கள் ஆண்டுவிட்டுப் போகட்டும். தொடர்ந்து சமுதாய மேன்மைக்குழைப்போமென்ற துவண்டுவிடாத வீரம் வேண்டும்.

இந்த தன்னம்பிக்கையும் வீரமும் நெஞ்சு நிறைய முழுமை பெற்றுள்ளதால்தான் தோழர் நாபா அனைத்து கட்சிகாரர்களுக்கும் தமது அமைச்சரவையில் இடம் தந்திருந்தார்.

இத்தனையளவு உயர்ந்த குணம் கொண்ட சீலரை இனிமேல் காண்பது அரிதேயாகும்.

தோழர் பத்மநாபாவின் சிறப்பியல்புகளையும், மேலான போக்கையும், விசாலமான நோக்கையும் நீண்ட நாளாகவே மதிக்கக் கற்றிருக்கிறேன். அதனால், பல்வேறு சமயங்களில் “வணிக ஒற்றுமை” ஏட்டில் எழுதிப் போற்றியிருக்கிறேன்.

தாய்த்தமிழ்நாடு தனதுயிரின் பத்திரத்தன்மைக்கு உத்தரவாதமளிக்கமென்ற நம்பிக்கையோடு இங்கே வந்தார்.

நிராயுதபாணியாக, தாடி வைத்த காந்தியடிகளாரைப்போல் அகிம்சாமூர்த்தியாக நண்பர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்த நேரம் நெஞ்சிலே நஞ்சும் விழியிலே நெருப்பும் சுமந்து திரியும் வீணர்களால் சுட்டுவீழ்த்தப்பட்டார்.

ஆயுதமேதுமின்றி அமர்ந்திருந்தபோது, ஆயுதத்தால் சுட்டுப் பொசுக்கும் அசிங்கத்தை அந்த அருவெறுக்கத்தக்கவர்கள் அரங்கேற்றிவிட்டார்கள். வீரம் எனும் சொல்லுக்கே வீண்பழி சேர்த்துவிட்டார்கள்.

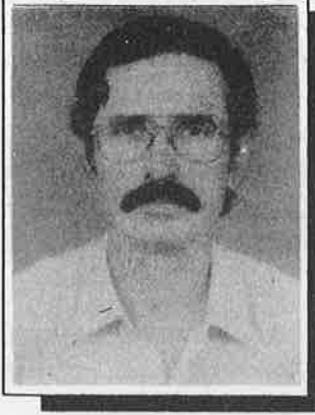
இந்த சம்பவத்தை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, “மனித நேயங்கள் மடிந்துவிட்டன” என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

வாழ்க பத்மநாபா புகழ்!

வெல்க அவர்தம் கொள்கை!”

ஈழ விடுதலை இயக்க வரலாற்றில்

ப த் ம நா பா

“ரஞ்சன்”

1980லிருந்து 84 வரை இந்த பெயர் தமிழகத்தில் பொதுவாழ்வு அரசியல் வாழ்வில் ஈடுபட்டிருந்த பல இளைஞர்களின் நெஞ்சங்களில் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தப் பெயரில் அன்பொழுக அழைக்கப்பட்டு வந்த அவர் வெகுவேகமாக பலரை ஈர்த்துவந்தார்.

1984க்குப் பின் ஈழ மண்ணில் - ஈழ விடுதலை போராட்டத்தில் இலண்டனை தலைமையகமாகக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்த ஈழ மாணவர் பொதுமன்றம் (GUES) ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியாக உருவெடுத்தது. அப்போதுதான் ரஞ்சன் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்த இளைஞர், அந்த இயக்கத்தின் செயலாளர் நாயகம் பத்மநாபாவாக வெளியுலகுக்கு வந்தார்.

80-ம் ஆண்டில்தான் நான் இவரை சந்தித்தேன். அந்த ஆண்டு நான் தொழில் நிமித்தமாக சென்னை வந்தேபோது தாயகம் திரும்பிய ஈழ மாணவர் இளைஞர் மன்றம், என்ற பெயரில் ஓர் அமைப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது இவரது முயற்சியில் அமைக்கப்பட்டு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கே.எஸ். ராஜு
ஆசிரியர்
மக்கள் மறுவாழ்வு

அண்ணாசாலையிலுள்ள தேவநேயப் பாவாணர் நூலக மண்டபத்தில் நடந்த அதன் ஆரம்பக் கூட்டத்திற்கு சென்றேபோது எனக்கு சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராக பேசும் வாய்ப்பை அங்கு வந்திருந்த நண்பர்கள் சமத்தினர்.

அப்போதுதான் -நெட்டை நெடிய, மெலிந்த உருவம், அடர்ந்த தாடியும், அமைதியும் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடைய முகமுமாக புகைப்பட கருவியும் கையுமாக அந்த கூட்ட நிகழ்ச்சிகளை படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ரஞ்சனாக அறிமுகமாகிய பத்மநாபாவின் நட்பு எனக்கு கிடைத்தது. அவரோடு இணைந்து சுமார் நான்கைந்து ஆண்டுகள் அவர்களது இலட்சியத்தில் பங்குகொண்டு பணிசெய்து வந்தேன். அவரோடு இருந்த காலம் மறக்க முடியாதது.

எண்பதாம் ஆண்டுதான் ஈழவிடுதலை இயக்க கங்கள் தமிழகத்தை தமது போராட்டத்தின் பின்புலமாக அமைத்துக்கொண்டு செயல்படத் தொடங்கிய காலம்.

பாண்டிபசாரில் உமா மகேஷ்வரனாகம் (முகுந்தன்) பிரபாகரனாகும் இடையில் துப்பாக்கி குடு நடந்த போதுதான், இப்படி ஆயுதம்

தாங்கிய ஈழப் போராட்டக் குழுக்கள் தமிழகத்தில் வந்து இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவந்தது.

அப்போது ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி இயக்கமும் ஈழ மாணவர் பொது மன்றமாக செயல்பட்ட ஆரம்பித்தது. இந்த காலகட்டத்தில்தான் தமிழக மக்களின் பிரச்சனைகள் குறித்தும், சிங்கள பேரினவாதத்தின் முன்னால் இம்மக்கள் படும் அடக்கு முறைகள் குறித்தும் இந்த அடக்குமுறையிலிருந்து தமிழ்மக்கள் விடுதலைபெற வேண்டியதின் கட்டாயம் குறித்தும், கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள், கண்காட்சிகள் நடத்தத் தொடங்கியதோடு, துண்டுப் பிரசுரங்களும் சுவரொட்டிகளும் பத்திரிகைகளும் அச்சிடப்பட்டன.

ஈழ மாணவர் பொதுமன்றம், ஈழமக்கள் தகவல் மையத்தை ஆரம்பித்து 'ஈழச் செய்தி' என்னும் செய்திக்கடிதெமொன்றை வெளியிடத் தொடங்கியது. மையத்தின் இயக்குனராகவும், இதழின் ஆசிரியராகவும் இருந்து ஈழ விடுதலையில் எனது தார்மீக ஆதரவை வழங்கிவந்தேன்.

ஈழச் செய்தியை ஆரம்பித்தபோது அதன் முதலிதழையும், தொடர்ந்து பல இதழ்களையும் வெளியிட்டு வந்தபோது மிகுந்த ஆர்வத்தோடும், இலட்சிய நோக்கோடும் செயல்பட்டது நினைவில் இருந்து அகலாது.

ஒவ்வொரு இதழையும் வெளிக்கொணரும் போது பதமநாபாவும் பேரின்பராஜா என்ற மற்றொரு தோழரும் நானும் விடியவிடிய அமர்ந்து ஒவ்வொரு செய்தியையும் எடுத்து அலசி, வரிக்கு வரி பார்த்து எழுதுவோம்.

இந்த இதழை வெளியிடக் கூட அப்போது பணவசதியில்லை. என்றாலும் எப்படியோ பணம் திரட்டி வெளியிட்டு வந்தோம். பதமநாபா இதை வெளியிடுவதில் மிகுந்த ஆர்வம்காட்டி செயல்பட்டதையும் செயல்பட்ட விதத்தையும் மறக்க முடியாது.

அப்போது இயக்கத்தை நடத்த பணவசதியே இல்லை. அவ்வப்போது - இல்லை - எப்போதாவது இலண்டனிலுள்ள தோழர்கள் பணம் அனுப்பி வைப்பார்கள், அல்லது

இங்கே ஆதரவாளர்கள் உதவுவார்கள். பெரும்பாலான நாட்கள் கஷ்டங்கள்.

ஒருவேளை சாப்பாடு. சமையல் செய்யும் போது எப்போது சோற்றை வடிப்போம் என்றிருப்போம். கஞ்சி குடிப்பதற்காக சில நாட்கள் பட்டினியும் இருப்பதுண்டு. ஈழவிடுதலை குறித்த சுவரொட்டிகள் ஒட்டிய பின் மிஞ்சி இருந்த மாபசையில் சர்க்கரை யிட்டு கலக்கிக் குடித்த பல சம்பவங்கள்....

ஆனாலும் யாரிடமும் சோர்வு இருந்ததில்லை. சுவலை கொள்வதில்லை. காரணம் ஈழவிடுதலையில் இருந்த வேட்கை.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும் மற்றவர்கள் துன்பத்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் - ஆர்வம் பதமநாபாவிடம் இருந்தது. அதை செயலிலும் காட்டினார்.

அந்த நாளில் பதமநாபாவின் பணிகள் மறக்க முடியாதவை. இப்படியொரு இளைஞராக என்று எண்ணத் தூண்டும். பணவசதியில்லா விட்டாலும் கடனுக்கு மாதக் கணக்கில் கணக்கேறும், சைக்கிள் வாடகை.

தான் சாப்பிடாவிட்டாலும் உறங்காவிட்டாலும் உடல் நலக்குறைவுக்கு மருத்துவம் செய்து கொள்ளாவிட்டாலும் சக தோழர்கள் சாப்பிட்டார்களா? உறங்கினார்களா? உடல் நலத்துக்கு ஏதும் இல்லையே என்பதில் இவரது கவனம் குறைவதில்லை.

பேச்சில் நிதானம். செயலில் நிதானம். சாந்தம் மிகுந்த இவரது முகபாவத்தில் கோபம் இருக்கிறதா? அல்லது துயரம் நிழல் ஆடுகிறதா என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

படாடோபமில்லாத மிக எளிமையும் அடக்கமும் வாய்ந்தவர். தரம் பார்த்து தகுதி பார்த்து பழகாத இவர் எல்லோரையும் அரவணைத்து - சரிசெய்துகொண்டு போவதில் ஒரு இயக்கத்திற்கு பொருத்தமான தலைவர் என்பதை நிரூபித்திருக்கிறார்.

உண்ணாது, உறங்காது இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் இயக்கப்பணிகளில் ஈடுபடுவார்.

இவரோடு பல இடங்களுக்கு சென்றிருக்கிறேன். ஈழவிடுதலை லட்சியத்தைப் பரப்ப, அதற்கு ஆதரவாளர்களைத் திரட்ட, இயக்ககப்பணிகளுக்கு நிதி திரட்ட, இயக்க விடுதலைப் போராளிகளுக்கு தங்கி இருக்கவும் பயிற்சி அளிக்கவும் கூட தகுதியான இடங்கள் தேடியும் அவருடன் சென்றிருக்கிறேன்.

நீலகிரி, சிறுமலை, பன்றிமலை முதலான பல்வேறு மலைகளில் ஏறி இறங்கி இருக்கிறேன். மணிக்கணக்கில் மலைகளில் ஏறியிருக்கிறோம். தாகத்தைத் தீர்க்க நீர் இல்லாத நிலையில் வரண்டு, காய்ந்த மலைக்காடுகளில் ஏறிய நினைவுகள் பசுமையாக இருக்கின்றன. அப்போதுமட்டுமல்ல, எப்போதுமே இவர் சோர்வடைந்து நான்கண்டதில்லை. ஆர்வத்தோடு தன் நோக்கங்கள் லட்சியங்கள் மீதே குறியாக இருப்பார்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஒரு பேரியக்கமாக வளர்ந்து ஈழப் பிரதேசத்தில் ஒரு மாகாணசபை அரசை அமைக்கிற அளவிற்கு உயர்ந்தது என்றால் அது பத்மநாபாவின் தலைமை என்றே கூறவேண்டும்.

தனது சொந்த வாழ்க்கையில் கவனத்தை திருப்பாத பத்மநாபா காதல் வாழ்விலும் அப்படித்தான் இருந்தார். சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகள் காத்திருந்த இவரது காதல் திருமணமும் நடந்தது.

சார்ட்டர் அக்கவுன்ஸில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த பத்மநாபா ஈழவிடுதலைக்காக லண்டனில் செய்த அப்பணியைத்துறந்து லெபனானில் பயிற்சி பெற்றார்.

ஈராஸ் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்த, ஈழ மாணவர் பொது மன்றத்தை தனது ஆதரவாளர்களோடு விரிவுபடுத்திச் செயற்பட்டு பின்னர் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் நாயகமாக விளங்கிய பத்மநாபா, தொடர்ந்து இயக்கங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி கொலை செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து வந்ததோடு அது மாதிரியான சகோதர யுத்தத்தை எதிர்த்தும் வந்தார்.

அனைத்து இயக்கங்களையும் ஒன்று சேர்ப்பதிலும், ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி

உருவாக்குவதிலும் இவரே காரணகர்த்தாவாக இருந்தார். சகோதர யுத்தத்தை எதிர்த்ததோடு மாத்திர மல்ல, சக இயக்கப் போராளிகளிடம் அன்புடன் பழகினார். மற்றைய இயக்கத்தை சார்ந்தவர்களுக்கு அடைக்கலமும், புகலிடமும் வழங்கியிருக்கிறார். அதிலும் இவரது முகாமில் இருந்துகொண்டே தமது தலைவர்களின் செயல்களுக்கு நியாயம் கற்பித்து புகழ்பாடும் பிற போராளிகளைக் கூட வேற்றுமையோடு பார்க்காத பக்குவம் பத்மநாபாவிடம் இருந்ததைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.

ஆயினும் பிற போராளி இயக்கங்களால் இவரது உயிருக்கு குறிவைக்கப்பட்டிருந்தது. 1982ல் யாழ்நகரில், ஓர் அச்சகத்தில் சுந்தரம் என்னும் போராளி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். இதை எதிர்த்து பத்மநாபாவும், 'வாத்தி' என்பவரும் சேர்ந்து துண்டுப் பிரசுரம் ஒன்றை அச்சிட்டனர். அச்சடிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரம் அச்சகத்தில் இருந்து வெளியே வரவில்லை.

எப்படியோ சுந்தரத்தைக் கொன்ற அந்த சக போராளி இயக்கம் இதைத் தெரிந்துகொண்டு இவர்களை மிரட்டத் தொடங்கினார். துப்பாக்கியேந்திய சிலர் பத்மநாபாவின் இருப்பிடத்திற்கு - இயக்க அலுவலகத்திற்கே வந்து தேடி மிரட்டிவிட்டு போயினர். அந்த சம்பவத்தைப் பார்த்த பத்மநாபாவை ஆதரித்த உள்ளூர் இளைஞர் ஒருவருக்கு சித்தப் பரமையே ஏற்பட்டதை குறிப்பிடவேண்டும்.

அன்றுதொட்டே பத்மநாபாவை மரணம் துரத்தியது. எந்த வேளையிலும் இவரது உயிருக்கு குறிவைக்கப்பட்டது. இதைக்கண்டு இவர் அச்சப்படவே இல்லை. இதை ஒரு பொருட்டாகவே லட்சியமே செய்யாது தனக்கு எந்த பாதுகாப்பும் வைத்துக்கொள்ளாது செயல்பட்டார்.

சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பத்மநாபாவின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாதவொன்று. முப்பத்தொன்பது வயது நிரம்பிய பத்மநாபா ஈழவிடுதலை இயக்க வரலாற்றில் ஒரு சகாப்தம் என்றே சொல்ல வேண்டும். இது 'கூழு'க்கு கவிபாடும் வார்த்தைகளால்.

தோழர் நாபா மறைவு ஈழப்போராட்டத்திற்கு பின்னடைவு

ஷ்யாம்

ஆசிரியர். தராசு வார இதழ்
தலைவர். தராசு மக்கள் மன்றம்

“அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன் - அதை

அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்;

வெந்து தணிந்தது காடு; தழல்

வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ?”

-பாரதி

தழலின் வீரத்தில் சிறியது, பெரியது என்ற வேறுபாடு கிடையாது. தோழர் பத்மநாபா ஒரு எரிதழல். ஒரு பத்திரிகையாளன் என்ற முறையில் அவரைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன். அவரது மன உறுதியைக் கண்டு பெரிதும் வியந்திருக்கிறேன்.

பத்மநாபாவின் மறைவு ஈழத் தமிழர் போராட்டத்தில் ஒரு மாபெரும் பின்னடைவு.

முதன்முதலில் அவரை நான் சந்தித்தபோது அவரது தீட்சண்யமிக்க கண்கள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அவற்றில் நான் அஞ்சாமையைக் கண்டேன். அதே நேரத்தில் அரவணைப்பையும் உணர்ந்தேன். சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினாலும் அவரது சிந்தையில் ஒரு உறுதி மிளிர்ந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. வரலாற்றுப் போராட்டத்தின் காவிய நாயகன் ஒருவனின் முன் அமர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். 1988க்குப் பிறகு அவரோடு உரையாடுகிற வாய்ப்புக்கள் எனக்கு அதிகம் கிடைக்கவில்லை. ஈழத்தில் இருந்து வருகிற - ஈழத் தமிழர்கள் பிரச்சினையில் நெருங்கிய தொடர்புடைய சென்னை நண்பர்களைச் சந்திக்கும்போது தோழர் பத்மநாபாவின் நலன் குறித்து வினவுவதோடு என் வினாக்களைச் சுருக்கிக் கொண்டேன்.

ஓ! அந்த அதிர்ச்சியான இரவை என்னால் மறக்க முடியாது. தராசு வார இதழின் தலைமை நிருபர் ஏ.எஸ். மணி, ‘தோழர் பத்மநாபாவும் இன்னும் பலரும் சுடப்பட்டு மாண்டனர். எத்தனை பேர் என்று தெரியவில்லை’ என்று பதறியவாறு சொன்னார். நான் முதலில் அதை நம்பவில்லை. வதந்தி என்று நினைத்தேன். ஆனால் அது உண்மையான போது என் நெஞ்சம் விம்மி வெடித்தது.

தோழர் பத்மநாபாவோடு பழகியது சிறிது காலமே! ஆனால் நீண்ட நெடுங்காலம் அவரோடு நெருங்கிப் பழகியது போன்ற ஒரு உணர்வு எனக்கு இருக்கிறது.

மாமனிதன்

கோ. சத்தியவாசீஸ்வரன்
செயலாளர்
ஓ.ப.சீ. நண்பர்கள் கழகம்

விடுதலை இயக்கங்களில் வரலாறு படைக்கும் நாயகர்கள், எக்காலத்திற்கும் நீடித்த புகழோடு திகழ்பவர்கள் உலக வரலாற்றில் ஒரு சிலர்தான். உலக வரலாற்றில் ஏறக்குறைய எல்லா நாடுகளிலும் மன்னர் ஆட்சிமுறை ஒழிக்கப்பட்டு மக்கள் ஆட்சிமுறைக்காகப் பாடுபட்டவர்களில் இன்று உலகின் முன்னணி நாடுகளில் ஒன்றான அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டால் வாஷிங்டனில் தொடங்கி கென்னடி வரை சொல்லலாம். பொதுவுடமை நாடுகளை எடுத்துக்கொண்டால் சோவியத் ரஷ்யாவில் லெனின், மக்கள் சீனத்தில் மாசேதுங், வியட்நாமில் ஒரு கோசிமின் என்று நாம் வரிசைப்படுத்தலாம்.

இதில் அமெரிக்காவைப் போன்ற நாடுகளின் தலைவர்கள் கையாண்ட முறைக்கும் பொதுவுடமை நாடுகளின் தலைவர்கள் கையாண்ட முறைக்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு.

இன்று மட்டுமல்ல என்றுமே நிலைத்து நிற்கக் கூடிய வீர வரலாறாகத் திகழ்வது பொதுவுடமை நாடுகளின் தலைவர்கள் கையாண்ட முறைதான்.

அந்த முறைதான் இன்று உலகை உய்விக்கும் முறையாக, ஆதிக்க சக்தியாக அடித்து நொறுக்கி ஆக்கரீதியில் மனித சமுதாயத்திற்கு வழி காட்டும் முறையாகத் தோன்றுகிறது.

எனக்கு அடிக்கவும் தெரியும், அன்பு செலுத்தவும் தெரியும் என்ற வீர காவியத்தின் இலக்கணமாகத் திகழும் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தின் பொக்கிஷம்தான் 'ரஞ்சன்' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட நமது பத்மநாபா அவர்கள்.

"ஆயுதப்போராட்டமா! எதிரியே வா! - அமைதித் தீர்வா! அன்பர்களே வாருங்கள்!" என்று தான் ஒரு உண்மையான விடுதலை வீரன் சொல்வான்; இந்த வகையிலும் நமது ரஞ்சன் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தார்.

"எனக்கு ஆயுதம்தான் தூக்கத் தெரியும்; அதுதான் முடியும்; அது தான் ஒரே வழி; வேறு வழியே இல்லை" என்று சொல்பவன் உண்மையான விடுதலை வீரனாக இருக்க முடியாது.

வீரமும் வேண்டும். அதில் விவேகமும் வேண்டும். அவற்றைத் தருணமறிந்து பிரயோகிக்கும் தகைமையும் வேண்டும்.

இந்த மூன்று கூறுகளும் நிறைந்தவன்தான் மனித சமுதாய வரலாற்றில் ஏகோபித்த வரவேற்பைப் பெறமுடியும்.

இந்த வரவேற்பை எதிர்காலத்தில் முழுமையாகப் பெற்றுத் திகழ இருந்தவர்தான் நமது அஞ்சாநெஞ்சன் ரஞ்சன்!

அவரை நேரில் கண்டவர்களுக்கு, பேசிப் பழகியவர்களுக்குத்தான் அவர் எவ்வளவு பெரிய மகிமைக்கு உரியவர் என்பது தெரியும்.

ஒருவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அளந்து விடும் ஆற்றல் மிக்கவர்! பார்வையில் மிதமிஞ்சிய கூர்மைபெற்றவர்! சரித்திரம் படைக்கும் உத்தமர்களுக்குரிய அத்தனை அம்சமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர்!

இலங்கைத் தமிழினத்திற்கு அவரால்தான் உண்மையான விடுதலை கிடைக்க இருந்தது. தமிழீழத்தின் உண்மையான வரலாறும் அவரது பின்னணியில்தான் உருவாக இருந்தது.

ஆனால் 'சதி' வென்றுவிட்டது. ரஞ்சனின் வரலாறு கொஞ்சமாகக் குறைந்து விட்டது.

ஈழத்தின் விடுதலைக்காக, இலங்கைத் தமிழினத்தின் உயர்வுக்காக அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளுக்கு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவரும் இன்றைய தமிழக முதல்வருமான டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பெரிதும் துணை நிற்பார்கள் என்று கருதினார்.

கலைஞரின் துணை, தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவருமே துணை நிற்பதற்கு சமம் என்று நம்பினார்.

கலைஞரும் நமது ரஞ்சன் மீது தனி மரியாதையும் அன்பும் வைத்திருந்தார். ஆனால் விடுதலைப் புலி இயக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, கலைஞர் - ரஞ்சன் இடையே இங்குள்ள உள்ளூர் அரசியல்வாதிகள் இடைவெளியை அதிகப்படுத்த முயற்சித்தார்கள்.

அதன் விளைவு கேள்விக் குறியாகவே நின்றுவிட்டது. உண்மை இன்று யாருக்கும் தெரியாது.

ரஞ்சனின் குறிக் கோள் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் சகதியில் சிக்குவது அல்ல; ஈழத்தின் விடுதலை! தமிழ் மக்களின் விடுதலை!

சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அந்த விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதுதான், அவரைப் போற்றுவதற்கும் அவரது வழியில் நடப்பதற்கும் உரியதாகும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பேரன்பு கொண்ட "மாமனிதரை" இழந்துவிட்ட நிலையில் தவிக்கிறேன்! பார்ப்பதற்கு இனியவர்! பேசுவதற்கும் இனியவர்! பழகுவதற்கும் இனியவர்!

முதன் முதலாக 1978ம் ஆண்டு EROS இயக்கம் சார்பில் சென்னையில் செயல்பட்டு வந்த திரு. அழகிரியின் தொடர்பு எனக்கு கிடைத்தது. பின்னர் அந்த இயக்க நண்பர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியதில் என்னுடன் அதிகமாகத் தொடர்பு வைத்தவர்தான் திரு. பத்மநாபா அவர்கள்.

பல நாட்கள் பட்டினி கிடந்தாலும் யாரிடமும் எதையும் கேட்க மாட்டார்கள். எப்போதுமே ஈழப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசுவார். அதன் பிறகு E.P.R.L.F. என்ற இயக்கம் தொடங்கிய பின்னர் எங்கள் இருவரின் நட்பு மேலும் மேலும் அதிகமாகியது.

எனது வீட்டின் அருகிலேயே அவர்கள் அலுவலகம் இருந்ததால் திரு. பத்மநாபா அவர்கள் என்னைச் சந்திக்காத நாட்களே இல்லை. 1980ல் என் திருமணம் நெல்லை மாவட்டத்தில் நடைபெற்றபோது தன் நண்பர்களுடன் வந்து ஒரு மாத காலம் என்னுடனேயே தங்கி இயக்க வேலைகளை கவனித்தார்.

சிறீசபாரத்தினம், உமாமகேஸ்வரன், பிரபாகரன், சின்னபாலா மற்றும் இயக்கத் தலைவர்களைச் சந்தித்து இலங்கைப் பிரச்சினையை ஒன்றுபடுத்தி வெல்ல பல நல்ல திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்தார். E.P.R.L.F. இயக்கத்திற்கு துரோகம் இழைத்தவர்களை எல்லாம் கொடுமைப்படுத்திக் கொல்ல நினைக்காமல் அன்புடன் அவர்களை அழைத்து, 'நீங்கள் செய்கின்ற தவறு ஈழத்திற்குச் செய்கின்ற துரோகமாததான் நான் நினைக்கிறேன்' என்று கூறி அனுப்பி விடுவார்.

தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லா இயக்கத் தலைவர்களின் ஆதரவும் தனக்கு வேண்டும். யாரும் எங்களுக்கு எதிரிகள் அல்ல என்று அடிக்கடி என்னிடம் கூறுவார்!

ஒருமுறை அனைத்து கட்சி தலைவர்களைச் சந்திக்க என்னையும் திரு. கிருபா (மறைந்த நிதி அமைச்சர்) அவர்களுடன் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கட்சி பொதுச் செயலாளர்களில் ஒருவரான திரு. யசோதா அவர்களை முதன் முதலாக பார்த்தபோது அவர்கள் ஈழவிடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்களைப் பார்த்து ஈழப் பிரச்சினை பற்றி பேசியது இல்லை. நீங்கள்தான் முதன் முதலாக எங்களைச் சந்திக்கிறீர்கள் என்று சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

இலங்கையில் தமிழ் மாநில முதலமைச்சர் பொறுப்பை எல்லோரும் திரு. பத்மநாபா தான் ஏற்க வேண்டும் என்று கூறியபோது அந்த பதவியை திரு. வரதராஜப்பெருமாள் அவர்கள்தான் ஏற்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

தனது திருமணத்தை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாட வேண்டும் என பலர் சொல்லிய போது திருமணம் என் வாழ்க்கையின் தனிப்பட்ட பகுதி. இதை மிக எளிமையாக நடத்தினால் போதும் என்று சொன்னார்.

அமைதிப் படை இந்தியா திரும்பியபோது, அகதியாக வந்த திரு. பத்மநாபா சென்னைக்கு வந்தபோது என்னை அழைத்துப் பேசினார். இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசும்போது, "L.T.T.E.யினர் ஸ்ரீலங்கா அரசை மறந்துவிட்டு எங்களை எதிரியாக நினைக்கிறார்கள். ஆனால் நாங்கள் எங்கள் எதிரி யார் என்பதில் தெளிவாக இருக்கிறோம். ஈழத்தமிழ் மக்களின் விடுதலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எல்.டி.டி.யினர் கேட்கும் எதையும் கொடுக்கத் தயாராகவே இருந்தோம் - இருக்கிறோம். ஈழத்தில் தமிழர்கள் அழிவதை என்றுமே நாங்கள் விரும்பவில்லை" என்றார். ஆனால் -

ஈழத்தின் விடுதலை, ஈழ மக்களின் விடுதலைக்காகத் தன் குடும்பம், உறவுகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டுத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துப் பாடுபட்ட அவரை இதயம் இல்லாத புலிகள் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டுச் சென்றதை நினைக்கும்போது நான் வேதனைப் படுகிறேன், வெட்கப்படுகிறேன்.

எனவே, தங்கள் இயக்கத் தலைவரை, நல்ல உள்ளம் கொண்ட தன்மானச் சிங்கத்தை இழந்து தவிக்கும் E.P.R.L.F.தோழர்கள் திரு.பத்மநாபாவின் ஆசைகளை நிறைவேற்ற ஒற்றுமையுடன் நின்று செயல்பட்டு, E.P.R.L.F. மூலம் தனி ஈழம் கிடைத்தது என்ற பெருமைஏற்பட ஒன்றுபட்டுச் செயல்படுமாறு அனைவரையுமே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மலையக மக்களுக்காகவும் உழைத்தவர்;

- நல்ல நண்பர் -

மா. இராமசாமி

சென்னை 39.

தோழர் பத்மநாபா அவர்களின் மறைவு இலங்கை வாழ் அனைத்துத் தமிழ் மக்களுக்கும் பேரிழப்பாகும். தோழரோடு கடந்த பத்து வருடங்களாக எனக்குள்ள நட்பு சம்பந்தமாக சில நினைவுகளை இக்கட்டுரையின் வாயிலாகப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

1979 மற்றும் 80 ஆம் ஆண்டுகளில், வடசென்னை தொழிற்பயிற்சிப் பள்ளியில் மாணவர்களாக இருந்த தோழர்கள் தாஸ், ஜோதிராஜா அவர்கள் மூலமாக அந்த காலத்தில் 'ரஞ்சன்' என அழைக்கப்பட்டு வந்த தோழர் நாபாவின் அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது.

கோடம்பாக்கம் ரயில் நிலையம் அருகே உள்ள ஒரு வீட்டில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்கு கல்வி கற்க வந்திருந்த பத்து பதினைந்து மாணவ மாணவியர்களின் பாதுகாவலராகவும் இருந்து கொண்டு, தான் சார்ந்த இயக்கத்தினையும் நடத்திக் கொண்டு வந்தார்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் நலன் மட்டுமல்லாது தாயகம் திரும்பியவர்கள் என்ற முறையில் மலையகத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு குடியேறியுள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலன்களிலும் தோழர் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

எனக்குத் தெரிந்து குறைந்த பட்சம் மாதம் இரண்டு முறையாவது நீலகிரி மாவட்டத்திற்கு அங்குள்ள மலையகத் தோழர்களுடன் தொடர்பின் மூலமாக கூடலூர், தோத்தகிரி போன்ற இடங்களில் பல இயக்கங்களையும் நடத்தி வந்துள்ளார். நான் அவரை சந்திக்கச் சென்றபோதெல்லாம், என் மூலமாக மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலவரங்கள், 1970க்குப் பின்னர் அவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள போராட்ட உணர்வு போன்ற விசயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தோடு பல மணி நேரங்கள் நாங்கள் பேசியிருக்கிறோம்.

அந்தக் காலத்தில் ஆந்திர மாநிலத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட மலையகத் தொழிலாளிகள் அங்குள்ள சீதோஷ்ணநிலை ஒத்துக் கொள்ளாததாலும் அந்தத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகள் நிர்வாகத்தோடு சுமுகமான முறையில் தீர்க்கப்படாததாலும் கூட்டம் கூட்டமாக தமிழகத்திற்கு வந்து சென்னையில் சேப்பாக்கம் வளாகத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். இவ்வாறு நிரக் கதியாகத் தங்கியிருந்தவர்களை அவ்வப்போது வந்து சந்தித்து, அப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த தாயகம் திரும்பிய ஈழ மாணவர் மன்றத்தின் மூலம் இப் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண்பதிலும், பசியோடு வாடிய அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு பொருளாதார ரீதியிலும் மருத்துவ ரீதியிலும் உதவி புரிவதிலும் தோழர் ஆற்றிய பங்கினை என்னால் இன்றும் மறக்கமுடியாது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் வேலைவாய்ப்போ, பயிற்சியினை முன்னிட்டோ அல்லது மருத்துவ சம்பந்தமாகவோ வெளி மாவட்டங்களிலிருந்து சென்னைக்கு வரும் தாயகம் திரும்பியவர்களை, அவர்களது பணி சென்னையில் முடியும் வரையில் அவர்களை கோடம்பாக்கத்தில் உள்ள தோழரின் இருப்பிடத்தில் தங்கிச் செல்ல இடமளித்திருந்ததை என்னால் நினைவுகூர முடிகிறது.

தோழரைச் சந்திக்கச் செல்லும் போது, பல தடவைகளில் இலங்கையில் சாதாரணமாக வீடுகளில் உபசரிப்பதுபோல் பால் கலக்காத வெறுந் தேனீர் தயாரித்து உபசரித்துள்ளார்.

இன்னும் இலங்கையிலிருந்து, இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியா வந்து சரியான முறையில் மறுவாழ்வு உதவி பெற முடியாத நிலையில் இருந்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், நீலகிரி மற்றும் கொடைக்கானல் போன்ற இடங்களில் தனியார் தோட்டங்களில் கூலிகளாக வேலை செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு, இவ்வாறாக இந்தியாவுக்கு திரும்பி வறுமையில் வாடும் இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை ஒன்றுதிரட்டி அவர்களை மீண்டும் இலங்கைக்கே அழைத்துச் சென்று ஒரு நல்ல வாழ்வை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம் என்ற நல்லெண்ணமும் அவரிடம் இருந்தது. தோழர் வரதராஜப் பெருமாளும் தோழர் நாபாவும் இது சம்பந்தமாக பல சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

இத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளாது, ஒரு குறுகிய கால இடைவெளியில் இலங்கைக்குச் சென்று யாழ்ப்பாண மக்களோடு தமது இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாமல், மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் தங்கள் இயக்கத்தினை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இலங்கையில் பதுளை போன்ற இடங்களில் இயக்கச் செயற்பாடுகளைப் பெருமளவு மேற்கொண்டார். சிங்களத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலும் தோழர் பணியாற்றியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதற்குப் பின்னர் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி என்ற இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அதன் செயலாளராகவும் தோழர் பத்மநாபா என்ற பெயரிலும் மக்கள் மத்தியில் தோழர் அறிமுகம் ஆனார்.

பல வருடங்களாக பதட்ட நிலையில் இருந்து வந்த இலங்கை வாழ் வடக்கு கிழக்கு தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை ராஜீவ் -ஜெயவர்த்தனா ஒப்பந்தத்திற்குப் பின்னர், அமைதிப்படை இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட தமிழ் மாகாண சபைத் தேர்தலில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர 5சவிடுதலை முன்னணி கலந்து கொண்டு வெற்றி பெற்று தோழர் வரதராஜப் பெருமாள் தலைமையில் ஆட்சியினை அமைத்த பின்னர், இந்தப் பகுதியில் முழு அமைதியினை ஏற்படுத்தியதில் தோழர் பத்மநாபாவின் பங்கு அளப்பரியது.

பழகுவதற்கு இனிமையானவர் தோழர் நாபா.

அவரோடு கடற்கரை மணலில் உட்கார்ந்து பல சந்தர்ப்பங்களில் பொதுவான பிரச்சினைகள் குறித்து உரையாடல் நடத்தியதையெல்லாம் மறக்க இயலவில்லை. மிகச் சிறிய வயதில் ஒரு மாபெரும் இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கி சாதனை படைத்தவர் மீது பொறாமை கொண்ட கொலை வெறியர்கள் அற்பத்தனமான முறையில் கொலை செய்தது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது.

✽

படுத்திப்பேசி செயல்பட்டார்கள். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத் திலிருந்து இந்தியாவை விடுவிக்கும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை பிரதான போராட்டமாக அறிவித்து, அதற்குத் தலைமை கொடுத்துப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்று, பிரிட்டிஷாரை வெளியேற்றிவிட்டு, ஆட்சியில் அமர்ந்து, அதன் தொடர்ச்சியாக ஆட்சியில் இருந்து கொண்டு சோஷலிசத்தை கட்டமைக்கும் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றிருக்க வேண்டும். அதைச் செய்யாமல் விட்ட தவறை செய்தவர்கள் இந்தியாவில் இருந்த அன்றைய கம்யூனிஸ்டுகள்.

தோழர் நாபா அவர்கள் பிரதான முரண் பாட்டை முதலில் கையிலெடுத்ததின் மூலம் தவறு செய்யாமல் சரியான பாதையில் சென்றுள்ளார்.

சிங்களப் பேரினவாத அரசைத்தான் அவர் எதிர்த்தாரே தவிர, சிங்களமக்களை அவர் வெறுக்கவில்லை. சிங்கள மக்களையும், முஸ்லீம் மக்களையும், ஈழத் தமிழ் மக்களையும் அதற்கும் அப்பால் இந்திய மக்களையும் உலகின் அனைத்து மக்களையும் அவர் மிகவும் நேசித்தார். சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஒடுக்குமுறைகளுக்குப் பலியாகி துன்புற்றுக் கொண்டிருந்த ஈழ மக்களுக்காத்தான் ஈழம் வேண்டும் என்று குரல் கொடுத்தாரே தவிர, ஈழம் என்ற மண்ணுக்காக அல்ல. எனவேதான் தோழர் நாபா அவர்கள் மக்கள் நேசித்த மாமனிதராய் உயர்ந்து நின்றார்.

சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கெதிராக போராடிவந்த அனைத்துப் போராளி இயக்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதில் தோழர் நாபா மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவாக உருவாகிய ஈ.என்.எல்.எப்.பில் புலிகளும் சேர்ந்திருந்தனர். இருந்தும், அனைவரும் ஒருமித்து சிங்களப் பேரினவாத அரசுக்கெதிராகப் போராட முனைந்திட்ட வேளையில், தன்னுடைய சகோதர போராளி இயக்கமான டெலோ போராளிக் குழுத் தலைவர் ஸ்ரீ சபாரத்தினத்தையும் அவருடன் சேர்த்து 200க்கும்மேற்பட்ட டெலோ போராளிகளையும் கொன்றதின் மூலம் தமிழ் இயக்கங்

களின் ஒற்றுமையை, ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தை கொலை வெறிபிடித்த அராஜகக் கும்பலான பிரபாகரனின் தலைமையில் இயங்கியவிடுதலைப்புலிகள்குலைத்தெறிந்தனர்.

அதன்பிறகு, அடுத்தடுத்து மற்ற சகோதரப் போராளிக் குழுக்களின்பல முக்கிய போராளிகளையும், ஏராளமான தமிழ் மக்களையும் புலிகள் கொன்று குவித்தனர். இந்த ரீதியில் பெரும் பாசிச சக்தியாக உருவெடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

உலக மகா யுத்தங்களின்போது மாபெரும் பாசிச சக்தியாகமாறி, உலகத்தின் அனைத்து மக்களுக்கும் பெரும் அபாயமாக காட்சியளித்த ஹிட்லரின் பாசிச சக்தியை முறியடிக்க, சோவியத்நாடு, தன்னுடன் மாறுபட்ட கருத்துக்கொண்ட ஏகாதிபத்திய சக்திகளான பிரிட்டனுடனும், அமெரிக்காவுடனும் கூட்டு சேர்ந்தது. அப்போது 'ரஷ்யா' எப்படி ஏகாதிபத்திய சக்திகளுடன் கூட்டுச் சேரலாம் என்று எந்தவொரு இந்திய இடதுசாரி பற்றுள்ளவர்களும் கேட்கவில்லை. ஏனெனில் பாசிச சக்தியை முறியடிப்பதற்காகத்தான் ரஷ்யா மாறுபட்ட கருத்துள்ள நாடுகளுடன் கை கோர்த்தது என்ற அதிலுள்ள நியாயத்தை அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஆனால், இன்று இலங்கையில் பாசிசத் தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கும் இரு வேறு சக்திகளின் அராஜக பலத்தை முறியடிக்க, இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை ஏற்று இந்தியாவை நடு சக்தியாகக் கருதி ஈ.பி.ஆர். எல்.எப். செயற்பட்டதை மட்டும் இங்குள்ள இடதுசாரி தீவிர கட்சிகள் ஏன் புரிந்து கொள்ள மறுத்தார்கள் என்பதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

நம்முடைய பிரதான எதிரி சிங்களப் பேரினவாத அரசுதானே தவிர புலிகள் அல்ல என்று தன்னுடைய இயக்கத் தோழர்களிடையே அடிக்கடி வலியுறுத்திக் கூறிவந்த தோழர் பத்மநாபா அவர்களையே நிராயுத பாணியாக இருந்தபோது கோழைத்தனமான முறையில் கொலை செய்துவிட்ட புலிகளை இங்குள்ள இடதுசாரி இயக்கங்கள் எந்த வகையில் நியாயப்படுத்தப் போகின்றனர்?

பிரபாகரனின் தலைமையில் இயங்கும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் வெறும் அராஜகப் போக்கு கொண்ட, எவ்விதக் கொள்கையுமற்ற தனிநபர் பயங்கரவாதக் கூட்டம்தானே தவிர, அதற்கு எந்தவித இடதுசாரி சிந்தனையும் கிடையாது ; அல்லது பூர்வீக ஜனநாயகம் பூர்வமான, மக்களைப் பற்றிய எண்ணமும்கூடக் கிடையாது.

S.G.தோழர் அவர்கள் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு, என்னிடம் தனிப்பட்ட முறையில் நட்பு பாராட்டி பழகி வந்தார். கடுமையான சிக்கலான அரசியல் போராட்டங்களிடையே மக்களுக்காக தன்னை முழுவதும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருந்த அதேவேளையில் குழந்தைகளிடம் பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்தபோதெல்லாம் மிகுந்த பிரியமுடன் அந்தக் குழந்தைகளோடு தானும் குழந்தையாகி மனம் மகிழ விளையாடுவார். அப்பொழுதெல்லாம் அவரின் குழந்தை மனம் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படுவேன்.

"ஆழ்ந்த ஞானமும் உயர்வான தத்துவ விஷயங்களும் பேசி உலகையே அதிசயிக்க வைத்த ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் மிகுந்த குழந்தை மனம் கொண்டவர். இவரால் எப்படி கடினமான தத்துவ ஞானங்களை விளக்க முடிந்த அதே சமயத்தில் ஒரு குழந்தையைப் போல முழுமையாக மனம் குதூகலித்தும் கொண்டாட முடிகிறது!" என்று விவேகானந்தர் ஆச்சரியப்படுவாராம்.

அதைத்தான் தோழர் நாபாவை நான் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு தனித்த நிலையில் குழந்தையாகக் கண்டபோதெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டு நின்றேன். மார்க்சிய லெனினியக் கொள்கையில் ஆழ்ந்த ஞானமும் பிடிப்பும் உறுதியான பற்றும் கொண்டு மிகச்சிக்கலான அரசியல் போராட்டத்தினூடே எதிர்நீச்சல் அடித்துக்கொண்டும், அதேநேரத்தில் ஒரு குழந்தையுடன் பழகும்பொழுது அந்தக் குழந்தை மனதின் குதூகலத்துடன் எப்படி மனம் ஒன்றிவிட முடிகிறது இவரால்! என்று மிகவும் வியப்படைந்துள்ளேன். இதை, அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டநிலையில், நட்புரீதியில் மிகவும் அண்மித்து அவரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் உணர்ந் திருக்க முடியும்.

ஒரு புதிய மனிதனாக, மனித நேயத்திற்கு அதன் அர்த்தத்தைக் கொடுத்து, வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளிலும், யதார்த்தத்தின் கூர்மையை வெளிப்படுத்தி வாழ்ந்த தோழர். நாபாவின் நினைவு என்றும் என் மனதை விட்டு அகலாதிருக்கும்.

சர்வதேசிய அளவில் மக்களின் முரண்பாடுகள் அனைத்தும் சீராக்கப்பட்டு, மனித நேயத்தின் உயர்நிலையை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவரின் நீண்ட காலக் கண்ணோட்டமாக இருந்தது.

வாழ்க அவர்தம் நாமம்.
உயிர் பெறுக அவர்தம் சீரிய நோக்கம்.
வெல்க மனித நேயம்!

ப

டி

கீ

கூ

டீ

டா

ய்...

ந-அரணமுறுவல்

சென்னை.

பத்மநாபா!

இனிய தோழர் ரஞ்சன் இன்று இல்லை!

ஏகாதிபத்தியச் சதி தோழர் ரஞ்சனையும் பலியெடுத்து விட்டது.

1977 ஆம் ஆண்டு நடந்த தமிழினப் படுகொலையின் எதிரொலியாய் ஈழத்துச் சிக்கலை முன்னெடுக்கத் 'தமிழக ஈழ நட்புறவுக் கழகம்' என்ற ஓர் அமைப்பை, 1977 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 12 ஆம் நாள் தொடங்கினோம். பேராசிரியர் இரா; இளவரசு தலைவர், நான் செயலாளர்; சேலம் பாவரசு துணைச் செயலாளர். நாங்கள் கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகத் தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் வாய்ப்புக் கிடைத்த போதெல்லாம் - ஈழப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகத் தமிழக ஈழ நட்புறவுக் கழகத்தின் வழிப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு பணியாற்றி வருகிறோம்.

1978 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் ஒரு நாள் ...

தோழர் ரஞ்சனும் தோழர் தேவாவும் என்னை ஆழ்வார்பேட்டை ஒப்புரவு அச்சகத்தில் சந்தித்தனர். ஈழ மாணவர் பொது மன்றப் பொறுப்பாளராக ரஞ்சன் இருந்த நேரம். அவரும் மற்றும் தோழர்களும் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்க உதவியுடன் பெய்ரூட்டில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றுத் திரும்பியிருந்தார்கள்.

அன்று முதல் கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் எங்களுக்கிடையே தொடர்ந்து தொடர்பு இருந்தது.

எத்தனையோ சிக்கல்களும் குழப்பங்களும் இருந்தபோது கூட எங்கள் தோழமையில் விரிசல்கள் விழவே இல்லை.

அவருடைய ஆயிரத்தெட்டுப் பணிகளுக்கிடையில் என்னையும் நினைத்துவந்து பழகுவார். அது அவரது பொது வாழ்வின் பண்பையே காட்டுவதாகும்.

1978இலிருந்து தோழர் ரஞ்சனையும் பிற தோழர்களையும் (பத்மநாபா தமிழ்நாட்டுத் தொடர்புக்கு வைத்துக் கொண்ட பெயர்தான் ரஞ்சன்) தமிழ் நாட்டு இடதுசாரி இயக்கத்தவர்களோடு அறிமுகப்படுத்துவது என்னுடைய முக்கியமான பணியாயிருந்தது. அதில் கட்சி வேறுபாடு எதுவும் பார்ப்பதில்லை.

1978 ஆம் ஆண்டு மக்கள் செய்தி என்ற நாளிதழில் நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். மார்க்சிய-இலெனினியப் பொதுவுடமைக் கட்சித் தலைவரும் அறிஞரும் போராளியுமான தோழர் ஏ.எம்.கோதண்டராமன் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி உழைக்கும் மக்கள் மாமன்றக் கட்டடத்தில் (மக்கள் செய்தி அலுவலகம்) தங்கியிருந்தார். தோழர் ரஞ்சனை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தேன். அதன் பிறகு தொடர்பு தொடர்ந்தது.

இலண்டனிலிருந்து கொண்டு ஈழப் போராட்டத்தை நடத்தக் கூடாது, ஈழத்திலிருந்தே போராட்டத்தை நடத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் பிற கோரிக்கைகளையும் முன்வைத்து ஈழப் புரட்சியமைப்பிலிருந்து ஈழ மாணவர் பொது மன்றம் தனியே பிரிந்தது.

மார்க்சிய இலெனினியக் கருத்து வளர்ச்சி அவரை ஈழப் புரட்சியமைப்பிலிருந்து வெளிவரத் தூண்டியிருக்கலாம். அது தவறென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இந்தக் கருத்து நிலை (Ideology) வளர்ச்சிதான் எதிரிகளிடம் அவரைத் தனித்து. அடையாளம் காட்டி ஒதுக்கப்படவும் ஒழித்துக்கட்டவும் காரணமாகி விட்டது.

மார்க்சிசம் வளரும் அறிவியல். மார்க்சிய இலெனினியம் வரலாற்றை மாற்றும். அந்த நம்பிக்கை அவருக்கும் இருந்தது.

அந்தப் பாதை கரடுமுரடானதுதான்; எனினும் அவர் தொடர்ந்தார்.

1980இல் ஈழப் புரட்சியமைப்பிலிருந்து வெளியேறியபின் 'ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, தோன்றியது. அப்போதெல்லாம் உடனிருந்து உதவி செய்ய வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது. இதற்காக ஈழப் புரட்சியமைப்பினர் என்னைக் கொல்வோம் என்று கூட மிரட்டிப் பார்த்தனர்.

என்பதாம் ஆண்டுகளில் பல நெருக்கடி களுக்கிடையிலேயே பொருளாதார வாய்ப்புக் குறைவுடனேயே இயக்கத்தைத் தொடங்கி நடத்தினார். பல சிக்கல்களுக்கும் முகம் கொடுக்கும் பொறுமை அவரிடமிருந்தது. வேறு எந்த ஈழப் போராளிகளும் இல்லாத பண்பு இது. இன்று ஈழப் போராட்டம் திசைமாறி எங்கோ போய்விட்டது.

ஒரு கட்டத்தில் ஈழப்போராட்டத்தின் முனை முகத்தில் நின்று அவர் இயங்க வேண்டி வந்தது. இன்று நிலைமை வேறாகிப் போனது.

இதனாலெல்லாம் இதுதான் விடுதலை என்றாகிவிடாது. ஈழப் போராட்டத்தை ஆதரித்தவர்கள் மனத்தில் எத்தனையோ கேள்விகள் தோன்றியுள்ளன. சரியான விடை தான் இல்லை. ஈழ விடுதலை எங்கோ இருக்கிறது!

அதற்காகத் தோழர் ரஞ்சன் என்ற பத்மநாபா உழைத்தார். அந்தப் பாதையில் அவர் ஒரு படிக்கட்டாய் மாறிப் போனார்.

அந்தப் படியையும் தாண்டித்தான் ஈழ விடுதலையை வென்றெடுக்க வேண்டும்.

அந்தப் படியைக் கடக்காமல் வென்றோம் என்று யாராவது சொல்வார்களானால் அவர்கள் ஈழ வரலாற்றை மறைப்பவர்கள் அல்லது மறுப்பவர்கள்.

வரட்டுத் துணங்கள் இல்லாத எளிமையான மனிதர்

- மு.அந்தாலன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் ஈழமண்ணில் ஒடுக்கப்பட்ட, நாற்பது இலட்சம் தமிழர்களின் நெஞ்சில் தமிழ் ஈழ தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை வேட்கை முகிழ்த்தது. சிங்களப் பேரினவாதிகளால், கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட படுகொலைகளால் ஈழத் தமிழ் இளைஞர்கள் "ஈழம் எமது தாகம்" என போர்ப் பரணி பாடினார்கள்.

ஈழத்தில் பல்வேறு குழுக்கள் பாசறை அமைத்தன. அதனில் கூரிய மதியும், நேரிய பார்வையும், சீரிய நடையும், வீரமும், ஒழுக்கமும் ஒருங்கே அமைந்த தோழர் க. பத்மநாபாவின் தலைமையின் கீழ் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, ஈழத்தில் 1981 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் நான்காம் நாள் தனது போர்ப் பிரகடனத்தைப் பறைசாற்றியது.

தோழர் பத்மநாபாவின் தமிழ்ப் பற்றும் பண்பாடும் 1983ஆம் ஆண்டிலிருந்து நான் பல்வேறு சமயங்களில் உணர முடிந்தது.

தமிழ்நாட்டு தமிழர்களை அவர் நேசித்த பான்மை அளவிடற்கரியதாகும்.

சென்னை மாநகரில் அவர் தங்கிய காலத்தில் அவரோடு பழகியவர்கள் ஏராளம்!

மற்ற ஈழத் தமிழ்க் குழுக்களின் தலைவர்களும் சென்னையில் பல ஆண்டுகள் இருந்தனர். பத்மநாபாவைப் போன்று மற்ற எந்தத் தலைவர்களும் தமிழ் மக்களிடம் நெருங்கிப் பழகுவதில்லை.

தமிழ்நாட்டு அடித்தள மக்களின் மனங்களில் நீங்காத நினைவாக பத்மநாபா திகழ்ந்தார்.

தோழர் பத்மநாபா தனது நுண்ணிய அறிவால், ஆதார சுருதியோடு ஈழ மக்களின் வேட்கையை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் முறை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அளந்து பேசும் ஆற்றலும், ஆடம்பரம் இல்லாத அரசியல் பணியும் ஒருங்கே அமைந்தவர்.

எதிர்வரும் காலத்தில் ஈழ மண்ணில் மார்க்சிய மணம் கமழ ஆசைப்பட்டவர். வரட்டு வேதாந்தத்தையும் புரட்டுப் பேச்சையும் விரும்பாதவர்.

"மக்களுக்காக மக்களால் நடத்தப்படும் ஆயுதப் போராட்டம் என்பதனை நாம் நடைமுறையில் செயல்படுத்திக் காட்ட வேண்டும். நாம் கடைப்பிடிக்கும் மார்க்சிய லெனினிசம் என்பது நமது நடைமுறைக்கு வழிகாட்டுகின்ற சித்தாந்தமேயாகும். அதனை நமது மண்ணிற்குரிய வகையில் நடைமுறைப்படுத்துவோம்."

மேற்கண்ட வாசகம் 1984 சூன் 28 ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது காங்கிரசில் தோழர் பத்மநாபா ஆற்றிய உரை வீச்சாகும்.

பொதுவுடமைத் தத்துவத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும், அதே நேரத்தில் ஈழ மண்ணுக்கே உரிய முறையில் நடைமுறைப்படுத்தவேண்டிய பக்குவத்தினையும் மிக அழகாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஈழ மண்ணில் மற்றய குழுக்கள் குட்டி முதலாளித்துவ சிந்தனையோடு இன்று திகழ்வதை நாம் பார்க்கிறோம்.

ஈழ விடுதலைக்கு ஒரு போர்ப் பாசறையின் தளபதியாகப் பொறுப்பேற்று தோழர் பத்மநாபா ஒழுக்க நெறிகளை கடைப்பிடித்த தோடு சக தோழர்களையும் ஒழுக்க நெறியில் நடத்திச் சென்றார். கொரில்லா யுத்த தந்திரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பல்வேறு போராளிகளை நான் சந்தித்திருக்கின்றேன். அவர்கள் மது, மாது வழிகளில் தடம்புரண்டு சென்றதையும் பார்த்திருக்கின்றேன்.

தனது வாழ்நாளில் தான் ஏற்றுக் கொண்ட இலட்சியம் கிடைக்கும்வரை கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக, ஒழுக்கத்தோடு நின்றவர் பத்மநாபா ஆவார்கள்.

அவருடைய கொள்கைப் பிடிப்பிற்கு ஒரு சான்றினைக் காண்போம்.

“அனைத்து உழைக்கும் மக்களினதும் நலன்களுக்கு வழிகாட்டும் மார்க்சிச லெனினிச சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமான வரலாற்று இயங்கியல் பொருள்முதல்வாதத்தை எமக்கு பார்வையைத் தரும் தத்துவமாகவும் எமக்கு வழிகாட்டும் சித்தாந்தமாகவும் ஏற்றுக் கொண்டோம். நாம் மார்க்சிச லெனினிச சொற்றொடர்களை, மக்களை வஞ்சிப்பதற்காகவோ மக்களை திசை திருப்புவதற்காகவோ எந்த வேளையிலும் பிரயோகித்தது இல்லை. மார்க்சிச லெனினிச சித்தாந்தத்தின் உண்மையான விசுவாசிகளாக இருந்திருக்கிறோம். இப்போதும் இருக்கிறோம். இனி எப்போதும் இப்படியே இருப்போம் என்று உறுதியாக நம்புகிறோம்”.

தோழர் பத்மநாபாவின் ஒளிவு மறைவற்ற கொள்கைப் பிரகடனமாக இந்த உரைவீச்சை காணும்போது தமிழ் ஈழ மண்ணிற்கும் மக்களுக்கும் திட்டங்களை எந்த வழியில் அமைத்திருந்தார் என்பது புலனாகிறது.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தப்படி வடகிழக்கு மாநில மன்றம் அமைத்து, அதனின் அதிகார பொறுப்பையும் ஏற்று, தோழர் வரதராஜப்பெருமான்

அவர்களை முதல்வராக பொறுப்பேற்க வைத்தது.

தமிழகத்து அரசியலாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள் அனைவரும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி குறித்தும் தோழர் பத்மநாபா குறித்தும் விமர்சனம் செய்தனர். இழிமொழியால் தூற்றினர்.

ஆயினும் தோழர் பத்மநாபா தமிழக, இந்திய பிரமுகர்களை சந்தித்து தன்னிலை விளக்க மளித்தார்; உண்மை நிலையை உரைத்தார்.

ஈழ மக்களின் எதிர்கால வாழ்விற்கு ஆயுதத்தை துறந்து, அரசியல் ரீதியில் பணியாற்றுகின்றபியதின் கூறுகளை குறிப்பிட்டார்.

எவ்வாறாயினும் ஈழ மண்ணிற்கு தோழர் பத்மநாபா ஆற்றியுள்ள தியாகங்கள் அளவிடற்கரியதாகும்.

இந்திய இராணுவம் இலங்கை மண்ணை விட்டு வெளியேறிய பின் பல்வேறு சூழ்நிலை காரணமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். தோழர்கள் தமிழகத்தில் தங்குவதற்கு தஞ்சம் கேட்டனர்.

அனுமதி கிடைக்காத காரணத்தால் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். இவரின் தலைமறைவுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கவனித்த கயவர்கள் சிலரால் சென்னையில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

செய்தியை கேள்வியுற்ற தமிழ் மக்கள் கண்ணீர் வடித்தனர். தமிழ் நாட்டுத் தலைவரை இழந்தது போன்று அஞ்சலி செலுத்தினர்.

இந்த இளைய வயதில் இப்படியொரு மரணம் ஏற்படும் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை. ஆனாலும் தோழர் பத்மநாபா அடிக்கடி சொல்வதுபோல் ‘மரணத்தை எம் மண்ணிற்காக மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டு எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகி விட்டது’ என்ற கூற்று மெய்யாகிவிட்டது.

தோழர் பத்மநாபாவின் உடல் அழிந்தாலும் அவர் கொண்ட கொள்கைகள், நியாயங்கள் சாகவில்லை என்று தமிழகத்து மக்களும் ஈழ மக்களும் நினைத்துக் கொண்டுள்ளனர். வாழிய தோழர் பத்மநாபாவின் புகழ்!

ஜனநாயக காவலர்

கே.கமலாகர் (வரத்யயபாளையம்)
மாவட்ட விவசாய சங்க செயலாளர் (C.P.I.)
சித்தூர் மாவட்டம். ஆந்திர மாநிலம்.

உலகின் மிகச்சிறந்த ஜனநாயகவாதிகளுள் ஒர் உன்னதமான இடத்தை வகித்து நம் நெஞ்சில் நிறைந்தவர் தோழர் பத்மநாபா.

மொழியால், இனத்தால் கலாச்சாரத்தால் மாறுபட்ட என் போன்ற பலரும் இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னல்களையும் சிங்கள இனவெறி சிறிலங்கா அரசின் கொடுமைகளையும், சுயநிர்ணய உரிமைக்கான தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தின் தன்மையையும் சரியான முறையில் உணர்ந்துகொள்ள தோழர் பத்மநாபாவும் அவரது ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி இயக்கத் தோழர்களுமே உதவினர்.

தோழர் பத்மநாபா எழுதி வெளிவந்த சில பிரசுரங்களும், அவரது வழிகாட்டுதலின் கீழ் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். செயல்பட்ட விதமும், இவர்களை எங்களின் சரியான நட்புசக்தியாக நாங்கள் உணர உதவின.

மக்களை நேசித்த அந்த மகத்தான தலைவன் மிகச் சிறந்த மார்க்சியவாதியாக திகழ்ந்தவளை நாங்கள் பல அனுபவங்களினூடே அறிந்தோம். உலகின் பல பாகங்களில் நிகழ்ந்து வந்த, நிகழ்ந்து வருகின்ற சமூக மாற்றங்கள் குறித்து சரியான மார்க்சியப் பார்வைகொண்டு ஆராய்ந்து, முடிவுகள் எடுத்து, அதற்கு இசைந்த வழியில் ஈழத் தமிழர்களின் போராட்டத்தை தோழர் நடத்திய பாங்கு எங்களைக் கவர்ந்தது.

ஈழத் தமிழ் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான போராட்டமானது, உலகின் ஏனைய பகுதிகளில் நடந்துவரும் விடுதலைப் போராட்டங்களினின்றும், ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களினின்றும் அந்நியப்படுத்தப்படாமல் இருந்திட தோழர்

பத்மநாபா செயல்பட்டவிதம் குறித்து நிச்சயம் ஈழத் தமிழ் மக்கள் நன்றி உணர்வுடன் என்றும் நினைவு கூறுவர் என் நம்புகிறேன்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக ஆயுதேமந்திய சில ஈழத் தமிழர் விடுதலை இயக்கங்கள் - குறிப்பாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் - செயல்பட்ட விதமும், தவறானபோக்குகளும், பிற இயக்கத்தவரைத் தாக்கி படுகொலை செய்யும் விதமும், இந்தியாவிற்கு எதிரான செயல்பாடுகளும் எங்களைப் பெரிதும் வேதனையுறச் செய்தன.

தமிழ்நாடு தவிர உள்ள பிற இந்திய மாநிலங்களில் ஈழத் தமிழர்கள் அனைவரின் மீதுமே மொத்தமாக வெறுப்பும், நம்பிக்கைத் துரோசிகள் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்ட போது அதனை மாற்றி இந்திய மக்கள் அனைவரின் ஆதரவையும், அனுதாபத்தையும் பெறுவதில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கம் மட்டுமே சரியான திசை வழியில் சென்றது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இதற்கு தோழர் பத்மநாபாவின் சர்வேதசப் பார்வையும், மார்க்சிய, லெனினியத்தில் அவர் கொண்டிருந்த உண்மையான நம்பிக்கையுமே காரணம் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சிறிலங்கா இராணுவத்தின் மிருகத்தனமான ஆயுத நடவடிக்கைகளினின்று, ஈழத் தமிழ் மக்களை காப்பாற்ற பிற ஈழ விடுதலை இயக்கங்களைப் போல ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.ம் ஆயுதம் ஏந்த வேண்டி வந்தது. இருப்பினும் தோழர் பத்மநாபா ஆயுதபலம் மீது மட்டும் நம்பிக்கை கொண்டவராக என்றும் இருந்ததில்லை.

மக்களை நேசித்த அந்த தலைவன் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஒன்று திரண்ட

சக்தியின் மீதே நம்பிக்கை கொண்டு, அதை நோக்கி செயல்பட்டார். இனவெறி சிறிலங்கா அரசுக்கெதிரான போரில் தமிழ் மக்களின் சக்தி சிதறுண்டு போகக்கூடாது என விரும்பினார். இதன் காரணமாகவே இயக்கங்களுக்கிடையேயான மோதலை தவிர்த்து, ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி அதற்காக பாடுபட்டார். இதில் ஓரளவு அவர் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியினையும் பெற்றார் என்று சொல்லலாம். ஆனால் பாசிச L.T.T.E ம் அதற்கு விலைபோன சில இயக்கங்களும் இயக்கங்களுக்கிடையே ஒற்றுமைக்கு எதிராக நின்றன. சிறிலங்கா இன வெறி அரசுக்கும், இராணுவத்திற்கும் எதிராக போராடுவதை விட, தங்கள் சுயநலனிற்காக, ஆயுத வெறி கொண்டும், ஆதிக்க வெறி, பண வெறி கொண்டும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகவே தங்கள் ஆயுதங்களை L.T.T.E. திருப்பியதை நியாய மனம் கொண்ட எவரும் மறந்து விட, மன்னித்து விட இயலாது.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை ஏற்று, ஜனநாயகரீதியான தேர்தலில் பங்கு கொண்டு ஈழத் தமிழ் மக்கள் ஓராண்டு காலமாவது நிம்மதியாக வாழ வழி செய்தது தோழர் பத்மநாபாவின் சீரிய சிந்தனையும் செயல்பாடுமே ஆகும்.

தவறான பாதையில் சென்ற L.T.T.E.னரின் பாலும் வெறுப்பு பாராட்டாது அவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த முயன்ற அந்த அருமைத்தலைவன் தன் அன்புத் தோழர்கள் பன்னிருவருடன் இரத்த வெறி பிடித்த L.T.T.E. னராலேயே படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

மனித உணர்வுகள் சிறிதும் அற்ற மிருகத்தனமான L.T.T.E. தலைமையையும் அதற்கு விலைபோன சில இந்திய அரசியல் கயவர்களையும் இப்படு கொலைக்காக என்றும் உலகம் மன்னிக்காது. வருங்கால சரித்திரம் அவர்களுக்கு இதற்கான தண்டனை வழங்கியே தீரும்.

மனிதனுக்கு மரணம் நிச்சயமே. ஆனால் தோழரின் படுகொலை மன்னிக்கப்பட்டத

தக்கது அல்ல. தோழர் பத்மநாபா ஈழ மக்களை மட்டுமல்லாது மனித குலம் முழுவதையும் நேசித்தவர். தோழர் பத்மநாபரின் இறுதி ஊர்வலத்திலும், அஞ்சலியிலும் பங்கு கொண்ட எண்ணற்ற இந்திய மக்களும், இந்தியா முழுமையும் மக்கள் வடித்த கண்ணீரும் தங்கள் உண்மை நண்பனின் பால் இந்திய மக்கள் கொண்டிருந்த அன்பிற்கும், காட்டிய நன்றிக்கும் எடுத்துக் காட்டாகும்.

தோழர் பத்மநாபாவுடனே இருந்து, நெருங்கிப் பழகும் பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைத்தது. அந்த தினங்கள் என்றும் என் நினைவில் பதிந்திருக்கும்

“நாம் மக்கள் இல்லாத மண்ணை நேசிக்க வில்லை, மக்களுக்காகவே மண்ணை நேசிக்கிறோம்” என்ற அந்த தலைவனின் உன்னத வார்த்தைகள் ஈழ மண்ணில் மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதும் என்றும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். தோழர் பத்மநாபா இலங்கை மக்களுக்கு மட்டுமோ இந்திய மக்களுக்கு மட்டுமோ அல்லது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் இயக்கத்திற்கு மட்டுமோ சொந்தமானவரல்ல. அவர் மனித குலம் முழுமைக்கும் உரித்தான தலைவர்.

அவர் இன்று உடல் ரீதியாக நம்மிடையே யிருந்து பிரிக்கப்பட்டுவிட்டாலும், சித்தாந்த ரீதியாக என்றும் நம்மிடையே வாழ்கிறார்.

அவரது வழி காட்டுதலில், அவரது இலட்சியத்தின் வழியில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தொடர்ந்து செயல்படும் என்று நம்புகிறேன். இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் மற்றும் உலகெங்கிலும் உள்ள மனித குலத்தை நேசிப்பவர்கள் மத்தியில் சமாதான விரும்பிகளின் இதயத்தில், விடுதலைப் போராளிகளின் சிந்தனையில், கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் உணர்வில் என்றும் வாழ்கிறார் தோழர் பத்மநாபா. ஜனநாயகத்தின் ஒளி விளக்காய் அவர் என்றும் திகழ்வார். மாகாத்தமா காந்தியாக, ஹோசியின்னாக, லாமும்பாவாக என்றும் வாழ்கிறார் தோழர் பத்மநாபா!

தெலுங்கிலிருந்து தமிழாக்கப்பட்டது.

என் இதயத்திலிருந்து...

தோழர் பத்மநாபாவை நீங்கள் நன்கு அறிவீர்களாயினும், அவரோடு கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகியவன் என்ற வகையிலும், அவரின் தலைமையின் கீழ் கடந்த ஒரு ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேல் அவரின் மிக நெருங்கிய ஒரு தோழனாகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவன் என்ற முறையிலும் அவரைப் பற்றிய - அவரிடமிருந்து நாம் அனைவரும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விடயங்களை நான் உங்களுக்குக் கூற வேண்டியது எனது வரலாற்றுக் கடமை - பொறுப்பு என நான் நினைக்கிறேன்.

தோழர் எஸ்.ஜி.யின் பூதவுடல் இன்று எம்மோடு இல்லையெனினும், அவர் எம்மோடு வாழ்கிறார் - எப்பொழுதும் நிரந்தரமாக வாழுவார்; அவரது எண்ணங்கள், கருத்துக்கள், சிந்தனைகள் எம்மோடு வாழ்கின்றன.

அவர் தன்னோடு மிகச் சில நாட்கள் பழகியவர்கள் மீது கூட தன் நினைவுகளை மிக ஆழமாகப் பதிக்கும் ஆளுமை மிக்கவர். அவர் மற்றவர்களோடு பழகும் தன்மையானது அவருக்கேயுரிய ஒரு தனிப்பாணி - தனித்திறமை. ஒரு சிறந்த தோழனுக்கும், ஒரு சிறந்த தலைவனுக்கும், ஒரு சிறந்த மனிதனுக்கும்.

அ. வரதராஜப்பெருமாள்
முன்னாள் முதலமைச்சர்
வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசு

கும் இருக்க வேண்டிய மிகச்சிறந்த குணாம்சங்கள் - பண்புகள் அவரிடம் மிக நிறைவாகவே குடி கொண்டிருந்தன.

அவரது பெயர் - 'தோழர்'

பத்மநாபா என்பது அவரது சொந்தப் பெயராயினும் அவரது குடும்பத்தவர்களும் நெருங்கிய உறவினர்களும் அவரை 'பத்தன்' என்றே அழைப்பார்கள். நண்பர்களும் மற்றவர்களும் அவரை 'நாபா' என்று அழைத்தார்கள். 1977க்குப் பின்னானைய அவரது அரசியல் தலைமறைவு வாழ்க்கையில் பரவலாக அவரது பெயர் 'தோழர் ரஞ்சன்' என்றே வழங்கிற்று. 1982ம் ஆண்டும் 1983ம் ஆண்டின் முற்பகுதியிலும் அவர் கொழும்பிலுள்ள சிங்கள முற்போக்கு சக்திகள் மத்தியிலும் மலையக இளைஞர்கள் மத்தியிலும் புரட்சிப் பணிகளில் ஈடுபட்டபோது தமது பெயரை 'சேரன்' எனப் பயன்படுத்தி வந்தார். ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தோழர்கள் மத்தியில் அவரது பெயர் நீண்ட காலமாக 'தோழர் எஸ்.ஜி.' என்றே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

ஸ்தாபனத்தில் அவர் கொண்டிருந்த செயலாளர் நாயகம் (Secretary General) பதவிப் பெயரின் ஆங்கில ஆக்கத்தின் முதலெழுத்துக்களே எஸ்.ஜி. என்ற பெயராகும். இது அவரின் பதவிப் பெயரைக் குறிப்பதாக இருந்த போதிலும் நாளடைவில் தோழர்கள் மத்தியில் எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் பெயராகியது. ஸ்தாபனத் தோழர்கள் மட்டுமல்லாது ஸ்தாபனத்தோடு மிக நெருக்கமாக நட்புக் கொண்டு உழைத்தவர்களும், பழகியவர்களும் கூட அவரைத் தோழர் எஸ்.ஜி. என்றே அழைத்தனர்.

இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஸ்தாபனத்தில் தனக்கு வழங்கப்பட்ட பதவியை அவர் ஒரு அதிகாரமாகக் கருதாமல் அதனைத் தமது பொறுப்பாகக் கருதி அதற்குரிய வகையில் பொறுப்புணர்ச்சியோடு செயற்பட்டது மட்டுமல்லாமல், தோழர்களினதும் ஸ்தாபன நண்பர்களினதும்

அன்பையும் பாசத்தையும் சொத்தாக அவர் சேர்த்ததனாலேயே தோழர் எஸ்.ஜி. என்னும் அன்புப் பெயரும் அவருக்குரியதாயிற்று.

ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் வயதின் அடிப்படையிலேயோ, பதவியின் அடிப்படையிலோ அண்ணன், தம்பி என அழைக்கும் உறவு முறையையோ அல்லது தலைவர் தொண்டர் என்ற உறவு முறையையோ ஸ்தாபனத்தில் அவர் வளர்க்கவில்லை. மாறாக தோளுக்குத் தோள் கொடுத்து நிற்கும், உயிருக்கு உயிர் கொடுத்து நிற்கும் தோழமை உறவு முறையையே ஸ்தாபனத்தில் வளர்த்தெடுத்தார். தோழமைப் பாசத்தின் அடிப்படையில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தோழர்கள் அனைவரையும் பிணைத்து புரட்சிகர குடும்பமாகிய பெருமை தோழர் எஸ்.ஜி. அவர்களையே சாரும்.

இலங்கைத் தீவில் வாழ்கின்ற தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்றில் தோழர் என்ற சொல்லை மக்கள் மயப்படுத்திய பெருமை ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியையே சாரும்.

தோழர் எஸ்.ஜி. அவர்கள் தோழர் என்ற சொல்லுக்கும் தோழமை என்ற உறவுக்கும் சரியான அர்த்தபுஷ்பியை தனது வாழும் முறையாலும் நடைமுறையாலும் வழங்கினார். தோழர் என்ற சொல்லை வரட்டுத் தனமாக உருப்போடும் சூத்திரங்களின் ஒரு பகுதியாகவோ அல்லது சம்பிரதாயமாகவோ அல்லாமல் தோழர் என்பதை ஸ்தாபன உறுப்பினர்களுக்கிடையேயான உள்பூர்வமான உறவு முறையாக அதற்குரிய வகையில் தானே முன்னுதாரணமாக நடந்து நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டினார்.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் உறுப்பினர்களை 'தோழர்' என்ற பொதுப் பெயர்ச் சொல்லால் சுட்டி அழைப்பது ஈழ மக்கள் மத்தியில் ஒரு

வழக்கமாயிற்று. அதேபோல் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தோழர்கள் மத்தியில் 'தோழர்' என்றால் அது தோழர் எஸ்.ஜி.யைக் குறிக்கும் சொல்லாக வழங்கி வந்துள்ளது.

உயர்ந்த மனிதர்

தோழர் நாபாவின் தனிமனித குணம் சங்கள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவை ஆகும். உயரமான மனிதனான தோழர் அவர்கள் உடல் ரீதியிலும் உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் குணத்தாலும் பண்பாலும் உயர்ந்த மனிதராக வாழ்ந்தார். ஒரு மனிதனின் சிறந்த வாழ்வுக்கு உதாரண புருஷராக அவர் வாழ்ந்து காட்டியுள்ளார். ஆஜானுபாகுவான அவரது தோற்றம் அவரது உயர்ந்த மனித அம்சங்களையே பிரதிபலித்தது.

நெஞ்சில் உரமும் நேர்மைத் திறனும் உள்ளத்தில் உண்மையும் வாக்கில் ஒளியும் அவரிடம் நிறைந்து காணப்பட்டன. அழக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் நான்கும் அறவேயற்ற அறவாழ்க்கையை அவர் இயல்பாகவே கொண்டிருந்தார். நிதானம், பொறுமை, கடுமையான உழைப்பு, தன்னலமின்மை, கடும் சொல் பேசாமை, மனிதாபிமானம் என்பன இயற்கையிலேயே அவரோடு கூடிப் பிறந்திருந்தன.

அவர் கொள்கைப் பிடிவாதமுடைய ஒரு சமதர்மப் புரட்சிவாதி. மார்க்சிசம், வர்க்கம், புரட்சி, போராட்டம் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்களை உருப்போடும் வரட்டுத்தனமோ அல்லது தனது சுயநல அரசியல் நோக்கங்களுக்காக புரட்சிக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தும் பாசாங்குத்தனமோ அவரது புரட்சி வாழ்க்கையில் எள்ளளவும் இருந்ததில்லை.

அவர் சமூகப் புரட்சிக்காக உணர்வு பூர்வமாக உழைத்தார்; சமூகப் புரட்சியாளர்களை உள்ளத்தால் நேசித்தார். நேர்மையான சமூகப் புரட்சியாளர்கள்

மீது - அவர்கள் தன்னை விமர்சிப்பவர்களாயினும் சரி எதிர்ப்பவர்களாயினும் சரி அவர்கள்மீது உளமார அன்பு செலுத்தினார். அவ்வாறானவர்களோடு பழகுவதிலும் நட்புக்கொள்வதிலும் பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டார்.

தோழர் நாபாவிடம் கர்வம், தலைக்கனம், அதிகார வெறி என்பனவற்றை இம்மியளவேனும் யாரும் கண்டிருக்க முடியாது. பல்லாயிரக்கணக்கான இளம் தோழர்கள் அவர் சுட்டு விரலுக்குக் கட்டுப்பட்டு எதையும் செய்யத் தயாரான நிலையில் இருந்த போதிலும், அவர் எந்தக் கட்டத்திலும் அதிகார மமதை - பதவி வெறி பிடித்து செயற்பட்டதில்லை. தலைக்கனம் பிடித்து நடந்ததில்லை. ஸ்தாபனத்தின் ஜனநாயகப்பூர்வமான பொது முடிவுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் ஒரு கட்டுப்பாடான உறுப்பினனுக்கு முன்னுதாரணமாக அவரே திகழ்ந்தார்.

எந்தத் தோழருடனும் அன்பாகப் பழகுவார். அவர்களின் குற்றங்கள் குறைகளைத் தானே நேரில் கேட்டறிந்து கொள்வார். ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்களோடு வரையறை வைத்துப் பழகுவது தனது தலைமைக்கு அவசியம் என்று அவர் எந்தக் கட்டத்திலும் நடந்து கொண்டதுமில்லை; அவ்வாறான கருத்தைக் கொண்டிருக்கவியல்லை. எந்தத் தோழரும் அவரைச் சந்திக்கலாம் பேசலாம் என்ற நிலையையே அவர் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

அதேபோல் ஸ்தாபனத்தின் நண்பர்களாயினும் சரி, மாற்று அணிகளின் எந்த மட்ட உறுப்பினர்களாயினும் சரி, பத்திரிகையாளர்களாயினும் சரி, வேறு வெளியாளர்களாயினும் சரி அவரைச் சந்திப்பதில் எந்தக் கடினத்தையும் அவர் வைத்திருக்கவில்லை. பத்திரிகையாளர்கள் அவரை 'எந்த நேரமும் சந்திக்கக் கூடிய ஒருவர்' என்றே பல தடவைகள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தோழர் நாபா அவர்கள் எப்போதும் அமைதியாகப் பேசும் சுபாவம் கொண்டவர். கத்திப் பேசித்தான் தனது கருத்தை மற்றவர்கள் மத்தியில் பதியவைக்க முடியும் என்ற கருத்து அவரது பேச்சு நடைமுறையில் இருக்கவில்லை. அவர் யாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரோ அந்த நபருக்கு மட்டுமே கேட்கக்கூடிய வகையிலேயே பேசுவார். மற்றவர்களோடு நேரடியாகப் பேசும்போது மட்டுமல்ல; தொலைபேசியில் பேசும் போதும் சரி; அதுவே அவரது பழக்கமாக இருந்தது.

ஆனாலும் அவரது பேச்சில் தெளிவும் உறுதியும் காணப்படும். மற்றவர்களுடன் எதைப் பேச நினைக்கிறாரோ அல்லது எதைக் கேட்க நினைக்கிறாரோ அதிலிருந்து நடுவாமற் பேசும் திறன் அவருக்கிருந்தது. சலசலப்பற்ற அவரது செயற் திறன் போலவே அவரது 'சத்தமற்ற பேச்சுத்திறனும் அமைந்திருந்தது.

அவரது பள்ளிக்கால அரசியல்

1951ம் ஆண்டு காங்கேசன்துறையில் ஒரு நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது குடும்பத்தில் அவருக்கு ஒரு மூத்த சகோதரியும் இரு இளைய சகோதரிகளும் உள்ளனர். வீட்டுக்கு ஒரே ஒரு ஆண் பிள்ளையென்பதால் பெற்றோரும் சகோதரிகளும் அவர் மீது மிகுந்த அன்பைப் பொழிந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் எல்லா நடுத்தரவர்க்க குடும்பங்களின் பெற்றோர்களைப் போலவே அவரது பெற்றோரும் அவர் படித்து முன்னேற வேண்டும் என்றே ஆசை கொண்டனர்.

அவரின் பள்ளிக்கூடக் கல்வியானது காங்கே சன் துறை நேடேஸ்வராக் கல்லூரி, தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரி, யாழ்-மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் கழிந்தன. பின்னர் இலங்கை அரசின் கல்வி அமைச்சால் நடத்தப்படும் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர உயர்தரப் பரீட்சைக்காகவும், லண்டன் நிறுவனம்

ஒன்றினால் நடத்தப்படும் கணக்குப் பதிவியல் பரீட்சைக்காகவும் யாழ்ப்பாண நகரில் இருந்த தனியார் கல்வி நிறுவனங்களிலும் கல்வி கற்றார்.

நெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்திலேயே தனது சக மாணவர்களுடன் இணைந்து அரசியலில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினார். ஆனாலும் அந்தக் காலக் கட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக எந்தவொரு மாணவர் அமைப்பும் மாணவர்கள் மத்தியில் ஓர் அரசியல் தாக்கத்தையோ - விழிப்புணர்வையோ ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு செயற்படவில்லை. அவரது அரசியல் வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க நேரடி அரசியல் ஈடுபாடு 1970ம் ஆண்டே ஏற்பட்டது.

1970ம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்கம் பல்கலைக் கழக அனுமதியில் இனவாரியான தரப்படுத்தல் இட ஒதுக்கீட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. இது பரவலாக தமிழ் மாணவர்களின் மத்தியில் ஓர் அரசியல் எதிர்ப்புணர்ச்சியைத் தூண்டியது.

மாணவனாக இருந்த தோழர் நாபாவும் இந்தக் கட்டத்திலேயே தீவிர அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். தரப்படுத்தலுக்கெதிரான அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்களில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டார். பொதுவாக மாணவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஸ்தாபனமாக இல்லாத நிலையில் எவ்வாறு வன்முறை எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளும் கலந்த வகையில் தமது எதிர்ப்புணர்வைத் தெரிவிக்கும் அரசியல் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபடுவார்களோ அவ்வாறே தோழர் நாபாவினதும் அன்றைய மாணவர் அரசியல் ஈடுபாடும் இருந்தது.

தரப்படுத்தல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதை எதிர்க்கும் போராட்டத்தை நடத்தும் இலக்குடன், மாணவர்கள் மற்றும் படித்த இளைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட தமிழ் மாணவர் பேரவையானது, அப்போராட்

டத்திற்காக மாணவர் மத்தியில் அரசியல் உணர்வைத் தூண்டுவதிலும் மாணவர்களை எழுச்சி கொள்ளச் செய்வதிலும், காத்திரமான் பாத்திரத்தை ஆற்றி, அக்காலத் தமிழ் மாணவர்கள் பெரும்பான்மையினரின் அரசியல் உணர்வின் பிரதிநிதியாக தமிழ் மாணவர் பேரவை விளங்கியது.

தமிழ் மாணவர் பேரவையானது பரந்து பட்ட தமிழ் மாணவர்களை போராட்ட அரங்குக்கு திரண்டெழுச் செய்தது. இலங்கைத் தமிழர்களில் பெரும்பான்மையானவர்களின் விருப்பத்தை தமிழ் மாணவர் பேரவை பிரதிபலித்தது. ஆயினும் அது பரந்துபட்ட மாணவர்களையோ இளைஞர்களையோ ஸ்தாபன ரீதியாக அணி திரட்டும் வேலைத் திட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் தோழர் நாபா போன்ற மாணவர்களின் அரசியல் உணர்வுகளும் ஆர்வங்களும் ஒருங்கிணைக்கப்படாத தனி அலகுகளாகவே செயற்பட்டன.

1971ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்திலேயே தமிழ் மாணவர் பேரவையானது ஒரு சில இளைஞர்கள் மாணவர்களுடன் தன்னைத்தானே குறுக்கிக் கொண்ட வன்முறை அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் தலைமறைவு இயக்கமாகியது. இது காலப் போக்கிலான ஒரு வளர்ச்சிக்குக் கால்கோளிட்டதெனினும் அந்தக்கால கட்டத்தின் உணர்வாற்றல்களுக்கு முறைப்படுத்தப்பட்ட திரட்சி வடிவம் கொடுக்கவில்லை.

1971ம் ஆண்டில் ஒருபுறம் தமிழ் மாணவர் பேரவை தன்னைத்தானே தலைமறைவு இயக்கமாகிக் கொண்டது; மறுபுறம் பரானுமன்ற தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் மக்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளுக்கு தேவைகளுக்கு அரசியல் இயக்க வடிவம் அளிக்கவில்லை.

அத்துடன் 1971 ஏப்ரலில் ஜே.வி.பி நடத்திய கிளர்ச்சியின் காரணமாக, ஏறத்தாழ

அவ்வாண்டு முழுவதும் நாடு பூராவும் சிறிலங்கா இரவு இராணுவ அடக்கு முறை ஆட்சியையே நடத்திக் கொண்டிருந்தது. 1972ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்திலேயே இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும் தமது அரசியல் பெருமூச்சுகளை மீண்டும் விடத்தொடங்கின.

1972லும் தோழர் நாபா தமது படிப்பைத் தொடர்ந்தவரையினும் அவரது பள்ளிக் கூட வாழ்க்கை முடிவுற்றது. பரீட்சையின் நோக்கமாக தனியார் கல்வி நிறுவனங்களின் போதனாவகுப்புகளில் கலந்து கொண்டார்.

தமிழர்களின் அரசியலில் புதிய அலைகள் தீவிரமுடன் வீசத் தொடங்கின. தோழர் நாபாவும் பள்ளிக்கூடச் சூழலிலிருந்து விடுபட்டதனால் அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடு கொள்வதற்கு ஏற்றவகையில் அவரது தனிப்பட்ட சூழ்நிலைகளும் அமைந்தன.

இளமை அரசியல் வாழ்வு

1972ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்திலேயே இலங்கை அரசின் குடியரசுப் பிரகடனத்துடன் அறிமுகப்படவிருந்த அரசியல் யாப்புப் பற்றிய விவாதமும் அது தொடர்பாக சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் நடந்து கொண்டவிதமும், தமிழர்களின் மத்தியில் அரசுக்கெதிரான ஒரு தீவிர அரசியல் அலையைத் தோற்றுவித்தன.

தமிழ் இளைஞர்களிடையே ஏற்கனவே பாரானுமன்ற தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்குக் கட்டுப்படாத ஒர் தீவிர அரசியல் நடைமுறைப் போக்குகள் தலைதூக்கி விட்டதன்காரணமாக பாரானுமன்ற அரசியலை அடிப்படையாகக்கொண்ட தமிழ் அரசியற் பிரமுகர்களும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்றாற்போல் தம்மையும் சுதாகரித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்களானார்கள். இதன் விளைவாக தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி உருவாக்கப்பட்டது. இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் சட்டத்துக்கு

எதிராக ஓர் அரசியல் இயக்கத்தை தோற்றுவித்தன.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணிப் பிரமுகர்களின் மேடைப் பேச்சுகளுக்கு செயல் வடிவம் கொடுப்பதே இக்காலகட்டத்தில் அவ் அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்ட தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்ட நடைமுறையாகியது. இளைஞர்களின் இந்த வகையான ஈடுபாட்டுக்கும், அவர்களின் ஆற்றல்களையும் செயல்முறைகளையும் நிறுவனரீதியாக ஒருங்கிணைத்து நெறிப்படுத்துவதற்கும் உரிய முறைப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு ரீதியான போராட்ட நடைமுறைகள் அன்று இருக்கவில்லை. இளைஞர்கள் ஆங்காங்கே பிரமுகர்களின் மேடைப் பேச்சுகளுக்கு ஏற்ப, அப்பேச்சுகளால் உணர்ச்சிவசப்பட்ட உந்துதல்களுக்கு உள்ளாகி, தத்தம் போக்குகளுக்கும் வாய்ப்புகளுக்கும் ஏற்ற வகையில் செயற்பட்டனர்.

1972ம் ஆண்டில் தோழர் நாபாவின் அரசியற் செயற்பாடு இந்த வகையாகவே அமைந்தன. காங்கேசன்துறையின் பகுதிகளிலும் யாழ்ப்பாண நகரின் பகுதிகளிலும் அவருக்கிருந்த அரசியல் நண்பர்களுடன் அவரும் பல்வேறு வகையான செயற் திட்டங்களிலும் ஈடுபட்டார்.

அந்த நாட்களில் தோழர் நாபாவினதும் அவரது நண்பர்களினதும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் என்பது, ஏனைய தமிழ் இளைஞர்களைப் போலவே ஆங்காங்கே தத்தம் பாட்டுக்கு குழுக்கள் குழுக்களாக உதிரித் தன்மையுடைய செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதாகவே அமைந்தன.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் ஹர்த்தால் போராட்டத்தை தாக்கமுடையதாக ஆக்கும் நோக்குடன் சுவர்களில் சுலோகங்கள் எழுதுதல், கறுப்புக்கொடிகள் ஏற்றல், அரசாங்க நிறுவனங்களில் கட்டிடங்களைச் சேதப்படுத்துதல், தேசியக் கொடிகளை எரித்தல், போக்குவரத்து சாதனங்களை சேதப்படுத்துதல், ரயில்

தண்டவாளங்களைக் கழற்றி விடுதல், மின்சாரதடைகளை ஏற்படுத்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலேயே இளைஞர்கள் ஈடுபட்டனர்.

அக்காலகட்டத்தில் பரந்துபட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் இவ்வாறான அரசியல் நடவடிக்கைகளிலேயே திருப்தி கண்டனர். தோழர் நாபாவும் இவ்வாறான அரசியல் நடவடிக்கைகளில் தீவிரம் காட்டினார்.

பாராளுமன்ற அரசியல் பிரமுகர்களிடையே ஏற்பட்ட ஒற்றுமையானது தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியாகத் தோற்றம் பெற்ற போது, மக்களிடையே குறிப்பாக இளைஞர்களிடையே புதிய தெம்பும் உத்வேகமும் ஏற்பட்டதாயினும், அது நீண்டகாலப் போராட்டத்திற்கு ஏற்ற வகையில் முறைப்படுத்தப்பட்ட அமைப்புரீதியான வடிவத்திற்கு மாற்றம் பெறவில்லை. நெருக்கமாக இணைந்துகொண்ட அரசியல் பிரமுகர்கள், பொதுவாக மக்களுடனோ குறிப்பாக இளைஞர்களுடனோ ஸ்தாபன ரீதியாக அல்லாமல் மேடைப் பேச்சுகளுடாகவும் பத்திரிகை அறிக்கைகளினூடாகவுமே தொடர்பு கொண்டனர்.

தமிழ் மாணவர் பேரவையானது வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் குறிப்பிட்ட இளைஞர்களை இணைத்துக் கொண்டு ஸ்தாபன ரீதியாகச் செயற்பட முற்பட்டதாயினும், சமூக அரசியல் வளர்ச்சியை மீறிய அதன் அதிதீவிரப் போக்குகள் அதன் வளர்ச்சியை விரிவுபடவிடாமல் தடுத்துவிட்டன.

இவற்றின் விளைவாக தோழர் நாபா போன்ற இளைஞர்கள் தத்தம் உணர்வுகளுக்கான வடிவங்களாக, தமது சுயம் போக்கில் ஏதாவது செய்தல் என்பதையே பரவலாகக் கடைப்பிடித்தனர். இதனால் அவ்வாறான இளைஞர்களின் அரசியல் ஈடுபாடுகளுக்கு ஒரு தொடர்ச்சியான முறைப்படுத்தப்பட்ட வளர்ச்சிநிலை ஏற்படவில்லை.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியானது இலங்கை அரசின் குடியரசு அரசியல் வட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது அதனை எதிர்க்கும் போராட்டத்தை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக முன்னெடுத்த தாயினும் நாளடைவில் அம் முன்னணி போராட்டங்களை முன்னெடுக்கும் தன்மையானது, எதிரிக்கு ஒரு நெருக்கடி நிலையைத் தோற்றுவிக்கும் வளர்ச்சி நிலையைப் போராட்டத்தினூடாக வளர்த்தெடுப்பதற்கு மாறாக, மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட உணர்வலைகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டது.

இதனால் நாட்கள் கடந்து செல்ல அதன் போராட்ட முன் நெடுப்புக்களின் வேகமும் படிப்படியாகத் தணிந்தன.

அதேவேளை தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தீவிர நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து, இலங்கை அரசு படைகளின் தேடுதல் வேட்டைகளும் கெடுபிடி களும் அதிகரித்தன. இதனால் அதன் அளவும் செயற்பாடுகளும் படிப்படியாக குறுகத் தொடங்கின.

1972ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழர்களின் போராட்டத்தில் மிகவும் சோர்வான நிலை காணப்பட்டது.

இச் சந்தர்ப்பத்திலேயே தோழர் நாபாவும் அவரது அரசியல் நண்பர்களும், போராட்டத்தில் ஓர் உத்வேகத்தை உண்டுபண்ணும் நோக்குடன் செயற்பட ஆரம்பித்தனர். தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் தலைவர்களை ஆர்வத்துடன் செயற்பட வைப்பதன் மூலமே தமது நோக்கத்துக்கு செயல்வடிவம் ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதினர்.

இவர்களுக்கு தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் பிரதானமான தலைவர்களோடு நேரடித் தொடர்புறவுகள் இருந்தபோதிலும், தாம் மட்டும் இதனை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினால் அவர்கள் அக்கறை

காட்டாமல் இருக்கக்கூடும் என்று கருதி, தமது கருத்தை யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் அரசியல் ஆர்வமுடன் செயற்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களின் கருத்தாக ஆக்க வேண்டும் என முயன்றனர். இதன் நோக்கமாக யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பாகங்களுக்கும் சென்று அரசியல் ஆர்வம் கொண்ட இளைஞர்களைச் சந்தித்து அபிப்பிராயம் திரட்டினர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் தோழர் நாபாவை நான் சந்திக்கும் முதல் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வாறான இளைஞர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஒருமுகப்படுத்தும் முகமாக ஒரு கூட்டத்தை 1973ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 13ம் திகதி கூட்டினர்.

அக்கூட்டம் எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றியைத் தராததன் காரணமாக, மீண்டும் அதே மாதம் 28ம் திகதி இன்னொரு கூட்டத்தைக் கூட்டினர்.

அக் கூட்டத்தில் தமிழ் மாணவர் பேரவையில் இணைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும், தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் தலைவர்களோடு நேரடித் தொடர்பில் இருந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும், அவ்விரண்டிலும் நேரடித் தொடர்பில்லாமலேயே அரசியல் நிலைமைகளின் சுழல்களால் உந்தப்பட்டுச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும் என பலவகைப்பட்ட ஆனால் ஓரளவுக்கு ஒரே வகையான அரசியல் ஆர்வம் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் கூடினர்.

மேற்படி கூட்டம் கூட்டப்பட்டதன் நோக்கம் அக்கூட்டத்தில் கூடியிருந்த இளைஞர்களின் விவாதத்தின் போக்கில் மறைந்தது. அதற்கு மாற்றாக தமிழ் இளைஞர் பேரவை என்ற ஒரு அமைப்பைத் தோற்றுவிப்பது என முடிவாயிற்று. அன்றே அதன் வேலைத் திட்டத்திற்கான அமைப்பாளர்கள் தெரிவாகினர். வேலைத் திட்டம் செயற்பட ஆரம்பித்தது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் தோழர் நாபா

தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பிக்கப் பட்டு ஒரு சில வாரங்களுக்குள்ளாகவே, அதன் வேலைத் திட்டங்களில் ஆர்வம் காட்டி செயற்பட்டுவந்த உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலோர், அவர்களின் தமிழ் மாணவர் பேரவையின் வன்முறை அரசியல் நடவடிக்கைகளில் கொண்டிருந்த தொடர்புகளின் காரணமாக சிறிலங்கா காவல்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டனர். முளைவிட ஆரம்பித்த தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கு இது பேரிடியாக அமைந்தது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முன்னணி உறுப்பினர்களில், அரசியல் முன் அநுபவங்களையும் பரவலான அறிமுகங்களையும் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவருமே ஏறத்தாழ கைது செய்யப்பட்டுவிட்டனர். இதன் விளைவாக, அரசியல் முன் அநுபவங்களோ பரவலான அறிமுகங்களோ இல்லாத எஞ்சிய முன்னணி உறுப்பினர்கள் சிலரே தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்புகளுக்காளாயினர்.

இந்த ஒருசிலரில் தோழர் நாபாவும் ஒருவர். இந்தக் காலகட்டத்தில் தோழர் நாபாவின் கடும உழைப்பு மிகவும் மகத்தானது. தமது படிப்புக்கான ஒரு சில மணி நேரங்களைத் தவிர, ஏனைய முழு நேரமும் அரசியல் நடவடிக்கைகளிலேயே ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டார். பெரும்பாலான நாட்களில் படிப்புக்கான நேரங்களைக்கூட இளைஞர் பேரவையின் பணிகளிலே செலவிட்டார்.

தோழர் நாபாவின் தந்தையார் கொழும்பில் வேலை பார்த்து வந்ததன் காரணமாக, இந்தக் காலகட்டத்தில் அவரின் பெற்றோர்களும் சகோதரிகளும் கொழும்பிலேயே குடியிருந்தனர். சில மாதங்

களுக்கு ஒரு முறைதான் காங்கேசன் துறை வீட்டுக்கு வந்து போவது வழக்கம்.

தோழர் நாபா மட்டும் தமது கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர பரீட்சையைக் காரணமாகக் கொண்டு காங்கேசன் துறை வீட்டில் தங்கியிருந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் தமது படிப்பு, அரசியற் கடமைகளுக்காக வந்து போவது வழக்கம்.

சுமார் இருபத்திரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரமுள்ள யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன் துறை வீதியில் பஸ் போக்குவரத்து வசதிக்குப் பஞ்சமில்லையாயினும், பெரும்பாலும் சைக்கிளில் வந்து போவதிலேயே ஆர்வமாக இருந்தார்.

தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் அவருக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளை வழங்குவதில் எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. பொதுவாக அடிப்படை வசதிகளைக் கொண்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்களைப் பொறுத்த வரையில் படிப்பு, விளையாட்டு, பெண்கள் தொடர்பான இளவயதுக் கோளாறுகள், சினிமா மற்றும் பொழுதுபோக்கு என்பதாகவே அமையும்.

ஆனால் தோழர் நாபா அவரது மிக இளம் வயதில்கூட படிப்புக்கான நேரத்தைத் தவிர ஏனைய முழு நேரத்தையும் அரசியல் ஆர்வத்துடனேயே செலவழித்தார். விளையாட்டுக்களில் அவரது நாட்டம் மிகமிகக் குறைவு. சினிமா பார்ப்பார் எனினும் அதில் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்டிருக்கவில்லை. பெண்கள் விடயத்தில் மிக ஒழுக்கமானவராகவும் ஒதுங்கிச் செல்லும் பண்புடையவராகவும் இருந்தார்.

அவருக்கு பள்ளிக்கூடக் காலத்துக் காதல் ஒன்று இருந்ததெனினும் அதன்மீது கனவுகளில் மிதந்து திரியவில்லை. அதுவும் நாளடைவில் மறைந்துபோனது. எந்தவிடயமாயினும் தான் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியில் மிகவும் கரிசனையுடனும் நிதானமாகவும் அமைதியாகவும்

செயற்படும் பழக்கம் அவரிடம் எப்போதுமே இருந்து வந்திருக்கின்றது.

தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் இயல்பில் மிகுந்த தெய்வ பக்தியும், தாமுண்டு தமது பாடுண்டு என்ற சபாவமும் கொண்டவர்களாயினும் யாழ்ப்பாணம் வருகின்ற வேளைகளில் தோழர் நாபாவின் அரசியல் நண்பர்கள்மீதும் தங்கள் பிள்ளையைப் போலவே அன்பு செலுத்தினார்கள்; அரவணைத்தார்கள்.

அன்றைய கால கட்டத்தில் தோழர் நாபாவின் காங்கேசன்துறை வீடும் எமது அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கான ஒரு தளமாகப் பயன்பட்டது. தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் எம்மீது காட்டிய அன்பும் அரவணைப்பும் கூட ஒருவகையில் அன்றைய எமது அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு உற்சாகமளித்தது.

இதை ஏன் நான் இங்கு குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகின்றேன் என்றால் 1983ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் தமிழர்களின் போராட்ட வரலாற்றில் சுமார் 12 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு, தியாகங்கள் பல செய்திருக்கிறார்கள். பல அணிகள் தோன்றியிருக்கின்றன, மறைந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவ்விலைஞர்களின் பின்னணியில் அவர்களின் பெற்றோர்களின் ஆதரவு என்பது குறிப்பிட்டு எண்ணிக் காட்டக் கூடிய அளவிலேயே இருந்தன.

தமிழர்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டம் நடத்தப்பட வேண்டும் - சுதந்திர ஈழம் பெறப்பட வேண்டும் என்று தமிழர்களில் பெரும்பாலோர் விரும்பினார்கள் என்பது உண்மையாயினும், அவ்விடயத்தில் தாங்களும் தங்கள் பிள்ளைகளும் நேரடியாக ஈடுபடாமல் தமக்குச் சிரமம் இல்லாத ஆதரவை வழங்கிக் கொண்டு பார்வையாளர்களாக இருந்துகொள்ளவே விரும்பினார்கள்.

அக்காலகட்டத்தில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இளைஞர்கள், தமது போராட்டக் கடமைகள் தொடர்பாகத் தங்குவதற்கு வீடு கிடைப்பதென்றாலே மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியமாக இருந்தது.

அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட பெரும்பாலான இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் இலங்கை அரசு படைகளால் தேடப்படாத வரை - கைது செய்யப்படாதவரை அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் அவர்களின் ஈடுபாடு தெரியாது - தெரியக்கூடாது என்னும் நிலையே நிலவி வந்தது. இந்தப் பின்னணியிலேயே தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் அளித்த ஆதரவை நான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவையை வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும், மலையகத்திலும் பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் மத்தியில் கொண்டுசென்று அணி திரட்டுவதில் சலசலப்பில்லாத தோழர் நாபாவின் பாத்திரம் மிகவும் மகத்தானதாகும்.

கையில் பணம் இருந்தாலும் சரி இல்லாவிடினும் சரி, ஸ்தாபனத்தின் வேலைத்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் முன்னணியில் நிற்கும் தன்மை தோழர் நாபாவிடம் என்றைக்கும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

போக்குவரத்துச் செலவுக்கு மட்டும் பணம் இருந்தால் போதும் ஏனைய தேவைகளைப் போகும் இடங்களில் பார்த்துக் கொள்வார்.

நாபாவின் வேலை முறைகளில் ஒரு தனிப் பாணியுண்டு. பலர் கூடியிருக்கையில் முன்னுக்கு வரமாட்டார்; அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனால், எந்த வேலைத்திட்டத்திலும் முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணித்துப் பங்கெடுப்பார். மிகவும் கடுமையாக உழைப்பார்.

அவரோடு இணந்து வேலை செய்பவர்களுக்கு, அந்த வேலைகளைச் செய்து முடிப்பதில் தன்னம்பிக்கையும் ஒரு தனித்துணிச்சலையும் ஏற்படுத்துவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. எல்லா வசதிகளும் அமைகின்றபோதே பலருக்கு அவ்வாறு செய்யமுடியும். ஆனால் எதுவும் இல்லாமலே அதனைச் சாதிக்கும் வல்லமை அவருக்கு இருந்தது. தன்னுடைய கடும் உழைப்பாலும் மன உறுதியாலும் அதை மற்றவர்களுக்கும் ஏற்படுத்துவார். ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தோழர்கள் அனைவருக்கும் இது தெரிந்த விடயமே. தோழரின் இந்த ஆற்றல் அவரின் பல ஆண்டு அநுபவங்களின் பின்னர் ஏற்பட்ட புதிய ஒன்றல்ல. மாறாக, அவரிடம் இயல்பாகவே இருந்த திறமையாகும்.

சிறந்த தொண்டன்

தோழருடைய அமைதியில் எவ்வளவு மன உறுதி குடி கொண்டிருந்ததோ, அதே அளவுக்கு இளகிய மனமும் குழந்தை உள்ளமும், துன்பப்படுபவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டிச் சேவகம் செய்யும் பண்பும் அவரிடம் நிறை காணப்பட்டன.

தோழர் நாபாவின் காங்கேசன்துறை வீடு மட்டுமல்லாது, அவரது பெற்றோர்களின் கொழும்பு வீடும், கொழும்புக்குச் சென்று திரும்பும் அவரது அரசியல் நண்பர்கள் பலருக்கு தங்குமிடமாகவும் விளங்கிற்று. அவரது பெற்றோர்கள், எவரையும் இனிது வரவேற்று உபசரிக்கும் உயர்ந்த பண்புடையவர்கள்.

1973ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அரசு படைகளினால் கைது செய்யப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களை கொழும்பிலும், கொழும்புக்கு அண்மித்த பகுதிகளிலும் உள்ள சிறைகளில் அடைத்து வைக்கும் சிறிலங்கா அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியது.

இதன் காரணமாக சிறையில் இருந்த தமிழ் இளைஞர்களில் பொருளாதார ரீதியாகக் கஷ்டப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெற்றோர்கள், தங்கள் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதற்காக மட்டங்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் மற்றும் பகுதிகளிலிருந்து கொழும்புக்குச் சென்றுத் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புவது என்பது மிகவும் சிரமமான காரியமாகியது. பலர் அப்போதுதான் கொழும்புக்கே செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உள்ளாகின்றனர். இதனால் கொழும்பில் இடம் வலமே தெரியாத நிலை.

இந்த வேளைகளில் தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் அக்குடும்பங்கள் பலவற்றிற்கு, அவர்கள் தங்குவதற்கு இடமளிப்பது தொடக்கம் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பார்த்துத் திரும்புவதற்கு வழிகாட்டுவதுவரை பல்வேறு வகையிலும் உதவியிருக்கிறார்கள்.

நாபாவின் குடும்பத்தினர் அடிப்படை வசதிகளுக்குக் குறைவில்லாதவர்கள் என்றாலும், பெரிய பணக்கார வசதி படைத்தவர்கள் அல்ல. கொழும்பில் அரசு படைகளினால் ஏற்படக்கூடிய நெருக்கடி என்பது ஒருபுறமிருக்க, கொழும்பிலுள்ள 20க்கு 15 சதுர அடி அளவு கொண்ட அந்தச் சிறிய பிளாட்வீட்டில் குடியிருந்து கொண்டு இவ்வாறு அரசியல் தொடர்புகள் காரணமாக வருபவர்களுக்கு இடமளித்து உதவி செய்வதற்கு, அந்தப் பெற்றோர்களின் பரந்த மனமே காரணமாகும்.

தோழர் நாபா கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் வேளைகளில், மேற் குறிப்பிட்ட இளைஞர்களின் பெற்றோர்கள் சகோதரர்கள் கொழும்புக்கு வர நேர்ந்தால் அவர்களைச் சிறைகளுக்குக் கூட்டிச் செல்வார். அவர்கள் போய்வர விரும்புகிற ஏனைய இடங்களுக்கும் கூட்டிச் செல்வார்; அவர்

கள் கடைசியாகத் திரும்பிச் செல்வதற்குப் பயணச் சீட்டு வாங்கிப் புகையிரதத்தில் ஏற்றிவிட்டுப் புறப்படும்வரை அவர்களுக்கு வழி காட்டியாகவும், ஏனைய பல்வேறு வகைகளில் உதவியாகவும் செயல்படுவதை தமது கட்டாயத் தொண்டாகக் கருதிச் செயற்பட்டு வந்தார். தமக்குரிய வேறு கடமைகளைப் புறக்கணித்து விட்டு, இந்தப் பெற்றோர்களுக்கு உதவியாக இருப்பதை தோழர் நாபா தமது கடமையாகக் கருதிச் செயற்பட்டார்.

1978ம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாணம் பெரும் சூறாவளியால் பாதிக்கப்பட்டது. பெருந் தொகையான மக்கள் வீடுகளை இழந்தார்கள்; உணவுக்குப் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டனர்; பெரிதும் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள் பாதிக்கப்பட்டன. க.பொ.த.ப. உயர்தரப் பரீட்சைக்காக மாணவர்கள் தீவிரமாகப் படிக்க வேண்டிய இறுதி மாதங்கள் அவை. பள்ளிக்கூடங்கள் பாதிக்கப்பட்டதால் மாணவர்களின் படிப்பும், பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தோழர் நாபா தனது தோழர்களைத் திரட்டி மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மக்களுக்குச் சேவையாற்றுவதில் மிகவும் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு தற்காலிக வீடுகளை அமைத்துக் கொடுத்தல், புயலால் சரிந்த மரங்களால் ஏற்பட்டிருந்த வீதித் தடைகளை நீக்குதல், பணவசதி படைத்த சமூக சேவை நிறுவனங்கள் வழங்கிய உணவுப் பொருட்களை அகதிகளான மக்களுக்கு விநியோகித்தல், அந் நிறுவனங்களிடமிருந்து கூரை ஓடுகள் திரட்டி பள்ளிக்கூடங்களைத் திருத்துதல் போன்ற பல்வேறு கடமைகளிலும் இரவு பகலாக உழைத்தார்.

அவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உயர் வகுப்பு ஆசிரியர்களைத் திரட்டி மட்டக்களப்பு-அம்பாறை மாவட்டத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் க.பொ.த.ப. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்

கள், அவர்களது பரீட்சைக்கான படிப்பைத் தங்குதடையின்றி மேற்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளை மிகச் சிறப்பாகவே மேற்கொண்டார்.

தோழர் நாபாவின் சமூகத் தொண்டை கிழக்கு மாகாணத்து மக்கள் என்றென்றும் மறக்கவில்லை. பின்னைய காலங்களில் தோழர் நாபா கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களின் பாசத்துக்குரிய தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமைக்கும், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி கிழக்கு மாகாண மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு மிக்க ஒரு ஸ்தாபனமாக ஆழமாக வேரூன்றுவதற்கும் காரணம், தோழர் நாபா அன்று மக்களுக்கு அவசியமான தேவை ஏற்பட்டபோது சரியான முறையில் முன்னெடுத்த சமூகத் தொண்டேயாகும்.

ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனம் மக்கள் மத்தியில் காத்திரமான பாத்திரத்தை ஆற்றும் வகையில் மக்களின் மனங்களில் வேர்விட்டு வளர வேண்டுமானால் அதற்கு ஆள் தொகை, ஆயுதக் கவர்ச்சி, பேச்சுத் திறன் என்பதைவிட மக்களுக்கு ஏற்படும் அவசியமான காலகட்டங்களில் அவர்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் தொடர்பாக செய்வது மிகவும் அவசியமானதாகும்.

ஒரு புரட்சி ஸ்தாபனம் மக்களுக்குத் தலைமை தாங்குதல் என்பதன் அர்த்தம் மக்களுக்குத் தொண்டனாக இருப்பதே தவிர மக்களுக்கு எசமானாக இருப்பது என்பதல்ல. இதைத் தோழர் நாபா களத்தில் முன்னின்று தலைமை தாங்கி நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்.

முரண்பாடுகளில் தெளிவு

தோழர் நாபாவிடம் பலரும் கண்டிருக்கக் கூடிய மற்றொரு சிறந்த பண்பு, ஒரு இயக்கத்தில் இருக்கக் கூடிய பல்வேறு கருத்துக்களின் முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி

அரவணைத்துச் செல்லும் பண்பு. இது அவருக்கு, அவர் தலைவனாக ஆனபின் காணப்பட்ட ஒரு பண்பல்ல. அவர் அரசியல் இயக்கத்தில் சாதாரண உறுப்பினனாக இருந்த இளமைக் காலத்திலேயே இந்தப் பண்பு அவரிடம் நிலவியது.

தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆரம்பிக்கப் பட்டுச் சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே, அதில் கருத்து மோதல்களும் தனிமனித முரண்பாடுகளும் தலைதூக்கின. ஆனால் அவை அவ்வாறானவர்களுக்கிடையில் ஒரு நிரந்தரப் பகையாக மாறிவிடாமல், ஸ்தாபனம் ஒரு பிளவுக்கு உட்பட்டுவிடாமல் கருத்து வேறுபாடுகள், முரண்பாடுகள் கொண்டவர்களுக்கு இடையில் ஓர் ஒருங்கிணைப்புப்பாலமாகச் செயற்பட்டு ஒற்றுமையையும் நட்பு உறவுகளையும் காப்பாற்றியவர் தோழர் நாபா.

அவர் சிந்தனைத் தெளிவுடைய ஒரு புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி. சாதாரண தனிமனித முரண்பாடுகளையோ அல்லது உபாயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளையோ அடிப்படைக் கொள்கை முரண்பாடாக்கிக் குழப்பவோ குழம்பவோ மாட்டார்; அவ்வாறு யாரும் ஆக்குவதற்கு ஒத்துழைக்கவும் மாட்டார்.

அதே வேளை, ஒரு ஸ்தாபனத்துக்குள் அடிப்படைக் கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் விட்டுக்கொடுக்கவோ, சமரசம் செய்து கொள்ளவோ மாட்டார்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்குள் ஒருங்கிணைவை, ஒருமைப்பாட்டைப் பேணுவதில் உழைத்த தோழர் நாபா, 1975ல் அடிப்படைக் கொள்கை விவகாரங்கள் தொடர்பாக பிளவு ஏற்பட்டபோது ஒரு திட்டவாத்தமான நிலைப்பாட்டை எடுத்தார். பிளவுபட்டவர்களில், தமது அரசியல் நிலைப்பாட்டுக்குத் தக்கவர்களோடு உறுதியாக நின்றார். அப்பிரிவினரால் அதே ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஆரம்ப உறுப்

பினராகவும் கடும் உழைப்பாளியாகவும் இருந்தார்.

அதேபோல அவர் ஈழப்புரட்சி அமைப்பாளர்கள் அமைப்பில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்தபோது 1978,79ல் அவ்வமைப்பில் தனிமனித முரண்பாடுகளும், உபாயங்கள் தொடர்பான முரண்பாடுகளும் அடிப்படைக் கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட முரண்பாடுகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிக்கலந்த வகையில் ஓர் சிக்கலான நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தோழர் அவர்கள் தனிமனித முரண்பாடுகளும் உபாயங்கள் தொடர்பான முரண்பாடுகளும் கொண்டிருந்தவர்களுக்கிடையில் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்டிருந்த தவறான புரிந்துணர்வுகளை நீக்கவும் சமரசம் காணவும் முயற்சித்தார். அதேவேளை அடிப்படைக்கொள்கைகள் தொடர்பான முரண்பாடுகளில் தலைமையில் இருந்தவர்களுடன் திட்டவாத்தமாகத் தீர்வு காணவும் தன்னாலான முயற்சிகளையெல்லாம் மேற்கொண்டார். அவ்விடயத்திலும் அவசரப்பட்ட முடிவுகளை எடுத்து விடாமல் மிகவும் பொறுமையுடனும் நிதானத்துடனும் செயற்பட்டார். தான் பொறுமையோடு செயற்பட்டது மட்டுமல்லாமல் தலைமையோடு முரண்பட்டு நின்ற மற்றவர்களையும் பொறுமை காக்க வைத்தார். சுமார் ஓராண்டுக்கு மேலாக தொடர்ச்சியாக எடுத்து வந்த முயற்சிகளின்போதும் சுமுகமான தீர்வு ஏற்படாமற் போன போதே பிளவு என்ற உறுதியான முடிவுக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கு அவர் அளித்த தலைமையில் மிகவும் காத்திரமான பங்கு என்னவெனில், பல்வேறு போக்குகளையும் குணாம்சங்களையும் கொண்டவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக அரவணைத்துச் சென்றமையும், பல்வேறு கருத்துக்கள் கொண்டவர்களையும்

ஓரணியாகத் திரட்டி முன்னோக்கி வழி நடத்திச் சென்ற மையுமே ஆகும். அதற்குக் காரணம் யாந்திரீக ரீதியாக அல்லாமல் மனித இயல்புகள் பற்றிய தெளிவான புரிதலோடுகூடிய ஜனநாயக மத்தியத் துவக் கோட்பாட்டை அச்சாணியாகக் கடைப்பிடித்தமையும் அது செழுமை யாகச் செயற்படுவதற்குத் தேவையான விமர்சனம் சுயவிமர்சனம் என்பவற் றையே உள்பூர்வமாகப் பின்பற்றியமை யுமே ஆகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தாபனத்திற்குள் அடிப் படைக் கொள்கைகளில் முரண்பாடான செயற்பாடுகள் நிலவவும் முடியாது; அவ்வாறானவற்றைச் சமரசப்படுத்தவும் முடியாது என அவர் உறுதியாகக் கருதியபோதிலும், ஒரு போராட்ட இயக் கத்திலோ ஓர் அரசியல் இயக்கத்திலோ அடிப்படைக் கொள்கை முரண்பாடுகள் கொண்ட வெவ்வேறு அணிகள் இருக் கக்கூடாது என்றோ, இருக்க முடியாது என்றோ அவர் கருதியதுமில்லை, நம் பியதுமில்லை. அவ்வாறான அணிகளுக் கிடையில் எதிரியைக் குறித்த பொது உடன்பாடுகளும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட செயற்பாடுகளும் ஓர் ஐக்கிய முன்னணி உருவாக்கத்தின்மூலம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார். அந்த அடிப்படையில் ஈழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பலப்படுத்தும் வகையில் பல்வேறு அணிகளுக்கிடையிலும் ஐக்கிய முன்னணி உருவாகுவதற் காக தம்மாலான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்தார் - கடுமையாக உழைத்தார்.

'நோ ப்ராப்ளம்'

தோழர் நாபாவிடம் குடிக்கொண்டிருந்த மற்றொரு குணாம்சமாகிய எதையும் தாங்கும் இதயம், சகிப்புத் தன்மை மிக வும் அபாரமானதாகும். எந்தவொரு நெருக்கடியான சூழ்நிலையிலும் கலங்க மாட்டார். முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சினைகளைக் கண்டு ஒதுங்கவோ

ஓடவோ மாட்டார். 'நோ ப்ராப்ளம்' (ஒரு பிரச்சினையுமில்லை) என்று சொல் லிக் கொண்டு தொடர்ந்து நிதானமாகச் செயற்பட்டார்.

ஸ்தாபனத்துக்கு புறச்சக்திகளால்-சூழல் களால் நெருக்கடி ஏற்படுகின்றபோதும் சரி, ஸ்தாபனத்துக்கு உள்ளேயுள்ள உறுப்பினர்களால் நெருக்கடி ஏற்பட்ட போதும் சரி 'நோ ப்ராப்ளம்' என்று கூறிக் கொண்டே கவங்காது உறுதியோடு செயற்படுவார்.

அதே போல கையிலே காசில்லாத போதும் சரி, அல்லது யாராவது அவ ருக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து ஏமாற்றிய போதும் சரி, அல்லது யாரிடமிருந்தாவது அவர் உதவியை எதிர் பார்த்து அந்த உதவி கிடைக்காத போதும் சரி நிலை குலைய மாட்டார். 'நோ ப்ராப்ளம்' என்ற மந்திரத்தைச் செல்லிக் கொண்டு தனது கடமைகளில் தொடர்ந் தும் செயற்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பார்.

தோழர் நாபாவின் இந்த 'நோ ப்ராப்ளம்' என்ற சொல்லை அறிந்த ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணித் தோழர் கள் பலரும், ஸ்தாபனத்தின் நெருங்கிய நண்பர்கள் பலரும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங் களில் கிண்டலாகப் பேசியிருக்கிறார்கள்; ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதில் நானும் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் பங்கு பெற்றிருக்கிறேன். சிலர் 'நோ ப்ராப்ளம்!... நோ ப்ராப்ளம்!... நோ ப்ராப்ளம்!...' என்பதுதான் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் கீதம் என்றுகூட பொறாமை தாங்காமல் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இருந்தாலும் அந்தச் சொல் தோழர் நாபாவின் நாவோடு ஒட்டிப் பிறந்த சொல் போல் ஆகியிருந்தது. அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய பலருக்கு பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அந்தச் சொற்றொடர் கீரணிக்கமுடியாத ஒன்றாக இருந்த போதிலும், அது தோழர் நாபாவுக்கு

நெருக்கடிகளின் மத்தியில் உற்சாகம் தரும் பிரணவமாயிருந்தது.

தோழருடன் கூடிப் பழக்கப்பட்டதால் நான் உட்பட மேலும் பல தோழர்கள், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும், பல்வேறு விடயங்களிலும், தன்னம்பிக்கையுடன் உழைப்பதற்கு, தோழரின் 'நோ ப்ராப்ளம்' என்ற சொற்றொடர் பயன்பட்டிருக்கின்றது; பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

மிக நல்ல நண்பர்

நண்பர்களைச் சம்பாதிப்பதிலும், நட்பைப் பராமரிப்பதிலும் தோழர் நாபாவுக்கு நிகர் அவரேதான். அவர் யாராவது ஒருவருடன் ஏதாவது ஒரு காலகட்டத்தில் நட்புக்கொள்ள நேரிட்டால், அந்த நட்பை எந்தக் காலத்திலும் மறக்காமல் தொடர்ந்து பேணுவார். நட்புக் கொள்வதற்கும் நட்பைப் பெறுவதற்கும் அரசியல், தொழில், சமூகக்காரணங்கள் அவசியம் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் அவருக்கு இல்லை.

நண்பர்களாயிருந்தவர்கள் அரசியல் ரீதியாக விலகிப்போயிருந்தாலும் சரி, அல்லது முரண்பட்டுப் போயிருந்தாலும் சரி, அதற்காக நட்பை முறித்துக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்தும் பேணுவார்.

நண்பர்களாக இருப்பவர்கள் உதவி செய்வதாகக் கூறிவிட்டு பின்னர் உதவி செய்யாவிட்டாலும்கூட, எத்தனை ஆண்டுகளானாலும் அந்த நட்பைப் பராமரிப்பார்.

ஒரு காலத்தில் நண்பராக இருந்து, பின்னர் எந்தவித தொடர்பும் இல்லாமற் போனாலும்கூட, அந்த நபர் தங்கியிருக்கும் வழியால் எங்காவது போகவேண்டியேற்பட்டால், அந்த நட்பைத் தேடிப் போய்ப் பேணுவார்.

உண்மையில் ஈழமக்களின் விடுதலைப் பேராட்டத்தின் அணிகள் அனைத்தினதும் அனுபவத்திலிருந்து பார்ப்போமானால், எந்தவொரு அரசியல் ஸ்தானத்திலும் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நட்புத்

தொடர்புகளினூடாகவே மிகப்பெரும்பாலும் நபர்கள் அந்த ஸ்தாபனத்துடன் ஆரம்ப உறவுகளை ஏற்படுத்திக்கொள்கின்றனர் என்பதையே நாம் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தோழர் நாபாவிடமிருந்த நண்பர்களைச் சம்பாதிக்கும் குணம்சம்தான் இலங்கையில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான நண்பர்களை அவர் கொண்டிருக்கக் காரணமாயிருந்தது.

எண்ணிக்கை ரீதியில் பார்த்தால் தோழர் நாபாவுக்கு இந்தியாவில் இருக்குமளவு நண்பர்கள், இலங்கையைச் சேர்ந்த வேறுயாருக்கும் தனிப்பட்ட ரீதியில் இருக்கமுடியாது. 1983ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி யானது பணவசதி இல்லாத போதிலும், இந்திய மண்ணிலிருந்து பல தயாரிப்பு வேலைகளைச் சாதிக்க முடிந்ததற்குக் காரணம், தோழர் நாபா சம்பாதித்து வைத்திருந்த நண்பர்களே.

1974ம் ஆண்டு ஜனவரி உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. அம்மாநாடு இலங்கை அரசின் ஒத்துழைப்பில்லாமலேயே - ஒரு வகையில் மறைமுகமான எதிர்ப்பின் மத்தியிலேயே நடத்தப்பட வேண்டியிருந்தது. இதனால் வடக்கு கிழக்கில் ஏற்கனவே அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த அரசியல் உணர்வின் ஒரு பகுதியாகவே மக்கள் மத்தியில் அம்மாநாடும் தவிர்க்க முடியாமல் அமைந்திருந்தது. அரசின் துணையில்லாத காரணத்தினால் அம்மாநாட்டுக்குத் தேவையான துணைவேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக அம்மாநாட்டின் அமைப்பாளர்கள் ஒரு தொண்டர்படைக்கு அழைப்பு விட்டனர்.

ஈழவிடுதலைப் பேராட்டத்தில் வீறு கொண்டெழுந்த இளைஞர்களின் முன்னோடியான சிவகுமாரனின் தலைமையில் அத்தொண்டர்படை அமைந்தது.

தோழர் நாபாவும் தவறாமல் தன்னையும் அத்தொண்டர் படையில் ஒருவனாக இணைத்துக்கொண்டு தன் உடலுழைப்பை பங்களித்தார்.

மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று, அதாவது ஜனவரி 10ந் தேதி இலங்கை அரசு பொலிசாரின் துப்பாக்கிப் பிரயோக நடவடிக்கையினால், அம்மாநாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்ட பொதுமக்களில் 10 பேர் படுகொலைக்கு உள்ளானார்கள். அந்நிகழ்ச்சி பொதுவாகவே தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் ஆத்திரத்தைத் தூண்டியது. பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு வழிகோலியது.

வன்முறைப் போராட்டத்தின் மீதே முழு நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சிவகுமாரன், சில இளைஞர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரு தலைமறைவு அரசியற்குழுவாக வன்முறை நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார். தோழர் நாபா இக்குழுவில் தன்னை முழுநேரப் பங்காளனாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாவிடினும், ஒரு தீவிர ஆதரவாளனாகவும், பகுதிநேரமாக அக்குழுவின் வேலைத் திட்டங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்பவராகவும் செயற்பட்டார். இக்குழுவும் அவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் 5ந் தேதி சிவகுமாரன் இறந்ததோடு தொடர்ந்தும் செயற்பட முடியாமல் முடங்கியது.

அதன்பின்னர் ஓர் ஆறுமாதங்கள் தமது பெற்றோர்களுடன் கொழும்பில் தங்கியிருந்த தோழர் நாபா அவர்கள், 1975ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் வேலைத்திட்டங்களில் பங்கெடுத்து கடுமையாக உழைத்தார்.

அதே ஆண்டு ஜூலை மாதம் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் பிளவு ஏற்பட்டது. அதில் ஒரு பகுதியினராக தோழர் நாபாவும் நானும் மற்றும் இளைஞர்களும் இருந்தோம். 1975ம் ஆண்டின் ஆரம்ப

மாதங்களில் இலங்கை அரசு தனது கடுமையான அடக்குமுறைப் போக்குகளில் சிலவற்றைத் தளர்த்தியது. இதன் விளைவாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகச் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்த பெரும்பாலான தமிழ் இளைஞர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் மத்தியிலும் இளைஞர் பேரவையில் ஏற்பட்ட பிளவு பிரதிபலித்தது.

சில நாட்களுக்குள்ளேயே கருத்தொருமித்த நாம் அனைவரும் பல ஆலோசனைக் கூட்டங்களைத் தொடர்ச்சியாக நடத்தினோம். அதன் விளைவு ஜூலை 14ல் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஆரம்பமும் அதன் கொள்கைப் பிரகடனமும் அறிவிக்கப்பட்டது.

சில நாட்களுக்குள்ளேயே புலிகள் குழுவினர், இலங்கை அரசின் தீவிர ஆதரவாளராக இருந்த யாழ்ப்பாண துணைமேயர் துரையப்பாவைக் கொலை செய்ததைத் தொடர்ந்து ஆத்திரமடைந்த சிறிலங்கா அரசு அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அனைத்துத் தமிழ் இளைஞர்களையும் ஏற்கனவே சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களையும் கைது செய்து, வழக்கு விசாரணைகள் எதுவுமின்றி சிறையிலடைத்தது.

இதன் காரணமாக தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்திலிருந்து நானும் மற்றும் பல முன்னணி உறுப்பினர்களும் சிறைக்குள் தள்ளப் பட்டோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் ஆரம்ப உறுப்பினர்களில் ஒருவரான தோழர் நாபாவும் மற்றும் உறுப்பினர்களும் ஸ்தாபனத்தை வழி நடத்திச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்புக்கு உள்ளானார்கள். அந்தக் கடுமைகளில் தோழர் நாபா மிகத் தீவிரமாக கடுமையாக உழைத்தார். ஆனால், தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் ஆம்பிக்கப்பட்டு ஓராண்டு முடிவடைவதற்குள்ளேயே, அதாவது 1976ன் மே

மாதத்திலேயே, அது வன்முறைப் பாதைக்குள், அதற்கான வளர்ச்சி முறைகள் எதுவுமின்றியே காலடி எடுத்து வைத்தது. சிறிலங்கா அரசு படைகள் தீவிர தேடுதல் வேட்டையில் இறங்கின. பெரும்பாலும் முன்னணியில் நின்று உழைத்த அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டனர். இதனால் அவ்வாண்டு ஜூலை மாதத்திற்குள்ளாகவே ஏறத்தாழ அதன் கதை முடிந்தது.

இங்கு நான் குறிப்பிடும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்திற்கும் இப்போது செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்திற்கும் பெயரைத் தவிர வேறெந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்து வது இங்கு அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

1976ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னணி உறுப்பினர்களில் ஒருவரான தோழர் நாபாவும் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டார். ஆனால் அதன் வன்முறை நடவடிக்கைகளுக்கும் அவருக்கும் நேரடித் தொடர்பு ஏதுமில்லையென்பதால் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

ஈரோஸில் தோழர் நாபா

விடுதலை செய்யப்பட்ட உடனேயே தோழர் நாபாவின் பெற்றோர்கள் அவரை வற்புறுத்தி, படிப்பதற்காக லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கு சென்ற தோழர் அவர்கள் கணக்கியல் துறையில் தமது படிப்பை ஆரம்பித்தார்.

ஆனால் இரு மாதங்கள் கூட முடிவடைவதற்கு முன்னரேயே அங்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்த ஈழப்புரட்சி அமைப்பாளர்களின் அமைப்புப் பற்றி அறிந்தார்; தொடர்பு கொண்டார்; தமது படிப்பைக் கைவிட்டார்; ஈழப்புரட்சி அமைப்பாளர்களில் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்டார்; லெபனான்

சென்றார்; அங்கு ஆயுதப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி லண்டன் சென்று, அங்கிருந்து 1977ன் இறுதிப் பகுதியில் இந்தியாவிற்கு வந்தார். இந்தியாவில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து விட்டு மீண்டும் இலங்கை சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தார்.

ஈழப்புரட்சி அமைப்பாளர்கள் அமைப்பானது லண்டனில் இருந்தவர்களைக் கொண்டே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அது ஈழத்தில் காலூன்றுவதற்காக சுமார் ஓர் ஆண்டுகாலம் பல்வேறு வகையிலும் முயற்சித்தது. ஆனால் நடைமுறையில் சாதிக்க முடியவில்லை. பின்னர் நாடு திரும்பிய தோழர் நாபா அதற்கான வேலைத்திட்டத்தில் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் செயலிழந்து போனதால் ஒதுங்கிப் போயிருந்த அதன் உறுப்பினர்களையெல்லாம் சந்தித்தார்; நம்பிக்கையூட்டினார். அவர்களில் முன் வரத் தயாராய் இருந்தவர்களையெல்லாம் திரட்டினார்.

ஈழப்புரட்சி அமைப்பாளர்கள் அமைப்பு ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் மிக அமைதியாக ஆனால் மிகத் துரிதமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் இளைஞர் குழுக்களின் வன்முறை நடவடிக்கைகள் ஆங்காங்கே பரவலாக இடம்பெற்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக அரசின் பொலிஸ், இராணுவ கெடுபிடி களும், தேடுதல் வேட்டைகளும் அதிகரித்தன.

ஈரோஸ் அமைப்பானது வன்முறை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமல் பல்வேறு வகைகளிலும் முனைப்புடன் தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆயினும் வன்முறை அரசியற் சூழ்நிலைகளின் தொடர்பாக அரசு இராணுவம் மேற் கொண்ட கெடுபிடி களினால்

ஈரோஸ் அமைப்பைச் சேர்ந்த பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். ஏனையோர் தேடுதல் வேட்டைக்கு உள்ளாயினர். இதனால் அதன் செயற் திட்டங்களிலும் முன்னேற்றத்திலும் பின்னடைவுகள் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன.

1978ன் இறுதிப் பகுதியில் மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்டத்தில் சூறாவளியால் அழிவுகள் ஏற்பட்டபோது மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூக சேவை நடவடிக்கைகள் மூலம், ஈரோஸின் இயக்கத்திற்கு தோழர் நாபா மீண்டும் உயிருட்டம் கொடுத்தார்.

இரத்த உறவுகள்

தோழர் அவர்கள், தாய், தந்தை சகோதரிகள் மூவர் இவர்களைத் தவிர அவரது உறவு, பழக்கம், நடைமுறை எல்லாம் ஸ்தாபனத் தோழர்கள், நண்பர் களைச் சுற்றியே அமைந்திருந்தன. ஈரோஸ் உறுப்பினராக ஆனகாலத்தி் லிருந்து பெற்றோர், சகோதரிகளுடனான தொடர்பும் மிக அரிதாகியது.

தோழர் நாபாவின் தந்தையார் 1978ன் ஆரம்பத்திலேயே காலமாகி விட்டார். அந்த வேளையில் தோழரின் சகோதரிகள் எவருக்குமே திருமணம் நடக்க வில்லை.

அவரின் மூத்த சகோதரியார் அவரை விட இரு வயது மூத்தவர். தோழர் அவர்கள் சமூகப் புரட்சிக்கான கடமைகளில் தன்னை முழு நேரமாக அர்ப்பணித்து விட்டதால் அவர் தனது வீட்டுக்கு ஒரே ஆண்பிள்ளையாக இருந்தும் கூட, தன் வீட்டுக் கடமைளைத் துறந்து நாட்டுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் கடமை செய்வதிலேயே ஈடுபட்டார்.

அவருடைய குடும்பத்தவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவன் என்ற முறையில் நான் அவரிடம் ஒரு தடவை சகோதரியின் திருமணம் பற்றி கேட்ட பொழுது 'அதெல்லாம் அம்மா இருக்

கிறார் பார்த்துக்கொள்வார்' என்று சட்டெனக் கூறி முடித்துவிட்டு வேறு பேச்சுக்குள் என்னை இழுத்துக் கொண்டார்.

தமது சகோதரிகளின்மீது அன்பும் பாசமும் நிறையவே கொண்டிருந்த தோழர் நாபா, ஈழமக்களின் விடுதலைக்காக தனது குடும்பக் கடமைகளைத் துறந்து தன்னைத் தானே வைராக்கியப்படுத்திக் கொண்டார்.

கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தான் அவரது மூத்த சகோதரியாருக்கு திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு இறுதியில் தோழரின் தாயாரும் காலமானார்.

பெற்றோர், சகோதரிகள் உறவைத் துறந்து தன்னைத்தானே வைராக்கியப்படுத்திக் கொண்டார் என்பதன் அர்த்தம், குடும்பப் பொறுப்புணர் வற்றவராகவோ அல்லது புரட்சிக்கும் குடும்ப உறவுக்கும் இடையில் ஒரு தனிநபரின் உறவு தொடர்பாக வரட்டுத்தனமான சித்தாந்தியாக இருந்தார் என்பதோ அர்த்தமல்ல.

தோழர் நாபா குடும்பம், நாடு என்பவற்றிற்கிடையில் தனிமனிதனின் பாத் திரம் எவ்வகையில் அமைகின்றது.: அமைய வேண்டும் என்பதில் தெளிவான கருத்தை சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தார்.

தோழரின் திருமணம்

தோழர் நாபா என்றைக்கும் ஸ்தாபனத்தின் தோழர்களின் திருமண விவகாரங்களில் தலையிட்டதோ அல்லது அவர்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்று வற்புறுத்துவதிலோ அல்லது அவ்வாறு ஆலோசனை கூறுவதிலோ அவர் ஈடுபட்டதில்லை. தோழர்களின் திருமண நிகழ்ச்சிகளில் தான் பங்கு பெறவாய்ப்புப் கிடைத்த போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியோடு பங்கு பற்றி வந்திருக்கிறார். அவ்வாறு திருமணம் செய்யும் தோழர்களின் பணத்

தேவைகளை உணர்ந்து முடிந்தளவுக்கு பணஉதவி செய்வதைத் தவறாமற் செய்து வந்திருக்கிறார். திருமணம் செய்வதும் செய்யா திருப்பதும் ஒருவனின்தனிப்பட்ட விவகாரம் என்றே கருதி வந்திருக்கிறார். ஒருவன் திருமணம் செய்யாமலிருப்பது சமூகப் புரட்சிக்கு அவன் செய்யும் தியாகத்தின் அடையாளம் என்று அவர் என்றுமே கருதியதில்லை.

தோழர் நாபாவுக்கும் அவரது அன்பு மனைவியான ஆனந்தி அவர்களுக்கு மிடையில் ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகளாகக் காதல் நிலவியது. இது அவரோடு நெருக்கமாகப் பழகியவர்களில் மிகச் சிலருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பல்வேறு சூழ்நிலைக் காரணங்களால் அவர்களின் திருமணம் பல ஆண்டுகளாக ஒத்திப் போடப்பட்டே வந்தது. கடைசியில் தோழர் நாபாவிற்கும் ஆனந்தி அவர்களுக்குமிடையில் திருமணம் 1989ல் நடந்தேறியது.

திருமணம் செய்துகொண்ட போதிலும் தனக்கென ஒரு தனி வீட்டை அவர் அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஸ்தாபனத்தின் தோழர்களோடு எப்படி அவர் இதுவரை வாழ்ந்துவந்தாரோ அதில் எந்தவித அடிப்படை மாற்றத்தையும் திருமணத்திற்குப் பின்னரும் அவர் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவில்லை.

ஒரு சமூக புரட்சியாளன்

தோழர் நாபா ஒரு சமவுடைமைவாதி; பொதுவுடைமைப் புரட்சிவாதி; மார்க்சிசத்தின் மீது தளராத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஆயுதங்களால் அல்ல வரலாற்றாலும் மக்களாலுமே புரட்சிகள் நடக்கின்றன என்பதையே நம்பினார்; பெரும்பான்மையானவர்களின் முடிவுகள் சரியோ பிழையோ அதற்குக் கட்டுப்படுத்தலும், அதே

வேளை சரியானவற்றுக்காகத் தொடந்தும் அதற்குள்ளேயே நின்று போராடதலும் என்பதை ஐயமற ஏற்றுக் கொண்ட சிறந்த ஜனநாயகவாதி; அதே வேளை அந்தப் பெரும்பான்மை, மனிதர்களின் இன, மொழி, மத, நிற, சாதி அடிப்படைகளில் நிர்ணயிக்கப்படுமானால் அதை ஏற்காது அதையெதிர்த்துப் போராடும் சிறந்த அரசியற் போராளி.

தோழர் நாபா மார்க்சிச சித்தாந்தத்தின்மீது அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும், அதன்மீது குருட்டுத் தனமான சூத்திரவாதியாகச் செயற்பட்டதில்லை. மக்களின் வரலாறு, சமூக அமைப்பு, கலாச்சாரப் பண்பாடுகள் ஆகியவற்றைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு செயற்பட்டார்.

வெவ்வேறு சமூகக் காலகட்டங்களிலும், அரசியற் சூழ்நிலைகளிலும் ஒரு புரட்சிகரக்கட்சியின் பாத்திரம் பற்றி, தெளிவான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் சொல்லாட்சிமிக்க தத்துவ விதிகள் அல்ல. ஆனாலும் அவரின் நடைமுறைகள் புரட்சிகரத் தத்துவங்களுக்கு முரணாகாமலேயே எப்போதும் அமைந்திருந்தன.

ஈழமக்களின் தேசிய விடுதலைப்போராட்டத்தில் பிரதான வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை அவர் வகித்தபோதிலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் குருட்டுத்தனமான குறுகிய தேசியவாதத்திற்கு ஈழ மக்களின் போராட்டத்தைப் பலியிட்டு விடக் கூடாது என்பதில் மிகவும் நிதானத்தோடும் தெளிவோடும் நடந்துகொண்டார். இன ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகப் போராடினார். ஆனால் இனவெறிக்கு எந்தக் கட்டத்திலும் அவர் இடமளிக்கவில்லை.

ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடிய அவர் எல்லா வகைப்பட்ட மக்களையும் நேசித்தார். ஈழமக்களின் தேசியவிடு

தலைப் போராட்டத்துக்கு தலைமை தாங்கிச் சென்ற அதே வேளை சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் ஒரு சரியான சமூக அரசியல் புரட்சிப் போராட்டம் நடைபெறவேண்டுமென்பதில் அக்கறையோடு செயல்பட்டார்.

இதனால்தான் சிறிலங்கா அரசாங்கம், அவர்மீது அரசைக் கவிழ்க்கச் சதி செய்தார் என வழக்குத் தொடுத்தது. இன்னமும் அவர் மீதான பிடிவாரந்தை விலக்கிக் கொள்ளவில்லை.

இந்திய - இலங்கை சமாதானம் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வடக்கு கிழக்கு மாகாண அரசில் ஆளும் கட்சியாகிய போதிலும், பாராளுமன்றத்துக்குப் பல உறுப்பினர்கள் மக்களால் தேர்வு செய்யப்பட்டபோதிலும் கூட இலங்கை அரசு தோழர் மீது கொடுத்திருந்த வழக்கை வாபஸ்பெறவே இல்லை.

இலங்கைத் தீவில் வாழ்கின்ற தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரினதும் அரசியல் பொருளாதார சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய தோழர் நாபா தமிழ்பேசும் மக்களின் சமுதாய அமைப்புக்குள்ளேயே நிலவும் சாதி ஒடுக்குமுறையை முற்றாக ஒழித்தே தீரவேண்டும் என்ற கங்கணத்துடன் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையே ஒற்றுமையான வாழ்வு ஏற்பட்டேயாக வேண்டும் என்பதில் மிகத் திட்டவட்டமாகச் செயற்பட்டே வந்திருக்கிறார்.

தமிழ் மக்கள் தொடர்பாக முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் நிலவும் அவநம்பிக்கையைப் போக்கியே ஆக வேண்டும் என்பதற்காக அயராது உழைத்து வந்திருக்கிறார். முஸ்லிம் மக்களின் தனித் தன்மையையும் அங்கீகரித்து, அதே வேளை தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் தமிழ் - முஸ்லிம் என்ற பேத

மின்றி வாழ்வதற்குரிய உறுதியான அரசியற் தீர்வையும் முன்வைத்துப் பாட்டு வந்திருக்கிறார்.

அதேபோல ஈழமக்கள் மத்தியில் நீண்டகாலமாக நிலவி வரும் பிரதேச வேறுபாட்டு உணர்வுகளுக்கெதிராகவும் கடுமையாகப் போராடி வந்திருக்கிறார்.

எல்லோரும் ஓர் குலம் எல்லோரும் ஓர் இனம் எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்கள் என்ற உணர்வு ஒரு தேசமக்களுக்கு ஏற்படவில்லையென்றால், அதேதேச மக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழமுடியாது என்பதனை தோழர் நாபா விடாப்பிடியாக உணர்த்தி வந்திருக்கிறார்.

சிங்களப் பெரும்பான்மையினரின் ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகி, அதற் கெதிராகப் போராடுகின்ற தமிழ் மக்கள் தமக்குள்ளே பெரும்பான்மை சிறுபான்மை என்ற வடிவில் ஒடுக்கு முறையில் ஈடுபடுவதை அனுமதிக்க முடியாது என்பதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்து வந்திருக்கிறார்.

அதேவேளை ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பின்தள்ளப்பட்ட பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் முன்னுரிமை அளிப்பதன் மூலம்தான் பரஸ்பர நம்பிக்கையை வளர்க்கவும் ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தவும் முடியும் என்ற நடைமுறையையும் அவர் கொண்டிருந்தார் என்பதையும் இங்கு நான் சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமாகும்.

சிறிலங்கா அரசின் இராணுவமும் குண்டர்களும் தமிழ் மக்கள்மீது எவ்வளவுதான் கொடூரமாக நடந்து கொண்டபோதிலும் நாம் அதற்குப் பழிவாங்கும் நோக்குடன் சாதாரண சிங்கள மக்களுக்கு எதிராக ஆயுதம் தூக்கக்கூடாது என்பதில் சலனமற்ற அரசியற்கொள்கையை அவர் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்.

அவ்வாறான போக்குகளை அநாகரிகமென்றும் காட்டுமிராண்டித்தனமென்றுமே முடிவு செய்தார்.

உறுதியான சர்வதேசியவாதி

தோழர் நாபா ஓர் உறுதியான சர்வதேசியவாதி. சர்வதேச உறவு சம்பந்தப்பட்ட கண்ணோட்டம் நிலைப்பாடு என்பது சம்பிரதாயம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரமும்ல்ல, நேரத்துக்கு நேரம் சுயநல தேவைகளுக்குத் தக்கபடி எந்த வித கொள்கை நிலைப்பாடும் இல்லாமல் உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் விடயமும்ல்ல என்ற கொள்கை ரீதியான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

எமது உள்நாட்டுக் கொள்கைக்கும் வெளிநாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட கொள்கைக்கும் பரஸ்பர உறவுத்தாக்கம் உண்டு என்பதை உறுதியாக நம்பினார். குழப்பமான உள் நாட்டு கொள்கையைக் கொண்டிருப்பவர்கள் குழப்பமானதும் நேரத்தக்கு நேரம் தாவும் தன்மையையும் கொண்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டிருப்பார்கள். அவ்வாறான வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டிருப்பவர்கள் தேவைப்பட்டால் தமது சுயநல நோக்கங்களுக்காக நாட்டையும் மக்களையும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ விற்கவும் தயங்க மாட்டார் என்பதைத் தோழர் திடமாக நம்பினார்.

உள்நாட்டு விவகாரங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் உறுதியான கொள்கைகள் வேண்டியதைப் போலவே வெளிநாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட கொள்கைகளிலும் உண்மையாகவும் உறுதியாகவும் இருப்பது ஒரு புரட்சிகரக் கட்சிக்கு அடிப்படையாகும் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டார். நடைமுறையில் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

உலக ஏகாதிபத்திய அமைப்பும் அதன் ஏவலுக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செயற்படும் நாடுகளும் நிறுவனங்களும் எம்மால், எதிர்க்கப்படவேண்டியவை என்றும் அப்போராட்டத்தில் அணிதிரண்டு நிற்கும் நாடுகளோடும் நிறுவனங்களோடும் நாமும் கைகொடுத்து நிற்க வேண்டும்

என்பதுவும் தோழர் நாபாவின் சர்வதேசக் கொள்கையின் பிரதான பகுதியாகும்.

ஆரம்பத்தில் இந்திய அரசாங்கத்துக்கு ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தொடர்பாக பலத்த சந்தேகங்கள் இருந்தன. இதற்குப் பிரதான காரணம் 'சகோதர' தமிழ் அமைப்புகளும் சில் பெரிய தமிழ்ப் பிரமுகர்களும், இந்திய அரசின் உயர்மட்டத்தில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தொடர்பாக ஏற்படுத்தியிருந்த 'கம்யூனிசப் பயப் பிரமையே' ஆகும்.

அப்படியிருந்தும் 1983ம் ஆண்டு ஒரு நாள் இந்திய அரசின் உயர் அதிகாரிகள் சிலர்தோழர் நாபாவுடன் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக உரையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, திடீரென்று அவர்கள் தோழர் நாபாவிடம் 'இந்தியா பற்றி உங்கள் அரசியல் நிலைப்பாடு என்ன' என்று கேட்டார்கள். தோழர் நாபாவும் இந்தியாவிடமிருந்து உதவிகள் பெறுவதற்காக முகஸ்துதிக்காக ஏதும் சொல்லாமல், அவர்கள் கேள்விகேட்ட அதே வேகத்தில் 'அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் அங்கமாக இந்திய அரசாங்கம் ஆகாதவரை நாங்களும் இந்தியாவின் நண்பர்களாக இருப்போம்' என்று பதிலளித்தார்.

சர்வதேசக் கொள்கையின் அடிப்படையில் இந்தியா தொடர்பாக தோழர் நாபா வெளியிட்ட அவரது உள்ளக் கிடக்கையே இதுவாகும்.

பல்வேறு தமிழ்க்குழுக்களின் மத்தியில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தொடர்பாக இந்தியா எப்படி நடந்துகொண்டது என்பதை இங்கு நான் விபரிக்க முயற்சிக்கவில்லை. மாறாக, தோழர் நாபா இந்தியா தொடர்பாகவும் மற்றும் சர்வதேச நாடுகள் தொடர்பாகவும் கொண்

டிருந்த கொள்கை நிலைப்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மேற் கூறப்பட்டுள்ள அவரது வாக்கியம் ஓர் உரைகல் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

உலகம் பூராவும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள், இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்கள், நாடுகளை ஆக்கிரமித்து ஆதிக்கம் செலுத்தும் போக்குகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் ஆகியவற்றோடு ஈழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டமும் ஓரங்கமாக பரஸ்பர உறவுகளோடு செயற்பட வேண்டும் என்பதில் தோழர் நாபா மிகுந்த அக்கறை காட்டி வந்தார்.

அது தொடர்பாக பல்வேறு ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டுவந்தார்.

தோழர் நாபா ஈழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் பிரதான பாத்திரத்தை வகித்தார் என்பதை வைத்துக்கொண்டு அவரை ஒரு பிரிவினைவாதியாக எடைபோட முடியாது.

ஒன்றுபட்ட சமதர்ம இலங்கையில் சுயநிர்ணய உரிமை அதிகாரத்துடன் கூடிய ஈழம் அமைந்திருப்பதே அவரது அரசியல் விருப்பமாகும்.

ஈழ மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்ததன் அடிப்படையில் ஒரு சமூக அரசியல் புரட்சி இலங்கைத் தீவு முழுவதிலுமாக நடைபெறுவதற்கான சமூக அரசியற் பொருளாதார நிலைமைகளில் இன்னும் வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை.

அதே வேளை பௌத்த சிங்கள இனவாதிகளின் கொடூரமான இன ஒடுக்கு முறையிலிருந்து ஈழமக்களுக்கு ஓர் உடனடி அரசியற் தீர்வைப் பற்றிய முடிவை முன்னெடுத்தே தீர்வேண்டிய நிலைமை இம்மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையிலேயே ஈழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்குரிய தலைமைப் பாத்திரத்தைப் பொறுப்பேற்றார்.

அதே வேளை தவறாமல் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள சரியான புரட்சிகர அரசியல் சக்திகளை முன்னணி அரங்குக் கொண்டுவருவதற்காகவும் பாடுபட்டார். தம்மாலான வகையிலெல்லாம் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்தார்.

இந்திய - இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தம் இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு ஓர் அரசியற் தீர்வை முன்வைத்த போது, ஒரு புறம் தமிழ் மக்களின் நிலையையும் மறுபுறம் திசை திரும்பிய ஈழப் போராட்டத்தின் போக்கையும் இன் னொருபுறம் இந்தியாவின் நட்புறவையும் கவனத்தில் எடுத்தக்கொண்டது மட்டுமல்லாது, அவ் ஒப்பந்தத்தின் ஊடான தமிழ் - சிங்கள சமுதாயத்தில் எதிர் காலப் புரட்சி தொடர்பாக புதிய வளர்ச்சி நிலைமைகள் ஏற்படக் கூடும் என்றும் எதிர்பார்த்தே அவ்ஒப்பந்தத் துக்குத் தமது ஆதரவைத் தெரிவித்தார்.

அவ்ஒப்பந்தத்துக்கு உட்பட்டளவில் இல்லாது, அவ்ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் நிறைவேற வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்துடன் கடுமையாக உழைக்கும் வகையில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை வழிநடத்தினார்.

இந்திய - இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தம் எவ்வளவுதூரம் எதிர்பார்க்கைகளுக்கேற்ப நடைமுறையாகியது: இந்தியா எவ்வளவுதூரம் விடங்களைச் சரியாகக் கையாண்டது என்பதெல்லாம் வேறுவிடயங்கள்.

ஆனால், தோழர் நாபா ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் உண்மையான சமாதானமும் ஜனநாயகமும் ஒற்றுமையான வாழ்வும் ஏற்பட வழியேற்பட்டால் அதையேற்கவும் தயாராக இருப்பதையே அவ்ஒப்பந்தத்துக்குத் தெரிவித்த ஆதரவின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

சர்வதேசங்களினதும் மக்களை அவர் நேசித்ததற்கு மற்றொரு எடுத்துக்

காட்டு, எந்தக் கட்டத்திலும் போதைப் பொருள் வர்த்தகம் மூலம் ஸ்தாபனத் துக்குப் பணம் திரட்டுவதை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாகும்.

ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி எவ்வளவுதான் பணநெருக்கடியைச் சந்தித்தபோதிலும் மூன்று நேரக் கஞ்சிக்கே திண்டாடிய வேளையிலும் கூட போதைப்பொருள் வர்த்தகத்தை எதிர்த்து வந்தார்.

புலிகள் உட்பட ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் பல அமைப்புகள் போதைப் பொருள் வர்த்தகம் மூலமே பண ஆதிக்கம் பெற்றன. பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் தோழர் நாபாவோ அது மனித இனத்துக்கே விரோதமானது என்ற உணர்வுடன் திட்டவட்டமாக போதைப்பொருள் எதிர்ப்புக் கொள்கையைக் கடைபிடித்து வந்திருக்கிறார்.

இந்தியாவுடன் நட்பு

இந்தியாவுடனான நட்பை வளர்ப்பதிலும் பேணுவதிலும் தோழர் நாபா மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார். அது வெறுமனே உதவி பெறுவதற்காகவே என்று யாராவது கொச்சைப் படுத்த முனைந்தால் அது மிகவும் தவறாகும்.

இந்தியாவுடனான நட்புக்கு அவர் கொண்டிருந்த இலக்கணத்தை நான் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். அத்துடன் ஈழ மக்களின் விடுதலைப்போராட்டம் தொடர்பாக இந்தியா கொண்டிருக்கும் புவியியல்சார் அரசியல் முக்கியத்துவத்தையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டார்.

இந்தியாவும் எங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. நாங்களும் இந்தியாவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என சிலர் கூறியதுபோல ஒருவரையொருவர் பயன்படுத்துதல் என்பதன் அடிப்படையில் அவர் இந்தியாவுடனான

நட்புறவை என்றைக்கும் கருதிய தில்லை. மாறாக, பரஸ்பர நலன்கள் சம்பந்தப்படுகின்றபோது ஏற்படுகின்ற நட்புறவை அவர் கருத்தில் கொண்டே செயற்பட்டு வந்தார்.

இந்தியாவிலுள்ள அரசியல் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள், சுரண்டல், ஜாதி ஒடுக்குமுறைகள், இனங்களுக்கிடையே இன்னமும் சரியான உறவுகள் முழுமையாக ஏற்படுத்தாமை ஆகியவை புரட்சிகர மாற்றத்துக்குள்ளாகி, ஒரு புதிய இந்தியா உருவாக வேண்டும் என்பதில் தோழர் நாபா ஒரு சர்வதேசவாதி என்ற அடிப்படையில் விருப்பம் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால், அது இந்திய மக்களால் சாதிக்கப்பட வேண்டிய விடயமே தவிர அதற்குள் வேற்று நாட்டு மக்களாகிய நாம் தலையிடுவது சரியுமல்ல, முறையுமல்ல, தேவையானதுமல்ல என்ற தெளிவான அரசியல் கண்ணோட்டத்தையே அவர் கொண்டார்.

அதுமட்டுமல்லாது, இந்தியாவில் ஏற்பட வேண்டிய புரட்சிகர மாற்றங்கள் பற்றி சிந்திப்பதற்கும் பேசுவதற்கும் செயல்படுவதற்கும் இந்திய மக்களுக்குள்ளேயே ஆற்றல் பரந்து நிறைந்து சிடக்கும்போது அதைப்பற்றி நாம் அலட்டிக்கொள்ள முற்படுவது புதிதாக எதையும் இந்திய மக்களுக்குச் சாதித்துக்கொடுத்துவிடப் போவதில்லை என்பதோடு நமது போராட்டத்துக்கு இந்திய அரசிடமிருந்தும் இந்திய மக்களிடமிருந்தும் கிடைக்கும் ஆதரவிற்கு நாமே தடைக் கற்களைப் போடுவதாகிவிடும் என்பதில் தோழர் அவர்கள் உறுதியான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

எமது போராட்டத்திற்கு உதவி செய்யும் தகுதியில்தான் இந்திய மக்கள் இருக்கிறார்களே தவிர, இந்திய மக்கள் மத்தியில் உள்ள பிரச்சனைகளுக்குத்

தீர்வு தரும் தகுதியில் நாம் இல்லை என்பதிலும், பொறுப்புச் சுமைகள் எதுவும் அற்ற தனிநபர் புத்தி ஜீவிகளை யுத்தி ஜீவிகளைப் போல ஒரு புரட்சி ஸ்தாபனம் செயற்பட முடியாது என்பதிலும், அவர் தெளிவுடன் நடந்துகொண்டதோடு, இந்திய அரசிடமிருந்தும் இந்திய மக்களிடமிருந்தும் எமது போராட்டத்திற்கு உதவியையும் ஆதரவையும் திரட்டுவது தான் எமது இன்றைய வரலாற்று கடமையே தவிர வேறல்ல என்பதை உறுதியாகக் கடைபிடித்து வந்தார்.

ஆயினும், இந்தியாவிலுள்ள இடதுசாரி முற்போக்கு கட்சிகளுக்கும், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னிக்குமிடையில் இயல்பாகவே நட்புறவுகள் மிக நெருக்கமாக வளர்ந்தன. காலப்போக்கில் இடதுசாரிகளல்லாத இந்திய தேசியவாதிகள்கூட ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியைப்பற்றிப் புரிந்துணர்ந்தார்கள், நட்புக்கரம் நீட்டினார்கள்.

இந்தியா தொடர்பாக, சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற போக்குகளைக் கண்டுபிடிக்காமல், ஒரு தொடர்ச்சியான நிலையான கொள்கை நடைமுறையை தோழர் பத்மநாபா கடைபிடித்து வந்திருக்கிறார். தேவைப்பட்டால் உரத்து வாழ்த்துப்பா பாடுவதும், தேவைப்படாதபோது கண் போக்குத் தெரியாமல் நடந்துகொள்வதும் அவரது நடைமுறையில் இருக்கவில்லை.

தோழர் நாபா இந்தியாவிடம் உதவி கேட்டிருக்கிறார்; ஆதரவு வேண்டி நின்றிருக்கிறார். ஆனால் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஈழப் போராட்டத்தையோ, தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளையோ பேரம் பேசியதில்லை.

பணத்துக்காகவும், ஆயுதங்களுக்காகவும், தங்களை மட்டுமே தலைவர்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் சிறிலங்கா அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை

நடத்துவது தொடக்கம், மாகாண இடைக்கால நிர்வாகம்வரை பல முக்கியமான முடிவுகளை பேரம் பேசி விற்ற சம்பவங்கள் ஈழ மக்களின் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் பல தடவைகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

இவ்வாறு, வியாபாரம் செய்வதில் தமிழ் மூத் தாகம் கொண்டவர்களும், அவர்களின் வாலைப் பிடித்துத் தொங்கியவர்களும் பாரம்பரிய பாராளுமன்ற அரசியல்வாதிகளே தோற்றுப்போகும் அளவிற்கு நடந்துகொண்டார்கள்.

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி பல்வேறு வகையான பாதிப்புகளுக்கும் உள்ளாகி இருக்கிறது.

இந்தியாவுடன் பல்வேறு கட்டங்களிலும் நேரடியாகவும் வெளிப்படையாகவும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஒத்துழைத்து வந்திருக்கிற போதிலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தோழர் பத்மநாபா பேரம் பேசும் அரசியல் வியாபாரத்தில் இறங்கியதில்லை. இந்தியாவுடனான உறவையும் அதனோடு ஒத்துழைத்துச் செயல்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அரசியல் பூர்வமாகத்தான் முடிவெடுத்திருக்கிறாரே தவிர வேறு வகைகளில் அல்ல.

அதைப்போலவே தமிழ்நாட்டிலும் எந்தவொரு அரசியற் கட்சியோடும் வெளிப்படையாக அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளாமல் அங்குள்ள அரசியற் கட்சிகளுக்கிடையேயுள்ள முரண்பாடுகளில் தலையிடும் வகையான ஈடுபாடு கொள்ளாமல் எல்லா அரசியற் கட்சிகளினதும் எல்லா அரசியல்வாதிகளினதும் ஆதரவும் ஈழமக்களின் போராட்டத்திற்கு அவசியம் என்ற அடிப்படை நிலைப்பாட்டில் நின்று பிறழாது தோழர் நாபா செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார். இந்த நிலைப்பாடு பண ரீதியாகவோ, பொருள் ரீதியாகவோ, பிரச்சார ரீதியாகவோ நனது ஸ்தாபனத்துக்கு உடனடிப்

பயன்களைத் தராது என்று தெரிந்திருந்தும் குறுகியகால சுயநல இலாபங்களுக்காக சமுதாயத்தின் பொது நலன்களை ஆபத்தக்கு உள்ளாக்க முடியாது என்ற உறுதியான அரசியற் கொள்கையுடனேயே தோழர் நாபா தமிழ்நாட்டிலும் செயற்பட்டு வந்திருக்கின்றார்.

சுதந்திர பங்களாதேஷ் உருவாக்கத்தின் பின்னர் இலங்கை வாழ் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் மத்தியில் இந்திய நாடானது இலங்கைக்கும் படையனுப்பி ஈழத்தின் விடுதலையைப் பெற்றுத்தர வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பை பரவலாக படிப்படியாக வளர்ந்து வந்த ஒன்றாகும். அந்த நம்பிக்கையை தமிழ் அரசியல் பிரமுகர்களும் மக்கள் மத்தியில் வளர்த்து வந்தார்கள்.

1983 ஜூலைக்கும் 1987ம் ஆண்டு ஜூலைக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்தியா இலங்கைக்குப் படையனுப்பி சிறிலங்கா அரசின் படைகளின் கொடூரத்திலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று என்ற எண்ணம் ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் மிகவும் வலுவாகவே நிலவியது. சில தமிழ்க்குழுக்கள் இந்தியா இலங்கைக்குப் படையை அனுப்பி ஈழத்தை மீட்டு அதன் அதிகாரத்தைத் தங்கள் கையில் இராணுவ ரீதியாக ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வளவு நிகழ்வுகளின் மத்தியிலும் தோழர் நாபா உறுதியான நிலையான ஓர் அரசியல் நிலைப்பாட்டை, இந்தியாவுடனான நட்பு தொடர்பாக, ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கு வழங்கினார்.

இந்தியாவிடம் எமது போராட்டத்திற்கான உதவியைக் கோருகின்ற அதே வேளை, அந்தப்போராட்டத்தை வென்றெடுக்க வேண்டியவர்கள் எமது மக்களும் அவர்களின் அரசியல் இயக்கங்களும் தவிர இந்திய ராணுவத்தின்

படையெடுப்புமூலம் அல்ல என்பதில் உறுதியான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

இந்தியாவிடம் ஈழத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு உதவியாக ஆயுத உதவிகள் கேட்டிருக்கிறார். மற்றும் பொருள் உதவிகள், இந்திய மண்ணைப் பின்தளமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு உதவிகள் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எந்தக் கட்டத்திலும் இந்தியாவின் இராணுவ உதவியை அவர் கோரியதுமில்லை, எதிர்பார்த்ததுமில்லை. இந்தியாவிலுள்ள எந்த அரசியல் கட்சியும் இராணுவத்தை அனுப்பும்படி கோருவதையும் அவர் விரும்பியதில்லை.

இந்திய-இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபோதுதான் அதை நடைமுறையில் அமுல்படுத்துவதற்கு சிறிலங்கா அரசை மட்டும் நம்ப முடியாது என்பதோடு, ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்துவதற்கு வேறு அரசியற் பொறிமுறைகள் இலங்கையில் இல்லையென்பதன் அடிப்படையில்தான் இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்தும் படையாக அனுப்பப்பட்டதை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். ஒப்பந்தத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் அதை அமுல்படுத்தும் நோக்கில் அனுப்பப்பட்ட இந்திய அமைதி காக்கும் படைக்கும் வெளிப்படையாகவே ஆதரவை-ஒத்துழைப்பை வழங்கினார்.

இரகசியமாக ஒரு உறவும் மக்கள் மத்தியில் அதற்கு முரணாக வேறொரு அரசியலும் நடத்தும் அரசியற் போக்கிரித்தனம் தோழர் நாபாவிடம் இருந்ததில்லை. அதனால் எவ்வளவு அரசியல் நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியபோதிலும் நேரடியாகத் துணிவுடன் முகம் கொடுத்தே வந்திருக்கிறார்.

இந்தியா பற்றியோ, சிறிலங்கா அரசு பற்றியோ இந்திய-இலங்கை சமாதான

ஒப்பந்தம் பற்றியோ சரியான நிலையான புரிதலோ அரசியற்கொள்கையோ இல்லாமல் தனது குறுகிய சுயநல நோக்கங்களுக்குத் தக்கபடி இயங்கியதால் புலிகள் இந்திய இராணுவத்திற்கெதிரான யுத்தத்தைத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்தும், அதற்கெதிராக இந்திய இராணுவம் பாரிய அளவில் இராணுவ நடவடிக்கைகளைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டதனாலும், உள் நாட்டிலும் சரி வெளிநாடுகளிலும் சரி இருந்த பெரும்பான்மையான ஈழத் தமிழர்கள் இந்தியாவுடனான நட்பு, இந்தியாவின் உதவியின் அவசியம் என்பது பற்றிச் சரியான சிந்தனை எதுவுமின்றி இந்தியாவுக்கு எதிரான கோஷங்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தனர்.

இவ்வாறாக மக்கள் மத்தியில் பெரும்பான்மையினரும் சரி தமிழ்மக்கள் மத்தியில் இருந்த அரசியல் அணிகளும் சரி இந்தியா பற்றி நேரத்துக்கு நேரம் ஒரு போக்குக்கும் - ஒரு உணர்வுக்கும் உட்பட்டபோதிலும் தோழர் நாபா சூழல்களின் தற்காலிக பாதிப்புகளுக்கு எடுபடாமல், மக்கள் மத்தியில் குறுகிய காலத்தில் பிரபல்யம் பெறுவதற்கு எதுவுமீ என்று கருதாமல், ஈழ மக்களின் அடிப்படை நலன்களையும் நீண்டகால நலன்களையும் இந்தியாவுடனான பரஸ்பர நலன் உறவுகளையும் கருத்திற்கொண்டே உறுதியாக இந்தியா பற்றிய நிலைப்பாட்டைக் கடைபிடித்து வந்திருக்கிறார்.

இந்தியா அவர் விடயத்தில் எவ்வளவு தூரம் அக்கறையோடு செயற்பட்டிருக்கின்றது என்பது வேறு விடயம். ஆனால் அவர் இந்தியாவுடனான நட்பு பற்றிய விடயத்தில் அரசியல் தெளிவோடும் கண்ணியத்தோடும் நடந்து வந்திருக்கிறார் என்பதுதான் எமக்குப் பெருமையளிக்கின்ற விடயமாகும்.

இந்தியா தொடர்பாக தோழர் நாபாவும், அவரது வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை

முன்னணியும் கொண்டிருந்த - கொண்டிருக்கும் நிலையான கொள்கை நிலைப்பாட்டின் சரி-பிழை பற்றி இன்று ஈழத் தமிழ்மக்கள் நன்கு புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஆயுதம் மீதல்ல அரசியல் மீதே நம்பிக்கை கொண்டவர்

தோழர் நாபா வன்முறையற்ற அரசியல் போராட்டமுறை மூலம் மட்டும் இலங்கையின் தேசிய இனங்களிற்கிடையிலான முரண்பாட்டுக்கோ அல்லது வர்க்கங்களிற்கிடையேயான முரண்பாட்டுக்கோ அடிப்படையான நிரந்தரத்தீவைக் காண முடியும் என எந்தக் கட்டத்திலும் நம்பவில்லை எனினும், ஆயுதத்தின் மீது கவர்ச்சிகொண்ட ஒரு நபராக அவர் இருக்கவில்லை.

ஆயுதத்தை விட அரசியலுக்கே மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளித்து வந்திருக்கிறார். ஆயுதம் ஒரு கருவி. அது எமது அரசியலைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகி விடக் கூடாது; எமது அரசியல் இலக்குகளை வென்றெடுப்பதற்கான போராட்டத்தில் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துகிறோமே தவிர ஆயுதங்கள் எமது சிந்தனையை ஆட்சி செய்வதற்கு இடமளித்துவிடக் கூடாது; ஆயுதங்கள் மட்டும் இருந்தால் எதையும் சாதித்துவிடலாம் என்ற குருட்டு நம்பிக்கைகளுக்கு இடமளித்துவிடக் கூடாது என்பதில் உறுதியான சித்தாந்த நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்தாபனத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் அரசியல் தத்துவார்த்த அறிவும் வரலாற்று அறிவும் பெறவேண்டும் என்பதில் அவர் எப்போதும் அக்கறையெடுத்து வந்தார்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி ஆயுதங்கள் திரட்டல், ஆயுத நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றினூடாக வளர்ந்த கட்சியேயாகும். அரசியல் ரீதியாக ஸ்தாபன உறுப்பினர்களை அறிவும்

தெளிவும் பெற வைப்பதில் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி கண்டார் என்பது மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டிய ஒர் விடயமே எனினும், அவ்விடயத்தில் இடையறாது முயற்சிகளே மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறார். அதே ஆயுதங்களின் கவர்ச்சியின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் மத்தியில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி உறுப்பினர்களிடையே அரசியலின் முக்கியத்துவத்தை உணரும் நிலையை சாதித்திருக்கிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அதேபோல, மக்களையும் ஆயுதக்கவர்ச்சியை அடியொற்றித் திரட்டாமல், அரசியல் மயப்படுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கள் எழுச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதிலேயே அவர் நம்பிக்கை கொண்டு செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார் வெற்றிகரமான ஆயுத நடவடிக்கைகள் தன்னியல்பாகவே மக்களை எழுச்சிகொள்ளச்செய்து போராட்டத்தின் இலக்கினை வெற்றியீட்டச் செய்யும் என்ற கோட்பாட்டை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

மாறாக, மக்கள் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட ரீதியில் ஸ்தாபன ரீதியாக அணி திரட்டப்பட வேண்டியவர்கள்; மக்கள் மயப்பட்ட தொடர்ச்சியான அரசியல் நடவடிக்கைகளே மக்களை எழுச்சி கொள்ளச்செய்கின்றன.

மக்களை முறைப்படுத்தப்பட்ட ஸ்தாபன வடிவில் அணி திரட்டி போராட்ட இலக்கினை நோக்கி வழிநடத்தி தலைமை தாங்குவது ஒரு புரட்சிகரக்கட்சியின் கடமை; அந்த வகையிலான ஒரு புரட்சிகரக் கட்சியில்லாமல் வெறுமனே இராணுவக்குழுவொன்று-அது எவ்வளவு தான் ஆட்பலமும் ஆயுதபலமும் இராணுவத்திறனும் கொண்டிருந்தாலும் - அதன் இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலம் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றி இலக்கை அடையமுடியாது.

இராணுவச் சதிப்புரட்சி என்பதும் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றி என்பதும், எத்தனையோ அடிப்படை வேறுபாடுகளைக் கொண்ட வெவ்வேறுபட்ட நடவடிக்கைகளேதவிர ஒரே விடயங்களோ அல்லது ஒரே அடிப்படைத் தன்மை கொண்ட விடயங்களோ அல்ல என்பதில் மிகத் தெளிவோடும் உறுதியாகவும் நம்பிக்கை கொண்டு செயலாற்றி வந்திருக்கிறார்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியானது வெறுமனே ஆயுதம் தாங்கிய ஒரு இராணுவக் குழுவாக ஆகிவிடக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்தோடும் தோழர் நாபா கடமையாற்றி வந்தார்.

ஸ்தாபனத்தில் எப்போதும் ஆயுத ஆற்றலின் அடிப்படையிலல்லாமல் அரசியல் ஆற்றலின் அடிப்படையிலேயே ஒவ்வொரு பிரிவினரும் பகுதிகளினதும் தலைமைப் பொறுப்பாளர்களை நியமித்து வந்திருக்கிறார். அதேபோல கட்சியானது ஆயுத நடவடிக்கைகள் அமைப்புகளுக்குக் கொடுக்கும் அதே அளவு முக்கியத்துவத்தை தொழிற் சங்கங்கள், விவசாயிகள் அணிகளைக் கட்டுதல், பெண்களை, மாணவர்களை அணி திரட்டுதல் ஆகிய வேலைத் திட்டங்களிலும் மும்முரமாக ஈடுபடும் வகையில் அவ்விடயங்களில் மிகவும் அக்கறையோடு வழிகாட்டி வந்திருக்கிறார்.

அரசியலில் புனிதமான மனிதன்

தோழர் நாபா ஒரு கட்டுப்பாடான புரட்சிகரக் கட்சியைக் கட்டி யெழுப்பும் வேலைத் திட்டத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை வகித்து வந்த போதிலும் தலைமை வெறி, அதிகாரத் தலைக்கனம் கொண்டு செயற்பட்டதில்லை. தனக்கு மாற்றான கருத்துக் கொண்டவர்களை சரீர ரீதியாக ஒழித்துக் கட்டவேண்டும் என்ற எண்ணமோ நடைமுறையோ எள்ளளவும் அவரிடம் இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு தனிமனிதனினதும் அடிப்படையான ஜன

நாயக உரிமைகளை எப்போதும் மதித்து நடந்து வந்திருக்கிறார். நட்பு சக்திகளுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் அரசியல் முறைகள் மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டியவே தவிர ஆயுதம் மூலம் தீர்க்கப்படக்கூடாது என்பதை மிகவும் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்.

தனது தலைமையின் கீழுள்ள அணியில் எல்லோரும் சேர்ந்து தனக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம், ஆசை அவரிடம் சிறிதளவும் இருந்ததில்லை.

தனது அணியிலிருந்து ஒருவன் பிரிந்து செல்வதற்கும், அவ்வாறு பிரிந்து செல்பவன் அல்லது விலக்கப்பட்டவன் அவன் விரும்பிய வேறொரு அணியில் சேருவதற்கும் அல்லது அவரவர் கருத்துக்கேற்ப தனியான அணிகளைக் கட்டிச் செயற்படுவதற்கும் எந்தவொரு போராளிக்கும் உரிமையுண்டு என்பதை உறுதியுடன் ஏற்று நடைமுறையில் செயற்படுத்தியவரே தோழர் நாபா.

ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மாற்று அணிகளில் இருந்து பல போராளிகள் தமது அணிகளை விட்டு விலகி ஒடி உயிர்ப்பாதுகாப்புக்காக தோழர் நாபாவிடம் அடைக்கலம் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளித்து வேண்டிய உதவிகளை எப்போதும் தவறாமல் செய்து வந்திருக்கிறார். தனது ஸ்தாபனத் தோழர்களுக்கே சாப்பாடு வழங்குவதற்கு -தங்குமிட வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்குப் பணத்துக்காகச் சிரமப்பட்ட வேளையிலும் மேற்கண்டவாறு ஒடி வருபவர்களுக்கு உதவி செய்வது தனது கடமை என ஏற்றுச் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

மாற்று இயக்கங்களிலிருந்து விலகி அவ்வணிகளின் கொலை வெறிக்குத் தப்பி ஒடிவருபவர்கள் முதலில் புகலிடம் தேடி ஒடிவருவது பெரும்பாலும் தோழர் நாபா

விடமே. இதற்குக் காரணம் தோழர் நாபாவை நம்பலாம் என்று அவர்கள் கருதுகின்றமையேயாகும். அவர்களின் அந்த உள்ளக்கருத்துக்கு தோழர் நாபா என்றைக்குமே துரோகம் செய்ததில்லை.

தன் மீதும் தன் கட்சியின் மீதும் அவதூறுப் பிரச்சாரத்தை வாரியிறைத்தவர்களாயினும் சரி, ஏன்? மாற்று அணிகளில் இருக்கும் போது தன்னைக் கொல்வதற்குத் திட்டம் போட்டுச் செயற்பட்டவர்களைக்கூட, பின்னர் புகலிடம் என்று தேடி வந்தபோது அவர்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்ததில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளையும் செய்வதில் சிறிதளவும் தயக்கம் காட்டாமற் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

அதேவேளை அவ்வாறு விலகி ஒடி வருபவர்களை தனது ஸ்தாபனத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அவர் வலிந்து முயற்சித்ததுமில்லை; அவ்வாறானவர்களை அவர்களை இருந்து விட்டு விலகி ஒடிவந்த அணிகளுக்கெதிராகப் பயன்படுத்தும் சதி வேலைகளிலும் அவர் ஈடுபட்டதில்லை.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியிலிருந்து விலகியவர்களை, அல்லது விலக்கப்பட்டவர்களை, மாற்றணிகள் பல, முன்னணிக்கு எதிரான சதி முயற்சிகளில் ஈடுபடுத்திப் பயன்படுத்திய சம்பவங்கள் நிறையவே ஏற்கனவே இருந்தும் கூட, தோழர் நாபா அந்த நடைமுறையை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கடைப்பிடித்ததில்லை.

தோழரைப் பொறுத்தவரையில் தமது அரசியலை ஒரு புனிதக் கடமையாகத் தான் ஏற்றுக் கொண்டு செயற்பட்டாரே ஒழிய, சூதாட்ட விளையாட்டாக அவர் அரசியல் நடத்தவில்லை.

அதிகாரத்துக்காக அரசியலில் எதுவும் செய்யலாம் என்பது தோழர் நாபாவின் அரசியலாக இருக்கவில்லை. அவரோடு கொஞ்சம் கூட நேர்மையில்லாமல் நடந்து

கொண்டவர்களிடம் கூட அவர் நேர்மை நெறி பிறழாமல் வந்திருக்கிறார்.

மன்னடையில் போடு, நெற்றியில் பொட்டு வை, மேலே அனுப்பி வை, பச்சை வள்ளத்தில் ஏற்றிவிடு, துரோகத்திற்குப் பரிசு துப்பாக்கிச் சூடு, கட்டுப்படாதவர்களுக்குத் தண்டனை மரணம் எனக் கொரோமான சொற்றொடர்கள் மலிந்தநவீன காட்டுமிராண்டித்தனம் நிறைந்ததாக ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் காணப்படுகின்றது. பல நூற்றுக்கணக்கான விடுதலைப் போராளிகள் அவர்கள் அங்கம் வகித்த அணிகளின் துப்பாக்கி களுக்கும் கொலைவெறி மனநோய்களுக்கும் பலியாகப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சம்பவங்கள் மனித வரலாற்றின் எந்த வகையான பிற்போக்குத்தனமான மனித நேயமற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சளைத்தவையல்ல.

ஆனால் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை அந்தச் சகதிக்குள் சிக்கி விடாமல், எல்லாம் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் தான் என மக்கள் என்னும் வகையேற்படாமல் காப்பாற்றிய மிகச் சிறந்த மனித நேயம் மிக்க தோழர் நாபாவை தலைவராகப் பெற்ற மைக்காக தோழர்கள் அனைவரும் பெருமைப்படுவார்கள்.

தேசம், சமுதாயம், ஜனநாயகம், சமாதானம் மனிதாபிமானம் அனைத்தினதும் விரோதிகளான புலிகள், மாஃபியாக்கும்பலாக பாசிச வெறிபிடித்துச் செயற்பட்டு வந்தபோதிலும், அதற்கெதிராக ஆயுதம் தூக்கிப் போராடுவதற்கு அவர் எவ்வளவு காலம் தயக்கம் காட்டினார் என்பதை வரலாறு நிச்சயமாகக் கூறும்.

புலிகளுக்கெதிராகப் போராட வேண்டிய தவிர்க்க முடியாத கட்டங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் கூட ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் புலிகளின் தவறுகளால் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பங்களையும், நட்டங்களையும் சுட்டிக்காட்டி, அவர்

கள் ஏனைய அணிகளுடன் சமாதானமாக வாழ முன்வரவேண்டும் என்று தமது பேச்சிலும் அறிக்கையிலும் அழைப்பு விடுத்ததுக்கொண்டே இருந்தார்.

புலிகளுடன் ஒரு சமாதான உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காக எத்தனையோ வகையான முயற்சிகளை மீண்டும் மீண்டும் முயன்றார். புலிகள் தாம் அழிந்து போகின்றவரை திருந்தவும் மாட்டார்கள்; திருத்தவும் முடியாது என்பதை அவர் தெரிந்திருந்தபோதிலும் சமாதானத்திற்கான முயற்சிகளில் தான் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவது தனது கடமை என்று கருதினார்.

ஐக்கிய முன்னணிக்கு அவரின் உழைப்பு

ஈழ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இருக்கும் அத்தனை அணிகளுக்குமிடையில் ஐக்கிய முன்னணியை ஏற்படுத்துவதில் கடந்த சுமார் பத்து ஆண்டுகளாக தோழர் அவர்கள் மேற்கொண்டு வந்த தொடர்ச்சியான உழைப்பும், வகித்து வந்துள்ள பாத்திரமும் ஈழ மக்களின் வரலாற்றில் மிகவும் பிரதானமான ஒன்றாகும்.

ஐக்கிய முன்னணி ஒன்று ஏற்பட வேண்டும் - ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற விடயத்தை அவர் எந்தக் கட்டத்திலும் தற்காலிக தந்திரம் பற்றிய விடயமாகக் கருதவில்லை. மாறாக அதனை ஈழமக்களின் போராட்டம் தங்கு தடையற்ற ரீதியில் நீண்டகாலம் நடைபோடுவதற்கு அவசியமான மூலாதாரமான ஒரு விடயமாகவே கருதினார்.

மாற்று அணிகளின் தலைவர்களையும், அவற்றின் பிரதான உறுப்பினர்களையும் அவர்களின் இடங்களுக்குத் தேடிச் சென்று பேசுவார். அதற்காக எத்தனை தடவைகளும் அவர்களிடம் செல்லவும், அவர்கள் அழைக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று பேசவும் தயராக இருந்தார்-

அவ்வாறு செயற்பட்டார். அதற்காக எந்தக் கௌரவமும் என்றைக்குமே பார்த்ததில்லை.

'மதியாதார் வாசல் மதியாதே!' 'நித்தம் பார்க்கின் முற்றம் சலிக்கும்' என்ற பழமொழிகளெல்லாம் ஐக்கியம் பற்றிய விடயத்திற்குப் புறம்பானவை- பொருந்தாதவை என்றே கருதி இடைவிடாது உழைத்தார்.

தோழர் நாபாவிடம் புறம்கூறும் பழக்கமோ, அன்றில் ஒருவர் மற்றொருவருக்கிடையில் பகைமையை மூட்டிவிடும் பழக்கமோ அவரிடம் இயல்பிலேயே கிடையாது. அவரோடு பழகுபவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சந்தேகம்கூட எழுவதில்லை. 1980ன் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் பல்வேறு அணிகளுக்கிடையிலும் ஒரு தொடர்புப் பாலமாக அவரால் தொழிற்பட முடிந்தது.

பொது எதிரிக்கெதிராக நட்பு சக்திகளாக இருக்க வேண்டியவர்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் முரண்பாடான விடயங்களில்கூட விட்டுக் கொடுத்து சமரசம் செய்து சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஈழ மக்கள் மத்தியில் தோழர் நாபாவுக்கு நிகர் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது.

1983 ஜூலையின் பின்னர் காலத்தின் தேவைகள் பல அணிகளை ஐக்கிய முன்னணி பற்றிச் சிந்திக்கத் தூண்டின. தோழர் நாபாவின் கடுமையான உழைப்பும் முரண்பாடானவர்க்கிடையிலும் இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் அவருக்கிருந்த திறனும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கம், ஈரோஸ் ஆசியவற்றின் தலைவர்கள் அக் காலகட்டத்தில் அளித்த ஒத்துழைப்பும் 1984ல் மூன்று அணிகளுக்கு மிடையில் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணி என்ற பெயரில் ஓர் ஐக்கிய முன்னணி ஏற்பட வழிவகுத்தன.

பின்னர் ஓராண்டு கால இடைவெளிக்குள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பும்

அதில் இணைந்து கொண்டது. அந்த ஒற்றுமையானது மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய நம்பிக்கை, சிறிலங்கா அரசுக்கு ஏற்படுத்திய கலக்கம், இந்திய அரசுக்கு முன்னாலும் உறுதியான அரசியல் நிலைப்பாட்டைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் சார்பில் தெரிவிப்பதற்கு ஏற்படுத்தியிருந்த வாய்ப்பு என்பவையெல்லாம் எப்படியிருந்தன என்பதை நாடறியும்; உலகமறியும்.

புலிகளின் அதிகார வெறிபிடித்த அடாவடித்தனங்களாலும், அதன் வாலில் தொங்கிய ஈரோஸினாலும் அந்த ஐக்கிய முன்னணி 1986ம் ஆண்டு மே மாதத்திற்கு மேல் நீடிக்க முடியாமல் போனது.

எனினும் அந்த குறுகிய கால இடைவெளியில் அந்த ஐக்கிய முன்னணியைப் பாதுகாப்பதிலும், வலுப்படுத்துவதிலும் தோழர் நாபா எடுத்த முயற்சிகள் மறக்க முடியாதவையாகும்.

ஈழத் தேசிய விடுதலைமுன்னணி என்ற வடிவில் ஐக்கிய முன்னணி தொடர்ந்து செயற்படாமற் போனபோதிலும், கசப்பான பல அநுபவங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டியேற்பட்ட போதிலும், தோழர் அவர்கள் தொடர்ந்தும் புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். அந்த முயற்சிகள் ஓர் அமைப்பு வடிவத்தைப் பெறாமற் போனபோதிலும், மாற்று அணிகள் பல வற்றோடும் ஓர் நல்லுறவைப் பேணுவதற்கும், மாற்று அணிகளுக்கிடையில் ஓர் சந்திக்கும் சூழல் பராமரிக்கப்படுவதற்கும் அம் முயற்சிகள் உதவிகரமாக இருந்தன.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் எந்தவொரு கால கட்டத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஐக்கிய முன்னணி முயற்சிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி பின்வாங்காது கலந்துகொண்டது என்பதோடு, அவ்விடயங்களில் ஓர் பார்வையாளனாகவோ அல்லது நேரம் பார்த்து நழுவுவதற்கு வசதியாக நுனிக் காலில் குந்தியிருக்கும்

பின்வரிசைக்காரனாகவோ அல்லாமல் மிகவும் அக்கறையுடனும், ஆர்வத்துடனும் தனது பங்கைச் செலுத்தி வந்திருக்கின்றது.

ஈழ மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் யார் ஆக்கப் பூர்வமான விடயங்களுக்கு முன் முயற்சி எடுத்தாலும் அதற்குத் தேவையான ஒத்துழைப்பை வழங்குவது தமது கடமையென்றே தோழர் நாபா கருதிச் செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றார்.

ஐக்கியம் பற்றிய விடயத்திலும் தோழர் நாபா தன்னை மற்றவர்கள் நாடி வர வேண்டும் என்று நினைத்ததுமில்லை - எதிர்பார்த்ததுமில்லை. மாறாக அவரே தான் தேடிப் போனார். இதனால் அவரைச் சிலர் மிகவும் மலிவாக எடை போட்டதுண்டு. ஆனாலும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் தொடர்ந்தும் அப்படியே செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

அவரது இடைவிடாத முயற்சியினால் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, ஈழ தேசிய ஜனநாயக விடுதலை முன்னணி, தமிழீழ விடுதலைமுன்னணி ஆகியவற்றிற்கிடையில் 1989ல் தமிழ்த் தேசிய சபை என்ற பெயரில் ஓர் ஐக்கிய முன்னணி ஏற்பட்டது.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஐக்கியம் பற்றிய விடயம் தொடர்பாக இருந்து வந்துள்ள ஒரு பழக்கத்தையும் இந்த இடத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதாவது யார் யாரெல்லாம் ஐக்கியப்பட்டுச் செயற்படத் தயாராக இருக்கிறார்களோ-அதற்காக முயற்சிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் மட்டுமே தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் ஐக்கியம் பற்றி வலியுறுத்திப் பேசுவார்கள். அதே வேளை அவர்கள், யார் யாரெல்லாம் ஐக்கியத்துக்குத் தயாராக இல்லாமல் - ஐக்கியத்துக்கு எதிராகச் செயற்பட்டும் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களிடம் அதை வலியுறுத்தவும் மாட்டார்கள் - அவ்வாறானவர்கள் ஐக்கியத்தின் தேவையை உணர்வதற்கான நெருக்குதலைக் கொடுக்கவும்

மாட்டார்கள். தமிழ் சமுதாயத்திலுள்ள ஒரு நோயென்றே இதைக் குறிப்பிட வேண்டும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் இந்தப் பழக்கம் ஈழத்தின் போராட்ட அணிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை ஏற்படாமலுக்கு ஒரு பிரதான காரணம் ஆகும். தமிழ் மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளிடமே ஜனநாயக உரிமைகளை இழந்து போனதற்கும் இந்த நோய்வாய்ப்பட்ட வகையான பழக்கமே ஓர் அடிப்படைக் காரணமாகும்.

தோழர் நாபா மாற்று அணிகளின் எந்த மட்ட உறுப்பினர்களுடனும் எந்தவித ஏற்றத் தாழ்வுமின்றிப் பழகுவார் அவர்களுக்குத் தனது ஸ்தாபனத் தோழர்களை விடக் கூடுதலாகவே மதிப்பும் மரியாதையும் அளித்துப் பழகுவார். போராட்ட அணிகளுக்கிடையே ஐக்கியம் ஏற்பட வேண்டுமானால், வெறுமனே தலைவர்கள் பேசி மட்டும் அது சாத்தியமாகாது. அணிகளின் உறுப்பினர்கள் மட்டத்தில் அந்த உணர்வு வளர வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

தனது ஸ்தாபனத்தின் மிகப்பிரதானமான உறுப்பினர்களைக் கூட மாற்று அணிகள் படுகொலை செய்த வேளையிலும் கூட, அந்த அணிகளுடன் இருந்த ஐக்கியத்தை முறித்துக் கொள்ளாமல் பேச்சு வார்த்தை மூலம் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும், ஐக்கியத்தையும் வலுப்படுத்துவன் மூலமே, அவ்வாறான நெருக்கடிகளுக்கும் தவறான போக்குகளுக்கும் தீர்வுகாண வேண்டும் என்ற எண்ணப் பாட்டுடனேயே செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கும் ஏனைய எந்தெவாரு மாற்று அணிகளுக்கும்மிடையில் ஐக்கிய முறிவு ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை அவதானித்தால் அவை மிகவும் கடைசிக்கட்டத்தில்- யாராலும் அதற்கு வேறு வழியில் தீர்வு காண முடியாது என்ற நிலையின் பின்னர்தான் அந்த முறிவைக் காண முடியும். அப்போதும் கூட தோழர் நாபா அதை இறுதியான

தாகவோ நிரந்தரமானதாகவோ எடுத்துக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்தும் அந்த அணிகளுடனான ஐக்கியத்துக்காக முயற்சித்து வந்துள்ளதையே காணமுடியும்.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெரும் பாலான அணிகள் தமது உறுப்பினர்களுக்கு ஆரம்பத்திலும் அடிக்கடியும் போதிப்பது மாற்று அணிகளுக்கு எதிரான விரோத உணர்வையேயாகும். ஆனால் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் வரலாற்றின் எந்தக் காலகட்டத்திலும் அவ்வாறான நடைமுறையை தோழர் நாபா அனுமதித்ததில்லை.

மாறாக, ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியில் உறுப்பினர்களுக்கான அரசியல் வகுப்புகளில் ஐக்கிய முன்னணியின் அவசியம் என்பது ஓர் நிரந்தரப் பாடத் திட்டமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

மக்கள் மத்தியில் நடமாடிய தோழன்

ஈழ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாகத் தீவிரமடைந்த போதிலும் தோழர் நாபா இளைஞர்களைத் திரட்டல், ஆயுதப் பயிற்சி அளித்தல், ஆயுதங்கள் திரட்டல், அவர்களை ஆயுத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்துதல் என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள் மட்டும் நிற்காமல் போராட்டமானது வெறுமனே ஆயுதம் தாங்கிய இளைஞர்களின் விவகாரமாக மட்டும் இருந்து விடக் கூடாது - அது மக்கள் மயப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் மிகவும் அக்கறையோடு செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

மலையகத் தமிழ் மக்களின் போராட்டம் வடக்கு சிழக்கு மக்களின் போராட்டத்துடன் ஒரங்கிணைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற கருத்து ஏற்கனவே ஈழ மக்களின் அரசியலில் இருந்து வந்திருந்தாலும், அதற்கான முயற்சிகளில் தானே நேரடியாகப் பங்கெடுத்து உழைத்து வந்திருக்கிறார். அவ்விடயத்தில் ஓர் குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு மேல் வெற்றி காண

முடியாமல் போனபோதிலும், தம்மாலான எல்லா வகையான முயற்சி களையும் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

சிறிலங்கா அரசினால் மிகத் தீவிரமாகத் தேடப்பட்டு வந்த நிலையிலும்கூட தானே நேரடியாக மலையகத்தின் பகுதி களில் மிகக் கடுமையாக உழைத்தார்; இளைஞர்களைத் திரட்டினார்; அரசியல் வகுப்புகள் நடத்தினார்; அவர்கள் தொழிலாளர்களின் மத்தியில் புதிய தொழிற்சங்கம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு வழிகாட்டினார்; மலையகத் தோட்டங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களின் தலைவர்களைச் சந்தித்து உரையாடினார்; திரட்டப்பட்ட இளைஞர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சிகளுக்கு ஒழுங்குகள் செய்தார். இவ்வாறாக மலையக மக்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் அடிப்படையான வேலைத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டார்.

மலையகத்தின் பல்வேறு காரணிகளினால் இன்னமும் அவர் எதிர்பார்த்த நிலைமை அங்கு ஏற்படவில்லையாயினும், அவர் விதைத்த விதைகள் அங்கு முளைவிட்டிருக்கின்றன. அது வளர்ந்து ஓர் ஆல விருட்சமாகி சிறிலங்கா அரசின் ஒடுக்கு முறைகளுக்குச் சவாலாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மலையகத்தின் தோட்டங்களில் மட்டுமல்லாது, இலங்கை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்றகாலம் தொடக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தங்களினால் நாடு கடத்தப்பட்ட மலையக மக்கள் மத்தியில் அவர் அயராது பாடுபட்டு வந்திருக்கிறார்.

இந்தியாவில் அவர்களுக்கு உரிய மறு வாழ்வு உதவிகள் கிடைக்காத வேளையிலும், தொழில் முதலாளிகளினால் அவர்கள் ஏமாற்றப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலும் அந்தந்த இடங்களில் அவர்களைத் திரட்டி, அவர்களுக்கு வழிகாட்டி அவர்கள் தமது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கான போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு பின்

பக்க பலமாக நின்று செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

1979க்கும் 83க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அவர் இந்தியாவில் தங்கியிருக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் அவரது பிரதான வேலைத் திட்டம் இதுவாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது.

ஈழத்தில் ஒரு சுபிட்சமான நிலை ஏற்பட்டால், இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டு அங்கு இன்னும் 'அந்நியர்'களாகவே வாழ்ந்து வரும் மலையகத் தமிழ் மக்களில் எவ்வளவு பேர் ஈழத்துக்கு வரத் தயாராக இருக்கிறார்களோ அவர்கள் அனைவருக்கும் ஈழத்தில் ஒரு சுபிட்சமான புதிய வாழ்வு அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டுமென்பதே தோழர் அவர்களின் விருப்பமாகும்.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்கள் ஆயுதம் தாங்கிப்போராடும் நிலை பரவலாக ஏற்பட்டதற்குக் கால்கோளிட்டவர் தோழர் நாபாவே. 1983க்குப் பின்னரும் கூட ஆரம்ப காலங்களில், பெண்களைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதை இழிவுபடுத்துவதன் மூலம் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் பழமைவாதிகளின் ஆதரவைத்தேடிக்கொள்ள முற்பட்டவர்கள் - பெண்களை ஆயுதப் போராட்டத்தில் அணி திரட்டுவது சமூக விரோதச் செயல் என்று பிரச்சாரம் செய்தவர்கள் எல்லாம் காலப் போக்கில் தவிர்க்க முடியாமல் தங்கள் அணிகளிலும் பெண்களை இணைத்துப் பெருமையடித்துக் கொண்டதற்கு வழிகாட்டியது - கட்டாயமான சூழலைத் தோற்றுவித்தது - ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியே.

தோழர் ஒரு மக்கள் சமுதாயத்தின் போராட்டத்தில் பெண்களின் பாத்திரம் பற்றிய தெளிவான உறுதியான அரசியற் பார்வையோடு போராட்டத்தின் முன்னணிக்குப் பெண்களையும் கொண்டு வரும் வகையில் ஸ்தாபனத்துக்கு வழிகாட்டினார். அரசியல் இயக்கம் நடத்துவதிலும், ஆயுதம் தாங்கிப் போராடுவதிலும்,

அவர்கள் ஆண்களுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்ற நம்பிக்கையையூட்டி அவர்களது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்புக்களையும் நிலைமைகளையும் ஏற்படுத்தினார். இதற்குப் பின்னரே ஏனைய அணிகளும் தவிர்க்க முடியாமல் பெண்களுக்கும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் இடமளிக்க முன்வந்தார்கள்.

பரந்துபட்ட பெண்கள் பிரிவுக்கும் சமுதாயத்தின் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்திற்கும் நேரடியான வெளிப்படையான சம்பந்தம் இருக்கக்கூடாது என்ற பழமைவாதத்துக்கு ஆட்பட்டிருந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தில், பெண்களை முன்னணிக்குக் கொண்டுவந்த பெருமை தோழர் நாபாவையும் அவரது ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியையுமே சேரும்.

அதே போலவே, மாணவர் அமைப்பின் பாத்திரத்தையும், ஈழ மக்களின் போராட்டத்தில் அரசியற் தூக்கமுடைய ஓர் சக்தியாக ஆக்கிய பெருமையும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணிக்கே உண்டு. தமிழ் மாணவர் பேரவைக்குப் பின்னர் சுமார் பத்து ஆண்டுகள் ஈழ மக்களின் அரசியலில் மாணவர் அமைப்பு எதுவும் தலை தூக்கவில்லை.

பாரம்பரிய பாராளுமன்ற அரசியல்வாதிகளே மக்கள் மத்தியில் அரசியற் கருத்துக்களை சிந்தனைகளை தமது வசதிக்கேற்ற வகையில் வழிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த நிலையிலிருந்து, மாற்றமானவகையில் ஆகுப்படி ஒரு காத்திரமான பாத்திரத்தை ஆற்றிய ஸ்தாபனம் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் தலைமையின் கீழ் அதன் ஓர் அங்கமாகச் செயலாற்றி வந்த ஈழ மாணவர் பொதுமன்றமே யாகும்.

ஈழமக்களின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு காலமாற்றத்திற்கான திருப்புமுனையில் குறிப்பிடக்கூடிய வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை ஈழ மாணவர் பொது மன்றம் ஆற்றியிருக்கின்றது.

காலத்தினதும் சூழலினதும் தேவை கருதி ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை ஒரு தலை மறைவு ஸ்தாபனமாக வைத்துக் கொண்டு மக்கள் மத்தியில் ஒரு முன்னணி ஸ்தாபனமாக மாணவர் அமைப்பை முன்னிறுத்தி மக்களிடையே புதிய அரசியல் விழிப்புணர்வைத் தூண்டும் வகையிலும் புதிய சிந்தனைகளின் பால் மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையிலும் ஸ்தாபனம் செயற்படுவதற்கு உரிய தெளிவான அரசியற் தலைமையை தோழர் நாபா வகித்து வந்துள்ளார்.

ஒரு புரட்சிகர அரசியற் தலைவன்

தோழர் நாபா பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களின் சந்தேகத்திற்கும் கேள்விக்கும் இடமற்ற ஒரு தலைவனாக இருந்த போதிலும், அவர் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தனது தலைமையை ஒரு பதவியாகக் கருதவில்லை. மாறாக வரலாறு தம்மீது சுமத்திய பொறுப்பாகவே கருதினார்; அதற்குத் தக்கபடி பொறுப்புணர்ச்சியோடு நடந்து கொண்டார்.

எமது தனிப்பட்ட அதிகாரங்களுக்காகப் போராடவில்லை; மக்களின் நலன்களுக்காகவே போராடுகிறோம் என்பதில் மிகவும் தெளிவோடு ஸ்தாபனத்தை வழிநடத்தி வந்துள்ளார்.

அவர் தன் தேசத்தை மிகவும் நேசித்தார்; அதன் மண்ணை நேசித்தார்; ஆனால் மக்களுக்காகவே அந்த மண்ணை நேசித்தார். மக்களை அழிவுப் பாதையில் செலுத்தி மண்ணை மீட்கலாம் என்று அவர் என்றைக்கும் சிந்தித்ததில்லை.

மக்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்; மக்கள் எவ்வாறு சிந்திக்கிறார்கள் என்று பார்த்து அதற்குத் தக்கபடி அரசியல் நடத்தினால் மக்களின் செல்வாக்கோடு இருக்கலாம் என்னும் வண்டிக்குப் பின்னால் மாட்டைக் கட்டி வண்டியோட்டும் அரசியற் தலைவனாக அவர் இருக்கவில்லை. மாறாக மக்களைப் புரிந்து

கொள்ள வேண்டும். அந்தப் புரிதலை அடிப்படையாகக் கொண்டு சரியான இலக்கை நோக்கிச் சரியான பாதையில் மக்களை வழிநடத்தும் அரசியலையே அவர் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளார்.

தானும், தனது ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்களும் தான் மக்கள்; ஏனையவர்கள், எல்லாமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய பொருட்கள் என்னும் மானுட உணர்வற்ற அரசியலை அவர் ஏற்றிருக்கவில்லை - அவ்வாறான அரசியலை அவர் அறவே வெறுத்திருந்தார்.

அவரிடம் இருந்த தேச பக்தியானது புரட்சிகர தேச பக்தியே ஒழிய குறுகிய தேசிய வெறியோ, இனவெறியோ அல்ல. அவரின் அரசியலில் காட்டுமிராண்டித்தனம் இருக்கவில்லை; வளர்ச்சியடைந்த சமூகத்துக்குரிய பண்புகளையே காண முடியும். அவரது புரட்சி வாழ்க்கையின் வரலாறானது ஆத்திரத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் உரியதல்ல மாறாக எந்த நல்ல மனிதனும் பின்பற்ற விரும்பும் வகையில் செழுமையானதாகும்.

ஒரு புரட்சிகர அரசியற் போராளிக் குசுயவிமர்சனம், விமர்சனம் பற்றிய தெளிவான கண்ணோட்டமும் நடைமுறையும் தேவையான விடயமாகும். அவை தோழர் நாபாவிடம் குறைவின்றி இருந்தது.

அவர் தான்விட்ட தவறுகளை ஒத்துக் கொள்ளவே சயவிமர்சனம் செய்து கொள்ளவோ தயங்காதவர். அவர் தனிப்பட்ட நபர்களின் நிறைகளைப் பற்றி எங்கும் பேசுவார்; ஆனால் குறைகளைப் பற்றி பகிரங்கத்தில் பேசமாட்டார்; தன்னை எவராயினும் தனிப்பட்ட ரீதியில் நாசமான முறையில் பகிரங்கத்தில் விமர்சனம் செய்தாலும்கூட அதற்கு எந்தவித அரசியல் முக்கியத்துவமும் அளிக்கமாட்டார்; அதற்குப் பழிக்கு பழி வாங்கும் வகையில் சிறிதளவும் நடந்து கொள்ள மாட்டார்.

தோழர் நாபா, அவரது திறமையின் அடிப்படையிலேயே தலைவராக இருந்

தார்.மற்றவர்களின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி தனது தலைமையை ஏற்படுத்திய வரல்ல அவர்.

திறமைசாலிகளைத் தட்டிக் கொடுத்து அவர்களை முன்னணிக்குக் கொண்டுவருவதில் எம்மத்தியில் தோழர் நாபாவுக்கு நிகர் அவரேதான்.

தோழர் நாபாவின் தலைமையின் கீழ் செயற்படுவது மிகவும் எளிமையானதாகும். அதை இன்னொரு வகையில் கூறுவதானால் தோழர் நாபாவின் தலைமையின் கீழ் செயற்படத் தகுதியில்லாதவன் வேறெவரது தலைமையின் கீழும் செயற்படத் தகுதியில்லாதவன் அவ்வான்.

அதேபோல தோழர் நாபாவுடன் இணைந்து வேலைசெய்வதற்குச் சிரமப்படுபவன் எவனும் வேறு எவருடனும் இணைந்து செயற்பட மாட்டான். இதைப் பலருடைய உதாரணங்களில் நாம் கண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு புரட்சிகர ஸ்தாபனத்திற்கு ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதை அவர் நிராகரித்ததில்லை. ஆயினும் எடுத்ததற்கெல்லாம் சட்டம், திட்டங்கள், ஒழுங்குக் கட்டுப்பாடுகள் என்று மனித இயல்புகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் கண்மூடித்தனமாக யாநதிரீக ரீதியாக ஒரு தலைமை நடந்துகொண்டால் அந்த ஸ்தாபனம் கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதையாகிவிடும் என்பதை உறுதியாக நம்பினார்.

ஒரு கட்சியானது ஒரு கையளவு குழுவாக இருப்பதற்கும் ஒரு பரந்த ஸ்தாபனமாக இருப்பதற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டை அவர் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டே தனது தலைமைப் பாத்திரத்தை மிகவும் பொறுமையோடும் சகிப்புத்தன்மையோடும் நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறார்.

தோழர் நாபா அவர்கள் ஸ்தாபனத்தின் தோழர்கள்மீது எவ்வளவு அன்பும் அக்

கறையும் செலுத்தினாரோ அதே அளவுக்கு அவர்களது குடும்பத்தினர் மீதும் அன்பு செலுத்தினார். ஸ்தாபனத்தின் ஊழியர்களின் பொறுப்பில் இருக்கும் குடும்ப உறுப்பினர்களையும் ஸ்தாபனம் பராமரித்தேயாக வேண்டும் என்பதில் பணநெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் பொறுப்போடு கவனித்தே வந்திருக்கிறார்.

ஸ்தாபனத்தில் உறுப்பினர்கள் இறக்க நேரிடுகின்ற போதெல்லாம் அவர்களுக்கு தியாகிப் பட்டம் சூட்டி ஓர் அஞ்சலி நிகழ்ச்சி நடத்துவதோடு தனது கடமை முடிந்தது என்றவிதமாக அவர் என்றைக்கும் நடந்து கொண்டதில்லை. மிகவும் ஆபத்தான சூழ்நிலைகளின் மத்தியிலும் அவர்களுடைய குடும்ப உறுப்பினர்களைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறி முடிந்த அளவு பொருளாதார உதவிகளை வழங்குவதில் கவனத்தோடும் பொறுப்போடும் பணியாற்றி வந்திருக்கிறார்.

இந்திய-இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் கிழக்கு மாகாணம் சென்ற தோழர் அவர்கள் அந்தப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த ஸ்தாபனத்துக்காக இறந்த தோழர்களின் பெற்றோர்களையும் மற்றும் குடும்ப உறவினர்களைச் சந்தித்ததுதான் அவர் அங்கு மேற்கொண்ட முதற்கடமையாகும். தோழர்களின் குடும்பங்களிலிருந்து அவர்களை வெறுமனே தனி மனிதர்களாகப் பிரித்துப் பார்க்கமுடியாது என்ற கருத்தையே தனது நடைமுறையாகக் கடைப்பிடித்து வந்திருக்கிறார்.

தோழர்களே! நண்பர்களே!

தோழர் நாபா அவர்களுடன் பதினெட்டு ஆண்டுகள் மிக நெருக்கமாகப் பழகவும், அவரை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவும் எனக்குக் கிடைத்த பெரும் வாய்ப்பின் காரணமாக அவரைப் பற்றி மேலும் மேலும் உங்களுக்குக் கூறிக் கொண்டிருக்கவே ஆசைப்படுகிறேன். எனினும் இங்கு தேவை கருதி எனது எழுத்துக்களை சுருக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபைக்கான தேர்தலில் பெரும்பான்மையான இடங்களைப் பெற்று ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய போதிலும் அதில் முதலமைச்சர் பதவியேற்பதற்கு அவர் நிராகரித்து விட்டார். என்னை முதலமைச்சராகப் பதவியேற்கும்படி அறிவித்தார்.

அவரது சொல்லுக்கு மறுத்துப் பேசினனக்கோ மற்றும் தோழர்களுக்கோ பழக்கமில்லை. ஆனாலும் அவர் என்னை முதலமைச்சராகிய அடுத்த கண நேரம் தொடக்கம் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் மாகாண அரசின் எந்தவொரு விவகாரத்திலும் அவர் தலையிட்டதேயில்லை.

மாகாண நிர்வாகத்துடனோ அதன் அதிகாரிகளுடனோ அல்லது ஊழியர்களுடனோ அவர் எந்த வேளையிலும் ஆளும் கட்சியின் தலைவன் என்ற முறையில் தொடர்பு கொண்டதேயில்லை. மாறாக, தானும் சாதாரண மக்களில் ஒரு உறுப்பினராகவே தொடர்புகளைப் பேணி வந்திருக்கிறார்.

மாகாண அரசின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாகக் கட்சியானது கொள்கை ரீதியில் அடிப்படைகளை வகுத்தது. அதனடிப்படையில் நானும் ஏனைய அமைச்சர்களும் சபையின் உறுப்பினர்களும் செயற்பட பூரண சுதந்திரம் வழங்கிய சிறந்த ஜனநாயகவாதி அவர்.

தோழர் நாபா பற்றி நான் கூறுகையில் அவரிடம் காணப்பட்ட பலவீனங்களைப் பற்றிக் கூறவில்லையே என யாரும் நினைக்கக் கூடும். ஆனால் அதுபற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், அவர் மிகச் சிறந்த நல்ல மனிதப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்ததுதான் அவரிடம் காணப்பட்ட பலவீனம்.

அவரது நல்ல பண்புகளைச் சிலர் அவரது பலவீனமாகக் கருதி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்-அவரை ஓர் ஏமாளியாகக்

கருதி ஏமாற்ற முற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவ்விடயங்களில் தோழர் ஏமாந்தாரா அல்லது அவரை ஏமாற்ற முற்பட்டவர்கள் ஏமாந்தார்களா என்பது வேறு விடயம். ஆனால் அவ்வாறான நோக்குடையவர்களுக்கு இடமளித்திருக்கிறார் என்பதை அவதானிக்கலாம். உலகில் நல்ல மனிதர்கள் இவ்வாறான நிலைமைக்கு உள்ளாவது தவிர்க்க முடியாதது.

ஒரு அரசியல் ஸ்தாபனத்தை நடத்துவதில் சூழ்ச்சிகள் பற்றிய நுட்பத்திறன்கள் தேவைப்படும். அந்த வகையான விடயங்களில் அவர் திறமைசாலியாக இருந்தார் என்று கூறமாட்டேன்.

இவ்விடயங்களில் மற்றவர்களின் சூழ்ச்சிகளை, தந்திரங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் திறன் அவருக்கு இருந்தது. எனினும் அவற்றுள் அகப்பட்டுவிடாமல் இருப்பதற்குத்தான் முயற்சிகளை மேற்கொள்வாரே ஒழிய அந்தச் சூழ்ச்சிகள், தந்திரங்களுக்கு எதிர்ச் சூழ்ச்சிகள் எதிர்த்தந்திரங்கள் போடுவதில் அக்கறை காட்ட மாட்டார். அவரிடம் குடியிருந்த அரசியல் மாண்புகளும் அதற்கு இடமளிக்கவில்லை.

அவரை ஒரு தனி மனிதனாகப் பார்ப்பதை ஒருபுறம் விட்டுவிட்டு ஒரு தோழனாக ஒரு தலைவனாகப் பார்த்தாலும், அவற்றின் அம்சங்களும் அவருடைய தனி மனித குணம்சங்கள் மீதே வளர்ந்திருந்தன. அவற்றில் பாசாங்கோ, போலித் தனமோ இருக்கவில்லை.

நல்ல மனிதர்களைக் காண்பதே அரிதான இந்த உலகில் அதிலும் அரசியல் உலகில் தோழர் நாபாவிடம் குடிகொண்டிருந்த அம்சங்கள் அமானுடத் தன்மையுடையவையாகத்தான் தோன்றும். தோழர் நாபாவுடன் நெருங்கிப் பழகி அவரை உண்மையாகப் புரிந்து கொண்டவர்களே அவை நிச்சயமாக இந்த உயர்ந்த தோழரிடம் அமைந்திருந்ததைக் கண்டுகொள்வார்கள்.

தோழர் நாபாவின் இழப்பு என்பது வெறுமனே எமது ஸ்தாபனத்துக்கு மட்டு

மல்ல: ஈழ மக்களுக்கும், இலங்கைத் தீவின் அனைத்து மக்களினத்துக்கும், விடிவுக்கான போராட்டத்திற்கும், சர்வ தேச ரீதியில் உள்ள புரட்சியையும் ஜன நாயகத்தையும் சமாதானத்தையும் விரும்பும் சக்திகளுக்கும் ஒரு பேரிழப்பாகும்.

தோழர் நாபாவின் வாழ்க்கை வரலாறு இந்த உலகில் நல்ல பண்புகளையும் உயரிய இலட்சியங்களையும் வேண்டி நிற்பவர்களுக்கு ஒரு பாடமாகும்.

தோழர் நாபாவைத் தலைவராகத் தந்த மைக்காக அவரது தோழர்கள் அனைவரும் வரலாற்றுக்கு நன்றியுடையவர்களாக இருப்போம்.

தோழர் நாபாவின் நினைவுகளும் கனவுகளும் அவரது தோழர்களில் ஒருவன் உள்ளவரையும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டு அடுத்த தலைமுறையிடமும் கையளிக்கப்படும் என உறுதியாக நம்புகிறேன்.

